

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IN THE ARMS OF A MARQUESS

"Katharine Ashe writes
with eloquence and power."
LISA KLEYPAS

KATHARINE ASHE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

IN THE
ARMS
OF A
MARQUESS
KATHARINE ASHE

AVON

An Imprint of HarperCollins Publishers

OceanofPDF.com

Adanmışlık

*Eserleri bana ilham veren, öğreten ve güçlendiren yazarlara-
İçimdeki ılık, içinizdeki ılığa boyun eğiyor.*

*Ve annem Georgann Brophy'ye.
Teşekkürler, büyük hanımefendi ve aziz dostum.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Epigraf

Bir kaplana asla yaya olarak saldırmayın. Çünkü onu öldürmeyi başaramazsanız, o sizi kesinlikle öldürecektir.

-WALTER CAMPBELL, My Indian Journal

OceanofPDF.com

İçindekiler

İthaf Epigraf

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bir İskoçyalı Bir Kadını Sevdiğinde kitabından](#)

[bir alıntı Yazar Hakkında](#)

[Katharine Ashe'den Aşk Romanları](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

Önsöz

Madras, 1812

Kalın bir güneş tabakasının altındaki liman çarşısı, tozla çizgili dalgalar halinde yerden yükselen sıcaklıkla kaynıyordu. Koyu tenli, beyaz, sarı ve turuncu giysili, çalışan, bağırان, dilenen, itişip kakışan keskin kokulu insan bedenleri sokağı doldurmuştu. Müzik havayı boğuyordu, teneke gibi bir boru sesi ve koparılmış tellerin tınısı, telaşlı ve karmaşık. Gemide son derece kullanışlı görünen yünlere sarınmış genç İngiliz bayan, kaynayan bir et suyu tenceresinde kafeslenmiş bir tavşan gibi haşlanıyordu.

Yine de bunların hiçbirisi kahverengi gözlerindeki merak ışıltısını ya da dudaklarından kaçan hızlı nefesleri azaltmadı. Yıllarca hayalini kurduktan ve aylarca gemide bekledikten sonra nihayet buradaydı.

Hindistan.

Amcası hizmetçileri acele ettiriyor, onlara kendi dillerinde, kendi dilinden çirkin ama güzel, yoldan geçen yerlilerin ağzında *renkli*, inanılmaz bir ses gevezeliği olan cümleler söylüyordu. Dar yakasının altından ve eldivenlerinin içinden boncuk boncuk ter damlıyordu. Retikülünü kolunun altına sıkıştırdı ve eldivenlerini nemli parmaklarından sıyırdı, gözleri canlıydı, her yeri arıyor, manzaraları içiyordu.

Neredeyse caddenin ortasına kadar uzanan tentelerin altında, pazar ürünleriyle dolu masalar dar yaya geçidine yayılıyordu. Çuha çiçeği, gardenya, menekşe ve yosun tonlarındaki sebze, fındık, tahıl ve fasulye kutuları, parlak renklerdeki kumaş makaraları, parlak ipekler ve esnek pamuklular, fiçılar ve toprak kaplar ve şişelerle yer kapmak için yarışlıyordu

koyu renkli sıvılarla parlıyordu. Satıcılar bağıyor, müşteriler bozuk para takası yaparak didişiyordu. Bir deri bir kemik kalmış, toprak gibi kahverengi bir çift çocuk, arkalarından bağırarak bir meyve satıcısının arasından fırladı. İleriden gelen müzik sesi giderek yükseliyor, ağır havayı doyuruyordu.

Daha önce hiç görmediği bir pazaryeri idi burası, annesinin Londra'da sık sık uğradığı pazarın çok ötesinde kaotik ve akışkan, genç kızın nefesini kesen bir yerdi.

Derme çatma dükkânların ardında, egzotik detaylarla bezeli etkileyici İngiliz zarafetine sahip binalar mütevazı bir yükseklikte yükseliyordu. Limanı çevreleyen devasa St George Kalesi hepsini gölgede bırakıyordu; İngiltere'nin varlığı bu geniş kıtaya öylesine heybetli bir şekilde yerleşmişti ki.

"Arabayı yaklaştıramadım." George Amca döndü ve alnı kırışarak başını salladı. "Ve bugün bir sandalye de bulamazsın. Ama araba çok uzakta değil, *bazirin* hemen ötesinde. Sen," diye hizmetkârlardan birine emretti, "önden koş ve arabacıya yaklaştığımızı haber ver."

Hizmetçi kalabalığın içinde kayboldu.

Kız arabanın hâlâ çok uzakta olduğunu umuyordu. Hiçbir şey, tüm okumaları, çalışmaları ve Londra'da görebildiği tüm resim levhaları ve yağlıboya tablolar, onu kemiklerini titreten sıcağa, yıkanmamış insanlarla karışmış keskin, sarhoş edici baharatların ezici kokularına ya da tek bir caddede bu kadar çok insan, bu kadar çok yaşam, bu kadar çok hareket ve renk görmeye hazırlanamamıştı.

Yaklaşık on altı yıllık bir yaşamın ardından nihayet cennete varmıştı.

Yanındaki biri tökezleyerek ona çarptı ve o da geriye düşerek dizini bir sandığa kaptırdı. İleri doğru bir adım attı ama elbisesi bir çiviye takıldı. Eldivenlerini toprak dolu sokağa bırakarak eteğini çekti. Amcasının şapkası metrelerce ötede zar zor görünüyordu, hizmetçi gitmişti. Eteği çekti. Yırtıldı.

Uzun boylu bir adam yaklaştı. İnce dudakları sırtarak kıvrıldı, yumruğu mücevher saplı bir bıçağın bol pantolonundan bir kavis çizerek çıktığı kemerindeydi.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

George Amca kalabalığı yararak geri dönerken ona doğru bağırdı ama kalabalık ters yöne akarak onu itti. Uzun boylu adam hançerini çıkarıp eliyle işaret etti. Biri onun üst kolunu kavradı. Kadın etrafında döndü. Esmer bir yüz onunkinden birkaç santim ötede belirdi.

"Amca!" diye bağırdı, ama müzik yükselip  ı lı ını yutuyor gibiydi.

"Sakin ol *memsahib*, sana zarar gelmeyecek." Karanlık adamın sesi, tutuşunu yalanlarcasına kederli görünüyordu.

"Hayır."  ırpındı. "Bırakın beni!"

Adamın başı yana kaydı, gözleri açılarak etraftaki beyazları gösterdi. Onu bıraktı ve geri çekildi. Aynı anda, uzun boylu yerli hançerini kınına soktu, temkinli bakışları onun omzunun üzerinden sabitlendi.

Dönmeye  alıştı. İri eller belini kavradı, arkasından bir ses yabancı sözcükler mırıldandı ve sonra kulağına Kral'ın İngilizcesiyle, "Güvendesin. Şimdi yukarı  ık," dedi ve onu havaya kaldırdı.

Ci erlerinden fırlayan bir gürültüyle bir atın sırtına indi. Hayvanın efendisi arkasındaki eyere atlarken o da atın sarımtırak yelesini kavradı. Sendeledi ama güçlü bir kol onu sardı ve başının üzerinde uzun bir gümüş parıltısı yayıldı. Büyük, beyaz, kaslı bir hayvan olan at ileri atıldı.

Nefesini toparladı. "Efendim-"

"Amcanızın arabası kısa bir mesafe ileride. İzin verin size eşlik edeyim."

Adam kılıcını kalçasındaki kınına soktu ve kadının bakışları bu hareketi takip etti. İnce deri pantolonunun altında kaslarla kaplı kalçaları onu arkadan kuşatıyor, tıpkı ortasına doladı ı kolu gibi onu sabit tutuyordu. Olağanüstü ince ketenlerle kaplı bir kol.

Kalbi k t küt atıyordu. Çenesini omzunun üzerinden çevirdi ve bakışları yukarı fırladı.

"Efendim, ben-"

İtirazı sona erdi.

Cilalı abanoz gibi, uzun kirpikli, sıcak ve hafifçe tembel gözler, düz kaşların ve dikkatsizce dökülen siyah saçların altından ona doğru parlıyordu. A zının bir köşesi yukarı kıvrılmış, bronz yana ında bir kırışıklık oluşmuştu.

"Atımın yelesinden tutuşunu gev etmelisin," dedi yumuşak bir sesle, beyefendinin mükemmel İngilizcesinde bir müzik tınısı vardı, "yoksa sen bir avuç saçla, o da korkunç bir kel noktayla uzaklaşacak." Beyaz dişlerin parıltısı hızlı, çocuksu bir sırıtışı canlandırdı.

Geniş omuzlarına ve görkemli bine ine rağmen, ondan çok büyük olamazdı, belki de sadece birkaç yaşı büyüktü. Ve o

kibarca da olsa ona gülüyordu.

"I-" Parmaklarını araladı ve kalçasına saplanan gümüş kaplı kabzayı kavradı. Kalabalık önlerinden ayrılıyor gibiydi ama adam onların yolunu izlemiyordu. Birkaç santim öteden onu izliyordu. Şimdiye kadar hiçbir erkekten ayrılmadığı kadar az bir mesafeden.

"I-" Kalın dilinde kelimeler oluşmuyordu, bu kesinlikle bir ilkti. Burun deliklerine bir koku dolandı, deri, taze keten ve başka bir şey. İnce bir şey, sandal ağacı gibi ama daha baharatlı ve ... *harika*. Avuç içleri anlaşılmas bir şekilde nemlendi.

"Sen mi?" Sabit bakışları hafifçe gülümsedi. "Ben- ben elbisemi yırttım."

Bakışları, diziyle hayvanın cidagoları arasına sıkışmış uyluklarına kaydı, durakladı, sonra yavaşça bacaklarını kalçadan ayağa ve tekrar geriye doğru izledi. Nefes almayı bıraktı, elbisesinin altındaki her santim deri adamın bakışlarının geçtiği yerlerde karıncalanıyordu.

Ona olan saygısını geri verdi. Gözleri kahkahalarla parlıyordu ama biçimli ağzı ciddi bir çizgiye kaymıştı.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim."

Dizginleri tutuşu değişti ve atın yönünü çevirirken yüzünü kaçırdı. Adamın boynu kravatının üzerinden bir anlığına göründü. Dikkatini başka yöne çekerek kaburgalarının altındaki ele odaklandı. Bu bir erkek eliydi, büyük ve güçlü, deriyi ustalıkla kavıyordu, bir parmağında kocaman bir altın kaplan başı yüzüğü vardı, yakut gözleri parlıyordu.

Belki de ondan biraz daha yaşlıydı.

Karnı gıdıklandı. Ve biraz daha aşağıda. Gözlerini kırıştırdı.

Çarşının gürültüsü ve kapalılığı gitmiş, yerine açık bir cadde, temiz dükkân önleri, Hindistan'a kadar birlikte seyahat ettiklerine benzeyen bir çift İngiliz subayı ve nihayet önünde amcasının uşağının durduğu bir araba gelmişti.

"Gideceğiniz yer." Kurtarıcısı tek bir yumuşak hareketle attan indi ve onu attan indirdi. Kadın bocaladı, nefesi kesildi. Adam başını eğerek kaputunun siperliğinin altından baktı. "Şimdi yönünü buldun mu?"

Başını salladı, ağzı kurumuştı. Adamın elleri kadının belinden kaydı ve adam ayağını üzenkiye koyup ata bindi. Dizginleri eline alarak, atının başı dönerken arkasını işaret etti.

"Amcan geldi."

George Amca kalabalığın arasından karşı caddeye doğru ilerledi, kaşları gergindi.

Atlıya baktı, kaşlarını çattı ve ileriye doğru yürüdü.

Genç adamın dikkatli bakışları onun üzerinde kaldı.

"Efendim." Sesi garip bir şekilde nefes nefese geliyordu. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Eylerden eğilerek indi, altın işlemeli yeleği ve kılıcının kabzası arkasına düşen güneş ışınlarında parlıyordu.

"Bu benim için büyük bir onurdu." Ağzı bir sırıtışa dönüştü ve at yarım bir daire çizdi. "Hindistan'a hoş geldin, *Shalabha*." Hayvan, tozlu bir sokak bulutunu karıştırarak uzaklaştı. Kadın bulutun içinden baktı. Toz çöktüğünde adam gitmişti.

"Yüce Tanrım, yeğenim, seni kaybettiğimi sandım." George Amca onun ellerini tuttu, sonra kolunu kendi kolunun altına sıkıştırdı ve onu arabaya doğru çekti. "Neden yetişemedin? Zarar görmedin mi? Senden ne istiyordu?"

"Beni kurtardı. Elbisemi kaptım ve tıpkı Londra sokaklarında olduğu gibi bir çift cüppeli bana saldırdı. Muhteşemdi." Ve korkutucuydu. Anlık olarak. "Ama onları korkutup kaçırdı." Oldukça uzun boylu olmasına rağmen hırsızların ikisinden de çok daha iri değildi. "Yine de atı vardı. Çok iyi bir at. Ve bir kılıcı. Ne de olsa bir kılıç bir hançerden daha değerli olmalı."

"Hançer mi? Yüce Tanrım. O adamlar kesici değillerdi. *Bazir* İngiliz kadınları için güvenli değil. Oraya bir daha gidemezsiniz. Anladınız mı?"

"Evet, amca," dedi, bakışlarını hizmetçiyle onun arasında kaydırarak. Adamlar birbirlerine tuhaf tuhaf baktılar. George Amca onu arabanın merdivenlerinden yukarı çıkardı. Koltuğa yerleşti, kalp atışları yavaşlıyordu ama kolları bacakları aniden titremeye başlamıştı.

"George Amca, kimdi o genç adam?"

"Kayınbiraderinizin evinin yanındaki villanın sahibi amcası," dedi kısa bir ses tonuyla.

"Ah." Toplum içine çıkmasına daha iki yıl vardı ama kız kardeşinin kocası Sir St. John, Doğu Hint Adaları'nda kuralların ülkesindekinden daha gevşek olduğunu söylerdi hep. Ve Hindistan'ın bu bölgesindeki İngiliz tüccarlar topluluğu oldukça küçüktü. Eğer o ve kurtarıcısı komşuysa, onunla yakında tekrar karşılaşacağı kesindi. Midesi beklentiyle titriyordu.

George Amca içeri girdi ve kapıyı kapattı. Açık kanadın ötesinde *bazir* insanlarla, canlılıkla ve sesle dolup taşıyordu. Dudaklarını dişlerinin arasında sıkı ve gecikmiş bir rahatlama ürpertisi içinde parladı. Bu olacaktı

Geri dönüp stantları ve dükkânları keşfetmeyi çok seviyordu, bir dahaki sefere çok daha dikkatli olacaktı, artık kötü adamların etrafta gizlendiğini biliyordu. Neyse ki, gösterişli genç İngiliz beyefendileri de öyle.

"Amca, *shalabha* ne demek?"

OceanofPDF.com

Bölüm 1

UFUK. Denizde ya da karada görüşümüzü sınırlayan ya da görüş alanımızı daraltan daire.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Madras, 1821

Bayan Octavia Pierce, İngiltere'den binlerce mil uzakta ve muson yağmurlarının ortasında, beş yirmi yaşlarında tam olarak ortaya çıktı.

Gölgeli bir salonda uzanmış, nem yüklü havayı karıştırmak için ellerini yelpazenin sapına dolamış olan ablası Alethea, Octavia'nın sivri çenesinin yumuşadığını, dudaklarının daha az ısırıldığı için daha yumuşak bir kıvrım aldığını ve modaya uymak için asla kısa kesilmemesi gereken ince, kızıl altın saçlarının uzadığını fark etti. Kız kardeşinin ince omuzlarının zarif, sert duruşunu, bir zamanlar vahşi olan kestane rengi kaşlarının şimdi mükemmel bir itaate dönüştüğünü, pürüzsüz yanaklarını ve fazla ılımlı kahverengi gözlerini de fark etti.

"Tavy," dedi Alethea, "yüksek sesle gülmeyi ne zaman bıraktın?"

Octavia'nın bakışları elindeki mektupta kaldı. "Sen neden bahsediyorsun? Hâlâ yüksek sesle gülüyorum." Aptal kâğıt yaprağı çaprazlanmıştı ve

annelerinin cılız karalamasıyla yeniden çizilmişti. Kaşları çatıldı. "Hayır, bilmiyorsun. Ne zaman olduğunu merak ediyorum."

"Son sekiz buçuk yıldaki muson yağmurlarından birinde, diyebilirim." Tavy tekrar başını kaldırdı. "Bu hafta bana üçüncü kez böyle aptalca bir soru soruyorsun, Thea. Yağmur seni karamsarlığa sürüklemiş. Sana bir bardak çay getirmemi ister misin? Aşçı bu sabah naneli ve rezeneli bir çay yaptı."

"Çok güzel olmuşsun, Octavia."

Tavy mektubu indirdi. "Oh. Kafayı yemişsin."

"Sende var. Paris'ten gelen zarif elbisenize, parlayan saçlarınıza, güzel vücudunuza bakın. Ve bu sadece görünüşünüz değil. Madras'taki herkes sana hayran."

"Öyle davranıyorlar çünkü burada gerçeği söyleyen tek kişi benim ve hepsi bir gün onlar hakkında da gerçeği söylememden korkuyor. Arkamdan beni çarmıha geriyorlar." Burnunu kırıştırdı. "Bu yorumlarınla beni hasta ediyorsun. Kes artık." Bir elini panjurlu pencereye götürdü ve nemli havayla birlikte daha fazla ışık girmesi için bastırarak açtı. Dikkatini tekrar mektuba vererek alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı. "Thea, en son anneme benim hakkımda ne yazmıştın?"

Her iki kadının sesinden bir oktav daha yüksek olan tedirgin konuşmalar, üstü kapalı sundurma boyunca uzanan trabzanlardan patlak verdi. Tavy açık pencereden kolunu uzattı ve küçük, siyah ve kahverengi bir kürk ve uzuv topu kolunu kaldırarak omzunun üzerine yerleştirdi.

"Merhaba, Lal. Erken dönmüşsün. Bugün Leydi Doreé'nin mutfağında lezzetli bir şeyler buldun mu?" Cılız kollarını boynuna dolayan maymunu okşadı ve tekrar kız kardeşine baktı. "Ne yazdın Thea?"

"Bana nasıl olduğunu sordu." "Neden henüz evlenmediğimi sordu."

Alethea'nın yelpazesi yavaşladı. "Eve gitme vakti geldi, kardeşim."

Tavy kıpırdamadan durdu, tepkisini göstermesine izin vermedi - nabzındaki sıçrama, omuzlarındaki panik titreşimi. Kız kardeşi bir açıdan haklıydı. Duygularını gizleme konusunda neredeyse uzmanlaşmıştı. Dışarıya karşı.

"Neden şimdi? Sonunda mı?"

"Eski mahallede sıtma var."

"Eski mahallede daha önce de sıtma vardı, yeni mahallede de. O zaman ayrılmamıştık."

Alethea'nın avuç içi karnının üzerine kaydı. "Bu kez tedbirli olmak için daha fazla nedenim var."

Tavy'nin ağzı açık kaldı. Alethea gülümsedi, ela gözleri parlıyordu. Tavy kendini odanın diğer ucuna attı ve kollarını kardeşine doladı.

"Nihayet. Oh, nihayet." Geri çekildi, Alethea'nın kucağına zevk ve merakla baktı. "Ne zaman öğrendin?"

"Mart."

"Mart mı?" diye haykırdı. "Ve sen bana söylemedin mi? Ama bu Aziz John'un son zamanlardaki dalgınlığını açıklıyor. Her zamanki dalgınlığından daha fazla."

"Bunca yıldan sonra, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor."

Tavy kız kardeşinin ellerini kavradı. "Senin adına çok ama çok mutluyum. St. John için. Benim için! Teyze olacağım. Ne kadar güzel. Ama bu bebeği gemide doğuracaksın."

"Olabilir. Doktor da geliyor ve birkaç yere uğrayacağız. St. John şu anda ayarlamalarla ilgileniyor. İnsanın kocasının birkaç hızlı gemide sözünün geçmesi güzel bir şey." Alethea'nın bakışları donuklaştı. "Eve gitmenin bir sakıncası yok değil mi?"

Tavy ayağa kalktı ve tekrar pencereye doğru ilerledi, içinde garip bir huzursuzluk vardı. Omzuna uzandı ve Lal rahatlatıcı bir hareketle kuyruğunu parmaklarının etrafına doladı. Ama teselliye ihtiyacı olmadığını kendine sıkıca hatırlattı. Bir gün eve döneceğini her zaman biliyordu.

"Babam Hindistan'a gelmeme izin verdiğinde, sadece bir ya da iki yıllıkına Imene Teyze ve George Amca'yla yaşayacaktım," dedi zoraki bir hafiflikle. "Sen ve Aziz John geldikten sonra bu kadar uzun süre kalmam herkes gibi beni de şaşırttı."

Alethea, Tavy'nin kanepenin üzerine bıraktığı mektubu aldı. "Marcus Crispin'in bir unvanla ödüllendirildiğini görüyorum."

"Singapur olayındaki hizmeti için." Tavy kendi kendine tırnağını çiğnememesini söyledi ama yine de çiğnedi ve kız kardeşinin bakışları daralınca irkildi.

"Babamı mı çağırdı?"

"Artık onunla evlenmek zorundayım." Omuzları tuhaf bir kasılmayla sarsıldı. Maymun dengesini sağlamak için kulağını kavradı ve dilini şaklattı.

Alethea başını kaldırdı. "Zorunda mısınız?"

Tavy dudaklarını büzdü. "Burada, Madras'ta kız kurusu olmak başka bir şey, kayınbiraderim kilometrelerce uzaktaki en yüksek Şirket yetkilisi ve ben istediğimi yapabiliyorum."

Alethea, "Ve eve geri dönmek de bambaşka bir şey," diye ekledi.

"Sadece bir 'bayan', krallığın iyi niyetli bir lordundan, Tanrı aşkına bir barondan teklif alıyor. Acaba babama söylediği gibi gerçekten benim dönmemi mi bekleyecek?" Kaşlarını kaldırdı ama bu çaba ona pahalıya mal oldu. Bir parça rahatsızlık gözlerinin arasından boynunun dibine doğru ilerledi.

"Ama ona hayranlık duyuyorsun, değil mi?"

"Marcus Crispin? Zeki, yakışıklı, başarılı? Oh, ve çekici." Tavy onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi havalı bir el salladı, yıllar önce bilinçli olarak benimsediği bu tavır artık nefes almak kadar doğal geliyordu. "Ona kesinlikle hayranım. Kim hayran olmaz ki?" Gözlerini bahçede yükselen sığağa dikti.

"Hayranlıktan daha fazlasını ummuyor musunuz?"

Tavy kız kardeşine sempatik bir gülümseme gönderdi ve Alethea gülümsemenin kaybolduğunu görmeden önce tekrar pencereye döndü.

"Thea, St. John'la olan mutluluğun dileyebileceğim tek şey. Ama aşk evliliği herkese göre değildir." Bakışları bahçenin arka tarafındaki, gövdesi devasa ve dalları yayılan banyan ağacına takıldı. Derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. "Marcus Crispin iyi bir adam. Onunla mutlu olabileceğime inanıyorum."

Bir süre yanıt alamadı.

"Bir ay içinde Londra'ya doğru yola çıkacağız," dedi kız kardeşi sonunda. "Her şey yolunda giderse rahat bir yolculuk olacak."

Yıllar önce diğer yöne yapılan yolculuk, Tavy'nin hafızasında hâlâ bir kızın fantastik anılarının tüm lezzetli canlılığıyla canlanıyordu; aylar süren gemi macerası ve yol boyunca limanlarda verilen molalar. Genç kalbi heyecanla doluyken, hayalleri nihayet gerçekleşirken, her şey parılıyordu.

Avucuna dolanmış maymun kuyruğunu okşadı ve bakışları odanın içinde gezindi. Bulut örtüsü kısa bir süreliğine dağıldı ve toz zerrecikleri panjurların arasından serpilen güneşin altında dolaştı.

Palmiye dalları dışarıdaki karanlık ve nem damlayan verandaya sürtünüyordu. Mutfak kanadından gelen sıcak hava kakule, narenciye ve sayısız diğer ince aromalarla doluydu.

Ciğerlerinden sıg bir nefes çalındı.

"Bunu özleyeceğim. Hindistan'ı özleyeceğim."

Ama karnının derinliklerinde, o kadar uzun süre ve o kadar derinlemesine gizlenmiş bir sinir kıpırtısı kıpırdandı ki, şimdiye kadar tamamen yok olması gerekirdi. Gömülü kalması en iyisi olan ama yeniden uyanan, Londra dergilerinin Madras'a ulaştığı her günkü kadar ısrarlı bir farkındalık titremesi, aylarca güncelliğini yitirmiş, yine *de on dits*'e aç İngiliz sakinleri tarafından hoş karşılanmıştı. Tavy o dergileri aradı, yüzü hafifçe eğikti ve gözleri sanki hiç aramadığına kendini inandırmak için kısılmıştı. Sadece bakıyordu. İngiltere dışındaki bu dünyada çoğu zaman çok alakasız görünen eski haberleri merak ediyordu sadece.

Arayışları üç kez ödüllendirilmişti. Neredeyse yedi yıl içinde üç kez nefes kesen, acı verici bir şekilde.

Bu örnekler, bir dahaki sefere günlükler geldiğinde aramıyormuş gibi yapmaktan neredeyse korkmasına neden olmuştu. Neredeyse. Ama her ay yine rol yapıyordu ve her ay beklediği duyuru ortaya çıkmıyordu. Madras sosyetesini, İngilizler ya da yerliler arasında dedikodu yapıldığını da duymamıştı.

Henüz evlenmemişti.

Ancak şimdi dergiler kendi nişan ilanını basacaktı. Ve Crispin'in baronesi olduğunda, aramıyormuş gibi davranmayı bırakacaktı. Zamanı çoktan geçmişti ve artık eskisi gibi biri değildi. O beklenen duyuruyu önemseyen kız artık yoktu.

Bakışlarını kaldırdı. Kız kardeşinin düşünceli bakışları tuhaf bir kederle ona yönelmişti. Tavy'nin boğazı düğümlendi. Bu hissi üzerinden attı. Çok fazla yağmur onu da hüzünlendiriyordu. Sabahleyin çarşıya yürüyüp kıpırtılarını giderecek ve oradaki arkadaşlarıyla vedalaşacaktı.

Alethea, "Umarım kasabada annemle babam yerine bizimle yaşarsın," dedi. "Aziz John'un teyzesi Leydi Fitzwarren seni sosyeteyle tanışabilir."

"Bunu çok isterim." Tavy salonun terasa açılan kapısına doğru ilerledi. "Bu arada ben de evi toplamaya başlayayım," dedi kararlılıkla. "Kendini zorlamamalısın. Her şeyi bana bırak."

"Teşekkür ederim, canım.

Octavia?" Arkasına baktı.

"Bu sizin için kabul edilebilir mi?"

"Elbette. Neden olmasın ki?" Verandaya geçti.

Geniş tentenin altında duvara yaslanmış bir adam oturuyordu, kasketi esmer yüzüne çekilmişti, bol pamuklu pantolonu, gömleği ve uzun tuniği bir iğne gibi düzgündü.

"Şüphesiz haberleri çoktan duymuşsundur Abha." Bir sandalyeye kıvrıldı. Lal onun omzundan pencere kenarına sıçradı. Yağmur damlacıkları çatının kenarından kiremitli zemine doğru süzülüyordu.

Abha kel kafasındaki kasketi geriye itti. İri yarı bir adamdı, kalın yapılı ve iri gözlüydü, yanaklarında ve alnında Doğulu bir düzlük vardı. Amcası onu on sekizinci yaş gününde işe aldığıında, Tavy Madras'a gittiğinde kendisine eşlik etmesi için bir hizmetçi tutmanın aşırı olduğunu düşünmüştü. Ama George Amca Bengal'e gittikten sonra bile Abha kalmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Şimdi bana ne için teşekkür ediyorsun, *memsahib*?" diye gürledi.

"Bunca yıldır bana katlandığınız için. Herkes yola çıkmaya hazırlanırken size teşekkür etmeyi unutabilirim diye, bunu şimdi yapmak istedim. Ya da belki iki kez. Şimdi Kalküta'daki amcamın yanında çalışmaya gidecek misin?"

"Londra'ya gideceğim."

Tavy dik oturdu. "Kayınbiraderim sana sordu mu?"

Abha cevap vermedi. Abha cevapları apaçık görünen sorular sorduğunda genellikle cevap vermezdi. En azından onun için.

Tavy başını salladı. "Londra Madras gibi değil. Orada İngiliz kadınları kaçırılıp fidye için tutulmuyor ve ben de kraliyet ailesinden değilim. Hem de hiç değilim. Sadece bir hizmetçiyle alışverişe gidebilir ya da arkadaşlarımı ziyaret edebilirim."

Kalın bir avucunu yere koydu ve fırtınanın başlangıcındaki orman kuşları gibi sessiz bir şekilde ayağa kalkmak için kendini itti.

"Hoşunuza gitmeyeceğini söyleyebilirim," dedi. "Korkunç derecede gri ve soğuk.

En azından bazen."

Mutfak girişine doğru ilerledi. "Abha, gelemezsin. Hindistan senin evin."

O DURDURULDU ve baktı üzerinde onun hacimli omuz.

"As o o Seninkini,

memsahib." Evin yan tarafında gözden kayboldu.

Lal, Tavy'nin omzuna kondu ve minik elini yanağına bastırđı.

"Gölsuyu kokuyorsun." Kadın onun çenesinin altını okşadı. "Ne de olsa komşumuzun mutfağıındaydın."

Dilini gıdakladı.

"Lal, Leydi Crispin olduğumda Londra'ya gelip benimle kalır mısın?" Tavy'nin bakışları bahçe ile komşu villa arasındaki duvara kaydı. Sarmaşıklar kapının etrafına dolanmış, özellikle de paslı mandalın etrafına dolandıkları yerde sıklaşmıştı. Kalbi sert ve hızlı atıyordu. "Görüyorsun ya," sesi fısıltıya dönüştü, "Abha dışında orada kimseyi tanımayacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

E t k i l e m e k . Başka hiçbir uygun yöntemin ikame edilemediği durumlarda, zorunlu gereklilik yasasına uyulmalıdır.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Cavendish Meydanı

"Ayrıntıları duymama gerek yok Creighton." Benjirou Doreé, Doreé'nin Beşinci Markisi, dirseğini geniş maun masanın üzerine koydu, gözlerini kapadı ve manikürlü başparmağı ile işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Aslında bu konuda hiçbir şey bilmemeyi tercih ederim." Başını kaldırdı ve tek bir siyah kaşını kaldırdı. "Sana on kere söylediğim gibi. Hayır, kendimi düzeltmeliyim. On iki kez. Ama belki de hafızanız zayıftır." Yumuşak sesi hiç bozulmamış gibiydi.

Sekreteri bu ses tonuna güvenilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Marki aldatıcı bir şekilde sakın kalsa da, siyah gözleri her şeyi görüyor ve zihni asla dinlenmiyordu. Creighton yedi yıl önce onun için çalışmaya başladığından beri bu böyleydi. Lord Doreé'nin servetine ve gücüne sahip bir adamın başka seçeneği yoktu, her ne kadar aksini iddia etmekten hoşlansa da.

Elbette herkes bu zenginliği biliyordu ama İngiliz toplumunda çok az kişi bu gücü biliyordu. Markizin yürüttüğü projeler uğruna

en iyisiydi.

"Lordum," diye mırıldandı Creighton, "burada olsaydı Lord Ashford'la konuyu gözden geçirirdim. Ama o henüz Fransa'dan dönmedi-"

"Ve bunun için onu lanetle ve bunu bana bırak." "Çok iyi, efendim."

Marki sekreterinin poker suratına baktı. Ne de olsa Creighton'ı, adamın gerçek bir kumarbazdan bir midilli kazandığı bir iskambil gecesinden sonra işe almıştı.

Bir sırtış Ben'in çenesindeki düğümü gevşetti ama omuzlarındaki gerginlik devam etti. Bakışlarını odanın karşısındaki devasa, yaldızlı çerçeveli tuvale çevirdi. Öğleden sonra güneşi, tıpkı tabloda tasvir edilen büyük canavar gibi, çalışma odasını altın ve gölge çizgileriyle kaplamıştı. Ama kaplanın portresi tamamen karanlıkta kalmıştı. Her zamanki gibi.

"Bunu zaten incelediniz mi-" Creighton'ın önüne koyduğu kâğıtlara bir göz attı. "-Doğu Sözü?"

"Kısmen. Kaptan ailesini ziyarete gitmişti ve levazım subayı da güvertenin altına inmemize izin vermedi."

"Bir şey sakladıklarından şüpheleniyorsun. Gövdede ya da kargoda bir hata mı var?" "Her ikisi de." Creighton'ın kaşları çatıldı. "Ya da hiçbir. Pratique-master

temiz bir geçiş verdi."

Ben sekreterine, karantina görevlilerinin dürüstlüğü hakkındaki fikrini belirten bir bakış fırlattı. "Saklayacak bir şeyi olmayan bir adamın kendini meraklı gözlerden korumasına gerek yoktur, Creighton."

"Kesinlikle öyle lordum." Creighton'ın su birikintisi kahverengisi gözleri parladı ve dar göğsü kabardı. Ben yine neredeyse gözlerini devirecekti. Asla ahkâm kesmemeliydi; sekreteri bundan çok keyif alıyordu. Sadık bir aptal. Mükemmel bir çalışan.

"Efendim, üst katta bazı insan kanıtları gördüm-"

"Yeter." Ben kalemini aldı ve bir banka çekinin üzerine imzasını attı. Çeki masanın üzerine itti ve ayağa kalktı. "Sully'yi de yanına al." Creighton sert bir iş adamıydı ama eski liman işçisi ve Ben'in çıkarlarına başka şekillerde hizmet eden serserilerden oluşan ekibi bambaşka bir şekilde sertti. "Levazım subayına mürettebatını ve kişisel eşyalarını boşaltması için otuz dakikadan fazla süre tanımayın."

"Ama efendim, gemiyi kendiniz için görmek istemez misiniz-"

"Hayır." Ben'in sesi inatçıydı. "Eğer gemide yasadışı mallar bulursanız, onları yakın. Denize elverişsiz olduğu kanıtlanırsa, malzemeleri için hurdaya çıkarın ve mevcut ihtiyaçlarımızı karşılayacak başka bir gemi bulun." Gözlerini sabit bir şekilde sekreterine dikti. "Şimdi, Creighton, boş zamanımı bu şekilde tekrar rahatsız ettiğin için aşırı derecede hoşnutsuz olmadan önce git."

Creighton'ın ağzının bir köşesi titredi ama daha fazlası olmadı. Bilge adam. "Pekâlâ lordum." Creighton bir zarf çıkardı. çantasındaki kağıtlar. "Bu bugün ofise ulaştı."

Ben mühürlü mektubu yeleğinin cebine koymadan önce zar zor bir göz attı. Çalışma odasına girdiğinde masanın üzerine koyduğu kılıcı eline aldı, kalbinin tanıdık düzensiz ritmine rağmen elleri mükemmel bir şekilde sabitti.

Saat gibi her üç ayda bir böyle bir mektup geliyor, dünyanın yarısını en hızlı yollardan geçerek getiriliyordu. Kendi isteğiyle verdiği bir ceza olan bu mektup, hayatının tek pervasız anından geriye kalan tek şeydi. Tamamen kendisi için yaşadığı bir an.

Epeé'nin kabzasını kavrayarak evine doğru ilerledi. Giyimli bir uşak geniş, yüksek tavanlı bir odanın kapısını açtı.

"Can sıkıcı iş meseleleri. Özür dilerim Styles." Eskrim eldivenini çekti.

Parıltılı kılıçların bulunduğu rafın yanında duran beyefendi kıkırdadı, açık bir dostluk sesiydi bu.

"Keşke benim de böyle bir sıkıntım olsaydı." Koleksiyondan bir silah aldı. "Bu çeyrekte ne kadar kazandın, Doreé? On bin mi? On beş mi?"

"Bununla hiç ilgilenmediğimi biliyorsun."

"Sen sadece gelirinle cömertçe yaşıyorsun." Styles, Ben'in altı buçuk yıl önce unvanı devraldıktan sonra balo salonunu dönüştürdüğü ve tüm evin içini boşalttırdığı zarif çitle çevrili odayı işaret etti. Babası Hindistan'a hayrandı ve şehirdeki evi de bunu yansıtıyordu. Tıpkı üçüncü oğlunun kişiliğinde olduğu gibi.

Bu gösterişli tarz Ben'e hiç uymuyordu. "Aynen öyle," diye mırıldandı.

"Hadi ama, teslim ol," diye kandırdı Styles. "India House'daki olağanüstü nüfuzunu inkâr etmeye devam edemeyeceğin kadar uzun süredir arkadaşız. Ve bence bu, tüm o imalathanelerden ve

Orada sahip olduğun tarlalar ve diğer şeyler. Aile bağlantılarınız biz zor durumdaki tüccarlara karşı size haksız bir avantaj sağlıyor, değil mi?"

Hiçbirinin hayal ettiği gibi bir avantaj değil.

"Ben de sizin gibi Doğu Hindistan Şirketi'nin sadece bir sahibiyim. Konuşacak özel bir avantajım yok." Ben, indirdiği göz kapaklarının arkasından eski okul arkadaşını inceledi. Walker Styles, Kraliçe Elizabeth döneminde asilleşmiş eski bir Suffolk ailesinden geliyordu. Aristokrat solgunluğu, mavi gözleri ve dar, zarif çerçevesi bunun kanıtıydı. Bu özellikleri aynı zamanda onu şeytani derecede iyi bir eskrim partneri yapıyordu. Ve onun keskin rekabet gücü Ben'i sürekli tetikte tutuyordu.

Ben bıçağını havaya savurdu.

Baron, ustaca düzenlenmiş saman rengi saçlarının altından kaşlarını kaldırdı. "Leadenhall Caddesi'ndeki o adamları, görünürde hiçbir dahliniz olmamasına rağmen, tamamen kontrol etmediğinizden emin misiniz?"

"Yüce Tanrım, kesinlikle," diye yalan söyledi Ben, çocukluğundan beri öğrendiği kadar yumuşak bir sesle. "Whitehall ve Westminster'da böyle bir şeyin sadece önerilmesinden bile dehşete düşecek insanlar var."

"Sen de tıpkı ağabeylerin gibisin Ben, onurlu bir şekilde kendini küçümsüyorsun. Jack elbette bu kadar kapalı ağızlı değildi, iyi huylu bir herifti." Styles güldü ve Ben'in içine tanıdık bir keder çukuru kazdı. Üvey kardeşlerinden, onlara en az kendisi kadar yakın olan bir adam tarafından bile gelişigüzel söz edilmesine hâlâ katlanamıyordu.

"Öyle olsun." Baron kılıcını selamlamak için kaldırdı. "İmparatorluğunuzun sırrı benimle güvende, her ne ise."

L'Empire de la Justice - Ben'in amcasının verdiği isim. Amcasının Devrim'den önceki yıllarda Fransa'da aldığı eğitimden doğan, Mysore'daki katliamdan duyduğu dehşetle beslenen ve pamuk, baharat ve güherçile alanındaki büyük servetiyle desteklenen bir imparatorluk. Tüm gençliği boyunca bir gün bu imparatorluğu yönetmek üzere yetiştirilen Ben, yıllarca amcasının ısrarı üzerine bu imparatorluğa hizmet etmek için iplere bağlı bir kukla gibi dans etmişti. Bir lordun oğlu, hatta üçüncü oğlu ve yabancı doğumlu olarak, Hintli amcasının asla giremeyeceği Avrupa toplumunun bazı kesimlerine girebiliyordu.

Amcası bu giriş yemeğinin gerçekte neleri içerdik hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Ya da umursamamıştı.

Ama Ben yedi yıldır, kibar toplumun ve çoğu hükümetin gözünden uzakta işleyen bir imparatorluğun efendisiydi. Ve o artık

artık üçüncü bir oğlu yoktu. Ortağı Ashford gibi diğer adamlar artık kirli işleri yapıyordu.

Çelik ucu cilalı zeminde tıkırdadı.

"*Allez,*" diye anons etti Styles.

Oyun önce hafif kaldı, sonra daha da yoğunlaştı. Ama çok kısa sürdü, Ben'in arkadaşını etkisiz hale getirmesinden daha uzun sürmedi.

Styles bileğini büktü, yorulduğu için ağır ağır nefes alıyordu. "Bu faydalı küçük manevrayı öğrenmeliyim."

"İşlerin normal seyrinde buna ihtiyacın yok." Ben yüzünü bir bezle sildi ve kılıcını kınına soktu.

Styles'ın gözleri parladı. "Sen de yapmadın."

"Böyle bir beceriye her zaman ihtiyacım olacak Walker. Uzun süreli sadakatın seni bu konuda körleştiriyor sanırım."

"İnsanlık çok vahşi, Ben." Baron'un sesi gergindi, alnı alışılmadık bir şekilde bulutlanmıştı.

"Belki de. Ama bu kuralın istisnaları da var." Elini uzattı. Bir anlık tereddütle Styles elini sıktı. Mavi damarlı fildişi bronzla buluştu.

Styles'ın avucu kayarak uzaklaştı. "Bu gece sizin için tiyatro mu olacak?" "Leydi Constance ona eşlik etmem için ısrar ediyor."

"Önlüklü aptal."

"Bunun yerine onu feribotla gönderebilirsin. Aylardır bunu ima ediyor, yoksa fark etmedin mi?"

"Papazın fare kapanı için henüz hazır değilim." Styles bir parmağının ucuyla bıçağının düz kısmını düzeltti. "Ve o bir markiz olmalı."

Ben cevap vermedi. Constance Read ile olan anlaşması sadece kendisini ve Constance'ı ilgilendiriyordu. Eğer *haut ton* onların evlenmeye kararlı olduklarına inanıyorsa, bırakın öyle olsun. Yangından sonra dedikoducular, Constance'ın beşikten beri nişanlı olduğu adam yerine onunla evlenmesinin daha uygun olacağını fısıldamışlardı. Jack Doreé mezardayken, bir İskoç dükünün Doğu Hint Adaları servetinin varisi ile zengin bir yarı Hintli asil arasında bir ittifak kader gibi görünüyordu.

Vahşi insanlık, gerçekten.

"Bu gece geç saatlerde Hauterive'e gideceğim." Styles'ın ses tonu biraz fazla rahattı. "Leydi Constance'ı eve bıraktıktan sonra bana katılır mısın?"

Ben yeleşinin düğmelerini ilikledi. "Artık bu tür sporlarla ilgilenmediğimi biliyorsun."

"Bu doğru. Artık kılıçları ve atları kartlara ve zarlara tercih ediyorsunuz. Ama Hauterive's zarlardan daha fazlasını sunuyor."

"Hatırlamama izin verin." Ben bir eliyle ceketini düzeltti ve kravatını düzeltti. "Sarhoş lordlar, mutsuz evli hanımlar ve her ikisiyle de birlikte olmayı uman keskin nişancılar mı? Size eşlik etmemek için bir neden daha." Kapıya doğru yürüdü.

Styles sırtıttı. "Bir zamanlar oldukça farklı bir melodi söylüyordun."

"Bir adam değişir." Dikkatsizlik buna neden olabilir. Bir kül yığınının yanında durmak da sebep olabilir.

Baron onu sırtından alkışladı. "Eğer tekrar düşünürsen, nerede olacağımı biliyorsun."

Arkadaşının koridor boyunca ilerleyişini izleyen Ben'in omuzlarında tedirginlik vardı. Styles onu daha önce de eski mekânlarına dönmeye teşvik etmişti ama hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı. Ama Ben'in üniversite günlerini, daha doğrusu gecelerini yeniden yaşamak gibi bir niyeti yoktu. Zaten o geceleri yaşamayı hiç istememişti. O zamanlar ona görev ve kan rehberlik etmişti. Her zaman, o zaman.

Eli yeleşinin cebine gitti ve mektubu çıkardı. Mektubu taradı ve nefes alış veriş yavaşladı.

İngiltere'deydi.

Uzun zaman önce, bu günü herhangi bir duyguyla beklemekten vazgeçmişti. Artık bu onu şaşırtmamalıydı. Ama bir an için hareket edemedi.

Serin bir nefes alarak salona, ocağa doğru yürüdü. Elini ızgaranın üzerine uzattı. Alevler öne doğru uzanıyor, onu çağırıyor gibiydi. Parmak uçları kâğıdı kavradı. Planladığı gibi, bu aldığı son not olacaktı.

Çenesi yeniden gerilerek mektubu içine attı. Ateş belirsiz bir an için kenarlarını yaladı ve sonra bir nefeste tüketti.

Ben bir kez daha bakmadan akşam için kıyafetlerini değiştirmeye gitti. Artık yirmi iki yaşında değildi ve üniversiteden yeni mezun olmuştu, artık amcasının dört bin mil öteden, sonra da mezardan kontrol ettiği çocuk değildi. Aradan geçen yedi yıl içinde Styles'ın hâlâ zevk alıyor gibi görüldüğü arka sokak kavgalarından çok farklı bir şekilde dövüşmüş ve mücadele etmişti.

Onu tanıdığı o an, sonsuzluğun o kısa dilimi, bir ömür önce de yaşanmış olabilirdi.

"O bir Orijinal." Turkuaz tafta ve türban giymiş, yuvasından devekuşu tüyü sarkan hanımefendi lorgnette'ini kaldırdı ve anlamlı bir şekilde başını salladı. "Herkese bunu ilk benden duyduğunu söyle."

"Sally Jersey bunu zaten söyledi, daha dün sabah Kew'de Lord Crispin kıza eşlik ederken."

"Hayır. Ondan önce haberim oldu."

"Eminim öyle olmasını isterdin, sevgilim."

"Kız sayılmaz," diye araya girdi üçüncü bir kadınsı ses. "Anladığım kadarıyla beş yirmi yaşlarında ve bir dut kadar kahverengi."

"Doğu Hindistan güneşi bunu yapar," dedi ilki küçümseyerek. "Ben buna büyüleyici güneş dokunuşu diyorum. Son derece zarif."

"Ve rafine."

"Ve ne zevk! Leydi Alverston'ın şenliğinde giydiği elbiseyi gördünüz mü? Zümrüt ipek üzerine gümüş tül, kollarına sedef ve elmas dikilmiş. Benzerini hiç görmedim."

"Kız kardeşinin kocası, Doğu Hint Adaları'ndaki çıkarları nedeniyle alçakça zengin."

"Ve saçları-"

"İlahi. Yıllardır bu kadar zekice bir şey görmediğimi söyleyebilirim. Penelope'nin saçlarını da aynı şekilde düzenlerdim ama tabii ki kahverengi olmazdı. Bayan Pierce'ın saçları tamamen eşsiz."

"Ve *doğal*."

"Evlenme yaşını geçmiş olabilir ama çok genç kızlara özgü bir hitabı var."

"Bir maymun beslediğini söylüyorlar. *Ve* bir file binmiş."

"Aman Tanrım, ne maceracı."

Tavy, saksılı bir palmyenin gölgesinde, kamış şurubu ve kakule katılmış siyah çay olmasını dileyerek bir bardak portakal suyunu yudumladı. Tiyatroya gidenler keyifle dolaşıyordu. Oyun yeterince eğlenceliydi ama dışarısı griydi, Londra tıpkı hatırladığı gibi Eylül sonundaydı. Ve soğuktu, tıpkı elleri, ayakları ve mizahı gibi.

Tavy güneşi, sıcağı ve Lal'in omzuna oturup o okurken saçlarıyla oynamasını diledi.

yumuşak kenevir. Onun yerine kalabalık parkta fayton gezintileri, akşam yemeği partileri, ince belli çay ve bitmek bilmeyen geniş gözlü yorumlar vardı. Tıpkı Madras'ta olduğu gibi İngiliz sosyetesı, sadece çok daha fazlası.

Tavy'nin midesi sıkıştı, çevresi bir kafes gibi içine kapandı. Güzel bir kafes olsa da.

"Gerçekten bir file bindiniz mi?"

Döndü ve gülümseyen bir bakışla karşılaştı. Gümüş işlemeli gece yarısı ipeğinden bir elbisenin içinde göz kamaştıran, samur saçları başının üzerinde safır taraklarla bağlanmış olan hanımefendinin üzerinde Kıta Avrupası modasına özgü bir hava vardı.

Tavy kaşlarını kaldırdı. "Keşke öyle olsaydı. Yine de bir şekilde söylentiler yayılıyor." "Söyledikleri hiçbir şeyin seni etkilemesine izin verme. Birkaç hafta içinde

bunu söylediklerini tamamen unuttum. Bilmem gerekirdi." "Teşekkür ederim, sanırım. Tanışıyor muyuz?"

"Sanki öyleymişiz gibi hissediyorum." Kadın eldivenli elini uzattı, gözleri sıcacıktı. "Ben Valerie Ashford ve kız kardeşiniz yıllardır benim en sevdiğim mektup arkadaşım. Sizin hakkınızda belki de arzu ettiğinizden daha fazla şey biliyorum." Dudaklarından bal gibi bir kahkaha döküldü ve Tavy'yi Avrupa tarzında iki yanağından öpmek için öne doğru eğildi. Bu jest Tavy'nin içini ısıttı. Anlık olarak.

"Onur duydum leydim." Kadın reverans yaptı ama Vikontes gıdıkladı ve onu ayağa kaldırdı.

"Kız kardeşiniz nerede? Taşradan şehre daha bugün geldim ve yarın onu ziyaret etmeyi planlıyorum. Bana onun iyi olduğunu söyle."

"Çok iyi, bildirmekten mutluluk duyuyorum. Evde bebekle birlikte. Kendini ayıramıyor."

"Hiçbir düşkün yeni anne yapamaz. Ama neden bu köşede tek başınıza duruyorsunuz? Etrafınız hevesli beyefendilerle çevrili olmalıydı." Valerie onu palmyenin arkasından koridorun ışığına doğru çekti. "Buraya kiminle geldin?"

"Leydi Fitzwarren. Sanırım arkadaşlarını aramaya gitti."

"O son derece eksantrik biri. Ve gözlerindeki pırıltıdan bunu bildiğini görebiliyorum. Birlikte çok iyi anlaştığınıza şüphe yok."

"Ondan çok hoşlanıyorum."

"Tabii ki öyle. Tanrım, tüm dedikoducuların söylediği gibi çok güzelsiniz. Seni hiç böyle gülümserken gördüler mi acaba? Muhtemelen görmemişlerdir. Ne de olsa saklanıyordun." Bakışları parladı, sonra

Tavy'nin omzunun üzerinden sabitlendi. Kadın

sesini alçalttı. "Şimdi, yaklaşan bu yakışıklı beyefendi kim? Kendisini tanıdığımı sanmıyorum ama sizi tanıyor gibi görünüyor."

Tavy'nin kalbi dönerken küçük bir gümbürtü çıkardı. Bir çift sevimli ela gözle karşılaştı ve içi kendine geldi.

Aptal sinirler.

Lord Crispin düzgünce eğildi; uzun, aristokrat burnu, berrak alnı ve kalın sepya rengi saçlarının altındaki gülümsemesi her zamanki gibi hoştu. Tavy onun şıklığına göz atarak tanışma faslını gerçekleştirdi. Her zaman abartısız bir tarzda giyinirdi, bakışları üzerindeydi ama asla ötesine geçmezdi. Ne asil ne pembe, ne züppe ne de dindar. Mükemmel Marcus Crispin.

"Memnun oldum, Leydi Ashford." Eğildi. "Güzelliğiniz hakkındaki övgüler abartılı değil." Sesi, bakışlarındaki takdir dolu parıltıyı yansıtıyordu. Tavy bu parıltının düzinelerce hanımefendinin, hatta bazen beyefendilerin bile başını döndürdüğünü görmüştü. Marcus Crispin ticaretten rahat bir servet edinmemiş, cazibesini ve yakışıklılığını avantaj olarak kullanmayarak bir asalet kazanmamıştı.

"Anladığım kadarıyla siz de arkadaşım gibi Doğu Hint Adaları'nda zaman geçirmişsiniz." Vikontes samimi bir tavırla Tavy'nin koluna dokundu.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi baron. "Bayan Pierce'la orada tanışmamız çok talihli bir tesadüf oldu." Tavy'ye gülümsedi.

Valerie'nin bakışları ikisi arasında gidip geldikten sonra barona döndü. "Peki o ülkeyi nasıl buldunuz lordum?"

"İklim korkunç derecede tatsız ve Hindustanlılar genellikle huysuz. Ama hanımefendilerin huzurunda kaba bir konuyu ele alabilirsem, iş mükemmel. Tabii yerlileri doğru şekilde kandırabilirsiniz." Güven veren bir gülümseme sundu.

Tavy'nin boynu sıcak ve biraz yapış yapıştı.

"Gerçekten mi?" Leydi Ashford'un ilgisini çekmiş gibiydi. "İnsan yerlileri tam olarak ne şekilde kandırabilir? Anlatın lordum."

Tavy'nin dikkati dağıldı. Dönüşünden bu yana geçen haftalarda, onun Hindistan'da geçirdiği on ayı birçok kişiye anlattığını duymuştu. Her zaman büyüleyici bir canlılıkla anlatmasına rağmen, anlattıkları nadiren değişiyordu. Herkesin kendisine kur yaptığını bildiği bu yakışıklı, başarılı beyefendinin koluna bu kadar sık girdiği için gurur duymalıydı.

Boğazını sıkarak ısıltılı kalabalığı taradı. Tanıdık olmayan yüzler, şık hanımlar ve beyler, dikkat dağıtıcı sohbetler.

Evini özlemişti ve son yedi yıl boyunca etkilemek için çok uğraştığı ölçülü, zarif nezaketin dış kabuğu nihayet derinin altına gömülmüştü. Kalbi tıpkı kasvetli İngiliz sonbaharı gibi üşüyordu.

Bir zamanlar olduğu, çok düzgün bir şekilde kilit altında tutulan ruhlu kızın bir titreşimi protesto için haykırdı. Onu susturdu.

Belli ki oyalanmaya ihtiyacı vardı. Ne zaman Madras'ta mavi şeytanları olsa projeler icat ederdi. Belki şimdi bir proje ona yardımcı olabilirdi. Oldukça büyük bir proje.

Zil üçüncü perdeyi duyurmak için çaldı. Tavy kutuya doğru döndü ve bakışları durdu.

Yakınlardaki bir insan kümesinde, bir beyefendi sırtı ona dönük duruyordu. Siyah saçları avizenin ışığında parlıyordu, ensesindeki kısa saçları kar beyazı bir kravatla buluşuyordu. Geniş omuzları zayıf ve kaslı vücuduna tam oturan siyah bir paltoyla, uzun bacakları ise zarif devetüyü pantolonla kaplıydı. Sol elinde kalın bir altın parıltısı vardı, teni Ekvator'da gün batımındaki altın kum gibi sıcak tonluydu.

Tavy'nin içine bir durgunluk çöktü.

Panik hızla onun yerini aldı, ayak tabanlarından bacaklarına doğru koştu ve sıcak küçük oklar halinde göğsüne doğru kıvrıldı.

Eninde sonunda onu göreceğinden şüphelenmişti. Aslında bunu bekliyordu. Ama aniden çok erken gibi gelmişti. Henüz hazır değildi. Toplum içinde birkaç hafta daha geçirdikten sonra hazır olabilirdi. Ya da belki hiçbir zaman.

Ama bakışlarını ondan ayıramıyordu. Bakışları ona yapışmış, bakma korkusuyla ve daha da büyük bir korku olan uzaklaşma korkusuyla titriyordu. Kendisi istemese de, vücudunun her çizgisini, saçının her bir telini ve bakmayı özellikle önemseydiği tek adamın her bir detayını tüketti.

Başını hafifçe çevirdi, sanki izlendiğinin farkına varmış gibi yüzünü arkadaşlarından kaçırdı. Tavy'nin kanı kemiklerine kaynaşmış gibiydi. Bu profili, kare çeneyi, yüksek elmacık kemiklerini, düz burnu, abanoz saçlarının alnına dikkatsizce düşüşünü ne kadar iyi ezberlemişti.

Omuzları kaydı, döndü ve bakışları onunkilerle buluştu.

Durgun siyah gözlerinde ne bir şaşkınlık ne de bir tanıma belirtisi vardı. Bir süre ona baktıktan sonra dikkatini arkadaşlarına verdi.

Tavy gözlerini kırptırdı, içinden bir sıcaklık ve alternatif soğukluk ürpertisi geçti, o kadar içsel, o kadar derindi ki yüzeye çıkamadan kendini gömdü.

Sonra uyuşma. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Kalp atışlarını sanki uzaktan atıyormuş gibi değerlendirdi. Düzgün. Sakin. Nefes alış veriş düzenli. Yedi yıl süren merak ve bekleyişten sonra, şaşırtıcı bir şekilde beklenmedik bir finaldi. Ama en azından bir finaldi. Artık on beşinci yaş gününden beri hem kutsal kitabı hem de günlüğü olan Falconer's *Dictionary of the Marine*'in kenarlarına yazacak bir şeyi vardı. Belki de "Karaya Çıkmak" başlığı altında.

İnce bir nefes aldı ve bakışlarını Tavy'nin yanındakilere çevirdi; bir markizin tanıdığına yakışacak kadar şık giyimli birkaç beyefendi ve şık elbisesinin bedenini süsleyen epeyce dekoltesi olan heykelsi bir sarışın. Hanımefendi açık kahverengi eldivenli elini kaldırıp adamın koluna koydu ve bakışları Tavy'ye doğru uzandı.

Tavy geniş mavi gözlere baktı. Çok güzeldi, sıcacık altın rengi ihtişamı, tatlı dudakları ve şehvetli kıvrımları vardı. En az yakışıklı eskortu kadar muhteşemdi. Mükemmel bir çift.

İskoç dükünün kızı olmalı. Leydi Constance Read.

"Size kutularınıza kadar eşlik edebilir miyim, hanımlar?" Lord Crispin'in sesi onu geri çekti.

"Partim hemen şurada." Leydi Ashford Tavy'nin parmaklarını sıktı. "Octavia, yarın seni çağıracağım." Uzaklaştı.

Baron Tavy'nin koluna girdi. "Oyundan keyif alıyor musunuz?"

"Manzara-" Bakışlarını etrafta gezdirdi ama zarif parti gitmişti. "İlginç, lordum."

"Bayan Pierce, bana gerçek adımla hitap etme onurunu bahşeder misiniz?"

"Nasıl istersen, Marcus. Ne de olsa iki yıldır arkadaşız." "Octavia- Sana Octavia diyebilir miyim?"

"Evet." Zaten yapmıştı.

"Octavia, arkadaştan daha fazlası olmayı umuyorum."

"Teşekkür ederim, Marcus. Biliyorum. Babam söyledi tabii ki."

"Tabii ki." Kıkırdadı. "Sen paha biçilemezsin." Elini okşadı ve onu Leydi Fitzwarren'ın locasına götürdü. Dowager henüz dönmemişti. Marcus'un kaşları çatıldı. "Seni burada yalnız bırakmayı sevmiyorum."

Octavia yavaşça bir nefes daha aldı, bu kez niyetliydi.

"Neden oyunun geri kalanında bizimle oturmuyorsunuz?" dedi. "Eminim Leydi Fitzwarren size eşlik etmekten mutluluk duyacaktır."

"Öyle mi?" Adamın gözleri güvenle parlıyordu. Bu adamla evli bir hayat ona uygun olabilirdi. Evli bir kadın olarak dilediği her şeyi yapma özgürlüğüne ve paha biçilmez bir arkadaşına sahip olacaktı.

"Arkadaşlığından hoşlanıyorum, Marcus. Aslında senden oldukça hoşlanıyorum." Kelimeler dilinde tuhaf duruyordu. Ama ondan hoşlanıyordu.

Onun parmaklarını sıktı. "Partime *veda* edip kısa süre sonra döneceğim."

Tavy tek başına, yukarıdaki kutulardan kaçınarak çukurdaki asi kalabalığa baktı. Görünüşe bakılırsa modaya uygun set asla bütün bir oyun boyunca kalmıyordu. Elbette bu gruptan kimseyi tanıımıyordu, bu yüzden nereye baktığı pek de önemli değildi.

Nemli ellerini kavuşturdu, kalbi kaburgalarının arkasında pır pır ediyordu. Kafesteki bir kuşun kanatları gibi. Cildi şimdi sıcak ve rahatsız edici derecede gergin hissediyordu. Bir tür gecikmiş tepki, şüphesiz. Ne de olsa yedi yıl olmuştu. Oldukça uzun bir süre. Aptalca uzun bir zaman.

Sesler bölmenin diğer tarafından geliyordu, sessiz ve aceleci, Marcus ve başka bir adam. Aşağıdaki çukurdaki kabadayıların konuşmaları bir yaygaraya dönüşmüştü. Yıllardır Madras'taki *bazir* ve sosyete partilerinde yaptığı gibi Tavy de kaçamak konuşmalara odaklanmaya çalıştı.

"İmzalamayacağım," dedi Marcus. "Anlaşmamız nedeniyle daha önce bir kez imzalamıştım."

"Bir daha söylemeniz iyi olur lordum," diye yanıtladı cızırtılı bir ses, "geminin denetimden geçmeden ayrılmasını sağlayın, yoksa ne olacağını biliyorsunuz."

"Beni tehdit edebileceğini sanma." Marcus'un sesi daha da yükseldi.

"Az önce söyledim, lordum. Kabul etseniz iyi olur yoksa bir dahaki sefere sizi evinizde ziyaret ederim."

"Buna cesaret edemezsin."

"Yapamaz mıyım?"

Ayak sesleri duyuldu ve Marcus onun yanında belirdi.

"Özür dilerim. Bir tanıdığım tarafından alıkonuldum." Yüzü tuhaf bir şekilde lekeli görünüyordu.

"Marcus, her şey yolunda mı?"

"Elbette." Rahatsız bir şekilde kıkırdadı. "Özellikle de şimdi sizinle olduğum için."

"Az önce konuşmanızın bir kısmını duydum. Sanki o adam sizi tehdit ediyor gibiydi."

"Tabii ki hayır. Octavia, benim de St. John gibi pek çok iş ortağım var. Korkarım bazıları diğerlerinden daha az nazık. Ama bu seni ilgilendirecek bir şey değil, sadece sıradan bir alışveriş. Erkek işi."

Onun elini okşadı. O akşam ikinci kez. Tavy parmaklarını onunkilerin altından çekip bakışlarını tiyatronun diğer ucuna fırlatma isteği duydu.

Oyuncular yeniden sahneye çıktı ve alkışlar sona erip Marcus onu kalabalık blok boyunca bekleyen arabaya kadar eşlik edene kadar dikkatini onlara verdi.

"İşte buradasın, sevgili kızım." Leydi Fitzwarren'ın birden fazla çenesi zıplıyor, menekşe rengi tafta etekleri dalgalanarak, iri cüsseli bir kadın için fazla hızlı adımlarla onlara doğru yürüyordu. "Crispin, beni arabamıza kadar geçirme nezaketini gösteriyorsun."

Kadını yukarı kaldırdı, öksürükler ve burun çekmelerle dolu gürültülü bir ses onun yükselişine eşlik etti. Kokulu bir mendil salladı ve muşambaların üzerine yerleşti.

"Yarın akşam Vauxhall'daki partimize katılmalısın."

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Gülümsedi ama bu ifade gözlerine ulaşmadı ve bakışları sokakta gezindi. Gaz lambaları kaldırımında kehribar rengi ışıklar saçıyor, tiyatrodan çıkan insanların etrafında bir rüyadaki hayaletler gibi ağır bir sis dönüyordu.

"Marcus," dedi Tavy sessizce, "seni neyin üzdüğünü bana söylemeyecek misin?" "Canım," dedi kaşlarını çatarak, "eğer birlikte iyi geçinmek istiyorsak

İşin küçük tatsızlıklarını bana bırakın ve güzel ve çekici olmakla yetinin." Onun elini tuttu. "Sadece yanımda olman bile tüm aptalca sıkıntıları hafifletiyor, seni temin ederim."

Tavy başını salladı ama inancı yerine gelmişti. Bu onun projesi olabilirdi. Marcus'un dürüst olmayan bir iş adamıyla başı dertteydi. Bu sorunu onunla paylaşmayacaktı. Ama eğer geleceği onunla yatıyorsa, yardım etmek için elinden geleni yapmalıydı. Ve Londra'da bu tür bir zorlukla karşılaştığında nereden yardım alabileceğini en iyi bilen belki de tek kadın olduğu için şanslıydı.

Yeni bir kesinlik ile karışmış eski bir şüphenin ürpertisi omurgasında parıldadı. Bu hissi iterek bir adım attı, bakışlarını adamın omzunun üzerinden kaldırdı ve nefesi kesildi.

Sanki bir ömür önce değil de dönmüş gibi, arabalar yerine pazar tezg hlarıyla dolu, puslu gece yarısı yağmuru yerine güneşle yıkanan bir sokakta, Lord Benjirou Dore  uzakta durmuş onu izliyordu. Koyu renk gözlerinde m kemm l, berrak bir farkındalık parlıyordu.

Kadın ona baktı ve adamın saygısı hiç azalmadı. "O adamı neden hizmetinizde tutuyorsunuz?"

Bakışlarını kaçırdı ve Marcus'un bakışlarını Abha'nın Leydi Fitzwarren'ın seyisinin yanında oturduğu arabacı locasına kadar takip etti.

"O-" Tavy nefesini tuttu. "Yıllardır benimle birlikte."

"Bir hanımefendinin Londra'da böyle bir uşakla dolaşması yakışık almaz."

Parmaklarını serbest bıraktı. "Teşekkür ederim lordum. Bunu dikkate alacağım. İyi akşamlar." Arabaya adımını attı. Baron eğildi ve kapıyı kapattı. Tavy arkasına yaslanıp gözlerini kapattı, parmakları retik l ne kenetlenmişt .

"Ne muhteş m bir gezi," diye haykırdı Leydi Fitzwarren. "Sanırım bir tiyatro oyununda hiç bu kadar çok arkadaşıla bir araya gelmemiştim. Konuşmaktan bitap düştüm." Bol bol kıkırdadı. "Ama sen bu konuda hiçbir şey bilmezsin, artık çok ağırbaşı bir hanımefendisin. Küçük bir kızken böyle olduğunu hatırlamıyorum. Seni ve Aziz John'un kız kardeğlerini G hirde gezdirdiğim her yerde nasıl da coğardın. Şu korkunç Doğu Hindistan güneşinden olmalı. Bir kızın kafasını, içinde birbirine s rt necek iki düşünce kalmayana kadar pişiriyor." Bir kahkaha attı, sonra sesi ayıldı. "Ya da belki de o korkunç Imene Stack yüzündendir. Sefil kadın. Annen seninle ilgilenmesine neden izin verdi bilmiyorum ama ölünün arkasından konuşmak hayırseverlik değildir elbette."

Tavy dudağını ısırdı ve Leydi Fitzwarren'ın parmaklarına uzandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Yıllar  nceki tüm o tarlakuşları için teşekkür ederim." Tafta hışırdadı. Dowager ellerini sardı.

"Sevgili kızım-"

"Doğu Hindistan güneşi değildi." Gözlerini a amadı. Arkalarındaki görüntü hem çok taze hem de çok tanıdıktı. "Ger  bunun İmene Teyze'yle bir ilgisi olabilir." Kirpiklerini araladı ve dul kadının endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Ama sanırım artık bu konuyu kapattım."

"Neyi bitirdin, sevgili kızım?" Tavy tereddütle gülümsedi. "Rol yapmak."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

MANYETİZMA. Bir cismin niteliği veya yapısı ... üretilebilen, yok edilebilen veya eski haline getirilebilen geçici bir güç.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

"Dün akşam tiyatrodaki o kadın kimdi, Ben?"

Misafir odasının penceresinden döndü. "Hangi bayan, Constance? Birkaç tanesiyle konuştum. Leydi March, Alverston'ın karısı, Savege Kontesi. Sanırım hepsini tanıyorsunuz."

Constance başını eğdi, saç kurdelesine geçirilmiş elmaslar parlıyordu.

"Onunla konuşmadınız." Hafif brogue'u odanın her tarafına yayıldı. "Ama konuşmuş da olabilirsin. O bakış alışverişinde çok şey anlatıldığını düşünüyorum."

Bakışlarını sokaktaki trafiğe çevirdi. Çoğunlukla esnaf, bu erken saatte zayıftı.

"Çoğu zaman olduğu gibi, neyi ima ettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok, canım."

Diliyle hoşnutsuzluğunu belirten bir ses çıkardı. "Benimle değerli atlarından biri gibi mi iletişim kuruyorsun Connie?" çizdi. "Gururum okşandı. Gerçekten."

"Bana patronluk taslama. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz."

"O halde bu konuşmaya devam etmek istemediğimi bilmelisiniz." Ona döndü. "Styles dün gece gelmediği için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Dudaklarını sıktı ve alnı kırıştı.

"Çok yakışıyor." Ben kaşlarını kaldırdı. "Yüzünü bu şekilde uzun süre tutarsan yapışır." Pencereden uzaklaşıp piyanonun başına geçti ve kürsüye oturdu. "Benimle bir düet çalar mısın?"

"O yorumdan sonra mı? Kesinlikle hayır. Sesin yine on üç yaşındaymışsın gibi geliyor."

"İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun."

Kıkırdayarak ona doğru ilerledi ve bir elini omzuna attı. "Evlenmememiz gerektiğine emin misin, Ben? Bu çok daha kolay olurdu. daha-"

"Evet, Constance." Parmaklarını açtı ve tuşlara dokundu.

"Do minör. Eğlenceli," diye mırıldandı. "Ama en azından birimizin güçlü olmasının en iyisi olduğunu söyleyebilirim."

"Sanırım." Bir akor daha çaldı. Güçlü doğru kelime değildi. Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Kahvaltı partinize geç kalacaksınız." Durdu ve onu takip etmesi için işaret etti.

"Beni ne kadar hoş karşıladığınızı hissediyorum." Öne doğru geldi. "Evet, geç kaldım.

Lütfen, bana eşlik etmez misiniz?"

"Constance, beni bir koltuk değneği gibi kullanmaya devam edemezsin. Bir erkeğin sınırları vardır."

"Bana gelince pek yok," dedi güzel bir omuz silkmeye. "İ t i r a f et."

Başını salladı. "Ama yine de sana eşlik etmeyeceğim. Bu sabah ilgilenmem gereken bir işim var ve gorgonlarla tek başınıza yüzleşmelisiniz."

Güldü, yüksek sinir ve sıcaklık dolu çınlayan bir ses. "Sefil."

Kendine hafif bir gülümseme izni verdi ama bunu tutamadı. Kapıya doğru döndü. Eşikte bir kadın duruyordu, uşak da yanında.

"Bayan Pierce," diye anons etti hizmetçi ve geri çekildi.

Tıpkı önceki gece iki kez yaptığı gibi, şimdi de Ben'in bakışlarıyla doğrudan karşılaştı, geniş kahverengi gözleri doğrudan bakıyordu. Ben onun en çok bu yönünü hatırlıyordu; bildiklerinden tamamen farklı olan açık sözlü yaklaşımı

Ondan önceki İngiliz kadınları, kurnazlıktan, gizlilikten ve manipülatif yalanlardan yoksun bir kadındı. Ya da bir süre öyle düşünmüştü.

Bunun dışında görünüşü tamamen değişmişti. Buz mavisi şık elbisesi, zarif bir şekilde toplanmış saçları, sert duruşu ve ağzının düz çizgisi tanıdığı kızla pek benzerlik göstermiyordu. Özellikle de ağzı.

"Nasılsınız Bayan Pierce?" Constance öne doğru ilerledi ve onun elini sıktı. "Ben Constance Read. Sizinle tanıştığıma memnun oldum ama başka bir yere verdiğim bir randevuya geç kaldığım için şimdi izninizi istemek zorundayım." Ben'e bir bakış attı, "Lordum," diye mırıldandı ve Ben'in hafızasında herhangi bir şey yaptığını gördüğünden daha az tantanayla odadan çıktı.

Octavia'nın bakışlarıyla karşılaştı.

"Merhaba, Benjirou." Sesi soğuktu, bu da başka bir değişiklikti. "Artık Ben."

"Gerçekten mi?" dedi, sanki hiç ilgilenmiyormuş gibi. "Değiştirdiniz mi?"

"Bu benim kullandığım isim."

"Anlıyorum. Ama sanırım herkes size Doreé diyor." Bakışları gösterişli bir şekilde döşenmiş odada gezindi. O da onu takip etti. Babasının Hindistan takıntısından hiçbir iz kalmamıştı burada, tamamen İngiliz lordlarının en İngilizine yakışacak şekilde tasarlanmış bir konuttu bu. Ben'in en büyük kardeşi Jack gurur duyardı. Ama ne olursa olsun, Ben'le her zaman gurur duymuştu.

"Sizi bu sabah evime getiren nedir, Bayan Pierce?" "O zaman benim için de Doreé olduğu açık."

"Aramakta özel bir amacınız var mı hanımefendi, yoksa isimler üzerine bir tür çalışma mı yürütüyorsunuz?"

"Görüyorum ki her zamanki gibi çok komiksin." Eldivenlerini çıkardı ve ince ellerinin arasında katladı. "Buraya sizden yardım istemeye geldim."

Yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi görülmesine izin vermedi. Ama şaşırmamalıydı. İnsanlar her gün yardım için ona başvuruyordu. Ancak hiçbir zaman onun salonuna gelmezlerdi ve nadiren güzel kadınlar olurdu. Dudakları koyu pembe, teni krem gibiydi. Her yerinin aynı olduğunu biliyordu, koyu pembe ve krem rengi.

Gözleri kısıldı. "Bir arkadaşımın başı Doğu Hint Adaları'na yapılan ticaretle ilgili bir tür belada. Sanırım gizli ticaret."

Tabii ki.

"Bir
arkadaş
mı?"

"Bir beyefendi. Daha doğrusu ailemin bir dostu."

"O halde yardım için kayınbiraderinize başvurmanız gerektiğinden şüpheleniyorum." "Yapamam. St. John'un bununla başa çıkabileceğine inanmıyorum." "Peki bu beyefendiye nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorsunuz?"

kendi arkadaşların yapamaz mı?"

"Senin-" Durakladı. "-iş ilgi alanlarınız oldukça geniş." "Öyle mi?"

Arkasını piyanoya yasladı ve kollarını kavuşturdu
gevşekçe.

"Evet. Bir insanın evinden metrelerce uzakta yıllarca yaşayıp da orada neler olup bittiğini öğrenmemek mümkün değil. Her neyse, Madras'ta daimi sakinler arasında bu yaygın bir spekülasyon."

Yerlileri kastediyordu.

"Öyle mi?" Ben dikkatini tekrar pencerenin ötesindeki manzaraya çevirdi. "Mitolojinin cahillerin hayal gücüne hizmet etmesi ne kadar büyüleyici, değil mi?"

"Mitoloji mi?" Bir adım öne çıktı, sonra sanki ilerlemek istemiyormuş gibi durdu. "On sekiz ay önce bir grup asker ordudan kaçtı ve yakalanmadan önce şehirde saatlerce karışıklık çıkardılar. Ama bunu bildiğinizi ve sizinki hariç Madras'taki her İngiliz'in evini nasıl tehdit ettiklerini de bildiğinizi sanıyorum."

Yavaşça bakışlarını onunkilere çevirdi.

"Hatırlarsınız," dedi yumuşak bir sesle, "o evde yaşayan annem, teyzem ve kuzenlerim Kızılderili."

"Grenville Fletcher'ın karısı Kızılderili, ama isyancılar onun mülkünü ateşe verdi," diye karşılık verdi. "Elbette kendisi önemsiz bir tüccar ama-"

"Peki ya kayınbiraderinizin evi? Madras'ta pek de önemsiz biri sayılmaz. Onun evi de hedef alındı mı?" O zaten biliyordu. Bu aptalca bir kumardı. Bu konuşmayı hemen bitirmeliydi.

"Hayır." Kaşları çatıldı. "Ama sizinkine yakınlığı onları caydırmış olmalı."

"Öyle olmalı," diye yatıştırdı.

Tekrar öne çıktı, bakışları kararlıydı.

"Beni bu şekilde başından atamazsın. Bildiğimi biliyorum ve gidecek başka yerim yok. Dün gece bir adam Lord Crispin'i tehdit etti.

alçak sesle. Sanırım şantaj yapmaya çalışıyordu. Kim olduğunu ve ne istediğini öğrenmek için yardıma ihtiyacım var."

"Hanımefendi, korkarım bu tür kişilerle ilişkim konusunda yanlış fikirlere kapılıyorsunuz, yine de iltifatınız için teşekkür ederim. Belki de Lord Crispin'in kendisine sormalısınız?" Sanki apaçık ortada olan bir şeyi ima ediyormuş gibi başını eğdi. Ama o hiçbir zaman geri zekâlı olmamıştı. Ona gelmişti çünkü biliyordu. Ben'in kaburgalarının altından başlayan sıcak ve ısrarcı bir baskı göğsüne doğru ilerledi.

Çenesinin ince çizgileri belirginleşti. "İşinizi inkar etmeniz onu varolmayan bir şey haline getirmeyecek."

"Bu konularla çok az ilgim var ve daha az ilgileniyorum. Çalışanlarım burada, Londra'da India House ile ilgileniyor, diğerleri de yurtdışında."

"Doğu Hindistan Şirketi'nden bahsetmediğimi biliyorsun." Kısa ve tırtıklı bir nefes alış verişin ardından göğüsleri yükseldi, pürüzsüz yanaklarına bir miktar renk bulaştı. Ama arabası dik, çenesi düz duruyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı ama duygularını mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu. Bu soğukkanlı, zarif kadında, hatırladığı o gülen, hisseden kızdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ama o kızı kısa bir süreliğine, yersiz bir an için tanımış olan gençten de geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Neredeyse hiçbir şey.

"Korkarım Bayan Pierce, bu konuşmada ilerleme kaydedemediğimiz için bir çıkmazda kalmamız gerekiyor." Piyanodan uzaklaştı. "Uşak sizi dışarı çıkaracak."

Gözleri parladı, sonra bakışları durakladı ve hızla gözlerini kırıştırdı. Dudakları aralandı, yanaklarına renk geldi. Ben'in yıllardır hissetmediği kadar yoğun ve sert olan arzu, Ben'in içinde öğütüldü.

"Hepsi bu mu?" dedi. "Hiçbir şey düşünülmeden kovulacak mıyım?"

Odayı geçerek ona doğru ilerledi. Kadının bakışları sabitti, adam yaklaştıkça sadece hafifçe genişliyordu. Yaklaşınca durdu ve kadının kokusu duyularını doldurdu: Hint gülleri, tatlı ve misk kokulu. Pencerelerden süzülen güneş ışığı yumuşak teninde ve ateş opali rengindeki saçlarında dans ediyordu. Yedi yıl içinde güzelliği olgunlaşmıştı ve bu güzellik onun üzerinde bir kraliyet örtüsü gibi duruyor, onu dokunulmaz ve uzak kılıyordu.

Çok daha iyi.

"Bayan Pierce," dedi sert bir sesle, "beni evimde rahatsız ettiniz, düşük karakterli insanlarla arkadaşlık etmekle suçladınız ve yalan söylemeyi alışkanlık haline getirdiğimi öne sürdünüz. Size kovulmaktan başka ne borçlu olduğumu düşünüyorsunuz?"

Dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. Baktı ve başka tarafa bakacak kadar erkek olmadığı için kendine lanet etti.

Ağzı tekrar bir çizgi halinde gerildi ve adam bakışlarını onun gözlerine kaldırdı.

Bir kez daha kapatıldılar.

"Ne kadar aptalım," dedi. "Elbette, ben hiç kimse değilim. Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Bir dakika ya da otuz dakika olabilecek bir süre boyunca hareketsiz durdu. Sonunda avucunu yüzünde gezdirdi ve koridora doğru adım attı. Uşak gözünü bile kırpmadı.

"Samuel, atımın eyerlenip getirilmesi için ahıra haber gönder."

"Evet, lordum." Evin arka tarafına doğru ilerledi. Ben, kadının söylediği hiçbir şeyi tekrarlamaması için ona talimat verme gereği duymamıştı. Çalışanları onu iyi tanıyordu, her biri sadık ve sağduyuluydu.

Ancak biriyle konuşacaktı. Bir daha onun evine gelmemeliydi. Ama belki de bu sorunu çoktan kendisi halletmişti.

Gelmemeliydi.

Tavy omzunun üzerinden, "Eve lütfen Abha," diye seslendi. Heybetli malikânenin merdivenlerini yeterince hızlı inemiyordu. Ne düşünüyordu ki? Abha'nın Hindistan'da, İngiltere'de ve tüm dünyada gizli işler çeviren bir casuslar ve astlar ağı olabilirdi, bir gemi filosundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu onu Marcus'a yardım etmek için tek kaynağı yapmıyordu.

Abha arabanın kapısını kapattı ve harekete geçtiler.

Tavy yüzünü ellerinin arasına aldı. Yüce Tanrım, hâlâ ne kadar aptaldı. En kötü sebep için gelmişti. Marcus için, evet, ama daha çok kendisi için.

Yıllar önce kendini aralarında hiçbir şey olmadığına, onun dikkatli bakışlarındaki sıcaklığı, hatta ona verdiği derin tepkiyi, onu içinde bir yerlerden çekip nefessiz bırakmasını uydurduğuna ikna etmişti. O zamanlar çok genç, çok naif ve hayal gücüyle doluydu. Sadece bir kızdı.

Şimdi bunu kendisinin icat etmediğini biliyordu.

Sesi olağanüstü zengindi, derindi ve neredeyse müzikaldi, güzeldi - hatırladığından bile daha güzeldi. Ve daha uzun boylu, daha geniş, omuzları daha dolgun, kare çenesi daha sıkı, ağzı ve alnında hafif kırışıklıklar var gibi görünüyordu. O artık kızın aşık olduğu genç adam değildi. Unvanlı bir lorddu, duruşunda güç ve kuvvet vardı. Ama gözleri aynıydı, siyah, uzun kirpikli, aynı anda hem durgun hem de yoğundu.

Bir ürperti omurgası boyunca ilerleyerek karnına doğru kıvrıldı.

Avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı. Midesindeki sıcaklık ve göğsündeki özlem acısı, her ikisi de uzun zamandır uykudaydı, o konuştuğu anda kıpırdandı. Adam sadece ona baktı ve kadın yine on sekiz yaşındaydı, bahçede onun için ağlıyordu.

Başını geriye attı ve derin bir nefes aldı. Bunca yıl-ona öğretmiş olmalıydı.

Araba kız kardeşinin evinin önünde durdu. Tavy saçlarını düzeltti ve omuzlarını dikleştirdi. Abha basamağı indirdi.

"Abha, bu öğleden sonra bana eşlik etmeni ve Sör St. John rıhtımdaki ofisinde."

Yüksek, düz alnında çizgiler toplanmıştı. "*Memsahib*, bu akıllıca mı?"

"Hoşuna gitmiyorsa gelmene gerek yok." Arabadan indi. "Karanlık bir karakteri kendi başıma aramaya gidebilirim. Ne de olsa başka kimse bana yardım etmek istemiyor." Eve doğru yürüdü.

Üst kattaki salonda Leydi Ashford, Tavy'nin kız kardeşinin yanında oturmuş, ikisi de Alethea'nın kucağındaki bebeği seviyorlardı. Bu rahat ve huzurlu bir sahneydi, yüksek duygularla yüklü değildi. Tavy sakin bir nefes aldı ve içindeki çalkantıya rağmen gülümsedi.

"Yeğenim bu sabah nasıl?"

"Merhaba, Octavia canım." Valerie Tavy'nin elini sıkmak için elini uzattı. "O çok değerli."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alethea kundağın bir köşesini uyuyan bebeğin etrafına sıkıştırdı, ela gözleri buğuluydu. Dokuz yıl boyunca kucağındaki mucizeyi bekledikten sonra Tavy onu suçlayamazdı. Alethea o kadar mantıklı bir insandı ki, çocukluğunu dünyayı gezme, özellikle de Hindistan'ı görme hayalleriyle geçirmiş, akli sürekli bulutlarda olan kendisinden çok daha mantıklıydı. Alethea artık puslu havasını hak ediyordu ve Tavy'nin tekrar

Son yedi yıl boyunca dikkatle geliştirdiği ölçölü öfkesi.

"Bu sadece bir annenin düşkünüğü değil mi?" Alethea sordu.

"Ya da bir babanın?" Aziz John odaya girdi ve elini karısının kestane rengi gür saçlarının arkasından kısaca geçirdi. Bunu sık sık yapar, Alethea'ya ince bir şekilde dokunur, sanki bu hareketle ona olan bağlılığını ifade ederdi. Tavy bunu her gördüğünde boğazı düğümlenirdi.

Valerie gülerek, "Oğlunuzu her zaman güzel ve mükemmel olarak göreceksiniz, tabii şu anda benimki gibi korkunç davranmadığı sürece," dedi. "Steven Paris'te alıkonuldu ve planlandığı gibi bu hafta dönmeyecek. Max, onu Calais'ye götürecektir ve babasıyla daha çabuk buluşturacak ilk gemiye kaçak binmekle tehdit ediyor."

"Sekiz yaş için erken," diye yorumladı St. John. "Onu bana gönderin, ben de ona rahat bir gemide yer bulayım."

Vikontes sırtıttı. "Çok nazıksınız efendim, ama yardımınızı istediğimde bunu talep edeceğim."

John'un güzel görünüşü ve soğukkanlı havası düşünceli bir iş adamı olduğunu gösteriyordu. Ama Alethea, İspanya kıyıları boyunca kuzeye doğru yol alan gemideyken onu hapsettiğinde, gerginliği alnından ve mavi gözlerinden okunuyordu. şimdi karısına ve yeni doğmuş oğluna aylardır süren gerginliği tamamen silinmiş bir keyifle bakıyordu.

"Steven'ı son gördüğümüzden bu yana bir asır geçti." Alethea oğlunun minik parmaklarını okşadı. "Hatırladığım kadarıyla Hindistan'a gitmeden hemen önce."

"Bu da aklıma şimdi yapmam gereken bir işi getiriyor." Valerie tekrar Tavy'nin elini sıktı. "Octavia, Cuma günü bir akşam yemeği partisi veriyorum. Sadece birkaç yakın arkadaş. Kız kardeşini ve Sör St John'u bu küçük hazineyi bütün bir akşam için terk etmeye ikna edemem ama yine de gelmelisin."

"Çok memnun olurum."

"Muhteşem. Yarın seni arabamla gezdireceğim. Ama şimdilik gitmeliyim." Vikontes Alethea'yı iki yanağından gagaladı, Aziz John'a gülümsedi ve oradan ayrıldı.

Tavy eğildi ve dudaklarını önce yeğeninin, sonra da kız kardeşinin alnına dokundurdu.

"Yazmam gereken mektuplar var. Bana ihtiyacınız olursa alt kattaki salonda olacağım." Eniştesini ve kız kardeşini kendi özel mutluluklarıyla baş başa bıraktı.

Lal merdiven korkuluğunun tepesine tünemiş onu bekliyordu. İşaret parmağını maymunun nazik kavrayışının içine yerleştirdi.

"Aziz John'un neşesi çok yeni," diye fısıldadı, "kalbi onlara o kadar bağlı ki, yoğun gününün ortasında burada, evinde."

Kapuçin küçük, siyah ve ten rengi başını düşünür gibi eğdi. "Ondan Marcus'a yardım etmesini isteyemem. Ailemi bu işin dışında bırakmalıyım."

Aşağıdaki fuayede ayak sesleri duyuldu. Lal dilini şaklattı ve tırabzandan aşağı koştu. Marcus göründü. Lal bir yorum yaptı ve kaskatı kesildi.

İçini garip bir rahatlama duygusu kapladı. "Ne hoş bir sürpriz Marcus."

"Umarım çok büyük bir sürpriz değildir." Adam kadının inişini izledi, yakışıklı yüzü bir gülümsemeye dönüştü. Gülen gözleri vardı, şekli biraz ağır ama ifadesi parlaktı ve tiyatrodaki kısa bir süre hariç ona baktığında her zaman memnun olurdu.

"Çok iyi değil. Seni bugün ya da yarın görmeyi umuyordum."

"Sen söyledin." Bu bir soru değildi, ama ona bazen yaptığı gibi baktı, sanki gerçek yerine akıllıca veya çapkınca bir şey söylemesini bekliyordu. Tanıdığı herkesle böyle olmuştu. Neredeyse.

"Çay içmek için salonda bana katılmaz mısın?" Kapıya doğru ilerledi. "Ben de yazışma yapmak için oraya gidiyordum."

"Madras'taki bağlantılarını mı özlüyorsun?"

"Yazıyorum." Ama balıkçıya, meyve satıcısına ya da pirinç tüccarına mektup yazamıyordu. "St. John'un üvey kız kardeşleriyle çok iyi anlaşırdım." Çay için zili çaldı. "Şimdi ikisi de çocukları ve aileleriyle birlikte taşrada, ama hâlâ yazışıyoruz."

Onu kanepeye kadar takip etti.

"Siz de bu tür bir ev hayatını dört gözle bekliyor musunuz?"

Tavy gülümsedi. "Yıllardır Hindistan'da ailemle birlikte ev hayatı yaşıyorum Marcus."

"Kendi kuruluşunuz değil."

"Hayır." Madras'ın küçük İngiliz topluluğunda evli olmayan Şirket yetkilileri ve ordu subayları azdı. Birkaçı Tavy'yi Alethea'nın evinde sahip olduğu rahatlık ve özerklikten vazgeçmeye ikna etmeye çalışmıştı. Ama bir koca istediği zaman onu Hindistan'ı terk etmeye zorlayabilirdi.

Ama şimdi İngiltere'deydi ve Marcus da arkadaşıydı.

"Octavia, sana ne kadar hayran olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum, Marcus. Madras'ta tanıştığımızdan beri ve üç hafta önce gemiden indiğimden beri bana karşı hep nazik ve ilgili davrandın. Bunu hayranlıktan başka bir şey olarak göremiyorum."

Başını iki yana salladı. "Ne beklediğimi hiç söylemiyorsun."

"Özür dilerim. Annem her zaman dilimin düşüncelerimden önce geldiğini söyler. Ama gerçekten aynı anda gidiyorlar, bu da bazen rahatsız edici olabiliyor."

"Octavia, seninle evlenme şerefine nail olabilir miyim?"

Ona dikkatle baktıktan sonra ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Gün ağarıyor gibiydi, gri gölgelikte ince soluk mavi çizgiler vardı.

"İki hafta önce, hayır, aslında dün öğleden sonra teklifinizi kabul etmekte tereddüt etmezdim." Yüzünü ona döndü. "Ama dün gece beni rahatlatmayacak bir şey duydum."

Ona yaklaştı. "Sadece küçük bir meselenin beni kabul etmenize engel olduğunu duyduğuma çok sevindim."

"Bunun küçük bir mesele olduğuna inanmıyorum. O adam size şantaj yapmaya çalışıyordu, değil mi?"

"Canım," diyerek ellerini tuttu, "seni temin ederim ki sadece kabul etmediğim bir pazarlığı tamamlamam için beni cesaretlendirmek istedi. Ama ben zaten işimi başka bir yere taşımaya karar verdim ve bunu ona bildirdim. Endişelenmene gerek yok."

"Gerçekten mi? Dün gece bu konuda oldukça üzgün görünüyordun."

"Arkadaşlığınızdaki aldığım keyfi bozduğu için sinirlendim. Octavia, davamı sana getirmek için bir yıldan fazla bekledim. Beni daha fazla bekletecek misin?"

Adamın yeşil-gri gözlerine baktı, yüzeyde neşeliydi ama bir gölge gizleniyordu.

"Özür dilerim Marcus, ama bu konuda sana güvenebileceğimi sanmıyorum. Bana her şeyi anlatmadığını düşünüyorum ve bu bir evliliğe başlamak için iyi bir yer olamaz."

"Octavia-"

"Sadece yardım etmek istiyorum, biliyorsun, ne olursa olsun. Yapabilirim ama bana karşı dürüst olmazsan yapamam."

Adam kadının ellerini bıraktı ve yarım adım geri çekildi. "Eğer sizi kabul etmekten alıkoyan tek şey buysa, bunu bir ret olarak kabul edemem."

"Bu da başka bir şey. Daha önce sormadım çünkü aceleci görünebilirdi, ama neden benimle evlenmeye bu kadar kararlısınız? Seni paha biçilmez bir gelin yapabilecek çok sayıda kadın olmalı."

Kıkırdadı ve başını tekrar salladı, yakışıklı yüzü alaycı bir gülümsemeyle doluydu.

"Bir erkeğin güvenini nasıl sarsacağını biliyorsun, değil mi?"

Tavy kendine rağmen güldü. "Kasıtlı olarak değil ve tereddütümün güveninizi sarstığından gerçekten şüpheliyim."

"O zaman bir listeniz olacak. Zeki ve kararlı bir karakteriniz var. Yaptığım işi anlıyorsun. Birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyoruz." Bir parmak ucuyla onun yanağında gezindi. "Ve sen çok güzel bir kadınsın. Yanımda olmanızdan gurur duyarım."

Onun dokunuşu içinde hiçbir şeyi harekete geçirmede, Benjirou Doreé'nin sesinin yarattığı özlemin bir ipucu bile yoktu. Ama Marcus'tan hoşlanıyordu ve onu iyi bir koca yapacak tüm nedenlerden dolayı ona bağlı görünüyordu.

Omurgasının tabanında toplanan huzursuzluğu görmezden geldi. Böyle bir talibi reddetmek aptallık olurdu ve aptallıkla işi bitmişti.

"O zaman senden biraz daha zaman istiyorum. Bağışla beni ama şu anda kendimi sana karşı tamamen hayırsever hissetmiyorum Marcus. Şu anda seni kabul edersem ikimize de karşı dürüst davranmamış olurum."

"O an lekelenir mi? Romantik hassasiyetleriniz tahmin ettiğimden daha güçlü." Gülümsedi. "Ne kadar zaman istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Bana kızgın değil misin?"

"Neden olayım ki?"

"Şey," diye bocaladı. "Sadece benim için birkaç hafta gerekebilir."

"Haftalar mı?"

Onun acı dolu bakışlarına güldü, sonra ayıldı. "Ama size cevabımı verdim. Eğer kabul edemezseniz, teklifinizi geri çektiğiniz için sizi suçlamayacağım."

"Her zamanki gibi kararlı ve açık sözlüsünüz. Teklifimi geri çekemezdim." Ona en çekici gülümsemesini verdi. "Birlikte iyi işler başaracağız, Octavia." Kızın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Şimdi seni maymununla ve mektup yazmanla baş başa bırakıp Leadenhall Caddesi'ne gideceğim. İyi günler, canım."

Marcus gider gitmez Lal salona girdi, Tavy'nin omzuna atladı ve saçlarını okşadı. Tavy pencereye gitti ve baronun arabasının caddeden geçişini izledi. Onu reddetmekle kendini şaşırtmıştı. Ama dürüstlük içgüdüğü hayatında sadece bir kez başarısızlığa uğramıştı. Bu olayda ne duyguları ne de basit doğası derinden etkilenmişti. Bir zamanlar macera hayallerinin erkekleri algılayışını renklendirmesine izin veren kız artık çoktan gitmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Emek vermek. Çalkantılı bir denizde ağır bir şekilde yuvarlanmak veya yuvarlanmak.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

"Diğerleri bugünlerde buralarda telaş içinde koşturuyor, Doreé, ama sen her zaman çok rahat görünüyorsun." Styles meraklı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Doğu Hindistan Şirketi'nin Londra'daki merkezinin koridorunda hareketlilik vardı, tüccarlar bir odadan diğerine, bir anlaşmadan diğerine geçiyordu. "Nedenmiş o?"

"Sanırım dikkat çekmek gibi bir arzum yok."

"O zaman burada Carlton House'da oturan kral kadar kendinizden emin görünmemelisiniz." Baron güldü.

"Ben de acele etmeliyim, ne dersin?" Doğu Hindistan Şirketi ve onun Parlamento'nun titiz yönetiminin baskısı altında çaresizce ayakta kalma çabaları Ben için çok az şey ifade ediyordu. Serveti hiçbir zaman Şirket'in başarılarına ya da başlıca çabalarına bağlı olmamıştı. Sadece bağlantıları ve görünüşü uğruna aktif bir üyelik sürdürüyordu.

Müdürlerin Mahkeme Salonu'na yaklaştıklarında bir beyefendi, "Mahkeme oturumda, bilmiyor musun Doreé," diye anons etti. "İyi günler Styles." Başıyla onayladı. "Trapper'ın duruşması. Bengal fiyaskosunda bir tomar para kaybettim. Zavallıya aval aval bakmaya mı gidiyorsun?"

Ben göz kapaklarını indirdi. "Asla."

Adamın yüzü buruştu, kalın kaşları aşağı doğru eğildi.

Styles güldü. "Doreé nadiren lafını esirgemez, Nathans. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Lord Nathans, "Bana kıkırdaman için bir nedenin var mı bilmiyorum, Styles," diye homurdandı. "O Nepal macerasını o kadar net göremedin, değil mi?"

Ben arkadaşına döndü. "Nepal, Styles? Ne kadar da cesursun." Styles'ın mavi gözleri kısıldı. "Hepimiz evrensel olarak başarılı olamayız.

Bazılarımız zaman zaman hata yaparız."

Nathans rahatlamış ve kendinden memnun bir sesle kıkırdadı. "Trapper'ın enkazı kurtarmaya çalıştığını görmek için uğrayacağım. Belki sonra yaşlı adamı neşelendirmek için ona bir şişe alırım."

"Çok iyisiniz," diye mırıldandı Ben. Kırkını birkaç yıl geçmiş olan George Nathans, on yıl daha yaşlı bir adamın kalın yürüyüşüne ve doğu ticaretiyle uğraşan en kötü türden orta sınıf İngiliz'in tüm blöf kibrine sahipti. Singapur'a giden deniz yolunu düzeltmek için yaptıkları çalışmalardan dolayı, Şirket'in uşağı haline gelmiş bir başka müreffeh tüccar olan ortağıyla birlikte Kral tarafından kısa bir süre önce asaletle ödüllendirilmişti.

Nathans'ın iş ortağı Marcus Crispin'di.

"Bu arada, Nathans," dedi Ben, "önümüzdeki hafta birkaç arkadaşımı atış yapmak için eve davet ediyorum. Bize katılmak ister misiniz? Sadece bir avuç Bölük adamı. Elbette Leydi Nathans'ı da getirebilirsiniz. Bir erkek böylesine güzel bir eşten ayrı kalmaya nasıl dayanabilir, hayal bile edemiyorum."

Nathans'ın kare yüzü kızardı ama gözleri hevesli bakıyordu. Kanton çayı onu Karun kadar zengin yapmıştı ama babası bir tuhafiyeciydi ve unvanı daha yeniydi.

Nathans, "Davetin için memnun oldum, Doreé," diye kabalaştı. "Benim için sakıncası yok."

"Başkent. Cuma o zaman."

Nathans selam verdi ve duruşmaya girdi.

Stiller döndü içinBen, kaşlar yüksek. "Düşünce sen
yapmadı Bakım eğlendirmek için."

"Bu konudaki hislerimi değiştirmiş olmalıyım." Ben çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

"Benim de bir daveti hak etmem gerekmiyor mu?"

"Bir tane ister misin?"

"Cenazeden beri Fellsbourne'a gitmedim." Ben'e sorgulayan bir bakış fırlattı. "Bazen senin oraya hiç gidip gitmediğini merak ediyorum."

"Çok az fırsatım oldu." Şimdiye kadar. Kendine rağmen. Ama eski alışkanlıkları bir kenara bırakmak zordu.

"Doğu Hint Adaları'ndaki ticaretle ilgili hükümet politikasını değiştirmek istiyorsanız, bunu neden Lordlar Kamarası'nda yapmıyorsunuz? Koltuğunuz var. Destek toplamak için önemsiz kişilerle uğraşmana gerek yok. Babanın izinden git." Styles'ın sesi dürttü.

"Siyasetle hiç ilgilenmiyorum. Bunu biliyorsun."

"Demek ısrar ediyorsunuz. Ama o zaman neden Şirket adamlarından oluşan bu vurucu ekip? Ve Tanrı aşkına, Nathans? Karısı iyi bir *ton*, ama adam korkunç bir Cit."

"Belki de. Ama taş atmak için özellikle uygun değilim." Ben'in bakışları, yakındaki bir duvarda asılı duran, büyük, tüylü bir aslanın kalın omuzlu bir kaplanı bastırmasını gösteren yağlıboya tablonun üzerinden geçti. Rakibinden daha uzun ve iri olan çizgili hayvan, yine de canavarların kralının altında yüzüstü yatıyordu. "Ve belki de rakibimi tanımak bana ilham veriyordur."

"Rekabet mi?" Baronun gözleri parlıyor gibiydi.

"*Adieu*, Styles."

Ben ön kapıdan geçerek revağa çıktı. Şirketin, amacını sade ve klasik bir kostümle gizlemek için Yunan canlandırma tarzında inşa edilen genel merkezi, dar sokaktan depresif bir gölge gibi yükseliyordu. Çizgili İyon sütunlarının ve sembolik heykellerle dolu alınlıkların ardında altın, güherçile fiçileri ve pamuklu parça eşya varilleri, afyon kile ve çay tuğlası yığınları üzerinde el değiştiriyordu. Ama Londra'dan geçen hiç kimse bunu dış görünüşünden anlayamazdı. Bir tapınağa benziyordu. Ben, India House'un ağırlığını arkasında bırakarak verandadan çıktı. Sokak sabah yağmurundan sonra çamurla tıkanmıştı ama binanın önüne geçişi kolaylaştırmak için bol miktarda saman yığılmıştı.

Yüksek sosyetenin kınamalarına karşı mücadele eden Doğu Hindistan Şirketi'nin centilmen tüccarları, çizmelerini çamurlarken görülmemelidir.

Bir seyisin eline para sıkıştırdı ve Şehir'den geçerek Doğu Hindistan Rıhtımı'nın dönümlerce kalas ve su boyunca uzandığı Blackwall Köyü'ne doğru at sürdü. Rıhtımı çevreleyen devasa duvarın önünde,

İngiltere'nin denizlerdeki ticari gücünün nöbetçileri olan depolar yükseliyordu. Ötede, iş dünyasının gürültüsünün üzerinde bir direkler ormanı yükseliyordu. Denizciler, İngiliz imalatçıların ve madenlerin ürünlerini -yün, külçe, bakır- ve Doğu'dan gelen baharat, çay, ipek ve porseleni Kıta'da ve Amerika'da satılmak üzere gemiye çekerek ırgat direklerini geriyorlardı. Martılar direklerin etrafında dönüyor, yelkenleri örtüyor, bordalar boyunca istiflenmiş ve arabalara aktarılmayı bekleyen fiçilerin üzerine konuyor, keskin çılgınlıkları havayı kesiyordu.

Ben'in bakışları en yakındaki gemiye kaydı; Ümit Burnu'nun dalgalı denizlerine uygun, üç direkli, iri bir Doğu Hint Adamı. Sekreteri geminin ortasında, bir liman işçisinin yanında durmuş, kış taraftaki bir sandık yığınının işaret ediyordu.

Creighton, Ben'in bakışlarını yakaladı, lumper'ı kovdu ve küpeşteye doğru ilerledi. Ben, armanın arasından süzülen güneş ışığı şaftlarıyla tırtıklı iskeleye tırmandı.

"İyi günler lordum. Burası *Doğu Vaadi*." "Göster bana."

Sekreterini geminin karnına kadar takip etti, onlar aşağı indikçe hava daha da yakınlaşıyordu. Alçak rıhtım güvertesinde Creighton revire doğru ilerledi. Ellerini arkasında kavuşturdu ve kaşları çatıldı, bakışları cerrahın odasının en ön köşesine tıktırılmış döküntülere sabitlendi.

"Görüyorsunuz, lordum."

"Görüyorum."

İnsan saçı yarığı tıkamıştı. Düz, kıvrıkcık, kırmızı, kahverengi, sarışın, biraz da siyah. Hatırı sayılır miktarda.

"Sintine fareleri için çok uzun," diye mırıldandı Creighton. Ben bakışlarını çalışanına çevirdi.

"İşinize bir espri katabileceğiniz tüm anlar arasında - ve belki de Creighton, bu benim hafızamdaki ilk an olabilir - bu tuhaf bir an."

"Bağışlayın beni, efendim. Söyleyecek başka bir şeyim yok. Korkarım bu olay beni oldukça suskun bıraktı."

"Eski efendinin bir açıklaması yok muydu?"

"Yok efendim. Onu hiç görmediğini söyledi."

"Cerrah mı?"

"Ne yazık ki geçen hafta Amerika'ya gitti."

"Kaynağının ne olduğuna inanıyorsunuz?"

Creighton başını salladı.

"Kaptan'ın fantezisi?" Ben önerdi.

"Bazı garip hazineler gördüm, denizciler böyledir." Ben uzun bir nefes aldı. "Temizleyin, sonra da unutun." "Lordum-"

"Bunu araştıracağım."

Creighton'ın gözleri parladı. "Diyorum ki, efendim, çok iyisiniz-"

"Bu küçük görevi üstlendiğim için beni översen Creighton, seni kovarım."

Ben, sekreteri de onu takip ederek dört kat dar basamaktan ana güverteye çıktı. Üç sağlam direği ve elli topundan pırıl pırıl güvertesine kadar geniş karınlı ve temiz bir şekilde inşa edilmiş on iki yüz tonluk bir gemi olan *Eastern Promise*, dünyanın herhangi bir yerinde demirlenmiş olarak görülebilecek kadar iyi bir ticaret gemisiydi.

"Creighton, dikkatini bu gemiye kim çekti? Lord Ashford mu?" "Hayır, efendim. Normal kanallardan bir ihbar aldım. Madem ki Diğerleriyle birlikte Tunus'a göndermek için üçüncü bir gemi arıyordum."

Ben çene kaslarını gevşetmeye çalıştı. Önce gizemli saçlar, şimdi de genellikle sekreterinin takdirine bıraktığı türden sorular sorma ihtiyacı.

"Onu kimden satın aldım?"

"Geçmişte iyi iş yaptığımız bir Fransız. Altı ay önce Calais'de onu önceki sahibinden aldı."

"Sadece altı ay mı? Böyle bir gemiye sahip olmak için çok kısa bir süre."

"O dürüst bir adam. Cape açıklarında Bombay'a gidecek mallarla dolu başka bir gemi buldu. Paraya ihtiyacı vardı."

"Ve gemiye ihtiyacımız vardı."

Creighton deri bir folyoyu çevirerek açtı ve en üstteki sayfayı taradı. "Bir ay içinde denize açılmaya hazır olacak. Çay Marsilya'da iyi bir fiyata alıcı bulacak." Yüzü bir kez daha etkileyici bir şekilde ifadesizleşti. Çay kargosu geminin gerçek işlevini gizliyordu: Ambarları insan balastıyla dolu korsan gemilerini aramak için Berberi Sahili'ni taramak. Ben, Creighton'ı yedi yıl boyunca görevde tutmuştu çünkü Creighton'ın denetlediği başlıca proje olan köle ticareti yapan gemilerin imhası ve yüklerinin güvenli limanlara taşınması konusunda sürekli olarak duygularını ifade edemiyordu. Köle ticaretiyle uğraşan adamlar

Başarıya ulaştıklarında önce gurura, sonra da açgözlülüğe meylederlerdi. Creighton'da her iki ahlaksızlıktan da eser yoktu.

Aslında tek kusuru, sürekli olarak işverenin işine daha fazla dahil olmasını ummak gibi görünüyordu. Ben'in şu anda ne planladığına dair bir fikri olsaydı, altta kalırdı.

"Peki," diye yanıtladı Ben.

"Lord Ashford'un geçen ay o korsan gemisinden aldığı tüfek ve toplar Portsmouth'a ulaştı. Depolanmalarını sağlayayım mı?"

"Yoldan çıkma olasılığı çok yüksek."

"Onları eritmek üzere dökümhaneye göndereceğim."

Ben'in bakışları, soluk gökyüzüne karşı parlak mavi, beyaz ve kırmızı renkleriyle mizana direğinin tepesinde asılı duran Union Jack'e kaydı. Yanında, ön bölüğünün renkleri hafif esintide usulca dalgalanıyordu; kahverengi ve beyaz şeritlerin ortasında altın bir kesik vardı. Bu şirket ona sağlıklı bir gelir sağlıyor, o da bunu diğer karanlık ve çok daha tartışmalı davaları finanse etmek için kullanıyordu.

Yorgun bir kırıksıklık alnını şekillendiriyordu. Styles onun politikayla ilgilendiğini, belki de lordları ve tüccarları aynı anda memnun ederek toplumun gözüne girmeye çalıştığını düşündü.

Ben'in eski arkadaşının gerçek hakkında hiçbir fikri yoktu. Yedi yıl, hatta daha uzun bir süre boyunca Ben, hayatının sırrını görünmez bir boyunduruk gibi boynunda taşımıştı.

"Efendim," dedi Creighton, "dün bana Madras valisine yazdığınız mektupla ilgili olarak. . ."

"Şartları kabul ederse orduya fon aktarımına izin vererek tamamlayın."

"Evet, lordum. Peki ya Malta meselesi?"

"Müdahale olmadan kendi kendine çözülebilir ve bunu bir süre daha bilemeyeceğiz."

Sekreteri deftere bir şeyler karaladı. "Creighton, bazı davetiyeleri kaleme almanı istiyorum."

Creighton kafasını kaldırdı. "Davetiye mi?"

"Bir düzine kadar, Fellsbourne'da bir gecelik atış için." "Atış."

Ben, çalışanına net bir bakış fırlattı.

Creighton boğazını temizledi. "Elbette efendim. Onları kime göndereyim?"

"Leadenhall Caddesi seti, ama sadece unvanlı erkekler. Nathans, Styles, Crispin, diğerleri. Karıları da dahil." İskele iskelesine doğru döndü.

"Şu anda Şirket'e dahil olan bir avuç lordtan fazlası olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten de mütevazı bir grup." Hepsi birbirini oldukça iyi tanıyor. Hepsinin aynı uzak sulara ve aynı doğu kıyılarında ticari çıkarları var. Hepsi de Parlamento'nun Şirketlerin kesesi ve ticaret uygulamaları üzerindeki kontrolünü daha da sıkılaştırmaya karar vermesi halinde kaybedecek servetleri olan kişiler. 1813 tarihli yasa tasarısından bu yana hükümet ipleri elinde tutuyor ve Şirketi yeni bir yöne doğru sürüklüyordu. Bazı mal sahipleri, Şirket yetkililerinin Whitehall'dan bağımsız hareket ettikleri ve uygun gördükleri şekilde yüklü bir kâr elde ettikleri günleri hatırlayarak bu durumdan rahatsız oldular.

Ticari özerkliğinin azaldığını gören bir adamın, aynı zamanda bir lord olan ve Parlamento'da söz sahibi olan bir tüccar arkadaşına şantaj yapmak için birçok nedeni olabilir.

"Ve Creighton, Aziz John Pennworthy ve Abel Gosworth'un da listede olduğundan emin ol."

"Orada serveti sabit olan tek beyefendi siz olmamalısınız, lordum?" Creighton'ın yüzü gururla parlıyordu.

Ben atına doğru ilerledi ve Leydi Ashford'un toplantısı için kıyafetlerini değiştirmek üzere eve gitti. Açık fikirli insanlarla geçireceği birkaç saat, bu ev partisiyle birlikte çıkmak üzere olduğu eski yaşam tarzına doğru yolculuğa kendini hazırlamak için tam da ihtiyacı olan şeydi. Hepsi de artık onun için hiçbir şey ifade etmeyen bir kadın içindi.

Bazen çocukluğundan beri içine işleyen sorumluluk duygusu onu bile hayrete düşürüyordu.

Tavy akşam için giyindikten sonra bir hizmetçi Alethea'nın saçlarını düzeltirken Jacob'ı kucağına aldı. Bebeği kız kardeşinin sımsıcak kucağına bıraktı, o da gözleri yaşlı bir şekilde Hemşire'nin kollarına teslim etti. Aziz John onları arabada karşıladı.

Ashford Vikontu ve Vikontesi'nin kasaba konutunun önündeki cadde şık araçlarla doluydu.

"Valerie'nin küçük bir parti olacağını söylediğini sanıyordum." Alethea kıkırdarken St.

John onu uzattı. "Öyle değil mi, Octavia?"

"Hiç bilmiyorum." Tavy'nin kalbi hızla çarptı. Yanlarında duran at arabasının şık, siyah kapısının üzerinde, diğer soylu ailelerinkinden daha iyi tanıdığı bir arma vardı. Bu arma Madras'taki kapı komşularının arabalarını süslüyordu.

Bir elini alnına koydu. "Thea, bir megrimin yaklaştığını hissediyorum. Şimdi eve gitsem ve arabayı senin için geri göndersem sorun olur mu?" Korkak olduğu için kendinden nefret ediyordu ama daha sonra cesur olabilirdi. Yüce Tanrım, şimdi de böyle mi olacaktı? Her zaman ondan kaçmak mı isteyecekti?

"Leydi Ashford seni bekliyor, Tavy. Özellikle bu sabah beni aradığında bunu söyledi."

"Ah, elbette. Rahatsızlığım şüphesiz geçecek," diye mırıldandı ve Alethea'nın meraklı bakışlarından kaçındı.

İçeride düzinelerce insan misafir odasını ve bitişiğindeki kütüphaneyi doldurmuştu. Tavy'nin bakışları etrafı taradı. Doreé Markisi orada değildi. Belki de onun armasını o aracın üzerinde hayal etmişti, bu da kâr getirmeyen düşüncelerden uzaklaşması gerektiğinin bir başka kanıtıydı.

"Octavia, göz kamaştırıcısın." Valerie onun iki yanağını okşadıktan sonra elbisesini incelemek için geri çekildi. "Altın rengi sana çok yakışmış. Doku gibi ince ve oldukça cüretkâr. Paris tasarımı ama Hint ipeği sanırım, ya da Çin?"

"Hintli." Her zaman. Açık bir kitaptı, tabii okumak isteyen olursa. Marcus Crispin yaptı elbette, ama kapağı sadece aralık bırakarak.

"Bu bana tanışmaktan memnun olacağınız birini hatırlattı." Valerie, Tavy'nin kolunu kavradı ve onu kütüphaneye doğru çekti. Kitaplar yerden tavana kadar gömme raflarda sıralanmıştı. Lord ve Leydi Ashford'un seyahatlerinden hatıralar masaları ve duvarları süslüyordu; boncuklu bir maske, kaymaktaşından bir çift fil, bir gemi maketi. Tavy gözlerini raflardan ayırdı ve nabızı durma noktasına geldi.

"Sen ve o Madras'ta bir çeşit komşuydunuz," dedi Valerie, Tavy'nin bakışları son üç haftadır düşüncelerinin gizli meşguliyetiyle buluştuğunda. Ve yedi yıldır. "Octavia, sana Doreé Markisi'ni takdim edebilir miyim? Oh, ne kadar hoş, belli ki daha önce tanışmışsınız."

Tanıştık. Güldüm. Dokunuldu. Tatlı bir coşkuya kapıldı.

Tavy jöleli dizlerinin üzerindeki reveransından zorlukla kalkabildi. Evindeki kabalıktan sonra, onunla toplum içinde karşılaşmanın bile kendisini üzebileceğini düşünmemişti.

Hayal gücü ona iyi hizmet etmemişti.

Zarif bir zarafetle eğildi. "İyi akşamlar hanımefendi."

Valerie, "İkiniz Madras'tan, eski günlerden falan konuşmalısınız," dedi. "Ah, biri piyanonun kapısını açmış. Ne kadar hoş. Dans edeceğiz. Akşam yemeğinden önce dans etmenin çok rustik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette hayır, canım." Leydi Fitzwarren'ın yuvarlak hatlı, muhteşem mor tafta ve tavus kuşu tüyleri giymiş heybetli kişiliği ayaklarını sürüyerek yaklaştı. "Sağlık ve iyi bir ruh hali için her saatte dans etmek tavsiye edilir. Merhaba, Doreé. Yeğenimle tanıştın mı? Elbette tanıştınız. Bir beden bakabileceği kadar yakışıklısın, anneleri sana yüz vermese bile tüm güzel kızları tanıyor olmalısın." Yelpazesinin ucuyla adamın ceketine dokundu. Siyah, eskisi gibi, kar beyazı çarşafları hariç diğer giysileri gibi. Görünüşe göre, gençliğinin görkemli yelekleri artık yoktu.

"Bayan Pierce ve ben gerçekten tanışıyoruz." Tekrar eğildi, bu kez dul kontesi selamlıyordu. "Hak edilmemiş iltifatınız için teşekkür ederim."

"Hak edilmemiş mi? Güzel havalar ve sahte alçakgönüllülük her türlü ahlaksızlığı gizler, Doreé. Bunları çok özenle geliştirmeyin yoksa o anneler sizi aramaya gelebilir."

Valerie kıkırdadı. Ağzının köşesi yukarı doğru kalktı, tam bir erkeksi rahatlıkla sıırıyordu. Tavy nefesini kaybetti.

"Annen Octavia," dedi dul kadın, "elbette bir güvercin. Her zaman öyleydi. Tıpkı kardeşi George gibi. Gerçi bu günlerde hâlâ Doğu Hint Adaları'nda, değil mi Doreé?"

Valerie bir alkışla, "Dans etmeliyiz," diye duyurdu. "Mellicent, dans etmeyeceğini biliyorum, o yüzden gel de Bayan Foster için sayfaları çevir. Yeteneğine rağmen her on ikinci barı kaçırıyor, zavalıcık bunu kendi yapmak zorunda kalıyor." Kontesi uzaklaştırdı.

Tavy Marki'nin bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri oldukça, oldukça karanlıktı, dul ve vikontese gösterdiği zevkten eser yoktu. Omuzlarını geriye itti. "Benimle medeni bir şekilde konuşmayı kendinize yakıştırebiliyor musunuz, efendim? Çünkü eğer yapamazsanız, şimdi çekip gitmekten ve sizi başka arkadaşlarla baş başa bırakmaktan büyük mutluluk duyarım." Daha doğrusu, kaçmak için. Eklemleri dışında

görünüyordu Donmuş. A kemanın parlak twitter katıldı
ve pianoforte'un gezintileri.

Yanağında hafif bir kırılganlık belirdi. "Dans etmek ister misiniz, Bayan Pierce?" Tavy kaşlarını çattı. "Dans edebilir misiniz?"

"Evet, düşük karakterli insanlarla arkadaşlık eden alçaklar dans edebilir." "Yani, tabii ki, benimle kibarca konuşabilecek misiniz?"

"Ah. Ve bu durumda ima tamamen farklı." Ses tonu değişmişti. Neredeyse -neredeyse- alay ediyor gibiydi. Tavy'nin içinden tatlı ve yasak bir şeyin küçük bir heyecanı geçti. Kendine buna güvenmemesini emretti.

"Öyle bir şey ima etmedim." Kayıtsız bir hava takınmaya çalıştı. "Tek merak ettiğim, eğer toplum içinde sürekli karşılaşacaksak, senin de Evinizde benimle konuşma tarzınız."

"Karşılaşmamız pek olası değil."

Midesinde bir düğüm oluştu. "Neden olmasın?" "Toplum içinde nadiren dolaşırım."

"Anlıyorum." Yapışkan mide bulantısı düğümü pençeledi. "*Daha eğlenceli* uğraşlara kendini çok mu adadın?"

"Hayır ama tekrarladığım için beni bağışlayın. Bu konuda sizi daha önce bilgilendirdiğimi hatırlıyorum."

Tavy'nin nefesi kesildi. Etrafındaki müzik ve sesler dağıldı ve bir kez daha *bazirin* içindeydi, bir insan denizinin içindeydi ama sadece onu görebiliyordu. Sessizlik onları sarmıştı, siyah gözleri okunamıyordu.

"Gel artık," dedi sonunda. "Ellerimi sonsuza kadar uzatarak burada duramam. İnsanlar yorum yapmaya başlayacaktır."

"İnsanların ne dediği pek umurumda değil. Ve açıkçası elinizi tutabileceğimi de sanmıyorum."

"Dans edersek buna mecbur kalacaksın." Hiç tedirgin görünmüyordu. "Set kuruluyor."

Misafirlerin oluşturduğu iki sıra salonun uzunluğu boyunca uzanıyordu, ikisi de kütüphane kapısının başındaydı. Panik Tavy'nin içine işledi, onu ilk kez tiyatrodaki gördüğünde hissettiği gibi. Acımasız bir iradeyle anılarını susturdu.

"Pekâlâ." Parmak uçlarını onun avucuna yerleştirdi.

Ve dünyası durdu.

Sonra büyük bir yalpalama ve çok uzun zamandır olmadığı kadar çok renk, ses ve kapsamlı bir çalkantıyla yeniden başladı.

Onu yerine yönlendirdi ve her zaman her şeyi yaptığı gibi mükemmel bir kolaylıkla yerini alması için onu serbest bıraktı. O geceye kadar. Kolaylığın açılığa dönüştüğü geceye.

Tavy, titreyen parmaklarından ve partnerinden başka hiçbir şeyin farkında olmadan, kendini küçük düşürmeden adımları atabilmek için yılların pratiğine başvurarak kalıpları zar zor idare etti. Belli ki annesi ailedeki tek güvercin değildi.

"Neden toplum içinde dolaşmıyorsunuz?"

Desen onları ayırdı. Bir sıra dansçının önünde tekrar bir araya geldiler. Onu öne doğru çekti.

"Neden yapmıyorsun?" diye tekrarladı.

"Şehirde sadece mütevazı bir tanıdığım var."

Bir asilzade, bir Doğu Hindistan Şirketi sahibi ve son derece zengin bir adam için "Bu imkansız". "Ben buna inanmıyorum."

"Buna inanıp inanmamanızın gerçek üzerinde çok az etkisi var." Dudağını ısırды. "Gördüğüm kadarıyla medeni olamıyorsunuz."

"Beni sürekli küstah sorularla rahatsız ederken değil. Görünüşe göre hayır."

Bakışları ona kaydı. Yüzü öne dönüktü ama yanağındaki çukur yeniden ortaya çıkmıştı. Tavy'nin kalbi hızlandı.

"Sadece merak ettim."

"Tüm cevapları zaten bildiğin ortadayken neden sorduğunu anlayamıyorum," dedi ona kısa bir bakış atıp kara kaşlarından birini kaldırarak. Onu serbest bıraktı ve ayrıldılar.

Onunla sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi konuşmuştu. Sanki son karşılaşmalarından bu yana yedi uzun yıl ve korkunç bir salon sohbeti geçmemiş gibi. Diğer dansçıların arasından onu izledi ve şimdi bakmasına izin verdi. Neden bakmaması gerektiğini bilmiyordu. Böylesine erkeksi bir mükemmellikle karşı karşıya kalan her kadın bunu yapmalıydı.

Dans onları tekrar bir araya getirdiğinde, "Geçen gün sana geldim çünkü hiçbir cevabım yok," dedi. "Ya da en azından çok az."

Elini kavradı ve onu durma noktasına getirdi, diğer dansçılar etraflarında devam ediyordu. Tavy'nin kanı muson yağmuru gibi damarlarında dolaşıyor gibiydi.

"Çoğu zaman, Bayan Pierce, bu en iyisidir." Kaşlarının arasında çift çizgiler belirdi.

"Ne diyorsun sen?" Parmakları onunkilerin içinde titriyordu. Bunun için hiçbir şey yapamadı. Adamın siyah bakışları kadınınkileri tutuyordu ama kadının gözlerini kaçırmaya niyeti yoktu. Bakmalıydı. Bakmalıydı. Bu bir hataydı, bu yakınlık, hiç de yakınlık olmayan bu garip yakınlık, hapsedilmekten kurtulmak için tırmalayan anılar.

"İşte şimdi, Doreé," dedi bir beyefendi omzundan. "Bu flörtünle düzeni bozuyorsun."

Marki onu diğer beyefendinin kucağına bıraktı. Nefes nefese kalan Tavy parlak mavi gözlere baktı, sarı-altın saçlarla kaplı ince yakışıklı bir yüzün üzerinde eğlence yazıyordu. Onu merdivenlere doğru yönlendirdi.

"Arkadaşıma mükemmel zevki için kredi veriyorum," dedi yüzünü tarayarak.

Tavy başını eğdi. Yanakları yanıyordu. Sakinleşmek için kendini zorladı. Hiçbir erkek onu telaşlandırmamıştı. O zaman o bile. *Özellikle* de onu. Şimdi başlamayacaktı. Onunla yeniden tanışmanın anlamı buysa, bunu hoş karşılamıyordu.

Dans onu partnerine geri getirdiğinde, bakışlarını sıkıca karşıladı ve reverans yaptı.

"Lordum."

"Madam." Eğildi, bakışları iyi niyetliydi. O an geçmişti, tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti.

Uzaklaştı, adımları ölçülüydü, sadece omurgasının tabanı sıcaktı ve parmak uçlarının kısa bir süre dinlendiği avuç içi ve belki de

-Bu hissi görmezden gelmeye çalıştı ama bu da tam olarak istikrarlı değildi.

Tavy dinlenemiyordu. Kalküta'daki hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış bir panter gibi yatak odasında volta atıyordu. Sonunda uykudan umudunu keserek üzerine bir örtü geçirdi ve merdivenlerden çocuk odasına çıktı. Kız kardeşi kapıda duruyordu, gecelik giymişti, kalın kestane rengi saç örgüsü sırtından aşağı sarkıyordu. Tavy önce beşikteki çamaşır demetine, sonra da eşiği geçmeden karanlık odaya doğru mümkün olduğunca eğilen yeni anne sinirleri demetine gülümsedi. Alethea'nın yanına sokuldu ve bir kolunu kız kardeşinin yumuşak beline doladı.

"Kendini alamıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. Alethea yanağını Tavy'nin omzuna yasladı.

"Başlangıçta Aziz John hakkında hissettiklerim gibi. Ama şimdi o ve ben birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki, o yokken bile onu yanımda hissediyorum."

Tavy'nin boğazı düğümlendi. "Jacob daha çok yeni. Aşkınız daha yeni başlıyor."

"Yeni, muazzam ve kararsız ama bir o kadar da kesin. Yeniden aşık olmak gibi ama farklı."

Tavy konuşamıyordu. Duygular göğsüne baskı yapıyordu, kalın ve sert. Kız kardeşi başını kaldırdı. "Octavia, iyi değil misin?"

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Alethea'nın kaşları çatıldı. "Bugün Lord Crispin ile müzeye yaptığınız gezi nasıldı?"

"Oldukça hoş." Zar zor hatırlıyordu. Tek bir dans diğer her şeyi silmişti. "Büyüleyici bir arkadaş."

"Sanırım." Kız kardeşinin ses tonu onu yönlendirdi ama Tavy onu takip etmedi. Bir süre sonra Alethea bakışlarını tekrar çocuk odasına çevirdi.

"Aziz John oldukça sıra dışı bir davet aldı."

"Tekil mi?"

"Doreé Markisi birkaç gün içinde Fellsbourne'da bir atış partisine ev sahipliği yapacak ve Aziz John'u davet etti."

Tavy'nin kalbi döndü.

"Sanırım zamanı gelmişti," dedi etkileyici bir kararlılıkla, "Leydi Doreé'nin hemen yanı başınızda oturduğu onca yıl boyunca sizi görmezden gelmesinden sonra. Belki de Markiz kabalıklarını telafi etmeye çalışıyordur."

Alethea kaşlarını çatı. "Öyle bir şey olmadığını biliyorsun."

Tavy her zaman bilmese de artık biliyordu. Yüksek kasttan yerli kadınlar, bir zamanlar kiminle evli olurlarsa olsunlar ve hangi adı taşırlarsa taşınsınlar, Madras'ta İngilizlerle asla sosyalleşmezlerdi. Şirketin sahipleri ve eşlerinden oluşan topluluk samimi bir topluluktan ama Hintli kadınları, hatta hanımları bile kucaklamıyordu.

"O zaman bu davette bu kadar özel olan ne?"

"Lord Doreé asla ağırlama yapmaz ve aslında Şirket'le sadece uzaktan ilgilidir. Ama bu bir Şirket toplantısı olmalı. O ve St John yeterince iyi tanıyorlar, tabii ki güvenli imkanlara ve unvana sahip mülk sahiplerinin sayısı az. Yine de onunla hiç sosyalleşmedik."

"Asla mı?"

"Birkaç yıl önce, Hindistan'da size katılmadan önce, onu bir iki akşam yemeğine davet ettik ama o davetlerimizi reddetti."

Tabii ki öyle. "Belki de eksantrik biridir. Çok zengin adamların tuhaf olabileceği söylenir."

"Evet." Alethea ona yan gözle baktı. "Bunu kocam için de söylüyorlar."

"Ama bu senin zerre kadar umurunda değil. St. John da öyle. Belki Lord Doreé de öyledir." Tavy gülümsemeye çalıştı ama dudakları titredi. Bir sabah teyzesine söylediği hariç, ondan daha önce hiç yüksek sesle bahsetmemişti.

"Belki de," diye düşündü Alethea.

"Bu gece Leydi Ashford'un partisindeydi."

Alethea'nın başı döndü. "Gerçekten mi? Aziz John ve ben erken ayrıldık tabii ki.

Sen-"

"Konuştuk."

"Aman Tanrım. Nasıl biri?"

"Medeni biriydi." Ve güzeldi. Ve kafa karıştırıcı. Ve korktuğu her şey. Ve bunları düşünürken zar zor nefes alabiliyordu.

"Aziz John, büyük servetine ve münzevi yaşam tarzına rağmen, onun son derece istisnai bir insan gibi görüldüğünü söylüyor. Ama biliyorsunuz, kocamdan ayrıntılı yorum almaya çalışmak bir deneme. İnsanlara pek çoğunun baktığı gibi bakmıyor." Alethea omuz silkti ve gülümsedi, gözleri şefkat doluydu.

"St. John iyi bir adam." Tavy kız kardeşinin elini sıktı. "Ve o bu vurulma partisinin gizemini keşfetmeye giderken senin evde benimle ve Jacob'la mutlu bir şekilde kalabilmen çok hoş değil mi?"

"İşte sorun burada. Davetiye ben de dahil edildim."

"Bir atış partisine mi?" Kalbinin gümbürtüsü onu yeniden sarsmış, kaburgalarının altındaki rahatsızlıkla zevk birbirine karışmıştı. Kontrol etmeyi öğrenmesi gereken aptallık. Tekrar.

"Garip, değil mi? Ama işte gördünüz. Markiz her şeye rağmen eksantrik biri olmalı." Alethea kıkırdadı. "Yine de biri için oldukça genç. Otuz yaşından büyük olduğunu sanmıyorum."

Aralık'ta 30.

"Gitmene gerek yok." Tavy'nin boğazı düğümlendi. "St. John anlayış gösterecektir." "Ama gitmem gerektiğini hissediyorum. Eğer diğer eşler de orada olacaksa, St.

John'u yalnız bırak. Bu ona haksızlık olur."

Tavy'nin bakışları kız kardeşine kaydı. "Jacob sadece-"

"Bir aylık, biliyorum. Elbette onu terk etmeyeceğim."

"Alethea, ondan beş dakika bile ayrılamıyorsun ama saatler süren eğlence boyunca onu Hemşire ile bırakmayı mı bekliyorsun?"

"Tam olarak değil." Kız kardeşinin yeşil-gri gözleri yalvarıyordu. Tavy'nin midesi sıkışmıştı. "Thea, ben-"

"Hemşire orada olacak ve oldukça da iyi, ama sen yanımda olsaydın çok daha rahat ederdim."

"Aziz John'a sahip olacaksın." Kalbi hızla çarpıyor, derisinin altına yayılan panik eskisinden çok daha kalındı. "Bana ihtiyacın yok. Bu çok saçma."

"Daha ziyade, benim zavallı sinirlerim. Aziz John beyefendilerle birlikte dışarıda olacak ve ben ona olan sadakatim ile bu mükemmel küçük yaratık arasında kaldım. Eğer siz de gelerseniz, eşler arasında yokluğum o kadar belirgin olmayacak ve ben de o kadar üzülmeceğim."

Tavy kız kardeşinin yalvaran gözlerine baktı ve içinde bir sıcaklık dalgası yükseldi, alarmı bastırdı. Bir nefes aldı ve kolunu tekrar Alethea'nın beline doladı.

"Hapsedildikten sonra o kadar çabuk iyileştiniz ki, sanırım hepimiz ne kadar yeni olduğunu ve yolculuğun sizin için ne kadar zor geçtiğini unuttuk."

"O zaman gelecek misin?" "Eğer istersen gelirim."

Partisi işe yarayabilirdi. Beyefendilere Marcus'un şantajcısını tanıyıp tanımadıklarını soramazdı. Ama tüccarların eşleri bazen kocalarının fark ettiğinden daha fazlasını bilirdi. Sadece bir tüccarın kız kardeşi olan Tavy, Doreé Markisi hakkında onların hayal bile edemeyeceği kadar çok şey biliyordu.

Ama bu hiçbir şekilde önemli bir şey ifade etmiyordu. Onun evine gidecekti ama onunla konuşmaktan kaçınacak, böylece kafa karışıklığını önleyecekti. Ve eğer onu her gördüğünde kalp atışları hızlanıyor ve kanı ısınıyorsa, bu sadece bir zamanlar böyle bir aptallık yapmasının cezası olacaktı.

Ben başını ellerinin arasına aldı ve yüzüne birkaç santim uzaklıktaki masanın pürüzlü yüzeyine odaklanmaya çalıştı. Başarılı olamadı. Kaba erkek seslerinin ve aynı derecede kaba kadın boşalmalarının yaygarası, bir kemanın tedirgin testere sesiyle birleşerek beynini karıştırdı ve

düşüncelerini durdurdu.

Ama burada aradığı şey tam olarak donuk düşüncelerdi. Kendini nasıl olup da liman işçileri ve denizcilerle çevrili bir bankta bulduğunu hatırlayamıyordu ve birkaç saat boyunca, umutsuzca unutmak istemesi dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Ellerini yüzünde gezdirip saçlarının arasına daldırdı, sis yoğunlaşıyordu.

"Zavallı ördek." Bir kadının serin, nasırlı parmakları adamın alnından geçti. "Bahse girerim babamın ayık günlerinde bile böyle bir durumda olmamışsındır. En azından burada."

"Gerçekten anlamıyor mu Lil?" diye seslendi masaya. "Bu kadar saf olabilir mi, yoksa yalan mı söylüyor?"

"Kim o, aşkım?"

Başını çevirdi ve kadının yuvarlak hatlarını seçti. "Hiçbir fikri yok."

"O zaman kim olursa olsun aptalın teki." Lil dolgun dudaklarını büzdü ve elini onun boynunda ve sırtında gezdirdi. "Onu unut ve gel Lily'ye sarıl." Kolunu onun beline doladı.

Başını iki yana salladı. "Yıllardır unutmaya çalışıyorum. Unutamıyorum. Ama davetiniz için teşekkür ederim."

"Her zaman centilmen." Bira ve tatlı bir şey kokuyordu, belki de sorgum şekeri. Ama kalbi iyiydi. Onun bu yönünü yıllar öncesinden hatırlıyordu. Ben gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

"Eğer seni vazgeçirecek kadar salaksa, seni hak etmiyordur, ördek. Ama senin için kaliteli kadınlar var." Lil omuz silktili, göğsü dar bağcıklı korsesinin üzerine düşme tehlikesi geçiriyordu. Cin evinde bir kavga çıktı, bağırışlar ve ağır hakaretler. Ben elini Blue Ruin şişesine sardı ve dudaklarına götürdü.

"İşte böyle, ördekçik. Yeterince içmedin mi?"

"Yettiğini söyleyebilirim, Lil."

Ben bakışlarını yukarı çevirdi. Styles masanın yanında durmuş, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Belki de cin yüzünden.

"Ah," diye kaşlarını çattı Lil, dudakları gerilmişti. "Lord hazretlerini götürmeye geldim ve buraya ne için geldiğimi henüz öğrenemedim."

"O da ne?" Styles gülümseyerek mırıldandı.

"Senin gibilere bir daha asla vermeyeceğim şey." Kadın ters ters baktı. Styles'ın sırtışı soldu.

Ben başını salladı. Kesinlikle çok fazla içmişti.

Lil kulağına doğru eğildi ve bir elini kalçasına doğru kaydırıldı. "Hadi, aşkım. Yarı fiyatına aklını başından alırım."

Sıkı göğsünden bir kıkırdama koptu. "Hâlâ cömertsin ama asla fazla cömert değilsin. Bir erkeğe kadınların dürüstlüğü konusunda umut veriyorsun Lil."

"Tuhaf bir koysun ama senden hoşlanıyorum. Her zaman sevdim. Ne kaçırdığını bilmiyor." Masanın altında elini adamın kasıklarında gezdirdi, oyalandı, sonra çekip ayağa kalktı. Baron'a bir kez daha karanlık bir bakış atarak kalabalığın arasından ilerledi.

"Lil'in gözüne girmek için ne yaptın, Styles?" Ben şişeyi itti ve avuçlarını yapışkan masaya bastırdı.

"Sen burada olduğun için kendini beğenmiş olduğuna şüphe yok. Seni her zaman benden biraz daha fazla sevmiştir."

Ben başını kaldırdı ve Styles'ın bakışları onu karşılamak için döndü. Tuhaf. Onun aksine.

Kesinlikle içki.

Ben ayağa kalktı. Tıkanmış kafası döndü.

Styles elini onun omzuna koydu. "Seni Hauterive'e götüreceğim. Sokağın aşağısındaki şirket sizi ağırlayacakken neden buraya geldiniz, en ufak bir fikrim yok. Yine de size rastladığıma sevindim."

"Hayır. Ben eve gidiyorum." Ben kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Leydi Ashford'un partisinden o kadar çabuk kayboldunuz ki siz gidene kadar hiçbir fikrim yoktu. Buraya geleceğini bilseydim seni caydırırdım."

"Yapamazdım." Ben, meyhanenin girişindeki aylakların arasından sıyrıldı ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde ama bir tazı titizliğiyle ara sokağın aşağısına doğru ilerledi. Üniversite günlerinde bu yolu yüzlerce kez yürümemiş olsaydı, şimdi kaybolmuş olurdu. Londra'nın cehennemlerinde ve karışık anıların içinde kaybolmuş olurdu ki bu iki yerde de olmak istemezdi.

"Dans ettiğin o kız kimdi, İrlandalı Athena'ya benzeyen, yüce endamı ve yumuşak çelikten gözleri olan?"

Ben gözlerini kırpıştırarak Octavia'nın parıldayan elbiseye sarılmış bedenini, yumuşak dudaklarını, pembeleşmiş yanaklarını ve elinin içinde titreyen parmaklarının hissini bastırmaya çalıştı. Ama göz kapaklarının ardındaki görüntü daha da güçlüydü ve eli hâlâ Octavia'nın yattığı yerde sıcaktı.

"Aman Tanrım, Walker," diye homurdandı, "sen ve Constance mükemmel bir çift olurdunuz, ikiniz de bir çift saksağan kadar meraklısınız."

"Leydi Constance da mı kızı sordu? Kıskanıyor mu?" "Sadece sevgililerinizi."

"O zaman Ashford'daki hanımefendi bir metres mi?"

Ben başını salladı, midesi bulanıyordu. "Benim değil." Artık değil.

Kararsız adımlarla caddenin karşısına geçti.

Ama neden olmasın? Artık kimse onun kaderini kontrol etmiyordu. Hayatı kendisine aitti. Neden güzel, aldatıcı bir kadını, tadı henüz dilinde olan bir kadını baştan çıkarmasındı? Neden dilediği yerde zevk almasındı?

Çünkü kendini defalarca buna inandırmaya çalışmasına rağmen, o zaman ve hâlâ onun aldatmacasına inanamıyordu. Kendini suçluluktan kurtarmak için.

Tökezleyerek ahıra girdi ve yüzünü atının saten boynuna bastırdı. Bu gece şişeye sarılmak bir hataydı. Berraklığa ihtiyacı vardı. Başından aşağıya dökülen bir sürahi buzlu su bunu sağlayacaktı, tıpkı daha önce gülümsemesinin yaptığı gibi, o kadar kısa sürdü ki gülümsediğinin farkında bile değildi, her zaman olduğu gibi görüşünü bir anlığına temizledi.

Sarhoş aptallığı.

Atını ahırdan çekti, ayağını üzengiye sıkıştırdı ve büyük siyah kısırağa bindi. Elini cebine atarak seyise doğru bir bozuk para attı.

"Eve, Kali." Eğer Cavendish Meydanı'na kadar atından düşmeden ya da ayağı takılmadan gelmeyi başarırca, bu Tanrı, Allah ve Vişnu'nun lütfunun birleşmesiyle olacaktı.

"Leydi Carmichael bir saat kadar önce büyük bir ilgiyle sizi soruyordu," diye arkasından seslendi Styles.

"Leydi Carmichael ilgisini çekebilir ve onu en çok zevk alacağı yere koyabilir." Ben dizlerini kısırağın yanlarına bastırdı.

Zengin, göz alıcı dul Carmichael, yıllar önce Ben'in seçkin oyun kulübüne sık sık gittiği zamanlarda Hauterive'in müdavimlerinden biriydi. Ben'e ondan ne istediğini hiç gizlememişti. Ben de genç bir adamın şehveti ve amcasının direktifleri doğrultusunda ona istediğini vermişti. Ancak Hauterive'den uzakta, kibar sosyetenin arasında, Ben unvanı kabul ettikten sonra bile kadın bir kez bile tanıştıklarını kabul etmemişti.

Bir elini yüzüne sürdü, Kali'nin ağır toynakları sokağa batıyordu. Gece, tıpkı Ben'in kafası gibi sis ve isle kaplıydı.

Leydi Carmichael umurunda bile değildi. Böyle parfüm sürülmüş ve okşanmış yüzlerce kadın onu arayabilirdi ama yine de ilgilenmezdi. Lil'in sunduğu şeylerin ayrıntıları olmasa bile, iş dünyasındaki dürüstlüğü ona çok daha çekici geliyordu.

Ama Ben bir kadın istemiyordu. İlk konyak şişesini içmiş aptal bir okul çocuğu gibi, bir fantezi istiyordu. Geçmişini istiyordu. Birkaç değerli an için, dünyanın ağırlığının onu taşıyamayacak kadar genç omuzlara nasıl yüklendiğini isteyerek unuttuğu geçmişi.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

BİR YELKENE ROACHING YAPMAK. Yelken yapımcıları tarafından bir yelkenin görünümündeki güzelliği ifade etmek için kullanılan bir terim.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Öğle vakti başı ve pamuk tiftiğiyle dolu olduğu anlaşılan ağzı çarparak **uyan** Ben tıraş oldu, giyindi ve midesi olan teneke kovaya bir fincan kahve doldurdu. Ahırda eyerli atı, şık kafalı ve güçlü soluklu, onu bir hasırla karşıladı.

"Dün gece için özür dilerim, yaşlı kız." Elini kızın abanoz boynunda gezdirdi. "Ama bana rağmen eve dönmeyi başardın. Görünüşe göre tanrılar bu sefer nazikti."

Kadın yüzünü ona çevirdi ve adam onun koyu kahverengi gözlerindeki şefkati hayal etti.

"Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum." Bir seyisin oturmuş koşum takımını parlattığı takım odasına doğru ilerledi. "Kali'yi yol için eyerleyin ve seyahat arabasını Fellsbourne'a gitmek üzere hazırlayın. Samuel ve Singh arabaya binecek."

Styles'ın şüpheciliğine rağmen Ben, hasat zamanı ve kâhyasının ona ihtiyaç duyduğu diğer zamanlarda ana mülkünü ziyaret ediyordu. Thames Nehri'nin bir kolu üzerine tünemiş olan malikâne, meşe, çam, dişbudak ve çınar ağaçlarından oluşan bir ormanın kenarında yer alıyordu.

Fellsbourne, Ben'in İngiltere'de kendini evinde hissettiği tek yerdı. Okul tatillerini kardeşleriyle birlikte ata binerek, atış yaparak, kılıç talımı yaparak, uşak ve kahyayla başlarını derde sokarak geçirdikleri, hepsi de güzel olan anılar orada kalmıştı, tıpkı asilzadelerin tüm ateşli İngiliz çocukları gibi. Orada büyük ölçüde yalnızdılar, istediklerini yapmakta özgürdüler, sadece üçü ve bazen Walker Styles.

Ben'in babası malikanede çok az zaman geçirmiş, Parlamento'da meşgul olmuş, şehirde, ilk karısının mezarından yirmi beş mil uzakta yarattığı egzotik inziva yerinde yaşamıştı. Karısının doğum sırasında ölmesi, onu rahatlamak için dört bin mil yol kat etmeye itmişti. Orada, Hindistan'da, bir İngiliz lorduyla kalıcı bir ittifak kurmaya hevesli bir erkek kardeşi olan güzel bir yerli kız keşfetti. Bir aşk evliliği, bazıları titredi. Herkesin dedikodusunu yaptığı bir skandal. Başarısız bir evlilik, markizi bir yıldan kısa bir süre içinde batıya geri döndürdü.

On bir yıl sonra nihayet oğlunu çağırttı.

Ben Londra'dan yola çıktığında Ekim öğleden sonrası serin ve ılıktı ve yol kısaydı. Granit ve kireçtaşı kütlesi azalan güneşin kehribar rengi ihtişamıyla parlarken, eski mazgalları ve modern pencereleri altınla kaplanmış Fellsbourne'a vardı. Kali'yi bir hizmetkâra bırakarak evden çıktı ve yeşillikler arasında ilerlemeye başladı.

Elizabeth döneminden kalma küçük şapelin yanında, eski ağaçlardan oluşan bir kümenin içinde serbest duran bir duvar aile mezarlığını çevreliyordu. Ben, en yeni mezar taşlarının bulunduğu özenle düzenlenmiş alana adım attı. Üç büyük beyaz mermer levha çimlerin üzerinde uzanıyordu. Babasının ve en büyük kardeşi Jack'in mezarlarına kazınan tarihler, ortanca kardeş Arthur'unkinden sadece iki ay sonraydı.

Jack ve babasını gömmek Ben'in Doreé Markisi olarak yaptığı ilk işti. Çocukken casusluğun tehlikeleri, doğu ticaretinin ve Kızılderili güç mücadelelerinin karmaşıklığı, savaşın sert gerçekleri ve bir gün işine girecek yüzlerce insanın sorumluluğu konusunda eğitilen Ben'e cenaze garip bir şekilde saf ve basit, kederi derin ama temiz gelmişti.

Evin etrafında geri yürüdü. Yolda bir araba duruyordu.

Constance bir uşağın yardımıyla aşağı indi.

Hafif adımlarla öne çıktı. "Haber vermeden ya da sormadan ortaya çıkmamın bir sakıncası var mı?"

Kızın uzattığı elini tuttu. "Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun." Onu ön girişe giden merdivene doğru çekti.

"Kasabadaki uşağınız burada olduğunuzu söyledi. Bir hafta kalmaya niyetli olduğunuzu söyledi. Ne için?"

"Buraya iş için birkaç tanıdığımı davet ettim." "Her zaman iş."

Antrede pelerinini çıkardı ve bir uşağa verdi. Yanakları gül rengine bürünmüştü, canlı bakışları ondan uzaklaşıyordu.

"Gel ve bir fincan çay iç. Yolculuğunuzdan sonra yorgun olmalısınız."

"Önemli bir şey değildi, kısa bir yolculuktan elbette." Salonda uzaklaştı, Evin kuzey tarafına bakan pencereye doğru ilerledi. "Mezarlarını ziyaret ettiniz mi?"

"Beni iyi tanıyorsun."

Döndü. "Tabii ki biliyorum. Ama bunu neden yaptığınızı anlamıyorum. Çok yapmacık."

"Bir ara sen de denemelisin." Ama onun Jack'in mezarını ziyaret etmeyeceğini biliyordu. Hiç ziyaret ettiğini de sanmıyordu.

Yüksek kaşları çatıldı. "Benimle alay etme, Ben. Şu anda bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Constance, neden buradasın?"

Parmak uçlarını pencere pervazında gezdirdi, hareketleri tedirgindi.

"Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var. Birkaç gündür çok kötü günler geçirdim ve

kendime geldim. Lütfen kalmama izin verin. Misafirleriniz geldiğinde zaten bir ev sahibesine ihtiyacınız olacak."

"Gördüğüm kadarıyla Bayan Josephs'i getirmemişsiniz."

"Sizin arkadaşlığınız varken benim bir arkadaşına ne ihtiyacım var?" "Nedenlerini saymama gerek yok."

"Parti ne zaman başlıyor?" "İki gün içinde."

"O zamana kadar en az görüneni oynayacağım ve burada olduğumu senden başka kimse bilmeyecek."

"Ve hizmetçiler. Ve bunu hizmetçilerden duyan köylüler. Akılsızca davranıyorsun, canım."

"Umurumda değil." Sesi kırılıyordu. "İtibarımın zedelenmesi ve asla evlenememem umurumda değil. Bu seni tatmin ediyor mu?"

"Ne kadar masumca olursa olsun, bunun sebebi ben değilsem." Büfeye doğru ilerledi ve kendine bir bardak bordo şarap doldurdu. "Styles geliyor."

Yanaklarının rengi soldu. "Ne kadar hoş. Onu görmek benim için bir zevk olacak ve her halükârda eğer arkadaşlığı sıkıcı bulursam, dilersem hemen Londra'ya geri dönerim."

"Constance-"

"Hayır." Ona doğru geldi, ellerini onunkileri kavramak için uzattı. "Hiçbir şeyin bizi rahatsız etmesine izin verme. Sen hayatımdaki tek akliselim noktasın ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Ben onun yüzünü inceledi, ilk sezonunu hummalı bir sevinçle bekleyen güzel kız, çünkü bu sezonda nihayet doğduğundan beri nişanlı olduğu adamla evlenecekti. Sadece sıcakkanlı ve duygusal bir kızın sevebileceği kadar sevdiği ve düğünden sadece birkaç hafta önce hayatı alevler içinde son bulan adamla.

"Kader ne kötü bir efendi, değil mi Ben?" diye fısıldadı sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Aha, şimdi seni gülümsetebildim, nedenini bilmesem de. Ama bundan memnunum. Haftalardır böyle bir şey görmemiştim."

"Bunun doğru olmadığından şüpheleniyorum ama bu konuyu tartışmayacağım." Geri çekildi ve kadehini yere bıraktı. "Şimdi izin verirsiniz, Bayan Josephs'e bir not yazmaya ve Samuel ile arabaya onu buraya getirmeleri için talimat vermeye gidiyorum. Gece yarısı gelecek mi?"

"Gecenin bir yarısı mı?" Constance güldü. "Dedikoduları savuşturmak istediğinizi sanıyordum."

Ben tekrar gülümsedi ve kapıya doğru gitti. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Diğerleri geldiğinde benim kıpırdanmalarımdan bıkmış olacaksın," dedi arkasından. "Bana karşı olan sorumluluğundan bıkmış olacaksın."

"Asla, canım."

Ben kısa süre önce hasat zamanı malikâneyi dolaşmıştı. Ama yine öyle yaptı, şimdi yanında kâhyası yoktu, dışarıda olmaktan ve zihnini meşgul etmekten memnundu. Constance ilk gün ona eşlik etti, ama ondan sonra içeride kalıp kitap okuduğunu iddia etti.

Misafirleri için gerekli düzenlemeleri kâhyasına bırakmış, sadece silah deposunun düzenlendiğinden, av tüfeklerinin temizlenip parlatıldığından ve köpeklerin iyi dinlendiğinden emin olmak için av bekçisiyle görüşmüştü. Tanıdık gerginliğe rağmen, efendilik rolünü oynamak tuhaf bir rahatlıktı.

her zaman şimdi düzenlediği gibi bir maskaralığa eşlik ederdi. Ama onlardan istediğini alırken beyefendilere de biraz eğlence sunabilirdi.

Erkenden kalkıp Kali'yi sabah serinliğinde nehre götürdü, sonra da yeni temizlenmiş tarlalardan geçerek iç kesimlere doğru geri döndü. Eve yaklaştığında, bir yolcu arabası yolda hızla ilerliyordu.

Ben, konağın ön merdivenlerini çıkarken eldivenlerini ve şapkasını çıkardı. Bir beyefendi ve hanımefendi fuayede durmuş, paltolarını çıkarıyor, uşaklar da yanlarındaki bavullarla ilgileniyordu.

"Vay, vay, Doreé," diye hiddetlendi Nathans, yanakları kızarmıştı. "Burada harika bir yeriniz var."

Ben eğildi. "Hoş geldiniz Lord Nathans." Adamın karısına döndü. "Leydi Nathans."

Barones zümrüt gözlerini kısarak zambak beyazı elini uzattı. "Lord Doreé," diye mırıldandı yay biçimli dudaklarının arasından, kısa kestane bukleleri

hayranlık duyulmaya alışkın bir yüzü çerçevesiyor. "Burada olmaktan mutluluk duyuyoruz."

Ben parmaklarının üzerinde eğildi. "Bu şeref bana ait hanımefendi." Kahyasına döndü. "Bay Scott, mavi salona çay hazırlayın lütfen."

Nathans geniş tavanlı fuayeye baktı, boynunu yukarıdaki kubbeye doğru eğdi, Yunan tanrılarının Barok figürleriyle fresklenmişti-Zeus, yanında Hera, yanında savaşçı Ares ve zengin bulutların ortasında zarif bir Pallas Athena. Yıllar önce Jack restorasyonlarla ilgilenmişti. Babalarının takıntısına rağmen, artık Fellsbourne'un kutsal salonlarında Brahma ya da Şiva'ya dair hiçbir iz bulunmuyordu.

Ben, Leydi Nathans'a baktı. Keskin, az beslenmiş bakışları onun üzerindeydi.

"Uzun yolculuğunuzdan sonra size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" dedi ve bakışlarının seyahat elbisesinin iyice dolgunlaşmış korsajına kaymasına izin verdi. Yakut dudakları bir kedi gülümsemesine dönüştü.

Nathans etrafında döndü. "Tam da istediğim şey, Doreé. Yapmamızın sakıncası yok.

Burada muhteşem bir pansiyonunuz var. Muhteşem. Kesinlikle birinci sınıf." "Bağışlayın beni," dedi Ben yumuşak bir sesle, "ama ata binmekten yeni geldim.

ve tozumdan kurtulmalıyım. Samuel sizi salona götürecektir." Uşağa doğru bir işaret yaptı. Nathans onu takip etti, hanımı kocasının koluna girip uzaklaşmadan önce Ben'e yarım gözle bir bakış attı.

Ben yorgun bir nefes verdi. Çok kolay görünüyordu. Marcus Crispin'in iş ortağının yaramazlık peşinde koşan bir karısı vardı. Hepsini buraya davet etmesine gerek yoktu. Muhtemelen aradığı bilgiyi Londra'da geçireceği tek bir gecede elde edebilirdi. Ama şu anda meseleleri bu şekilde takip etmek niyetinde değildi. Amcası hayatta olduğundan beri bu şekilde hareket etmemişti.

Yine de nasıl yapılacağını unutmamıştı. Ve şimdi ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı o yolu açmıştı.

Merdivenlere doğru ilerledi.

"Lordum," dedi uşak, "Sör St. John'un arabası Lord Nathans'tan önce geldi. Hanımefendi evle ilgileniyor gibi görünüyordu, bu yüzden Bayan Scott yokluğunuzda bir tur teklif etti."

"Teşekkür ederim, Bay Scott. Onları nerede bulabilirim?"

"Sanırım şimdiye kadar doğu kanadına ulaşmışlardır, efendim."

Ben yönünü değiştirerek koridor boyunca kamuya açık odalara doğru ilerledi. Misafir odasına girdiğinde hizmetçisinin sesi duyuldu. Kısa bir süre durdu.

Octavia odanın karşı tarafında, soluk bir güneş ışığı havuzunun içinde duruyordu, saçları bir tutam altınla aydınlanmıştı ve yüzü dönüktü. Kış beyazından bir elbise, nazik kıvrımlarını ve uzun ince bacaklarını okşuyor, onu bulutlardaki Athena'nın sylph benzeri görüntüsü haline getiriyordu, omuzları geride, duruşu mükemmel bir şekilde rahattı. Tanrıça canlanmıştı.

Onun
evinde.

Tekrar.

"Lordum." Kâhyasının sesi sanki pamukların arasından geliyordu. "Beyefendi ve hanımı bebekle birlikte odalarına çekildiler. Bayan'a kardeşlerinizin portresini gösteriyordum."

Octavia'nın başı döndü, dudakları aralandı, kahverengi gözleri içten bir dehşetle irileşti ve Ben bu vesileyle tüm tanrılar tarafından tamamen terk edildiğini anladı.

"İyi günler, Bayan Pierce." Selam verdi.

"Lord Doreé." Tavy ne başka bir şey söyleyebildi ne de titreyen bacaklarıyla reverans yapabildi. Onunla ilk kez evinde yalnız başına ya da hiç yalnız karşılaşacağını hayal etmemişti.

İnanılmaz bir şekilde, dört gece önce Leydi Ashford'un evinde olduğundan çok daha yakışıklıydı; şimdi taşraya uygun, bol bir palto giymişti,

Bordo yelege, zayıf ve kaslı kalçalarını saran pantolonu ve çamurlu çizmeleriyle bir elinde bir çift eldiven vardı. Simsiyah saçları şapkasını yeni çıkarmış gibi dağınıktı, yüzü ata binmekten ısıldıyordu ve durgun siyah gözleri parlıyordu.

"Oldukça iyi bir benzerlik," dedi tuhaf bir ses tonuyla. Kelimeleri bir araya getiremiyordu. Ya da görünüşe göre düşüncelerini.

Eliyle arkasını işaret etti. "Portre. Kardeşlerim o zamanlar on iki ve on üç yaşlarındaydı ama ressam onları çok iyi resmetmiş."

Tavy'nin dili ağzının çatısından ayrılmıyordu. Hizmetçi onu kurtardı.

"Ne kadar iyi hatırlıyorum. Jack ve Arthur Ustalar oturdukları yerde kıpırdamadan duramazlardı, tıpkı sizin burada yaşamaya başladıktan sonra yaptığınız gibi, efendim."

"Hiç de değil, Bayan Scott." Gülümsedi. "Bayan Pierce galeriyi gördü mü?"

"Hayır, lordum. Daha sonra oraya gideceğiz."

"O halde turu tamamlamama izin verin. Lord ve Leydi Nathans geldiler ve sanırım onlara en iyi hizmeti siz vereceksiniz."

Bayan Scott reverans yaptı ve gitti. Tavy'nin kalbinin bir sinek kuşunun kanatları gibi rahatsız edici bir şekilde attığı ve birbirlerine baktıkları bir duraklama yaşandı. Sonunda sessizliği o doldurdu.

"Galeride çok sayıda güzel eser var." Sesi hâlâ tuhaf geliyordu ama rahat adımlarla kapıya doğru ilerledi ve kıza kendisinden önce gelmesini işaret etti. "Fellsbourne'u şu ya da bu yüzyılda ziyaret etmiş birkaç kraliyet mensubu da dahil."

Dudaklarını konuşabilecek kadar ıslatmaya çalıştı. "Ne kadar ilginç." Misafir odasından mermer heykellerle kaplı bir odaya adım attı.

"Babamın Avrupa sanatına karşı bir zevki yoktu," dedi arkasından ve kadının omurgası boyunca parıldayan bir sinir kıpırtısı gönderdi. "Bu koleksiyonu en büyük ağabeyim genişletti. Klasik konulara oldukça düşkündü."

"Anlıyorum." Parçaları incelemek için duraklamadı, sadece uzanmış bir Galyalı, etkileyici kasları minicik bir peştamalla örtülmüş ve aşk dolu bir Cupid ve Psyche, tanrının elinin leydisinin göğsüne dayandığı bir kucaklaşmaya kilitlenmiş bir anlık bir görüntü yakaladı.

Tavy gözlerini sıkıca kapattı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Bunu nasıl kabul etmiş olabilirdi? Herhangi birini?

Yanakları alev alev yanarak karşı kapıya doğru yürüdü. Kapı bir balo salonuna açılıyordu. Bembeyaz duvarlar ikinci kata kadar yükseliyor, oymalı bir korkuluk yukarıdan bir manzara sunuyordu. Beyaz badanalı tavandan sarkan bir avize, pencerelerden süzülen güneş ışığını yansıtan yüzlerce küçük kristal, binlerce elmas gibi döşeme tahtalarının üzerinde parılıyordu. Muhteşem bir odaydı ama tüm ihtişamına rağmen buz gibi soğuktu.

Kadın döndü. Adam eşikte durmuş, onu izliyordu.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Partinize izinsiz girdiğim için özür dilerim. Beni davet etmediniz ve bunu hayal bile edemiyorum-"

"Üzgün olmana gerek yok."

"Kız kardeşim onlara eşlik etmem için bana yalvardı. Gördüğünüz gibi oğulları çok yeni olduğu için oldukça endişeli ve teselli edilmeye ihtiyacı var. Onu reddedemezdim."

"Buraya hoş geldiniz."

Boğazı kurumuştı. "Öyle mi?" Adam başını salladı.

Tabii ya. Kadının kendi evinde ya da Timbuktu'da olması onun için neden önemli olsun ki? Yedi yıl boyunca onun nerede olduğunu umursamamıştı. Sakin tavrından da anlaşılacağı üzere, şimdi de umursamayacağı kesindi. Tavy'nin günlerdir beslediği endişeli bekleyiş aniden söndü ve geriye sadece onun varlığının korkunç, uğultulu farkındalığı kaldı.

Odanın içine doğru ilerlemedi ama bakışları onun üzerinde sabit kaldı. Tavy'nin kalp atışları hızlandı, elleri nemlendi. Londra'da kalmalıydı. Buna katlanamazdı, onu yeniden böylesine üstünkörü tanımanın yeniliğinin yanı sıra onu istemenin anısına. Ve adam bunu onun için hiç kolaylaştırmıyordu, siyah gözleri aynı anda hem yoğun hem de mesafeliydi.

Başını çevirdi, tavandan tabana pencereleri çerçeveleyen beyaz ve gümüş renkli kumaşların arasında kelimeler aradı. Her şey çok zarifti. Çok soğuk. Çok İngiliz.

"Hiç özlüyor musun?" Sessiz sesi balo salonunda yankılandı. "Evi mi?" Midesi sıkışarak omzunun üzerinden baktı.

Başını salladı, kaşlarının arasında ikiz çizgiler belirdi. "Hayır."

Pencerelerin dışında park, yaprakları sonbaharın olgunlaşmasıyla benek benek olmuş, tropikal cennete hiç benzemeyen bir ağaç topluluğuna doğru uzanıyordu.

neredeyse on yıl boyunca yaşamış.

"Öyle, her gün," diye mırıldandı. "Bir sızı gibi."

"Hâlâ egzotik olanın esaretinde misin, *Shalabha*?"

Etrafında döndü. Adam kıpırdamadan duruyordu, aralarında bir kelime dolaşıyordu, başka bir hayatta ona taktığı lakap, ama çok farklı bir şekilde söylenmişti. Hatırladığı gibi sıcak ve şakacı değil, şimdi keskin bir kenarı vardı. Gözleri kömür gibi koyu ve ihtiyatlıydı.

Ya da belki uyarı.

Tavy, içinde yükselen istenmeyen duyguların kıvrımlı baskısına karşı kendini çelikleştirdi. Ne kadar cazip olursa olsun geri dönmek, her şeyi hatırlamak istemiyordu. Onun şu anda görüldüğü gibi bir yabancı olduğunu, toplumdaki itibarı ve konumundan başka bir şey bilmediğini varsaymak istedi.

Onu tanımıyordu. Hiç tanımadı. Numara yapmasına gerek yoktu.

"Hayır." Sesi çatallaştı, kelimeler iradesine rağmen kaçtı. "Öyle değildi. Belki ilk başta. Ama sonra ben-" Boğazı kurumuştı. Aralarındaki boşluk, güvensizlik katmanları gibi uzanıyordu.

Ona doğru yürüdü.

Korku tamamen ilkel bir şekilde içine hücum etti ve kaçmaya hazır bir şekilde ayak parmaklarının üzerinde dengede durdu. Adam birkaç santim kala durdu ve Tavy geri çekilmemek için kendini zor tutarak bakışlarını adamın yakışıklı yüzüne dikti. Adamın bir yabancı olduğunun bilincine yeniden vardı; uzun boylu ve onu tanıdığı zamankinden daha sert bir adamdı, ağzının köşelerinde daha önce olmayan küçük çizgiler vardı, kaşları sertti.

Ama siyahı örten gölgelerin ardında gözlerinde bir şey parıldıyordu. Ona o evcil ismiyle seslendiğinde orada görmeye alıştığı bir şey. Tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de yüreğini hoplatan ve dizlerinin bağını çözen bir şey.

"I-" Nefes almak için çabaladı ama adam hiç nefes almıyor gibiydi, vücudu kaskatı bir duvardı.

"Sen mi?"

"Özledim-"

Elleri yüzünün iki yanına geldi ama dokunmadı, sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi, kolları kilitli ve çenesi sertti. Sessiz bir dans gibi etrafındaki havayı şekillendiriyor, tenine sıcaklık yayıyordu.

nce içine girdi, sonra altından geçti. Bakışları onun yüz hatlarını taradı, tedirgin ve hızlı. Göğsü sertçe kalktı.

Her bir deri ve kan zerresi onun yakınlığından kıvılcımlanıp canlanırken, Tavy panikledi. Geri adım attı.

Ben onun bileğini kavradı, onu öne doğru çekti ve ağızlarını birleştirdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

RÜZGAR. Güneş doğudan batıya doğru hareket ederken, hemen altındaki havayı daha fazla ısıttığından, doğudaki hava dengeyi yeniden sağlamak için sürekli olarak batıya doğru akar.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Onu o kadar sıkı tutuyordu ki Tavy karşı koyamadı. Ama karşı koyma isteği de yoktu. Buluşmalarında tereddütlü, utangaç ya da kararsız hiçbir şey yoktu. Adam ağzını onunkine bastırdı ve kadın da hevesle ona karşılık verdi. Sert, buyurgan dudaklar, sıcak bir ağız ve güçlü eller onu kontrol ediyordu ve o da buna izin verdi, adamın teninin sıcaklığının ve tadının içine işlemesine izin verdi. Adam kendini harika, sert, erkek ve güzel hissediyordu. Ve tanıdık. *Onu.*

Başını kaldırdı. Ağız onunkinin üzerinde geziniyor, siyah gözleri onu arıyordu.

Tavy sanki bir rüyadaymış gibi avucunu onun göğsüne koydu ve öne doğru eğildi.

Başını arkaya yatırdı, başparmağını çenesi boyunca kaydırarak ve ağzını açması için bastırdı. Kız bir nefes aldı ve adam onun nefesini kesti. Kız eridi, adamın dilinin hassas teninde gezinmesine, dudaklarını tatmasına, okşamasına ve karşılık vermesi için onu ikna etmesine kendini kaptırdı. Onunla daha iyi buluşmak için ayak parmaklarının üzerine kalktı. Adamın eli ensesinde sıkılaştı, onu kendine yakın tuttu ve kadın adamın teninin gergin dokusunu, ağzının tadını, olgun elmaları içti,

zengin şarap ve arzu. O kadar derine gömdüğü adamın lezzetli, sıcak kokusu şimdi onu bir fantezi gibi sarıyordu.

Elleri boynunun yanlarından omuzlarına doğru kayarak onu tatlı bir his örtüsüyle kapladı ve parmaklarını gömleğinin önünde gezdirdi. Adamın vücudu ketenin altında sert kaslardan oluşuyordu. Bir rüya değil, etten ve kandan

-Ellerinin altında sıcak, gerçek bir adam vardı. Bacaklarının arasında bir sıcaklık dolaştı. Düşünmesine izin vermeden hassas göğüslerini adamın göğsüne bastırdı.

İçinden bir ürperti geçer gibi oldu. Onu kendine çekti ve cennet alçaldı, vücudu onunkine yaslandı, ağzı dudaklarının arasını, nefeslerinin ritmini yönetiyordu. Durakladı, sonra alt dudağını dudaklarının arasına aldı ve hafifçe emdi. Kadın iç geçirdi, tutamadığı bir zevk sesiydi bu. Dili kadının içine daldı, sonra tekrar, lezzetli bir tatmin ve ihtiyacı birbirine karıştırdı. Sanki bir dünya zamanı varmış gibi, kadının acısıyla nazikçe oynadı, yumuşak ıslaklığıyla alay etti, ona sarılana kadar ihtiyacını artırdı, parmakları kaburgalarına saplandı. Arzunun puslu havasında, adamın bunu istediğini, kendisini istemesini sağladığını, ihtiyacını zorlamak için onu bu şekilde öptüğünü hayal etti. Adam onun dilini ve dudaklarını okşuyor, daha fazlasını, daha fazla dokunuşunu ve ellerini üzerinde hissetmek için nefessiz kalana kadar ona arzuladığı şeyi veriyordu. Teni canlıydı, göğüsleri sıkıydı, nefesleri kısıydı.

Sonra bir an için dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve onu tamamen öptü, ağızlarını zevkle mühürledi, onları bir yaptı. Zaman, acı, incinme yok olup gitmişti. Ben dışında hiçbir erkek onu bu şekilde öpmemişti, sanki ona zevk vermek ve susuzluğunu gidermek aynı şeymiş gibi. Sanki duramazmış gibi.

Ağzının köşesine, çenesine ve kulağının altındaki hassas deriye vurdu. Tavy'nin bacakları onu zar zor ayakta tutuyordu. Ben onun kollarını sıkıca kavradı, yanağını onunkine bastırdı ve sesi derin ve sert çıktı.

"Neden buradasın?"

Duygu karmaşasının ortasında düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak geri çekildi.

"Sana söyledim, kız kardeşim-"

Onu kendine doğru çekti ve dudaklarının arasından "İngiltere'de" diye fısıldadı. Onu tekrar öptü, sanki mecburmuş gibi, sanki ona dokunmak zorundaymış gibi, sanki uzun zaman sonra kendini onun hissiyle doldurmaya ihtiyacı varmış gibi.

Aniden sözünü kesti. "Neden geri döndün?" Bu sözler bir kınamaydı.

Tavy'nin göğsü daraldı. Adamın elinden kurtuldu ve tökezleyerek geri çekildi, elini ağzına bastırdı. Adamın nefesleri de kendisinininkiler gibi düzensiz geliyordu ama çenesindeki kaslar sert görünüyordu, gözleri siyahlık içindeydi.

"İstemedim." Sesi çatallaştı. "Ailem istemeseydi Hindistan'ı asla terk etmezdim."

Kapıda ayak sesleri duyuldu. Tavy dönüp baktı. Eşikte bir uşak duruyordu.

Arkasından bir beyefendi görüldüğünde aceleyle, "Lordum, başka konuklar da geldi," dedi.

Marcus kapı aralığında durakladı, sonra ilerledi.

"Ah, işte buradasın, canım. İyi günler, Doreé. Hizmetçiniz sizi aramam için beni gönderdi. Nişanlıma etkileyici şatonuzu gezdireceğinizi söyledi. Ne kadar çekici bir oda." Etrafına bakındı, ev sahibini selamladı ve Tavy'nin ellerini kavradı. "Çok yakışmışsınız leydim." Parmaklarını kaldırdı ve öptü.

Buz, Tavy'nin karnındaki çukura yerleşti, don gibi sıcak yanaklarına ve titreyen ellerine yayıldı. Kalbi çarparak adamın elinden kurtuldu ve Ben'in bakışlarını aradı.

Durgun gözleri soğuk, güzel ağzı bir çizgiydi. Tavy'nin bakışlarını bir yabancı gibi karşıladı ve yedi yıl önce Tavy'nin kalbinin etrafına özenle bağladığı bağ parçalanır gibi oldu.

Hayır. *Tanrım, hayır.* Bir daha olmaz.

Konuşmaya tutunarak çaresizlikten kelimeler oluşturdu.

"Yolculuğunuz nasıldı Lord Crispin?"

Marcus yanlış bir şey fark etmemiş gibiydi. "Swift. Seninle seyahat edemediğim için üzgünüm. Bu sabah halletmem gereken bir işim vardı." Marki'ye döndü ve komplocu bir tavırla gülümsedi. "Bu konuda ketum davranma, Doreé. Bu hafta aklınızda bir iş olduğundan şüpheleniyorum. Nathans'ı salonda gördüm ve Gosworth'un arabası da bir dakika önce geldi. Bengal Kulübü de dışarıdadır herhalde?"

"Öyle büyük bir planım yok lordum. Sadece biraz atış yapacağım," dedi Ben rahat bir tavırla. "Ama belki de bunu tartışmayı daha sonraya ertelemeliyiz. Eminim nişanlınız silahlarla en ufak bir ilgisi yoktur.

Kuşlar. Şimdi izin verirseniz, daha fazla misafirim gelmeden üzerimi değiştirmeye gitmeliyim."

Eğilip yerden eldivenlerini aldı, Marcus'un bakışları hareketi dikkatle takip ediyordu.

Ben eğildi. "Madam." Karanlık bakışlarını bir an bile kırpmadan balo salonundan çıktı.

"O adamla ne yapıyordun Octavia?" Arkasında, Marcus'un sesi dostane canlılığını kaybetmişti.

Boğazı ve midesi yandı, buzlar bir anda eridi. Ellerini yumruk yaparak kurşuni uzuvlarının üzerinde ona döndü.

"O bizim ev sahibimiz Marcus, dostumuz değil."

Önce kızın yanaklarını, sonra da ağzını inceliyor gibiydi. "Onunla yalnız kalmamalıydın."

İçi acıyordu. Hayır, onunla yalnız kalmamalıydı. Hayır. Hayır.

"Evini gezdirmeyi teklif etti. Çok etkileyici." Sesi kırıldı. "Ama burada söz konusu olan bu değil. Marcus, ben senin nişanlın değilim. Geçen gün bunu açıkça belirttiğime inanıyorum. Neden öyle dedin ve bana öyle hitap ettin?"

"Yakında benim leydim olacaksın." Elleri uzandı, gülümsemesi yeniden belirdi. Tavy geri çekildi, vücudu titriyordu, içinde şok ve öfke birlikte dolaşıyordu.

"Size henüz cevabımı vermedim."

"Doreé'ye güvenilmez." Sırıltısı tekrar kayboldu ve bakışlarında tedirgin edici bir şey parladı. Tuhaf bir şekilde daha önce hissettiği paniğe benzeyen bir şey. "Sen güzel bir kadınsın ve-"

"Hayır." Bir avucunu havaya kaldırdı. "Bunu duyamam." Kapıya doğru aceleyle yürüdü, gözlerinin arkası sıcacıktı. Yüce Tanrım, bu uçsuz bucaksız yerde yatak odasının nerede olduğunu bile bilmiyordu. Gözyaşlarını bastırarak aceleyle giriş holüne doğru ilerledi.

"Octavia, bekle. Seni üzmem istemem ama bunun nasıl olacağını bilmelisin."

Uşak antrede duruyordu.

"Efendim, beni odama yönlendirebilir misiniz?"

Hizmetçi omzunun üzerinden yaklaşmakta olan barona baktı ve ona merdivenleri işaret etti. Baronun onu yönlendirdiği koridorları zar zor gördü.

içinden. Yatak odasına girince kapının sürgüsünü çekti ve zarif tuvalet masasına doğru ilerledi.

Camdaki yansımasıyla karşılaştı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. Titreyen bir nefes kaçtı. Ama dakikalar önce gözlerinin ardında çok sıcak olan yaşlar gelmedi. Onun yerine, yıllardır izin vermediği bir şekilde, göğsündeki kalın sıcaklığın kabarmasıyla birlikte sert ve hızlı bir şekilde anılar geldi. Şimdi, onun dokunuşunun hissi bu kadar tazeyken, vücudunun onunkine karşı hissi, elleri ve ağzı teninin üzerindeyken, artık direnemezdi.

Marcus ona güzel diyordu ama on sekizinci yaş gününün eşiğinde hiç de öyle biri değildi. Garip bir kızdı, çok sırık gibiydi ve yeni kadın şeklinden rahatsızdı, yine de bunu pek umursamamıştı, tek umursadığı, yaklaşık iki yıldır içinde yaşadığı ama deneyimlemesine izin verilmeyen dünyayı keşfetmek için düzgün İngiliz kızlığının kafesinden kurtulmuş olmaktı.

İmene Teyze onu İngiliz hanımefendilerin arasında çaya götürüyor, her zaman kötü görünüşü hakkında yorum yapmayı ihmal etmiyor, Alethea'nın o yaşlarda ne kadar güzel olduğuna işaret ediyor ve Tavy'nin zarafet ve moda yoksunluğuna dudak büküyordu. Hapsedilmekten çılgına dönen Tavy, gardiyanını çoğunlukla görmezden geliyordu. Bunun yerine amcasına şehirdeki ayak işlerini yaparken onu da yanında götürmesi için yalvarıyordu. Amcası bunu kabul etti ama Tavy'nin arabadan inmesine asla izin vermedi. Nemli sıcağın içinde, pencerelerden ulaşamayacağı bir dünyaya, yıllardır hayalini kurduğu ama dokunmasına izin verilmeyen renklere ve güzelliklere baktı.

Sonra İmene Teyze ateşlendi. Uzun süren iyileşme sürecinde, Tavy'nin iki yıllık tutukluluğu sırasında arkadaşlık kurduğu sağduyulu hizmetkârların yardımıyla, sonunda pazara kaçtı. Her zaman günün en sıcak saatinde, İngilizler ve yüksek kasttan Hintlilerin hepsinin körüklü verandalarına uzandığı saatlerde kaçardı.

Bu kaçışlardan birinde, baharatlı meyve kokularını burnuna çekerek ve şemsiyesiyle gölgelenerek bir esnafın mallarına bakarken, onunla ikinci kez karşılaştı.

"Artık kurtarılmaya ihtiyacın yok mu, *Shalabha*?"

Sıcaklık Tavy'nin omuzlarını titretti. Döndü ve bakışları, sadece bir Hint prensinin giyebileceği en iyi ipekten parlak mavi ve altın yelekle kaplı, mükemmel orantılı bir erkek göğsünde gezindi.

Ama Lord Benjirou Doreé artık tam olarak bir ticaret prensiydi. Amcası aylar önce hummadan ölmüştü ve varisi Hindistan'a döndüğünde

Tavy İngiltere'deki üniversiteden, hizmetçilerden haberleri duymuştu. İngilizlerin de bunu, sokakları dolduran görkemli cenaze törenini, köylülerin, prenslerin, Babürlülerin, askerlerin ve Şirket yetkililerinin dostu olan kayıp oğlunun yasını tutmak için Madras'tan geçen beyaz alayı tartışıp tartışmadığını merak etmişti. Konuşuluyor olmalı. Ne de olsa Hintli imalatçının varisi bir İngiliz soylusuydu, bir asilzadenin oğluydu.

Bir eli, altında durduğu dükkân tentesinin kenarından rahatça sarkarken, siyah gözleri ona bakarken nazik bir zevkle parlıyordu. Yirmi iki yaşındaydı, bir kaplanın zarif zarafetine ve genç bir lordun kendinden emin duruşuna sahipti.

"Oh, hayır," dedi neşeyle, titreyen parmaklarıyla alnındaki bir tutam saçı fırçalayarak. "Şimdi kurtarma işini ben yapıyorum."

Ağzı yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sık sık ihtiyaç duyuyor musun?"

"Her zaman, sanırım." Elini sağa sola salladı. "Daha geçen gün Bayan Fletcher'ın ayağı bir yığın çay tuğlasına takıldı ve fırıncının sahanlığına yüzüstü düştü. Kendine gelene kadar en az üç kez burnunun altına tuz koklatmak zorunda kaldım."

"Onun için ne talihsizlik," dedi ciddiyetle, ama yanağında hilal şeklinde küçük bir çukur belirdi. Güzel bir teni vardı, tik ağacından parlayan ateş ışığı ya da parlatılmış bronz rengindeydi. Yüz hatları ne İngiliz ne de Hintliydi, ancak usta bir ressamın icat edebileceği bir karışımdı: Ona bir estetikçi havası veren zayıf yanaklar, kare çene, aristokratça düz bir burun ve Cambridge'de okuyan bir öğrenci için fazla uzun mürekkep siyahı saçlar. Tavy, Doreé Markisi'ni hiç görmemişti ve yan villasından çıkarken her zaman görkemli sarilere ve uçuşan tüllere bürünen ikinci karısını da nadiren görmüştü. Böyle bir oğul doğurduklarına göre ikisinin de oldukça yakışıklı olması gerektiğini düşündü.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Korkunçtu. Ama Bay Fletcher onu hamak gibi eve geri götürmeleri için bir çift asker tutmakla tehdit ettiğinde kendini oldukça iyi toparladı."

Tek bir kaşını kaldırdı, aşağı doğru ani açısı gözlerinin olağanüstü durgun dalgınlığını vurguluyordu.

"Canavar gibi bir adama benziyor."

"Ona daha iyi davranır mıydın?"

"Bir hanımefendinin her zaman hak ettiği saygıyla." Ses tonu çok içten görünüyordu.

Ve garip bir şekilde okşayıcı. Tavy'nin dizleri jelatinimsi hissetti.

Liman kentindeki herkes Benjirou Doreé'nin vahşi bir genç olduğunu, amcasının ölümünden sonra bile çocukluk arkadaşlarıyla rıhtım yakınlarında geceler geçirdiğini biliyordu. İngiltere'deki üniversitedeki şöhretinin kavga ve kadınlar etrafında döndüğüne dair söylentiler, kendisi gibi bir İngiliz'in yanında dururken bile görünmez oldukları için kulak misafiri olan hizmetçiler aracılığıyla ona süzülüyordu.

Ancak bu vahşi genç İngiliz teknik olarak hâlâ bir yabancıydı.

Aptalca bir görgü kuralı. İnsan ara sıra kuralları çiğneyemeyecekse Londra'dan dört bin mil uzakta yaşamamanın ne anlamı vardı? Nefesini içine çekti ve tokalaşması için eldivenli elini uzattı.

"Ben Octavia Pierce."

Güzel ağzının köşesi tekrar kalktı. Eğildi, kızın parmaklarını kendi parmaklarına doladı ve dudaklarına götürdü, bakışları kızinkilerden hiç ayrılmadı.

"Kim olduğunu biliyorum, *Shalabha*." Parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu ve elini bıraktı.

Midesi ciğerlerine çarptı. "Senin oldukça vahşi olduğunu söylüyorlar."

"Bunu ikna edici bir şekilde mi söylüyorlar?"

Baktı. Sonra güldü.

Sırıttı. "Bu kadar çabayı boşuna harcamak istemezdim."

Sevincini dizginlemeye çalışarak kıkırdadı. İmene Teyze onun en büyük hatasının aşırı coşkusu olduğunu söylerdi. Tavy, anne ve babasının da aynı nedenle onu yurtdışına göndermeye karar verdiklerinden şüpheleniyordu. Onu seviyorlardı ama onların rahat edemeyeceği kadar açık konuşuyordu ve çok sık yüksek sesle gülüyordu.

"Hepsi bir hiç için mi? Ama sanırım her şeye rağmen keyifli olmalı, yani demek istediğim, dedikoducuların konuşmasına neden olan her ne yapıyorsanız."

Yüz ifadesi değişti. "Hayır."

"Hayır, eğlenceli değil mi?"

Başını iki yana salladı, satenimsi koyu renk saçlarının dökülmesiyle kaşlarında çatıklar oluştu.

"Sonra-" Kalbi tuhaf bir şekilde hızlı atıyordu. Adamın ona bir sırrını, kimsenin bilmediği bir şeyi açıkladığını hissediyordu. Ama bu çok saçma bir düşünceydi. "O zaman eğlenmek için ne yapıyorsun?"

Bakışları kızın yüzünü taradı, boynu ve omuzları boyunca ilerledikten sonra tekrar gözlerine kaydı. "Şu anda çok eğleniyorum."

Zevk karıncalanmaları bacaklarının iç kısımlarına, her yere sıçradı. Parmakları şemsiyesinin sapını sıkıca kavradı.

"Biliyorsun, henüz toplum içine çıkmadım, en azından önümüzdeki ay on sekiz yaşına girene kadar. Nasıl flört edileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Simsiyah gözleri parlıyordu. "Bu ikimiz için de geçerli." "Gerçekten mi?"

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

"O zaman size sadece cevabı tartışmasız bir şekilde memnuniyet verici olan sorular soracağımdan emin olabilirsiniz."

"Ah, ama tüm konuşmalarımı sizi memnun edecek şekilde şekillendireceğim." Kadın güldü. "Bu çok saçma. Ne için?"

Öne doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi olması gerekenden çok daha aza indirdi. "Çünkü," dedi kısık bir sesle, bakışları kızın ağzına sabitlenmişti, "gülümsemene hayranım ve onu sık sık görmek istiyorum."

Dudakları titredi. "O mu?"

Bakışlarını onunkilere kaldırdı, muhteşem bir karanlıktı. "Sen."

O günden sonra, ilk hafta iki kez, sonraki hafta ve ondan sonra da her gittiğinde çarşıdaydı. Kadın alışveriş yapıyor, adam da onun yanında yürüyor, alışverişleri hakkında yorum yapıyor, tavsiye ettiği ve zaman zaman da istediği yiyeceklerin tadına bakıyordu.

"Biliyor musun, Cengiz Han'ın yemeğine suikastçılar tarafından zehir katılıp katılmadığını test etmek için kraliyetten bir tadımcı vardı," dedi, satın almadan önce denemesini istediği bir mangonun kalıntılarını atarken hafifçe.

"Onun için ne kadar uygun."

"Tadımcılar demeliyim. Pek çok düşmanı vardı."

"İmparatorlar genellikle yapar. Şanslısınız ki ben sadece sıradan biriyim." Ona okunamayan bir bakış fırlattı.

"Gerçekten de şanslıyım."

Her şeyden ve hiçbir şeyden, Hindistan'dan, savaştan ve gelip geçici, önemsiz konulardan konuştular - satılık çiçek çeşitleri, sari tamircisinin kocasının bir önceki haftadan beri dükkânın köşesinde uyuduğu yerden bir santim bile kımıldamamış olması, Anglikan papazının karısının şapkasının kenarına sahte kızılgerdan yumurtaları takarken yaptığı bariz hata. Tavy ona ailesini ya da içinde bulunduğu topluluğu hiç sormamıştı, o da Tavy'ye. Buna gerek yokmuş gibi görünüyordu.

"O kazandı," diye mırıldandı, bir baharat satıcısıyla girdiği özellikle heyecanlı bir takastan uzaklaşırlarken.

"Evet, biliyorum."

"O zaman neden bu kadar memnun görünüyorsun?"

"Çünkü geçen hafta ona bugün kazanmasına izin vereceğimi söyledim."

Yanağında bir kıvrıklık oluştu, yakışıklı yüzünde içten bir hayranlık ifadesi belirdi. "Hatırlat da, ihtiyaç duyulması halinde aynı özeni göstermemi isteyeyim."

Tavy güldü. "Yapacağım."

Bakışları hâlâ onunkilerdeymiş gibi görünüyordu, sonra ısındı. Gülümsemesi kayboldu. Tavy'nin boğazı kurudu.

Adam uzaklaştı ve kadın da onu takip etti, bakışlarını adamın zayıf, kaslı formundan ayıramıyordu, derisinin altındaki tasmalı enerjinin ipuçları her hareketinin dikkatsiz zarafetinde ortaya çıkıyordu, genç, güzel bir adam aynı anda hem yüce bir şekilde rahat hem de vücudunda huzursuzdu. Şövalye zarafetine ve doğu havasına sahip Avrupa giysileri, pahalı pantolonlar ve çizmeler, bozulmamış beyaz ipek gibi yumuşak keten gömlekler, fevkalade altın işlemeli yelekler ve sol elinde yakut gözlü büyük bir altın kaplan başı olan bir yüzük giyiyordu. Lord Benjirou Doreé sanat ve doğanın mükemmel bir birleşimiydi.

Kuruyemişçinin tezgâhında duraklayarak fıçı büyüklüğündeki bir çuvaldan bir avuç badem çıkardı. Masaya yaslanırken parmaklarının arasında parlayan kalın altın bantla bademleri ona uzattı.

Başını iki yana salladı. "Asla bir şey satın almıyorsun."

"İhtiyacım yok." Elini geri çekti ve dudaklarının arasına bir badem koydu, gözleri onu izliyordu.

"Yine de sık sık buradasınız ve her zaman tam da ben buradayken." "Belki de bir tesadüftür."

"Bundan şüpheliyim. Tabii eğer tüm gününüzü burada geçirmiyorsanız." Gülümsedi.

"Belki de," dedi çenesini eğerek ama yine de onun bakışlarıyla buluşarak, "bir sonraki durum için randevu almalıyız, böylece tahmin etmek zorunda kalmazsın." Kalbi küt küt atıyordu.

Ertesi gün, planlandığı gibi, öğleden sonra sıcağında buluştular. Tezgâhtan tezgâha dolaştılar, gülüştüler ve satıcıların sunduklarının tadına baktılar - baharatlı fıstıklı kekler, chapatiler ve şeker kaplı lezzetler.

O öğleden sonra onu ilk kez öptü. Öpene kadar onu arzuladığını bilmiyordu. Ama bir tentenin derin gölgesinde

Şahinin arkasında yanağına dokundu, başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi, içindeki her şey uyandı. Sonra daha fazlasından başka bir şey istemedi.

Geri çekildi, uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı ve sonra hafifçe gülümsedi. Yürümeye devam ettiler. Her zamanki gibi pazar girişinin hemen ötesinde ayrılana kadar ne konuştuklarını ya da hiç konuşup konuşmadıklarını pek bilmiyordu.

O gece Tavy yatağında yanıyordu, Ağustos gecesinin sıcağının ötesinde ateşi vardı, vücudu ve kalbi garip, güçlü özlemlerle doluydu.

Ertesi gün ev onun doğum günü kutlamasına, sosyeteye resmi olarak takdim edilmesine hazırlanırken kaos içindeydi. Tavy, onu tekrar görmenin puslu beklentisiyle saatler boyunca süzüldü, onu nasıl dansa kaldıracığını hayal etti, siyah gözleri ona baktığında her zaman olduğu gibi sessiz bir zevkle parlıyordu. Heyecandan sersemlemiş bir halde, daha önce görünüşüne hiç göstermediği bir özenle giyinmiş, üzerinde inci boncuklar olan sade beyaz bir elbise giymiş ve saçlarını zarif bir şekilde düzenlemişti.

Parti devam etti, devam etti ama o hâlâ gelmemişti. Gece yarısına doğru, yüreği burkularak teyzesine yaklaştı ve Leydi Doreé'nin gelemeyeceğini bildirip bildirmediğini sordu.

"O aile davetli değildi," diye cevap verdi İmene Teyze, uzun süren nekahat döneminden dolayı yüzü solgunlaşmıştı.

Şaşkınlık Tavy'nin genç ve ciddi göğsünü doldurdu.

"Onlar listede vardı," dedi boğazını sıkarak. "Kimlerin katılmasını istediğimi sordunuz ve ben de size bir liste verdim."

"Uygun gördüğüm şekilde değiştirdim."

"Oh, elbette, yas tuttukları için onları davet etmediniz," dedi hayal kırıklığı ağır basarak.

"Onları davet etmedim çünkü onlarla ilişki kurmayabilirsiniz. Meseleleri tam olarak anlamıyorsunuz ama artık toplum içinde olduğunuza göre öğreneceksiniz. Ancak bu gece bu konuyu tartışmayacağız."

Yüzü utanç ve öfkenin karışımıyla alev alev yanan Tavy, gözyaşları yanaklarına dökülmeden önce bahçeye zar zor girebildi. Yüzünün avuçlarının içine bastırarak, geniş yayılan banyan ağacına yaslandı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Biri hediye getirmeyi mi unuttu?" diye yumuşak, derin bir ses karanlığın içinden geldi.

Etrafında döndü. Ben bir metre ötede duruyordu, ağzı bir yanda hafif bir kavis çizmiş, gözleri alay ediyordu. Tavy'nin dizleri jöleye döndü.

"Hayır. Ben sadece-" Yanıt olarak sırtımadı. Konuşamadı bile. O buradaydı. O gelmişti ve dünyası bir anda hem eksiksiz hem de dipsiz görünüyordu.

Merakla başını eğerek yaklaştı.

"Biraz dengesiz görünüyorsun. Doğum günü şampanyasını fazla mı kaçırдың, *Shalabha*?" "Hiç içmedim." Sarhoşluğu sadece ondan, onun bakışlarından, onun yakınlığından geliyordu.

Bunu tahmin etmeliydi. İki yıl önce onu atına bindirip kurtardığı o andan beri onu hayal ediyordu. Geçen haftalar boyunca sadece aksini iddia etmişti ve onun sevimli, iddiasız arkadaşlığı onu aşinalığa alıştırmıştı.

Ama şimdi ona bakarken vücudunun her köşesinde uyandırdığı sıcaklıkta tanıdık hiçbir şey yoktu ve gülümsemesi soldu.

Öne doğru uzandı ve başparmağıyla kızın yüzündeki nemi hafifçe sildi. Eli, parmak uçları hafifçe çenesinin üzerinde oyalandı. Nefesini tutan Tavy yanağını onun avucuna yasladı. Onun güzel ve hassas ağzına baktı, korktuğu şeyi, özleminin yalnız olduğunu, onun da bunu hissetmediğini keşfetmek için gözlerine bakamadı.

"Seni ağlatan ne, *Shalabha*?" Sesi sakinleştiriciydi ama kanındaki heyecan dinmiyordu.

"Gelmeni istedim," diye fısıldadı. "Bu gece burada olmanı. Ama teyzem -"

"Artık buradayım." Diğer elini yüzüne götürerek onu yukarı kaldırdı. Gözlerinin oniks derinlikleri içten içe yanıyor gibiydi, kıvılcımlar orada dans ediyor, kadının içindeki özlem kadar parlaktı.

Avucunu onun göğsüne koydu. Hızlı bir nefes aldı, elinin altında kalp atışları hızlandı. Tavy'nin içinde bir şeyler açılıyor, özlemle parıldıyor gibiydi.

"Beni tekrar öp." diye fısıldadı.

Bakışları kızın ağzına kaydı ve başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi. Kız bunu ayak parmaklarına kadar hissetti. Başını eğdi ve ağzını onunkine dokundurdu.

Tatlı, tatlı cennet, aşık olunan bir adamı öpmek böyle bir şey miydi? Bir uçurumdan atlamak ve aynı anda eve dönmek gibi. Adam ağzını kaldırdı ve kadının tüm varlığı adamın nefesinin dudaklarında gezindiği yere koştı. Adamın omuzları ağır bir nefes alışla yükseldi.

"Octavia, ben-"

"Tekrar." Titredi. "Lütfen."

Adam ona doğru eğildi ve onu yumuşakça, tekrar tekrar öptü ve kadın eridi. Güçlü elleri, kokusu ve dokusu aynı anda hem tanıdık hem de yeni hissettiriyordu. Kadın dudaklarını uzattı ve adam hâlâ tereddüt ediyormuş gibi dudaklarını nazikçe okşadı. Ama içinde bir kıvılcım tutuştu, ona güzel bir şefkatle dokundukça büyüdü ve genişledi, yüzünü kırmaktan korktuğu en iyi porselen gibi ellerinde tuttu.

O da ona dokunmak istedi. Ellerini onun kollarının üzerine koydu. İnce dokunmuş ketenin altında, daha önce hiç hissetmediği kadar sert ve hatlıydı ve içinden bir his aktı, göğsünden aşağıya doğru V şeklinde aktı. Dudakları şaşkınlık dolu bir nefesle aralandı.

Vücutlarını birbirine yaklaştırdı ve dudaklarını bastırarak açtı. Adamın sıcaklığı kızın içine aktı, uzun, zayıf bedeni kıza yaslandı ve öpüşme değişti. Onu ağzının kenarlarında, içine dokunurken hissetti ve bununla sarhoş oldu. Adam dudaklarının iç çizgisini yaladı, dilini sanki onu tadıyormuş gibi kullandı, birazdan onu yiyecekmiş gibi öptü ve Tavy tüm alçakgönüllülük numaralarını bıraktı. Onu takip etti, kendisine bu kadar yakından dokunmasına izin verdi, daha fazlasını yapabilmesi için dudaklarını araladı, vücudu tamamen yabancı ve göz kamaştırıcı hislerle doldu. Bir öpücüğün böyle olabileceğini hiç hayal etmemişti, sıcak ve her şeyi tüketen, ağızlar ve vücutlar sanki bir olmak için tasarlanmış gibi birbirine uyuyor, tamamen yanıyordu.

Boğazını, çenesini ve dudaklarını tekrar öptü, nefesleri hızla birbirine karıştı ve ağızları acıktı. Kadın adamın omuzlarına yapıştı, daha yakın olmak istiyordu, her yeri sıcak ve ağrıyordu, teninde çılgınca bir his vardı.

Kollarını kavradı ve yanağını onunkine bastırdı. Göğsü kızın göğüslerine doğru sertçe hareket etti, vücudu zorlukla kontrol altına alınmış gibi kaskatı kesilmişti.

"Sabah amcanı arayacağım." Sesi sertti. Eli kızın boynuna doğru kaydı, başını okşamak için saçlarına gömüldü ve parmakları titrer gibi oldu, ama kız o kadar sert titriyordu ki, o olmalı. "Alabilir miyim?"

"*Evet.* Oh, evet." Kalbi kırılacakmış gibi kaburgalarına çarptı. "Ama henüz gitme." Kollarını onun boynuna doladı ve ayak parmaklarının üzerine çıktı, vücudunu onunkinin üzerinde kaydırды ve her yerinde onu hissetti, uyluklarına ve kalçalarına ve hassas uçlarına karşı gergin, şık kaslar

göğüslerini. Onu kollarının altından sertçe kavradı, göğsüne doğru çekti ve ağzını kapattı.

Onu derin derin öptü, sonra dilinin her darbesinde daha da derinlere indi. Elleri onu aradı ve vücudu her okşayışta zevk alarak titredi. Farkındalığının derinliklerinde bir yerlerde bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama onun dokunuşu genç bedeninde endişe verici olduğu kadar harika bir arzu yarattı ve duramadı. Daha fazlasını istiyordu. Belinde ve kalçalarında daha fazla el, daha fazla ağzının sıcaklığı, ona karşı daha fazla büyük, sert erkeklik.

"*Shalabha*," dedi boynuna doğru, sesi boğuk ve mükemmeldi. "Sana dokunmama izin ver."

Ne demek istediğini anlamamıştı. Daha şimdiden hiçbir erkeğin, hatta bir zamanlar ona valsın ilkel manevralarını gösteren dans ustasının bile dokunmadığı yerlerine dokunuyordu. Ama onun bunu yapmaya devam etmesini istiyordu, tıpkı şu anda yaptığı gibi, harika ağzıyla boğazının hassas derisini okşuyor, bu his tarif edilemez derecede sıcak olan bacaklarının arasında yankılanıyordu.

"Evet," dedi. "Bana daha çok dokun."

Eli ikisinin arasına ve göğsünün üzerine kaydı. Tavy öleceğini düşündü, ona saldıran zevk o kadar yoğunlu ki. Eğer kadınlarla erkeklerin birlikte özel olarak yaptıkları buysa, yıllardır gözetlediği yetişkinlerin odaklanmış bakışlarını ve fısıltılı yorumlarını nihayet anlamıştı. Ben göğsünü avuçladı, nazikçe sıktı ve o kadar derinden sızladı ki nefesi kesildi. Acıyordu ama iyiydi, zonklayan bir acı rahatlama istiyor gibiydi. Ben'in parmak uçları korse üzerindeki teni boyunca kayarak çıplak teninde sıcaklık yaydı, sonra başparmağı kumaşın altından geçti.

Nefesini adamın ağzına verdi. Adam onu önce nazikçe, sonra daha sert bir şekilde okşadı ve Tavy'nin dünyası parıldayan bir arzu çağlayanı içinde patladı. Bu arzu olmalıydı. Adam ona dokunmuştu ve kadın onun içinde olmak, mükemmel bir şekilde kaynaşmak istiyordu. Ama onun da kendisine dokunmaya devam etmesini istiyordu. Parmaklarını onun saçlarına gömdü ve eli onu kıvrandırırken dilinin ağzını keşfetmesini memnuniyetle karşıladı. Göğüs uçları o kadar sıkıydı ki patlayacakmış gibi hissediyordu. Boğazından gelen bir ses, onu şaşırtan bir zevk iniltisiydi. Diğer eli sırtının küçük kısmına bastırarak kalçalarını onunkine doğru hapsetti.

İnledi, hayal kırıklığı ve zevk birbirine karışmış gibiydi ve ağzı kızın boğazına doğru hareket etti, sıcak ve ıslaktı, parmakları daha sert okşuyordu. Tavy

boynunu dikleştirdi. Ona doğru bastırmak çok iyi hissettiriyordu, neredeyse bir rahatlama gibiydi, karınları birbirine yaslanmıştı ve aynı zamanda acısını da artırıyordu. Adamın kalçası kadınıninkinin arasına girdi ve keskin bir çekiş, lezzetli ve şok edici bir şekilde kadının içinde sarsıldı.

Onun adını soludu. Omzunu öptü, kolunu aşağı çekti, sonra elbisesinin çizgisi boyunca korsajının üstünü okşadı. "Öp beni," dedi, ne dediğini bilmeden, hislerin, sıcaklığın, onun ve ağrıyan ihtiyacın selinde kaybolup gittiğini düşünerek. "Öp beni."

Korkutucu derecede evik parmaklarıyla elbisesinin kancalarını çözdü ve korseyi aşağı çekerek kumaşı omuzlarından ve kollarından kaydıldı. Sersemlemiş bir halde bunu yapmasına, kombinezonunun ve korsesinin bağcıklarını öne doğru sarkana kadar gevşetmesine izin verdi. Göğüslerinin sert uçları ince ipek elbisesinin altında, sıcaktan nemlenmiş ve tenine yapışmış bir şekilde duruyordu. Ağır nefesleri kumaşı zorluyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı, tamamen siyah görünecek kadar karanlık olan gözlerine bakarak. Nefessizlikten ve adamın vücuduna bakışlarından başı dönüyordu. "Lütfen, öp beni."

Ağzını onunkinin üzerine koydu, dilini içine çekti ve elleriyle göğüslerini kapadı. Bir anda kızın üstü açıldı ve avuçları kızın üzerini kapladı, sıcak, pürüzsüz, onu mükemmel bir şekilde tutuyordu. Kadın inledi, adamın başparmakları meme uçlarının üzerinden öyle hafifçe geçiyordu ki kadın ölmek istedi. Ama cennet daha iyi olamazdı, bu özlem tufanı tatmin edildi ve her okşayışta daha da güçlendi.

Eğildi ve onun göğsünü yaladı.

"Unh-" Bir nefes nefese kalışı onun kendinden geçmiş ifadesini yuttu. Adam dudaklarıyla meme ucunu okşarken, daireler çizerken ve okşarken, sonra da tepesini hafifçe ısırırken kadın adamın omuzlarını kavradı. Adam onu zevke boğdu ve kadın onu kendine yakın tuttu. Öpücüğünün baskısı muazzamdı ve sonsuza kadar devam etmesini istiyordu. Nefes almak için mücadele etti, kendini onun kalçasına doğru hareket ettirdi, vücudundaki hisler dayanabileceğinden daha fazlaydı, hareketleri kontrolünün dışındaydı.

Göğüslerinin arasını, boynunu ve dudaklarını tekrar öptü. Kadın onu hararetle karşıladı, kendisine bu kadar yakından dokunmuş olan ağzını arzuluyordu.

"ok güzelsin." Elleri kalçalarının üzerinden kayarak eteklerini topladı ve arkasına geçti. Adam hareketsiz kaldı. Avuç ileri kızın üzerinde kıvrıldı, nefes alıp vermesi zorlaştı.

Alacakaranlık bastırmıştı ve Tavy sık sık yapmadığı gibi çorap ya da don giymemişti. Imene Teyze bunu hiç fark etmemişti ve elbisesi ikisi olmadan da son derece ağırbaşlı duruyordu. Şimdi Ben'in elleri ile Tavy'nin kalça ve uyluk derisi arasında hiçbir şey yoktu. Adam elini kaydırarak kızın tenini yumuşattı ve kız neredeyse bayılacaktı.

"Oh," diye fısıldadı, zar zor bir sesle ve adamın yeleğine sarıldı.

Onu sırtını devasa ağaca yasladı, dizlerinin üzerine çöktü ve elbisesini kalçalarına doğru itti. Parlak gözleriyle onun bakışlarına kilitlendi ve bacaklarının arasına dokundu.

Gerçeklik durdu ve yerini korkutucu ve harika başka bir şey aldı. Sıcaktı ve sıvı gibi hissediyordu ve güzel bir adam önünde diz çökmüş, elleri bir erkeğin ellerinin olabileceğini hiç hayal etmediği yerlerdeydi. Adam okşadı ve Tavy neredeyse kendinden geçerken boğulacaktı. Kendinden geçti, bacakları güçsüzleşti. Dizini omzuna yasladı, kavrayışını kalçasına doladı ve eliyle ona en yüce zevki verirken yoğun bakışları onunkini tuttu. Nefes alışları hızlandı, okşamaları yumuşak ve sabitti. İçinde, ona dokunduğu yerin hemen ötesinde bir şey oluştu, kalınlaştı ve titredi, sonra tekrar yükselmek üzere geri çekildi. Ona ihtiyaç duyarak, onun kendisini öpmesini isteyerek, parmakları banyan ağacının çizgili kabuğunu kavrayarak, göğüsleri şiddetle ağrıyarak inledi. Göz kapakları titredi ve onun gözlerinin ateşlendiğini gördü. Sonra öne doğru eğildi ve ağzını onun üzerine koydu.

Onu öptü ve Tavy'nin vücudu parçalandı, bir zevk dalgası onu ele geçirdi, yıkadı ve sonra tekrar çarptı. Dili ıslak ve sert ama harika bir yumuşaklıkla okşuyor, onu altına çekiyor, en tatlı sayıklamalara daldırıyor, birbiri ardına gelen sıcak haz düşleriyle etinin içinde dalgalanıyordu. Tanımadığı sesler çıkardı. Titriyordu, zayıf ve şok içindeydi, yücelmişti ve tamamen utanmıştı. Utanıyordu, çünkü hisler yatıştığı anda daha fazlasını istiyordu.

Ben ağzını kızın kalçasının iç kısmına bastırdı ve Tavy havayı ciğerlerine çekti. Ayağa kalktı, eteklerinin düşmesine izin verdi ve ellerini kalçalarına doladı. Tavy huşu içinde ona baktı, ağustos böceklerinin ve cırcır böceklerinin şarkıları onu çevreliyordu, uzaktan gelen bir papağanın çığlığı, gecenin ağır sıcaklığı ve gümüş ay ışığı bir rüyadaymış gibi saçlarında parlıyordu.

Kadın adamın yeleğini tutarak onu kendine doğru çekti ve adam da onu öpüp kendine doğru çekti. Her şeyden sonra, elinin onun üzerinde yayılması saçma görünüyordu.

Sırtının küçük kısmı ona muazzam bir zevk veriyordu.

"Ben, ben-"

Ağzıyla onun sözlerini yakaladı ve sonra alçak, güzel bir sesle mırıldandı, "Sus, *shalabha*. Söz yok." Adam kadının göğsünün yan tarafını, sonra da saçlarını okşadı ve kadın titredi. Ama öpücüğü şimdi geri çekilmiş gibiydi ve vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti, tıpkı ne kadar iyi hissetmesine rağmen içinde hâlâ kaynayan gerginlik gibi.

"İstiyorum-" diye kekeledi. "Bana hissettirdiğin gibi sana da hissettirmek için bir şey yapabilir miyim?"

Göğsü gergin bir kıkırdamayla daraldı. Kızın yanağındaki bir tutamı sildi ve başını salladı.

"Bu gece değil, benim-"

"Çek ellerini yeğenimin üzerinden."

OceanofPDF.com

Bölüm 7

SONUN SONUNA. Herhangi bir şeyin tasarrufunun tersine çevrilmesi, onu uçtan uca çevirmektir.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

İmene Teyze'nin çakıllı sesi üç metre öteden geldi.

Tavy elbisesini tutup göğüslerine doğru çekti. Korse için çabalarken yüzünü sıcaklık kapladı. Ben telaşsız bir dikkatle her iki elini de kolların içine soktu ve giysilerini yukarı çekti, sonra geri adım attı.

"Teyze," diye boğuldu, giysilerini sırtında birbirine kenetledi.

"Sessiz ol. Misafirlerin seni sordu, ben de aramaya geldim. Nereden bilebilirdim ki, bir dangalakla zampara gibi oynaştığını..." Lafı ağzından kaçırdı ve Ben'i küçümser bir tavırla süzdü. "Defol git buradan."

Tavy'nin nefesi kesildi. Ama adam teyzesine bakmadı bile. Siyah gözleri ay ışığında parlıyordu, sorguluyordu. Tavy başını salladı ve fısıldadı, "Yarın."

Sonunda teyzesine baktı, mükemmel ağzının etrafında sertlik oluşuyordu. Sonra döndü ve evlerinin arasındaki kapıdan geçerek gözden kayboldu. Tavy onun peşinden koşmamak için kendini zor tuttu.

"Sen bir yüz karasısın Octavia," diye bağırdı teyzesi. Tavy döndü. "İmene Teyze, ben-"

"Konuşma." Kadın öne doğru yürüdü, onu sarsarak kendine getirdi ve giysilerini kabaca bağladı. Bir adım uzaklaştı ve sert bakışları Tavy'nin üzerinde gezindi.

"Hizmetçilerin girişinden yatak odanıza girin. Konuklarınız bir megrim hastalığına yakalandığınızı öğrenmekle yetinmeli." Duruşu kaskatı, adımlarını sıklaştırarak yürüdü.

Tavy karanlığın içinden bahçe kapısına doğru baktı, nabızı hızla atıyordu. Sonra ona söyleneni yaptı.

Hiç uyumadı. Şafağa kadar geçen saatler onun dokunuşunu, gözlerini ve ona yaptıklarını tekrar tekrar hatırlayarak geçirdiği yüce bir cennetti.

Güneş ufukta, körfezde demirlemiş gemilerin, depoların ve devasa kalenin üzerinden süzülüp mahallelere ve Tavy'nin yatak odasının penceresine ulaştığında, en ağırbaşlı sabahlığını giydi ve saçlarını özenle düzelitti. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu ve kendini içten ve dıştan farklı, bir kadın gibi hissediyordu ve ona öyle görünmek istiyordu.

Kahvaltı salonuna henüz kimse gelmemişti. Sinirleri yemek yemesine izin vermeyecek kadar yüksekti, verandaya çıktı ve olabildiğince yavaş adımlarla yürüdü. O artık bir çocuk değildi. Artık hareketlerini kontrol etmeliydi. Bazı hareketlerini. Gözlerini kapattı, Ben'in dudaklarının kendisine yakın bir şekilde dokunduğunu hatırlayınca içi ısındı.

"Burada ne yapıyorsun?" İmene Teyze verandaya geçti. "İçeri gel ve kahvaltını yap."

"Teyze." Tavy ellerini kavuşturdu. "Dün gece partiyi terk ettiğim için özür dilerim."

Teyzesi ona baktı, dudaklarında ince bir onaylamama çizgisi vardı. "O randevuyu sen mi ayarladın Octavia?"

Tavy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır!" Ama suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Onunla pek çok kez gizlice buluşmuştu. "Ondan hoşlanıyorum." *Hoşlanmak*, hissettiklerini anlatmaya pek yaklaşmıyordu. Ama bu duyguları onunla paylaşmadan önce teyzesiyle paylaşamazdı.

"Evet ve artık bunu biliyor, değil mi?"

"Neden bilmesin ki? O da benden hoşlanıyor."

"O adamla birlikte olamazsın."

"Ben 'onunla birlikte olmak' gibi bir şey söylemedim. O bir beyefendi, İmene Teyze, ben de bir hanımefendiyim."

"Dün gece ikiniz de iyi görünmüyordunuz."

Tavy'nin yanakları kızardı. Kendini banyan ağacına yaslanmış bir hanımefendi gibi hissetmemişti. Kendini ateşler içinde yanan bir derviş gibi, yaratıcının eliyle ilk kez tutuşturulan bir yıldız gibi, teyzesinin onu olmakla suçladığı dangalak gibi hissetmişti.

Tekrar öyle hissetmek istiyordu. Onunla birlikte. Daha birçok kez.

"Bana resmi bir ziyarette bulunmak niyetinde," dedi biraz soluk soluğa. "Bu sabah amcamla konuşmaya geliyor."

"Hayır." Teyzesinin dar yüzü taş gibi sertleşmişti. "Hayır mı? Hayır derken neyi kastediyorsun?"

"Olmayabilir."

Tavy gözlerini kırptırdı.

"Neden olmasın?" "O uygun değil."

"O bir markizin oğlu. Daha uygun biri olamazdı teyze, hele ki görünüşü bile beni tavsiye etmeyen Bayan Hiç Kimse için."

"Aptal olma," dedi İmene Teyze sıkıca. "O da *onlardan* biri, Octavia. Şimdi, hepsi bu kadar."

"Hayır, hepsi bu kadar değil. Cambridge'den yeni geldi. Ondan önce Eton'daydı." Parmaklarıyla işaretledi. "Babası İngiltere'nin en zengin adamı değil, ama kesinlikle cebi dolu da değil ve herkes amcasının işinden ona iyi bir gelir miras kaldığını biliyor. Ve dahası-"

"O kabul edilemez." Teyzesinin sesi kesildi.

Tavy bakakaldı. El ve ayak parmakları anlaşılmaz bir şekilde titremeye başladı. Neden geri kalanının titremediğini anlayamıyordu. Ama göğsü boğulmuş gibi hissediyordu.

"Babası bir marki," diye aptalca tekrarladı. "Ve onu neredeyse hiç tanımıyor."

"Bu doğru değil."

"Bundan bu kadar emin misin?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Ben de seninle aynı aylık paçavraları okuyorum ve onlar asla-" Durdu. Neredeyse iki yıl boyunca o dergilerde kendisinden bahsedilip bahsedilmediğini araştırdığını teyzesine güçlkle söyleyebildi. Sivri çenesini dışarı çıkardı. "Lord Doreé onu toplum içinde kabul etmeli."

Teyzesi başını salladı. "Ailene yurtdışında geçireceğin zamanın sana zarar vereceğini söyledim. Bu ülkenin senin üzerinde işe yarar bir etkisi olamayacak kadar acelecisin." Salon kapısına doğru yürüdü, sert etekleri hışırdıyordu.

Amaç. "Bu konuyu hemen babana yazmak niyetindeyim. Seni eve çağırarak ve bu iş sona erecek."

"Güzel." Titreme kollarına, bacaklarına ve alt dudağına yayıldı. Susturmak için ısırdı. "Benjirou şüphesiz yakında İngiltere'ye dönecek. Orada babamla anneme uğrayabilir ve onlar da senin yanıldığını görürler."

İmene onun üzerine yürüdü. "Seni aptal kız. Sen kim olduğunu sanıyorsun da beni sorguluyorsun?" Gözleri parladı. "Babasının annesiyle yasal olarak evlenmiş olması hiçbir şeyi değiştirmez, bu bir skandaldır, ama sen bunu bilemeyecek kadar gençsin." Sert bir parmakla havayı yumrukladı. "Adı toplum için hiçbir şey ifade etmiyor, eğitimi de öyle. Bunu gayet iyi biliyor. Seni neden baştan çıkardığını düşünüyorsun?"

Tavy ağzı açık kaldı, çirkin olanı örtmek için kelimeler bulmaya çalıştı.
Baştan çıkarılmak mı?

"Nedenini gayet iyi biliyorsun," dedi teyzesi o daha cevap vermeden. "Senin ne kadar saf ve bir erkeğin ilgisine muhtaç olduğunu gördü ve eğer yapabilirse kendini saygın bir aileye bağlamayı düşündü."

"Hayır." Tek heceyi zar zor söyleyebildi. "Öyle bir şey değildi." Öyle miydi? Teyzesinin yüzündeki iğrenme ifadesi içini bulandırdı. Şüphe de onu takip etti, diken diken ve yapış yapış.

Şanslıyım, gerçekten, demişti.

"Saflığın senin yaşında bir kız için uygun," dedi teyzesi, şimdi daha az sert bir sesle. "Ama bu konularda sana hiç yakışmıyor. Sana rastlamam iyi oldu. Üvey kardeşleriyle eşit olmaktan çok uzak. Onunla birlikte olman sadece aileni küçük düşürür ve sana hayal edebileceğinden daha büyük bir kınama getirir."

Tavy'nin boğazı kapandı. Şüpheyi zorla uzaklaştırdı, kendini teyzesinin düşündüğü gibi düşünmeye zorladı.

"İmene Teyze, o bir asilin oğlu. Ünü göz önüne alındığında bile kendim için daha iyisini yapamazdım."

"Ona deli gibi aşıksın çünkü onu egzotik biri olarak görüyorsun. Düzgün bir İngiliz kızının uzak durması gereken şeylere her zaman yanlış yönlendirilmiş bir ilgi gösterdin. Ama macera tutkun bu kez sana kötü hizmet etti. Çok geç olmadan seni daha büyük bir hata yapmaktan alıkoyduğum için rahatladım."

"Teyze-"

"Senin için en iyisini isteyenleri dinlemeyi öğreneceksin. Ve sen-"
Parmağını bahçeye doğru uzattı. Tavy döndü. Ben bahçede duruyordu.

Koyu sarı sabah ışığı, bir ayağı bahçeden gelen basamağın üzerinde, sanki gelişi durdurulmuş gibiydi. Çenesi gergindi, gözleri öfkeyle parlıyordu. Tavy'nin kalbi döndü.

"*Sen,*" diye devam etti teyzesi, sanki kelimeler zehirli olabilirmiş gibi, "burada istenmiyorsun. Eğer yeğenime bir daha bakarsan seni darptan tutuklatırım. Niyetinin ne olduğunu biliyorum ama Tanrı'ya şükür oyununu zamanında fark ettim. Yeğenimi ne kadar güzel baştan çıkarmış olursan ol, onun yatağına ya da kibar sosyeteye giremeyeceksin."

Tavy'nin nefesi kesildi. Ben konuşmadı.

Avucunu karnına bastırdı. Adamın bakışları hareketi izledi ve sonra parlatılmış çelik kadar sert bir şekilde onunkilere dikildi. Tamamen yabancıydı.

Kızın eminliği sarsıldı, sonra da adamın soğuk bakışları altında parçalandı.

"Bu doğru mu?" diye sordu, her an ne kadar aptal olduğunu daha iyi anlıyordu. Adamın ondan hoşlanabileceğini düşünmek -dilsiz, geveze, beceriksiz- onu gerçekten isteyebileceğini düşünmek -sade, fark edilmeyen, dirsekleri, dizleri ve çilleri olan. Şimdi gülünç görünüyordu.

Her zaman gizlice, teyzesi, eniştesi ve İngiliz sosyetesinin geri kalanının haberi olmadan buluşmuşlardı. Bunu sorgulamamıştı. Bunu *teşvik* etmişti. O onun macerasıydı ve bunun yanlış olduğunu biliyordu. Onu eve hiç çağırmamıştı ve bu kesinlikle hoşuna gitmişti. Şüpheli bir üne sahip bir adamın gizli arkadaşlığına bayılıyordu. Yakışıklı, çekici, pervasız bir genç adam olmasına rağmen Madras'taki her yerlinin saygısını kazanmıştı.

Ne kadar aptal olabilirdi? Ne kadar kör? Onun gibi bir adam onun gibi bir kızı başka ne için isteyebilirdi ki?

"Tabii ki doğru," diye tükürdü teyzesi, bahçe kapısını işaret ederek. "Yoksa neden buraya böyle gelsin ki? Ön kapıdan giremeyeceğini biliyor."

"Söylediği gibi mi?" Tavy sesini yükseltti ama gözleri ona her şeyi anlatmıştı bile. Daha önce hiç görmediği kadar boştular. "Öyle, değil mi?"

"Öyle olmalı." Sesi ona hiç benzemiyordu.

"Genç adam," dedi teyzesi sert bir sesle, "eğer buradan çıkmazsan muhafızları çağırırım."

Gözleri bir an için yine öfkeyle, sonra da soğuklukla parladı. Tavy'ye bir kez daha bakmadan arkasını döndü ve uzaklaştı.

Beklemesine, yatağına uzanıp ağlamasına, onun hakkında bu kadar yanılmış olamayacağını bilmesine ve sonra teyzesinin iddia ettiği gibi saf bir aptal olduğunu bilmesine rağmen geri dönmedi.

Ertesi gün öğleden sonra teyzesi ve eniştesi evi kapatıp onu kuzeye götürdüler. Anlaşılan George Amca'nın uzaklardaki Kalküta'da halletmesi gereken bir işi vardı. Tavy, teyzesinin kınamayı iki katına çıkarmasını bekledi, ama teyzesi hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Ancak George Amca değişmişti. Daha önce nazikçe ihmalkâr davranıyordu. Şimdi ise çekingen davranıyor, ona garip ve mesafeli bir saygıyla yaklaşıyordu. Tavy teyzesinin ona ne söylediğini bilmiyordu ama o sabah Ben, Imene Teyze yerine amcasıyla konuşmuş olsaydı, işler farklı yürür müydü diye düşünmeden edemiyordu.

Altı ay sonra Madras'a döndüklerinde Ben gitmişti. Tavy ancak o zaman amcasının ölümünün onu nasıl Hindistan'daki en zengin İngiliz ve en zengin yerliler arasında bıraktığını öğrendi. Ayrıca amcasının ona söylemediği, belki de yengesinin bile bilmediği bir şeyi de öğrenmişti. Onun geleceği çoktan belirlenmişti.

Vali yardımcısının evinde çay içerken dedikoducu bir başhemşire "O gerçek bir Midas," dedi.

Başhemşirenin arkadaşı kıs kıs güldü. "Bir Hint prensesini yakışıklı bir prens yapması bekleniyor."

Ama yapmadı. İngiltere'ye döndüğünde, ikinci erkek kardeşinin Waterloo'da top ateşi altında kalmasından sadece iki ay sonra, babası ve en büyük erkek kardeşi, ailenin av kulübesini yakan ve altı hizmetçiyi yataklarında öldüren bir yangında can verdi. Londra gazetesi, ölüm ilanlarının yanı sıra, yeni markinin, en büyük erkek kardeşinin çocukluğundan beri nişanlı olduğu varisle, Doğu Hint Adaları ticaretinden servet kazanmış, münzevi bir İskoç dükünün kızıyla evlenmesinin beklendiği bilgisini de -sonradan akla gelmiş gibi- yayınladı.

Artık Hintli prenses gelin yok. Benjirou Doreé artık Krallığın bir Lorduydu. Bu nedenle, bir Lord gibi evlenmesi bekleniyordu.

Tavy o gece son bir kez daha ağlayarak uyudu ama bir daha asla. Aşık olduğu genç adam -güzel, güler yüzlü, nazik- artık yoktu. O sabah bahçede y a n ı n d a n uzaklaştığı anda ortadan kaybolmuş ve Tavy'nin kalbini paramparça etmişti. Yeni Markiz

Doreé, onun dokunuşundan o kadar yüksekteydi ki, bir tanrı da olabilirdi, onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

EMBAYED. Bir geminin iki burun ya da burnun arasında kaldığı zamanki durumu.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

İki düzine konuk akşam yemeğinden önce salonda toplanmıştı. Ev sahibi içeri girene kadar Tavy sadece bir kişiyle ilgilendi.

Leydi Constance Read göz kamaştırıcıydı ve bunun tek nedeni doğal güzelliği değildi. Odaya girdiğinde gülümsemesi ve altın ruhu odayı sıcaklıkla dolduruyor gibiydi, geniş, bereketli kirpikli gözleri arkadaşlarını görmekten ve yeni tanıdıklarla tanışmaktan duyduğu içten zevkle dans ediyordu. Tavy ondan hemen nefret etmek istedi. Ama Imene Teyzesi de dahil olmak üzere hiç kimseden nefret etmediği için -ki onunla yaşarken tam üç yıl boyunca küçümsemeye başarıyla direnmişti- kesinlikle büyüleyici, hayat dolu Leydi Constance ile başlayamazdı.

İnsanlarla selamlaşırken odanın içinde dolaşan varis, sonunda Tavy'nin yanına geldi.

"Sevgili Bayan Pierce, sizi tekrar görmek ne güzel." Elini uzattı.

Tavy suskun bir şekilde baktı, sonra da reverans yaptı. Leydi Constance onu hatırlamıştı. Yine de evlenmemiş hanımların sık sık

Doreé Markisi'nin kasaba konutunu tek başlarına ziyaret ettiler. Tabii ki Leydi Constance hariç.

Ama gülümsemesi şimdi çok içten görünüyordu ve Tavy kendini gülümserken buldu.

"Öyle görünüyor ki Bayan Pierce," diye eğildi ve sesini alçalttı, "bu sıkıcı iş toplantısında bulunan tek kocasız hanımlar siz ve beniz, çünkü ev sahibimiz kabul etmese de herkesin burada bulunma nedeni elbette bu." Etrafına kaçamak bir tavırla baktı. "Arkadaşlığımızı dayanılmaz bulduğumuz anda birlikte alışveriş yapmak için köye gitmeyi ya da kütüphaneden ödünç aldığımız bir yığın romanla kendimizi rahat bir salona kapatıp birbirimize yüksek sesle kitap okumayı öneriyorum."

Tavy gülmekten kendini alamadı. Leydi Constance tam olarak onun yaşındaydı, bir tanrıça görünümündeydi ve görünüşe göre henüz okuldan çıkmamış bir kızın karakterine sahipti. Belli ki o, bu kızı bastırmak için yıllarca mücadele etmemiştir. Ya da çabaladıysa bile çok kötü bir iş çıkarmıştı.

Tavy ciddiyetle başını salladı. "Bir plana sahip olmak her zaman en iyisidir."

Güzel kızın gözlerinde bir pırıltı belirdi ve böylece Tavy, kendisine rağmen, sevgisini teslim etti. Onunla evlendiğinde bunun korkunç derecede sakıncalı olacağına şüphe yoktu. Ama bu konuda hiçbir zaman çok akıllı olmamıştı.

Tavy hemen ne kadar akılsızca davrandığını hatırladı. Ben salona girdi ve bakışları ona ve Leydi Constance'a yöneldi. İçinden sıcak ve soğuk ürpertiler geçti.

"Bayan Pierce," dedi Leydi Constance, "size gerçek adınızla hitap edebilir miyim? Babam her zaman çok fazla tanıdık olduğumu söyler ama size bir sır verebilir miyim?"

Tavy başını salladı, midesi bulanmıştı.

"Tüm bu Şirket insanların arasında kendimi çok yabancı hissediyorum ve bir arkadaşına minnettar olurum." Bakışları bir an odanın içinde gezindi, içinde endişeli bir ışık vardı.

"Benim adım Octavia."

"Çok hoş. Ve sen de unvandan vazgeçip bana sadece Constance diyeceksin. Ben benden hoşnut olmadığında bana Connie diyor ama bu hiç de umurumda değil."

"Seninle sık sık mutsuz olduğunu hayal bile edemiyorum," diyerek boğazındaki acınası yumruyu yutmayı başardı. Onu öpmüştü, kendi evinde, çatısı altındaki bu güzel kadınla. Bu en iyisiydi ve

Tavy'nin son yedi yılda yaşadığı en kötü şeydi. Marcus, ona evlenme teklif eden adam, muhtemelen biliyordu. Ama ancak şimdi kendini bir hain gibi hissediyordu.

"Oh, şey, hayır. Haklısınız." Leydi Constance gülümsedi ama o kadar da parlak değildi. "Bana karşı çok sabırlı."

Uşak akşam yemeğini anons etti. Marcus yüzünde neşeli bir gülümsemeyle yaklaştı ve Tavy'nin elini dirseğinin arasından çekti.

"Leydi Constance, sizi nişanlığının koluna girerek yemeğe götürebilir miyim?"

Constance'ın bakışları Tavy'ye kaydı, kanatlı kaşları kalktı.

"Teşekkür ederim, Lord Crispin. Ve sizi tebrik edebilir miyim, Bayan Pierce, nişanınız için?"

Tavy hiçbir şey söyleyemedi. Marcus dirseğini yan tarafına bastırdı ve sanki bu açıklamalarla onu evliliğe hapsediyormuş gibi parmaklarını kendisine doğru bastırdı. Onu zorlamak istiyordu. Belki de şantajcısının sırrını öğrenip onu reddedeceğinden korkuyordu.

Konuklar akşam yemeğine doğru yönelirken bakışları salonda geziniyordu. Doğu Hindistan Şirketi'nin on unvanlı sahibi arasında en az biri, Marcus'un şantajcısı hakkında onu cevaplara götürebilecek bilgilere sahip olmalıydı. Eşleri karışık bir gruptu, bazıları tüccar kızlarıydı, diğerleri ise Leydi Nathans gibi yoksul soylu kızları, çıkma mevsimlerinde en yüksek teklifi verene satılmıştı. Tavy hepsiyle görüşecek ve Marcus'la yüzleşmek, ona yardım etmek ya da onu reddetmek için bilgi toplayacaktı. Reddetmesi onu toplumun gözünde küçük düşürürse, bir kez daha bir adama güvenmesinin bedeli bu olmalıydı.

Tavy yemeğin tadına baktı ama midesi gevşemedi. Masanın dibinde Leydi Constance ayağa kalktı ve Tavy hanımların emekliliğini memnuniyetle karşıladı. Salonda kız kardeşinin yanındaki kanepeye kayarak Constance'ın piyanonun başına geçmesini ve kapağı geri çekmesini izledi.

"Sence Leydi Constance ile Lord Doreé neden henüz evlenmediler?" Alethea fısıldadı. "Anladığım kadarıyla evlenmeleri beklenenden bu yana epey zaman geçmiş ve Leydi Constance da okuldan birkaç mevsim uzak kalmış olmalı."

Beyler limanlarından salona girerken Tavy, "Sanırım bir insan için neredeyse konuşuluyorsa o kişi gerçekten rafta değildir," diye mırıldandı.

Ben en son, Leydi Ashford'un evindeki dans sırasında Tavy ile konuşmuş olan adamın yanına geldi. Lord Styles rahat bir gülümsemeye konuştu. Marki dinlerken ellerini arkasında kavuşturmuştu. Bakışları piyanonun başındaki Leydi Constance'a kaydı ve sonra onun yanına gitti.

"Bizim için çalacak mısınız, Lord Doreé?" Leydi Nathans, Tavy'nin sevmemeyi çoktan öğrendiği o ipeksi ses tonuyla konuştu. "Anladığım kadarıyla müthiş bir yeteneğiniz var."

Ben hafifçe gülümseyerek ona bir bakış attı ve enstrümanın başında tanrıçanın yanına oturdu.

"Schubert, lordum?" Leydi Constance sordu. O da başını salladı. "Nasıl isterseniz."

Çok güzel çalıyorlardı. Tavy bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama başaramadı. "Muhteşem bir çift," diye fısıldadı Alethea.

Gerçekten de muhteşem bir çift, ideal bir uyum, kadının altın rengi güzelliği, adamın karanlık mükemmelliği. Neden evlenmediler?

Belki de kendisi için ağlayan kadınları dört bin mil uzakta bırakıp yıllar sonra onları yutacakmış gibi öpen vefasız bir lanet olduğu için? Çünkü Constance Read gibi bir kadın onunla evlenmek için sadakatle beklerken, başka fırsatlar varken neden acele etsin ki?

Tavy'nin bakışları Priscilla Nathans'a kaydı. Ben'i izleyen kadının zümrüt gözlerindeki ışıltı kesinlikle tescilli bir bakıştı. Bir kadın, bir erkeğin ilgisine güvenmek için bir nedeni olmadıkça ona bu şekilde bakmazdı.

Tensel zevke ani girişinden bu yana geçen yedi yıl içinde Tavy kendini bu tür konularda eğitmiş, her zamankinden daha titiz bir şekilde kulak misafiri olmuş, hâlâ kapıları ve çatlakları dinliyordu ama daha olgun bir ilgiyle. Bu çabaları sayesinde önemli bir ders almıştı: Priscilla Nathans gibi hanımlar nadir değildi ve onlardan yararlanan beyler bunu hiç çekinmeden ve utanmadan yapıyorlardı.

"Octavia?"

"Hm?"

"Lord Crispin henüz konuya gelmedi mi?"

Tavy tatsız hayallerinden sıyrıldı. Kız kardeşine baktı. "Neden sordun?"

"Aziz John, Leydi Constance'ın nişanınızdan dolayı sizi tebrik ettiğini duymuş. Nişanlandınız mı?" Alethea'nın yumuşak ela gözlerinde hiçbir kınama yoktu. Tavy'nin midesi sıkıştı.

"Teklif etti. Düşünmek için daha fazla zaman istedim ve o da bunu kabul etti. Ama bugün iki kişiye benim onun nişanlısı olduğumu söyledi." "Ona cevabınızı henüz vermediniz mi?" Tavy başını salladı.

"Neden olmasın?"

Çünkü Marcus Crispin'i istemiyordu. Genç kalbini kıran, sadakatsizliği ona güvensizliği öğreten ve onu ölçülü ve saygın olmak için kızlığın aptalca aceleciliğini bir kenara bırakmaya teşvik eden güzel bir adamdan sıcak, çalıntı öpücükler istiyordu.

Ama Tavy ölçülü ve saygın olmak istemiyordu. Hiçbir zaman istememişti, şimdi o kısıtlanmış saygınlıktan -tapındığı tropik cennetten-günlük kurtuluşu çok uzakta olduğu için daha da az istiyordu.

"Onu sevmiyorum," diye fısıldadı, sözlerinin farkında bile değildi. "Bir aşk eşine ihtiyacın olmadığını sanıyordum."

Tavy'nin boğazı kapandı. Bakışlarını müziğin kaynağına doğru kaldırdı. Markiz'in başı eğikti, elleri bir zamanlar onun üzerinde olduğu gibi zarif bir şekilde tuşların üzerindeydi. Yukarı baktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Sonra başını yanındaki kadına doğru eğerek başka tarafa baktı. Dudakları konuşmak için kıpırdadı ve Leydi Constance'ın ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tavy.

"O zaman belki de onun davasını kabul etmeyi düşünmelisiniz."

Tavy koltuğunda dönerek salonun diğer ucundaki Marcus'u aradı. Bakışları onun üzerindeydi. Ayağa kalktı.

"Bayanlar ve baylar." Mühür yüzüğünü elindeki kristal kadehe vurdu. "Bu gece sizlerle bir erkeğin sahip olabileceği en büyük mutluluğu paylaşmak istiyorum. Bayan Pierce gelinim olmayı kabul etti."

Sadece yıllarca gerçek duygularını saklamak, Tavy'nin kendisine yaklaştığında elini kabul etmesine ve iyi dilekleri kabul etmek için ayağa kalkıp nezaketle başını sallamasına izin verdi. Ama nişanlısına bakamadı. Onun yerine bakışları Doreé Markisi'ne gitti. Kapıya doğru baktı ve uşağa bir işaret yaptı.

Aziz John, Marcus'un elini sıktı. "Tebrikler, lordum."

"Ben gerçekten de mutlu bir adamım." Marcus kızın parmaklarını koluna sardı ve ona içtenlikle gülümsedi. Alethea onu yanağından öptü ama hiçbir şey söylemedi.

Uşak elinde şampanyayla geldi.

"Doreé, seni yaşlı duygusal," diye kıkırdadı Lord Nathans, kadehini bir dikişte yudumlayarak. Gür kaşları çatıldı. "Çok güzel bir bağbozumu."

"Lütfen, lordum," diye kocasını uyardı Leydi Nathans, sonra kıpkırmızı dudaklarını kristale yaklaştırırken bakışlarını Ben'e çevirdi. "Gerçek bir centilmen her zaman misafirlerini nasıl memnun edeceğini bilir."

Lord Gosworth şampanyasını kaldırarak, "Gelin ve damadın sağlığına," dedi ve içmeyen ev sahibi dışında diğerleri de onu izledi. Tavy gözlerini Ben'den ayıramıyordu. Yanında duran Leydi Constance onun koluna dokundu. Ben kadehinin sapını kavradı ve Lord Nathans gibi kadehin tamamını içti.

Bundan sonra Tavy ona bir daha bakamadı.

Fırsatını bulur bulmaz Alethea'yla birlikte çocuk odasına kaçtı. Jacob masumların uykusunu uyudu. Tavy vedalaşırken kız kardeşinin elini sıktı ve kendisi için tam tersini bekleyerek yatak odasına gitti.

Yatak odasının kapısını kapattı ve gözlerini yumdu. "Masumiyetim geçmişte kaldı, Lal."

Ama onu karşılayan yumuşak ayak sesleri, yüzünde ya da saçlarında onu rahatlatan minik eller yoktu. Lal hâlâ Londra'da Abha'yla birlikteydi ve kendi kendine konuşuyordu.

Ama Tavy onun delirdiğini zaten biliyordu. Ya da belki sadece kötü olduğunu. Tek bir günde yedi yılda yaptığından daha fazla aldatmaca yapmıştı ve bunu yapmak için Benjirou Doreé'nin yeniden hayatına girmesi gerekmişti.

Yorgun bir iç çekti ve duvarlardaki soluk yeşil ve altın rengi kâğıtları ve ince kumaşla örtülü kanopili yatağı inceledi. Zarif tuvalet masası ve ayna mütevazı yaldız vurgularla parlıyordu. Ayakkabılarını çıkardı ve çoraplı ayaklarının altındaki halı tereyağı gibi yumuşak geldi. Her şey sade, zevkli ve rahattı, tıpkı evin geri kalanı gibi.

"Çok güzel bir oda," diye fısıldadı. Çılgınca, kesinlikle. "Belki de Leydi Constance dekore etmiştir."

Elini alnına koydu.

Zili çaldı ve hizmetçisi gelip saçlarını ördü ve ocaktaki kömürleri karıştırdı. Hizmetçi gittiğinde, Tavy ocağın önünde diz çöktü, keten bezini

Gece parmaklığı çıplak ayaklarının etrafını sardı ve alıştırma ateşine baktı.

Kapıda bir gıcırtı duyuldu, kız kardeşi henüz yapamayacağı bir konuşma yapmak istiyordu şüphesiz. Kapıyı açtı. Mum ışığı Marcus'un yüzünün güçlü hatlarında parlıyordu, gözlerindeki parıltı tamamen pişmanlık doluydu.

"Beni affedebilir misin?"

"Dünyaya duyurmadan önce benim onayımı bekleyemeyecek kadar kararlı bir şekilde benimle evlenmek istediğiniz için mi?"

Gergin bir kahkaha attı ve başını salladı.

"Sen bir hazinesin. Bana ne düşündüğünü söylemeyeceğinden asla endişe duymuyorum."

"Bunu takdir etmenize sevindim. Çünkü bir kadının kalbine giden yol hakkında zerre kadar bilginiz olmadığını düşünüyorum."

Kaşları çatıldı.

"Marcus, hiç kimseye karşı olmadığım kadar öfkeliyim." Bir kişi hariç, ama o öfke de kederle karıştı. "Bana karşı saygı eksikliği gösterdin. Bunun seni kabul etmem için beni ikna edeceğini nasıl düşünebildin bilmiyorum."

"Bunu telafi etmeme izin verin." Onun elini kavradı. Bir tutam siyah saç alnına düştü. Tavy rahatlatıcı bir jestle onu düzeltmek için rahatsız edici bir içgüdü duydu. Tüm küstahlığına rağmen, Hindistan'da ve İngiltere'ye döndüğünden beri sadık bir dost olmuştu.

"Bana şantajcı hakkındaki gerçeği anlatabilirsin. Sanırım söylediğinizden daha fazlası var."

"Şu anda bu konuda konuşamam ama eninde sonunda sana anlatacağım, söz veriyorum. Canım, bunu unutalım ve her zaman keyif aldığımız dostluğumuzu yenileyelim. Bu kavga, kutlama olması gereken bir güne gölge düşürüyor." Bakışları çok samimiydi. Marcus her zaman doğrudan onun gözlerinin içine bakardı. Hiçbir zaman Ben'in yaptığı gibi önce gözlerine, sonra her yerine, daha sonra da bakışlarını tekrar Ben'in gözlerine çevirmeden önce ağzına bakmamıştı. Marcus'un bakışları onun içini dışına çıkarmadı.

Bu en iyisi olmalıydı. Eğer şantajcı hakkında öğrendikleri kabul edilemezse, kalbi bunun için acı çekmeyecekti.

"Octavia?"

Adamın boyun örtüsüne bakıyor gibiydi.

"Marcus, ya herkese nişanımızı senin icat ettiğini söylersem?"

"Söylemezsin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni incinmiş ya da aşağılanmış görmek istemezsin. Bunu senin hakkında biliyorum." Öne doğru eğildi ve dudaklarını kızın alnına dokundurdu, nazik, kısa bir okşayış.

İnsanın kocasına karşı hissetmesi gereken şey bu muydu, hayal kırıklığı ve kaçınılmazlık duygusuyla karışık hafif bir şefkat mi? Alethea ve St. John'un bağı bir istisna gibi görünüyordu. Fellsbourne'daki evli çiftler de bunu doğruluyordu, çoğu pek az ortak noktası olan insanlar arasındaki iş anlaşmalarıydı. Sadece melek gibi küçük Leydi Gosworth evliliğinde mutlu görünüyordu, kocası da ona karşı huysuzca minnettardı. En azından Marcus gibi bir kocayla, Priscilla Nathans'ın yaptığı gibi başka centilmen arkadaşlar aramaya gerek duymayacaktı.

Koridordan sesler geliyordu. Marcus onlara doğru baktı. Tavy elini çekti ve eşikten geri adım attı.

Kollarını ona doladı, onu öne doğru çekti ve ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Şaşkınlık bir an için diğer her şeyi bastırdı. Sonra adamın dudaklarının onunkileri karşılık vermeye zorladığını, ellerinin sırtını ve başını kavradığını, göğüslerinin adamın iri ve sert göğsüne çarptığını fark etti. Bergamot losyonunun kokusunu ve adamın öpüşmedeki becerisini hemen hissetti, avuçlarını adamın omuzlarına dayayıp itti.

Koridorda bir beyefendi boğazını temizledi.

Marcus onu serbest bıraktı. Tavy kollarını ince giysili göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını çevirdi. Lord Styles ve Doreé Markisi iki metre ötede duruyordu.

"Hanımefendi." Lord Styles eğildi. Bakışlarını Marcus'a çevirdi. "Seni hiç suçlamıyorum, Crispin, düğün gününde bir yürüyüş yapıyorsun." Soru sorma bardağının zincirini işaret parmağının etrafında döndürdü. "Ama siz devam etmeden önce Doreé ve benim odalarımıza geçmemizin bir sakıncası var mı?"

Ben'in durgun bakışları Marcus'tan ona kaydı, siyah derinlikler ifadesizdi.

Tavy sarsılarak odasına geri döndü ve kapıyı kapattı. Avuçlarını yanan yanaklarına bastırarak alnını panele yasladı. Utanç onu sarmıştı. Henüz evli olmadığı bir adamla kucaklaşırken yakalandığı için değil. O kucaklaşmadaki herhangi bir şey

içinde arzu uyandırdı. Sadece saatler önce coşkuyla, *açlıkla* öptüğü bir adam tarafından keşfedildiği için bile değil.

Ben onun zayıflığıydı. Marcus'un öpücüğünün nemi hâlâ dudaklarında dursa da, Ben'i gördüğü anda içinde bir sıcaklık filizlendi. Bir dakika önce değil. Başka bir erkek tarafından öpülmek ona duyduğu arzuyu daha da artırmıştı.

"Belki de," diye fısıldadı boş odaya, "Priscilla Nathans'a itiraf etmek istediğimden çok daha fazla benziyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

DEKOY. Bir savaş gemisinin, kendisinden daha düşük güçteki bir gemiyi, top menziline girene kadar tedbirsiz bir takibe sokmak için kullandığı bir strateji.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Ben, Manton'un çift namlusuna kâğıt tomarları sıkıştırdı ve tüfeği omzuna dayadı. Spanielleri çalıların arasından fırlayarak, hafif bir rüzgârda gevşeyen yelkenler gibi yumuşak bir çırpınıyla kuşları saklandıkları yerden çıkardılar. Nişan aldı ve ateş etti, dipçik kas ve kemiğe çarparak sarsıldı. İki kuş yere düştü.

"Aferin sana, Doreé." Gosworth Kontu onu geçmek için ayak bileği derinliğindeki bir su birikintisinden sıçradı. İleride, çırpıcılar çalılara ve çalılıklara küreklerle vurarak avlarını kaçırmaya teşvik ediyorlardı. Daha uzakta, ağır bulutların altından seken silah sesleri duyuluyordu.

Ben silahını omuzladı ve botları çamura batarak yürümeye başladı. Kuşçuluktan ya da herhangi bir tür avcılıktan nefret ederdi. Dilsiz hayvanların peşine düşmeyi cazip olmaktan çıkaracak kadar çok insan avlamıştı. Elinde bir kılıçla ya da altında bir atla spor yapmayı tercih ederdi. Ve özellikle bugün düşünceleriyle baş başa kalma fırsatını hiç umursamıyordu.

Styles onun yanına doğru ilerledi, pardösüsünün kuyrukları otların arasında dalgalanıyordu, av tüfeğini elinde şakır şakır tutuyordu.

"Gosworth, Singapur anlaşmasını tamamlayamadan Crispin'in Nathans'ı boğazlayacağına on sterline bahse giriyor," diye yorumladı Ben'i devedikenini yatağının ötesindeki daha yüksek, daha az ıslak zemine doğru takip ederek. Arazinin diğer tarafında Lord Nathans silahıyla işaret ederek ortağına acele etmesini söyledi. Styles homurdandı. "Bu Cit tam bir hödük."

"Crispin yeterince makul bir adama benziyor," diye cevap verdi Ben. "Soğukkanlılığını koruyamasaydı Nathans'la ortaklığa gitmezdi diye düşünüyorum."

"Belki de tüm ateşli anlarını güzel Bayan Pierce için saklıyordur, hm?" Styles kıkırdadı ve silahını diğer eline geçirdi.

Ben, hantal uzunluğuna rağmen arkadaşının tercih ettiği tek namlulu silaha baktı. Daha önce şafak vakti evden ayrılırken, daha iyi silahlarından birini teklif etmişti ama Styles reddetmişti.

Çoğu zaman bir adam kendisi için neyin en iyi olduğunu bilemezdi.

Ben tepenin üzerinde durdu, köpekler etrafında dönüyordu. Toprakları kahverengi tarlalar ve altın, kızıl ve sienna rengine dönmüş ağaç kümeleri halinde uzanıyordu. Styles yeleşinden bir matara çıkardı ve soğuk havaya karışan konyak kokusuyla kadehini doldurdu. İçkiyi geri fırlattı, sonra da şişeyi uzattı. Ben başını salladı.

Styles, "Kardeşin her atışa gittiğinde bunlardan en az üç tane içerdin," dedi. "Bir keresinde beni ve Arthur'u imparatorlar gibi sarhoş etmişti, bir adamın hem öncesinde hem de sonrasında bir shot almadan atış yapamayacağıyla övünüyordu."

Ben başını salladı. Bu hikâyeyi pek çok kez dinlemişti.

"Styles sözlerine şöyle devam etti: "Üçümüz de rüzgâra kapılmıştık. "Jack sendeleyerek eve döndü, tabii ki bizi tarladan alması için bir araba çağırdı. Ama araba bir çalı yığınınına saplandı. Arthur ve ben ertesi sabah derimizin her tarafı çizik içinde uyandık. Orada olmadığın için şanslıydın, Ben. Hint Adaları'nda olmalıydın."

"Gerçekten de öyleydim." Yirminci yaş gününden hemen önce, amcası bu kez erkek erkeğe görüşmek üzere onu eve çağırdığında.

Home.

Bu ziyaret sırasında Ben, bir İngiliz kızı, hızlı bir fidye ödemeyi uman bir çift fidyecinin elinden kurtarmıştı. Daha sonra pazara dönmüş ve tüm domuzlarla uğraştığı gibi hırsızlarla da uğraşmıştı. Ama aylar sonra, ara sıra Hauterive's'de fincanlarını yudumlarken

ya da bir demi-rep'in yorgun gözlerine bakarken, o geniş, bozulmamış bakışlı ve güzel uzun bacaklı kızı düşünmüş ve Hindistan'ın ona nasıl davrandığını merak etmişti.

İki yıl sonra onunla Hindistan'da tekrar karşılaşp İngiltere'ye döndüğünde, onun kaderini boş bir merakta bırakmamıştı.

"Bu küçük toplantıdan umduğunu bulabildin mi?" Styles ikinci bir parmak konyak yuttu.

Ben, dün onu öpmeden önceki gözlerinin zihnindeki görüntüsü tarafından her halükârda engellenmiş olan malikânesinin manzarasına doğru döndü. Arzusuna yenik düşerek aptallık etmişti. Bunu daha iyi bilmeliydi. Ama Octavia Pierce'a karşı hep aptalca davranmıştı. Ve onun için.

"Styles, senin Nathans'la bir işin oldu mu?" Arkadaşının kaşları kalktı. "O halde Nathans'ın peşindesin?"

"Öyle mi?"

Styles başını salladı. "Singapur beni ilgilendirmiyor."

"Neden olmasın? Kanton'a giden yol boyunca iyi para kazanılabilir."

Styles shot bardağını cebine attı. "Başka işlerle meşgulüm."

"Hâlâ Nepal'de kararlı mısın?" Ben kayıtsızca sordu. "Orada fazla uzağa gidemezsin dostum. O yerliler İngiliz yünlülerinden etkilenmezler."

"Hayır. Bundan vazgeçtim." Baronun mavi gözlerine garip bir ışık girdi. "Her şeyi evinize daha yakın tuttuğunuzu söyleyebilirim. Doğu'ya hiç gitmediniz. neredeyse on yıldır."

"Sen de öyle." Styles'ın bakışları daraldı. "Unvanı kabul ettiğinden beri değil."

"Buna gerek duymadım." Ben tepenin sırtına doğru ilerlemeye başladı. Aşağıda, Nathans bir çift güvercinin üzerinde acemi bir delikanlı gibi zıplıyordu. Gosworth, aralarında Marcus Crispin'in de bulunduğu tepeye doğru ilerleyen beylere katıldı. Crispin omzunun üzerinden çalılarının arasındaki ortağına bir bakış attıktan sonra diğerlerinin yanına gitti.

Öğle yemeğinden sonra hepsini Londra'ya geri göndermeliydi. Crispin'le evlenmeye hazırlanıyordu. Şantajcı hakkındaki endişeleri yatıştırılmalıydı.

Ama ısrarcı bir huzursuzluk onu tırmalıyordu. Bir gece önce Styles'la birlikte Baron Crispin ve nişanlısıyla koridorda karşılaştıklarında kadın kucaklaşmaya direnmişti. Ve adam onu bırakıp onlara döndüğünde,

Crispin'in kararlı bakışları Styles'a sabitlenmişti - ona değil, Crispin'in o gün nişanlısını baş başa bulduğu, porselen yanakları ve boynunun fildişi sütunu kızarmış, güzel dudakları onun öpücükleriyle morarmış adama.

Crispin aptal değildi. Balo salonunda Ben, onun bakışlarındaki kırılmayı, kime ait olduğunu açıkça belirtmek için kolunu tutuşunu görmüştü. Ama dün gece yatak odasının dışındaki o tutkulu kucaklaşma Styles'ın yararınaydı. Onun için değil. Ve nişanlısının amacını bilmiyordu.

Ben nedenini bilirdi.

Fellsbourne'da bulunan Doğu Hindistan Şirketi'nin sahiplerinin eşleri, kocalarının işlerini konuştuklarına göre, değirmenciler, modacılar ve kuyumcularla evli olabilirlerdi. İlgi alanları tamamen bu sezonun modası ve geçen sezonun modasını giyecek kadar akılsız sosyete kadınlarıydı.

Tavy, fildişi ve kobalt mavisi ipeklerle zarif bir şekilde döşenmiş salonun pencereyi bir köşesinde oturmuş, nakışını kucağında unutmuş, dışarıdaki gri güne bakıyor, Leydi Gosworth, Priscilla Nathans ve diğer eşlerin konuşmalarını ilgisiz bir dikkatle dinliyordu. Fellsbourne'un koridorlarında uzaklarda bir yerde Alethea, Jacob'la birlikte uyukluyordu; öğleden sonra için mükemmel bir aktivite seçimiymişti bu.

"Ne kadar hoş bir resim, değil mi?" Leydi Constance kapı aralığından seslendi. Şeftali rengi ipek ve inciler içinde, her bir hanımefendiye gülümseyerek odaya doğru ilerledi.

"Beyefendilerin dönüşünden haberiniz var mı, Leydi Constance?" diye sordu Gosworth Kontesi, yuvarlak yanakları çukurlaşarak.

"Evet, söyleyin," diye mırıldandı Leydi Nathans. "Ev sahibimiz kocalarımızı mükemmel kuşları bulmak için malikânenin en uzak köşelerine mi götürdü?"

Constance zarif omuzlarını silkerek, "Bundan şüpheliyim," dedi. "Lord Doreé atış yapmaktan hoşlanmıyor ve muhtemelen onun yerine burada siz güzel hanımlarla birlikte olmayı diliyordur." Bakışları bir an için kestane rengi saçlı coquet üzerinde parladı, sonra doğrudan Tavy'ye kaydı.

"Ateş etmekten hoşlanmıyor mu?" diye söylendi kadınlardan biri. "Kim böyle bir şey duymuş ki?"

"Dinliyor olabilecek herkes," diye sesli bir karşılık geldi. Leydi Fitzwarren, Constance'ın arkasındaki kapı aralığında duruyordu, cüssesi menekşe rengi organze ve leylak rengi ipekten oluşan fantastik bir takımyıldızın içindeydi.

"Leydi Fitzwarren, nasılsınız?" Constance sevinçle konuştu ve dul kadının lavanta eldivenli parmaklarını kavradı.

Tavy ayağa fırladı ve yanlarına gitti.

"İyi günler." Leydi Fitzwarren selamlayla birlikte odadaki tüm kadınları süzdükten sonra bakışlarını Tavy'ye çevirdi. "Octavia, zirve yapmış görünüyorsun, özellikle de karşılaştırma için yanında Leydi Constance varken."

Constance güldü. "Gel bakalım. Octavia bakılabilecek kadar güzel. Ve," diye ekledi sotto voce, "burada bakabilenler ve bakanlar var."

"Bundan hiç şüphem yok." Leydi Fitzwarren Tavy'nin koluna girdi. "Benimle gel çocuğum. Bize katılabilirsiniz, Leydi Constance."

"Sizi gördüğüme sevindim Leydi Fitzwarren," dedi Tavy kararsızca. "Ama burada ne işiniz var?"

"Küçük bir kızken bana Mellicent Teyze derdin. Şimdi de öyle diyebilirsin."

"Ama burada ne yapıyorsun Mellicent Teyze?"

Dul kadın Tavy'yi salona sürükledi. Constance kapıda yerini aldı.

"Çekinmenize gerek yok Leydi Constance," dedi dul kadın cesaretle. "Burada sırlar konuşulmayacak. Gelin oturun. Doreé'nin aşçısı yenilebilir haşhaşlı kek yapıyor mu? İki haftadır canım güzel bir haşhaşlı kek istiyordu ve kendi Griffin'ime bugün çay için bir parti pişirmesini söyledim. Ama Alethea'nın notunu aldıktan sonra bir tanesinin tadına bakacak vaktim olmadı."

"Kız kardeşim sana not mu gönderdi? Ne için?"

"Kendini Marcus Crispin ile nişanladığını bilmem gerektiğini düşündü. Bunun için onu suçlamıyorum elbette. Ailen aylardır bu yönde çaba harcıyor." Tavy'ye doğrudan bir bakış fırlattı. "Peki, bunu neden yaptın?"

"Özür dilerim Octavia." Constance, Tavy daha ağzını açmadan konuştu. "Dün akşam evli kadınların sıkıcı olduğunu söylemek istememiştim."

"Bunu önerdiğin sırada aslında tam olarak nişanlı değildim." Bunu yüksek sesle itiraf etmek mantıksız derecede iyi hissettirdi. Çok iyi.

"Aha." Leydi Fitzwarren etli parmaklarını şıklattı.

"Biliyordum." "Bunu nasıl bilebilirdiniz, Mellicent Teyze?"

"Şüphelendim, daha doğrusu."

"Ama kendisi hiç de istisnai olmayan bir beyefendidir ve Londra'ya döndüğümünden beri onunla birlikte olduğum neredeyse her durumda siz de yanımdaydınız."

"Kesinlikle." Leydi Fitzwarren Constance'a döndü. "Neden o yakışıklı marki ile hâlâ evlenmediniz?"

Tavy'nin midesi çukurlaştı. Ani bir megrim iddia edebilir ve kaçabilirdi. Ama eninde sonunda planlarından haberdar olmalıydı. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. O zaman belki de aptalca hayalleri nihayet sona erecekti. Tanrı biliyordu ki onları kendi iradesiyle durduracak gücü yoktu. Priscilla Nathans ve Leydi Gosworth gibi o da günün büyük bölümünü beyefendilerin ne zaman döneceğini merak ederek geçirmişti. Nişanlısının onun bu bekleyişiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Daha önce bir günde iki erkekle öpüşmemişti. Ya da bir yılda. Marcus'un kucaklaması onu öfkeli ve sinirli bırakmıştı ve bu yüzden ona hâlâ kızgındı. Ama Ben'in öpücüğü ... Bunu düşünmek bile onu sıcak, lezzetli küçük girdaplara sürüklüyordu.

Constance gülümsedi. "Evlenmememizin bir nedeni de leydim, bana teklifte bulunmamış olması."

"Bu da başka nedenler de olduğunu gösteriyor."

"Gerçekten de öyle." Mirasçının gözleri parladı.

Tavy sadece hafifçe ilgileniyormuş gibi görünmek için çabaladı.

"Emrinde bir sürü ışık eteği ya da tahammül edemediğiniz gösterişli bir Cennet Kuşu mu var?" Leydi Fitzwarren sordu.

"Oh, bunu söylemek kesinlikle bana düşmez." Constance'ın gözleri dans etti.

"Ben de öyle bir şey duymadım, o yüzden naz yapmanıza gerek yok küçük hanım, zaten yapsa da yapmayacağınızı sanıyorum," dedi dul kadın memnun bir baş hareketiyle. "Güzel." Bakışlarını Tavy'ye çevirdi. "Bana rol yapmayı bıraktığını söylediğini sanıyordum. Crispin'le ne zamandır nişanlısın ve onu aldatmadan önce daha ne kadar bekleteceksin?"

Tavy kekeledi. "Onu öldürmek mi? Teyze-"

"Beni kandırmaya çalışma, Octavia. Seni daha benekli ve dirsekli olduğun zamanlardan tanıyordum, havalara girmeden çok önce."

"Leydim," diye araya girdi Constance usulca, "sanırım Octavia da Lord Crispin'in nişanlandıklarını açıklamasına benim kadar şaşırdı. Belki de şimdi nasıl bir yol izleyeceğine karar veriyordur."

"Ne de olsa omuzlarınızın üzerinde mantıklı bir kafa var, değil mi genç bayan?"

"Benim de bazı anlarım oluyor."

"Güzelliğinizin güneşi, ayı ve yıldızları gölgede bıraktığı anlar, sevgili Leydi Constance?" Lord Styles odaya girerken konuştu. "Sayısız, sanırım."

Constance'ın gözlerinden öyle hızlı bir hoşnutsuzluk titreşimi geçti ki Tavy neredeyse kaçırıyordu.

"İyi günler, hanımlar." Lord Gosworth içeri girdi, Ben ve Marcus arkalarındaydı.

Marcus Tavy'ye doğru ilerledi ve onun elini dudaklarına götürdü. "Doğanın vahşiliğinden ne güzel bir kurtuluş." Herkese büyüleyici bir gülümseme sundu. "Bir erkeğin yorgun gözlerini memnun edecek kadınsı güzellik ve zarafet."

"Genç dalkavuk," diye kaşlarını çatı

dul kadın. Tavy onun elini çekti.

"Aman Tanrım." Constance kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun, bütün pisliğinle ve barut kokunla buraya mı geliyorsun?"

Lord Styles büfeyi işaret etti. "Kötü bir gün geçirdim. Sıcak bir banyodan önce karın ısıtıcıya ihtiyacım var, bilmiyor musun?" Kehribar rengi sıvıyı bardaklara doldurdu ve Earl ile Marcus'a uzattı. Ben, dul kadının yanına gitti.

"Leydi Fitzwarren, sizi Fellsbourne'da ağırlamak büyük bir zevk." Çamurlu çizmeleri ve uzun paltosuyla her zamanki gibi zarif bir şekilde eğildi, geniş omuzları peleriniyle vurgulanmış ve yakışıklı yüzü soğuktan kızarmıştı. Tavy bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Beni buraya neyin getirdiğini sorma Doreé, çünkü söylemeyeceğim." Dowager dilini yuttu. "Ama davetsiz gelmeme aldırmayacağınızı biliyordum. Babanla çok iyi arkadaşlık ve onun iskambil masasında bir sürü gün geçirdim - yani fatura teklif etmediği zamanlarda. Doğu Hint Adaları reformunu başarıya ulaştıracak kadar yaşayamamış olması utanç verici. O öncülük etmeden her şey dağıldı."

"Her şeyi eski haline getirebilirdi." Lord Gosworth üzüntüyle başını salladı. "Şirket'in işlerinin her köşesinde Parlamento'nun eli varken, bir adam bir çay kaşığı dolusu çay satamaz."

Ona ne yapacağını söyleyen bir sürü aptal lord olmadan, yüce hükümdarımızdan bahsetmiyorum bile."

Leydi Fitzwarren homurdandı. "O tasarı suya düştüğünde yurtdışında olman çok kötü oldu Abel. Doreé'den sonra, tasarının geçmesini sağlayacak desteği bulabilirdin."

"Belki, Mellicent," diye cevap verdi Lord Gosworth. "Ama açıkça konuşacağım. Lord dostlarımın -şimdiki şirket hariç tabii ki- Hindistan'daki ticaret hakkında bildiklerini kalçalarına sığdırabilirler. Neden hepimiz Şirket'ten ayrılıp kendi yolumuza gitmiyoruz anlamıyorum. Ne, ne, Crispin? Prinny seni Şirket'e katılmaya zorlamadan önce bağımsızdın. Hepimiz yıllar önce, o lanet yasa tasarısından önce bu işin içindeydik. Ama neden bu aptalca adımı attın, delikanlı?"

"Her zaman başarılı erkeklerle birlikte olmanın en iyisi olduğunu söylerim." Marcus sırttı ve kadehini selamlamak için kaldırdı.

Lord Styles homurdandı. "Yanlış anladın, Gosworth. Şirket, Parlamento'nun gözetiminde daha iyi durumda. Doğu'nun zenginliğini, onu kontrol etmek için doğmuş olan bizlerin elinde tutar. Bu Britanya'nın çıkarına." Bardağını dudaklarına götürdü ve içindekileri yudumladı. Tavy onun çoktan sarhoş olduğu izlenimine kapılmıştı ama bunu iyi gizliyordu. Ama beyefendiler avlanırken genellikle çok içerlerdi. Lord Gosworth ve Marcus'un gözleri pek de açık değildi.

Ama Ben değil. Tadına bakmadan bardağını büfenin üzerine koydu.

"Beyler," dedi uşak bir tepsiyle içeri girerken, "hanımları çaylarıyla baş başa bırakalım."

Lord Gosworth hoş bir tavırla, "Karım herhalde beni arıyordur," dedi ve oradan ayrıldı.

"Akşam yemeğine kadar, *hanımlar*." Marcus güzel bir bacak yaptı ve kontla birlikte dışarı çıktı.

"Viskiden bu kadar çabuk uzaklaşmayacağım." Lord Styles, Constance'a sivri bir bakış fırlattı, gülerkenki ses tonunda ince bir kenar vardı. "Kendi evinde buna neden izin verdiğini anlayamıyorum, Doreé. Sen hiçbir zaman bir kadının aşağılaması karşısında kaçacak biri olmadın."

Tavy'nin midesi sıkıştı.

"Hayır," dedi Ben. Tavy bakışlarını başka yöne çevirmesi gerektiğini biliyordu ama çevirmedi ve umduğu ve korktuğu gibi bakışlarını Ben'e çevirdi. "Hiç yapmadım."

Sonra -çünkü başka bir adamla nişanlıydı ve tahammöl sınırlarını zorlasa da ona olan sadakatine güvenmekte haklıydı ve ayrıca son zamanlarda gizlenme yeteneğini kaybetmiş gibi görüldüğü için- Doreé Markisi ve arkadaşı gidene kadar bakışlarını kaçırdı.

Daha sonra yatak odasında, yıllar sonra ilk kez ağladı. Hiç sahip olamadığı ama yıllar önce kaybettiğı şeyler için ağladı. Arkadaşları için ağladı.

-Alethea, Leydi Fitzwarren, hatta belki Constance bile onun için kendisinden daha çok şey umuyor gibiydi. Ve bir zamanlar hayalleri uğruna geleneklere meydan okuyacak cesarete sahip olan, şimdi ise sıradanlığa razı olmaktansa tekrar incinmekten korkan kız için ağladı.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

YANGIN ŞOFÖRÜNÜ HAZIRLAMAK. Treni döşemek ve ateşe vermeye hazır hale getirmek.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Neredeyse otuz yıldır arzularının çoğunu inkâr eden Ben'in günaha karşı direnci kırılıyordu. Kadın, insanlarla dolu bir odada sıvı bakışlarını ona doğru her kaldırdığında, Ben yine yirmi iki yaşındaydı ve o ay ışığının aydınlattığı bahçede kısa bir süre yaptığı gibi, kadının güzel kıvrımlarındaki giysileri sıyırıp vücudunun ona canlanmasını hayal ediyordu.

Ama o başka bir adamındı. Bunu anlamak için Crispin'in özel jestlerine ve sözlerine gerek yoktu. Tıpkı Ben'in kasabadaki evinde olduğu gibi, sakın bir sosyete hanımefendisinin portresiydi, balo salonunda bir an için yeniden ortaya çıkan o kızıdan çok farklıydı. Ve sadıktı. Crispin seslendiğinde cevap veriyordu. Ona dokunduğunda, alçakgönüllülükle izin verdi. Şirketin ortasında onu övdüğünde, bakışlarını indirdi.

Ben'le konuşmadı. Ama ona baktı. Sık sık. Ve bu onu çözüyordu.

Aralarındaki çekimi onun kadar o da inkâr edemezdi. Ama nişanlı olduğu düşünülürse, amacı artık onun için çok açıktı. Leydi Nathans ve Ben'in görmezden gelmeyi tercih ettiği diğer tüm kadınlar gibi, toplumun kıyısında, içinde ama sonsuza dek yabancı bir adam olan onunla yaramazlık yapmak istiyordu.

Octavia Pierce'in sorunu, onunla da yaramazlık yapmak istemesiydi.

"Yine kahverengi bir çalışma odasında mısın, sevgilim?" Constance onun yanındaki bahçe bankına yerleşti ve parmaklarının arasında cansız bir gülü döndürdü. Ben elindeki kitaptan başını kaldırdı.

"Şu anda fiilen sona erdirdiğiniz bir anlık mahremiyeti arıyorum." Cildi kapattı ve ferforje koltuğun üzerine koydu. "Çiçeklerin solmuş. Yoksa fark etmedin mi?"

Alışılmadık şekilde şişmiş görünüyordu, gökyüzünün parlak mavisi aşırı parlak gözlerine yansıyor, yanakları pembeye boyanmıştı.

"Hepsi oyun kartlarının içinde."

"Sen dışarıda ölü çiçekleri toplarken."

Gözlerini devirdi. "Kartlardan nefret ederim."

"O zaman oynama." Ben tekrar kitabına uzandı. Kadın onun elini durdurdu.

"Konuklarının hepsi içerideyken nasıl burada olabilirsin? Neredeyse hepsi Onlar. Birkaçı gezinti için göle gitti."

"Madem ev içi faaliyetlerden bu kadar hoşnut değilsiniz, o zaman neden yapmadınız?"

"Zaman kaybediyorsun." Sabırsızlık sesini renklendirdi. "Bunun bir iş toplantısı olması gerekmiyor mu? İşinizi tamamlayıp kasabaya dönmemize izin veremez misiniz?"

"Constance, istediğin zaman kasabaya dönebilirsin. Seni burada tutan bir şey yok."

Ayağa fırladı ve banktan uzaklaştı. "Bazı arkadaşlardan hoşlanıyorum. Özellikle de Bayan Pierce. Oldukça fazla. Dürüst, nazik ve sessiz bir zekâsı var ve bence o can sıkıcı Lord Crispin sürekli dikkatini çekmek istemeseydi onunla çok iyi arkadaş olabilirdik."

"Hm. Sıkılmış ve kıskanç. Kötü bir kombinasyon."

"Saçmalama. Ben kıskanç değilim." Ona sert bir bakış fırlattı. "Kıskandın mı?"

Ben ayağa kalktı ve kitabını cebine koydu.

"Biliyor musun Connie, bu toplantının amacı hakkında mükemmel bir noktaya değindin. Hâlâ bu doğrultuda yapmam gereken işler olduğu için, şimdi bana izin vermeni rica ediyorum." Bahçe yolundan eve doğru ilerledi.

"Benimle neden konuşmuyorsun bilmiyorum," diye seslendi arkasından, yeniden bankın üzerine fırlayarak. "Ve şimdi de bana kızgınsın."

Arduvazlı yürüyüş yolu boyunca, Jack'in bir gün malikânenin kendisine ait olacağı beklentisiyle yaptığı tadilatlardan biri olan resmi bahçeye doğru ilerledi. Ben'in en büyük ağabeyi gençken bile İngiliz düzenine düşküncüydü.

Uzun, alçak kafesli yürüyüş yolunun altına girdi ve durakladı. Asmalarla kaplı yolun gölgesinde bir kadın duruyordu. İsteddiği kadın.

Adamın çakıl taşları üzerindeki ayak sesleriyle döndü. Dudaklarındaki düşünceli gülümseme soldu.

"İyi günler lordum."

"Öyle mi?" diye cevap verdi düşünmeden, bilgelikten yoksun bir şekilde.

"Gökyüzü açık ve güneş parlak. Ama artık günün güzel olup olmadığını pek bilemiyorum."

Adam ona doğru ilerlerken hareketsiz kaldı. Hiç kaçmamıştı ve şimdi de kaçmayacaktı. Bundan emindi.

"Bir günü sizin için kabul edilebilir kılmak için güzel havadan daha fazlası mı gerekiyor, Bayan Pierce?"

"Neden böyle yapıyorsun -başka kimse yokken bile benimle yabancıymışız gibi konuşuyorsun?" Durakladı. "Belki Leydi Ashford'un partisinde kısa bir süre hariç."

Kızın yüzünü taradı. Kızlığını tamamen geçmişte bırakmakla hata etmişti. Çenesinin hafif sivriliği hâlâ oradaydı, burnunun kenarındaki çillerin belli belirsiz tozları, şakağının üzerinde sallanmak üzere saçlarından kurtulmuş tek bir kırmızı-altın saç teli. Bir zamanlar tanıdığını sandığı ama hiç tanımadığı bir kadının büyüleyici detayları.

"Aslında yabancı olduğumuz izlenimine kapılmıştım," diye cevap verdi. Kadının bakışları geri çekildi ve Ben'in içinde belirsiz bir şeyler kıpırdandı.

Yanlış belirsizlik. O da diğerleri gibiydi. Buna inanmak zorundaydı.

"Yabancılar, görüyorsunuz," diye ekledi, "birbirlerine bir şey söyleme zahmetine girmezler.

İlgili kişisel bilgiler." "Ne demek istiyorsunuz?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Ben yapmadım-" Sıkı bir nefes aldı. "O sırada paylaşmam gereken bir bilgi değildi."

"Sizin değilse kimin acaba? Yoksa duyuruyu böylesine görkemli bir şekilde yaparken yaptığı gibi dikkatleri kendi üzerine çekerek şovmen olmayı mı seviyor?"

"Şampanya isteyen sendin. Neydi bu, nazık bir ev sahipliği mi yoksa alay mı?" Dudaklarının kenarları gerildi. Ben onları bir dokunuşla bile yumuşatabilirdi, biliyordu. Kızın ağzı onu her zaman büyülemişti; aklından geçenleri söylediğinde hareketli, gülümsediğinde enfes ve onu öptüğünde bal gibi tatlıydı. Ta ki sıcaklaşana kadar. O zaman o ağzın kendisine yaptığını hayal ettiği şeyleri tarif etmek onu aşırıyordu.

"Hangisi olduğu fark eder mi?" Düşüncelerini dizginlemeye çalıştı ama nafiye.

"Tam olarak bilmiyorum. Tam olarak karar vermedim ama siz bunu hiç kolaylaştırmıyorsunuz." Kadının bakışları adamın dudaklarına kaydı.

"Bir üst sınıfa geçmeyi düşünüyordun, değil mi?" diye mırıldandı, sesinin sertliği onu şaşırtmamıştı. "Ne de olsa Crispin sadece bir baron."

"Hayır. *Hayır*." Yüz hatlarını bir korku ifadesi kapladı. "*Beni* öptün."

"Sen istedin." Ona doğru bir adım attı. "Tekrar yapmamı istiyorsun."

"Hayır. Evet." Bir kafes direğine yaslandı, ince bir ışık huzmesi onu aydınlatıyordu.

saçları gün batımındaki gökyüzü gibi parlıyordu. "Evet, beni öpmeni istedim. Bu beni bir suçlu yapmaz. Sadece beni-" Sözünü kesti, bakışları adamın göğsünde ve omuzlarında geziniyordu. "-kızarıklık."

"Bu seni yalancı yapar, *Shalabha*."

"Bana öyle deme. Bunun beni yalancı yaptığını biliyorum ve kendimden memnun değilim."

"Başka erkeklerle öpüştüğünü bilmek onu rahatsız eder mi?"

"Tabii ki olur. Ve ben başka erkeklerle öpüşmüyorum, çoğul olarak."

Ben'in omurgasına sıcak bir uyarı parmağı dokundu ama o bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi kapattı.

"O zaman seni bu kadar önemsiyor mu?"

Dudakları ayrılmıştı. Sesli nefesler alıyordu ama omuzları geride, çenesi yukarıdaydı.

"Öyle olduğunu söyledi."

"Onun duygularına karşılık veriyor musunuz?" "Bu sizi ilgilendirmez."

Sıcaklık yoğunlaştı, Ben'in bağırsaklarını kavradı ve yayıldı. Bir avucunu başının yanındaki direğe dayadı.

"O zaman yok."

"Ben öyle demedim. Ne yapıyorsun? Beni bir daha öpme." Kirpikleri uçtu, göğüsleri kısa soluklarla kalkarak elbisesinin kenarına baskı yaptı, kadının güzel kabarıklıkları. Adam başını eğdi.

"Lütfen yapma," diye fısıldadı. "Beni öpmeni isteme konusundaki fikrimi değiştirmiş olabilirim."

"Yürü git."

Bakışları dalgalandı. "Ne?"

"O kafese bağlı değilsin." Kızın kokusu duyularını doldurdu, yıllardır bilmediği Hint gülleri, zengin ve vahşi, bir bahçede ay ışığı ve kollarında yeterince dokunamadığı bir kız. "Şimdi uzaklaş."

"İstiyorum, ama bacaklarım-"

"Cesaretini mi kaybediyorsun?" Adam elini kalçasının üzerinde gezdirdi ve kadın keskin bir ses çıkardı. Avucu kalçasında gezinirken kanı deli gibi çarpıyordu. Bu delilikti. Kadın başka bir adama aitti. Yumuşak ve inceydi, elbisesi o gece olduğu gibi parmaklarına dolanıyor, onu çılgına çeviriyordu ama altında ondan başka bir şey bulamıyordu. Saf güzellik. Tropik bahçedeki o anda, elleri onun nemli, saten tenindeyken, duyduğu hazzın içine şüphe sızmıştı. Ama onu uyarıyı dinlemeyecek kadar çok istemişti.

"Hayır." Fısıltısı zar zor duyuluyordu.

"O zaman yürü git."

"Yapamam." Sesi yalvarır gibiydi. "Dizlerim çok dengesiz. Düşerim. Ama sen bir centilmen olabilirsin."

"Yapabilirim." Yanağını onunkine değdirdi, kadının titreyen güzelliği güçlü bir şarap gibi içine işliyordu. "Ama neden yapayım ki?" Dudaklarını onun kulağının altındaki kadınsı zarafetin en yumuşak ipek olduğu noktaya dokundurdu. Hiç de kötü hatırlamıyordu. Mükemmeldi, kokusu, tadı, hızlı nefeslerinin teninde yarattığı sarhoş edici okşayış. "Bunu istiyorsun."

Dilinin ucunu boynunun narin siniri boyunca gezdirdi. Kadın direnmedi. Onun yerine başını geriye doğru eğerek yaklaşmasına izin verdi ve boğazını hafif bir iç çekiş kapladı. "Ve ben buraya daha önce de geldim." Göğsünü örttü

eliyle.

Sert bir nefes aldı. Onu hissetmek işkence gibiydi, vücudunun avuçlarına sığan esnek şekli sanki onun vücudunu ellerinde tutması için yaratılmıştı.

"Ve burada," diye mırıldandı ve başparmağını iç çamaşırının altından geçirerek meme ucundan geçirdi. Vücudu onun için sıkılaştığında nefesi kesildi ve omuzlarını kaldırdı, her tarafı kadife ile sarhoş edici bir şekilde pürüzlüydü. Yavaş vuruşlarla tepesini okşadı, ağzına almak, onu tekrar tatmak istiyordu. Elini onun düz göbeği boyunca kaydırarak bacaklarının arasına soktu. "Ve burası."

İnledi ve onun dokunuşuna gömüldü. Ben avucunu onun boynunun arkasına doladı ve ağızlarını birleştirdi. Kadın ona açıldı, dudakları ve kalçaları onu dilediği gibi dokunmaya davet ediyordu. Islak ağzını okşadı ve eliyle onu kavradı. Yumuşak, esnek ve sıcaktı, okşamalarını kabul ediyordu. Parmak uçlarını etinde gezdirdi ve kumaşın arasından onun gerginleştğini hissetti; tutkulu kadın çok kolay tahrik oluyordu.

"Ben." Onun kollarını kavradı.

Ona masaj yaptı, boğazını öptü, teninin baş döndürücü lezzetini uzun süren bir rahatlıkla tattı. Burada, elleri onun üzerindeyken, onu içine çekerek ve ona zevk verdiğini bilerek sonsuza kadar kalabilirdi. Ama sertleşmişti. Onu balo salonunda öptüğünden beri sertleşmişti. Ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ellerini arkasına götürdü, parmaklarını ayırdı ve onu kendine doğru çekti.

Bu belki de bir hataydı. İnledi ve adamın ceketini kavradı, öpücüklerine dilinin sıcak ve istekli hamleleriyle karşılık verdi. Onun kucağında kıpırdanarak kalçalarını onunkilere bastırdı ve usulca inledi.

Ben'in görüşü bulanıklaştı. Ben onu sıkıca tuttu ve o da geri çekilmedi. Bunun yerine onu içine çekti, vücudunu onunkine uydurdu, uylukları, karnı ve göğüsleri ağzını ona verirken ona şekil verdi ve Ben orada diliyle istediği şeyi aradı, onun içinde olmaya ihtiyaç duyuyordu. Kadın önce adamın omuzlarını sonra da boynunu kavradı ve nefes almak için mücadele ediyor gibiydi. Bir solukla kurtuldu ama adam onu takip ederek tekrar sahiplendi ve kadın onu sarsan bir coşkuyla ona karşılık verdi. Çünkü çok uzun zaman önce o gecede olduğu gibi provasız ve gerçek görünüyordu. Tanıdığı başka hiçbir kadına benzemiyordu.

Çabayla dudaklarından ayrılıp çenesi boyunca öpücükler bıraktı, akliselimi arıyordu ama kadın burada da güzeldi, her yeri pürüzsüz ve mükemmeldi ve durmak istemiyordu. Göğsünde ve kasıklarında bir sıcaklık hissediyordu ama kafasının içinde bir şüphe vardı.

"Nişanlına sadakatsizlik ediyorsun," diye mırıldandı. Kadın hemen yanıt vermedi.

"Sensin," diye fısıldadı sonunda.

Kıpırdamadan durdu, sadece kalp atışları hızlı bir tempo tutturuyordu.

"Kim olduğum için."

"Tabii ki."

Ben'in göğsü daraldı. Onu serbest bıraktı ve geri çekildi.

"O zaman sizin için talihsizlik, hanımefendi, sizin gibi kadınlarla bir ömür boyu yetecek kadar birlikte oldum."

Gözleri şaşkınlık havuzlarıydı, dudakları şişmiş ve parmaklarının arasından geçirdiği saçları dağılmıştı. Kahretsin, o diğer kadınlara benzemiyordu. İncinmiş ve şok olmuş görünüyordu -nişanlısı olmayan bir adamı sanki bunu yapmakta özgürmüş gibi öpen bu kadın- ve o da daha fazla bakamadı.

Kafesin çıkışına doğru ilerledi.

"Lanet olsun sana, Benjirou Doreé. Lanet olsun sana!" diye bağırdı arkasından bir Madras liman işçisi gibi.

Durakladı, yarı yarıya ona döndü. "Kendi günahların için beni mi lanetliyorsun? Sanırım o zaman da şimdi olduğu gibi."

"Seni bekledim."

Hareket etmesi ya da konuşması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu.

"Döndüm. Aslında seni bekledim, bir şekilde geri döneceğini hayal ettim. Ne kadar aptalmışım. Daha iyi bilmeliydim. Böyle gizlice buluşmanın yanlış olduğunu bildiğini fark etmeliydim."

Dengede durmak için mücadele etti.

"Kendine yalan söyle," dedi sonunda, ses tonunun kayıtsızlığını garanti eden bir ömür boyu kontrol. "İkimize de istediğin gibi yalan söyle. O zaman da şimdi olduğu gibi, benim için fark etmez." Çardakların altından çıktı.

Hepsi aynı olmalıydı, yalanlar ve gerçekler. Yedi yıl boyunca pişmanlık ve öfke beslemiş, unutmuş gibi yapmıştı ama her şey başından beri oradaydı. Şimdi birkaç kelimeyle geri alınamazdı, özellikle de eli başka bir adamın yüzüğünü taşıırken. Ama öğleden sonra güneşinin sıcaklığı bir lanet gibi üzerine çökmüştü, tıpkı onun yanında geçirdiği altın tropik günler gibi.

Dün gibi hatırlıyordu.

Her şeyden sonra o sabah onun evine döndüğünde - geceden ve cesedinin onun ellerinde olmasından sonra, teyzesinin küçümsemesinden ve kendi gözleri faltaşı gibi açılmış suçlamasından sonra

-Annesine ve teyzesine niyetini söyledi. Octavia'nın teyzesinin itirazları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Doğu Hindistan Şirketi'nde tüccar olan amcası George Stack, Ben'in amcasının hem yerliler hem de İngilizler ve şimdi de Ben'in kendisi üzerinde ne kadar etkili olduğunu çok iyi biliyordu. Vasisi Ben'in isteklerini geri çevirmeyecekti. Ben ona sahip olursa, o da Ben'e sahip olacaktı.

Ama kelimeleri söylerken bile biliyordu. İlk andan beri biliyordu, merakı büyülediğinde, büyüü kaybolduğunda. Kız onun için yapılan planın bir parçası değildi ve kendine izin verdiği bu zayıflığın acısını çekecekti.

Brahman yüzünde gözyaşları akan teyzesi ona tekrar düşünmesi için yalvardı. Amcasının ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra felaket potansiyeli çok büyüktü. Kocasının son arzusuna uygun olarak, alışlageldiği üzere kendini cenaze ateşinin üzerine atmamıştı ve amcasının yerli iş ortaklarının çoğu bu gelenek ihlalinden hoşnut değildi. Ailenin fazla batılılaştığını ve güvenilmez olduğunu iddia ediyorlardı. Ayrıca, Ben bir İngiliz eş alırsa Babür prensleri arasındaki müttefiklerini de kaybedecekti.

"Amcanın müzakere ettiği anlaşmaları, rakipler arasında tesis ettiği barışı hatırla," diye yalvardı teyzesi. "Bu hassas zamanda böyle pervasızca bir şey yaparsan tüm bunlar boşa gider Benjirou. Kocamın hayatını harcayarak inşa ettiği her şeyi kaybedersin."

Sonra annesi yanına geldi ve ailesini, kuzenlerini, onların kocalarını ve çocuklarını düşünmesini istedi. Hepsini tehlikeye atacaktı. Bu kararını yeniden gözden geçirmeyecek miydi? Ben onların yalvaran yüzlerine baktı ve kaderinin ağırlığı bir çığ gibi üzerine çöktü. Talep etmediler. İstiyorlardı. Yapması gereken seçim buydu. Yirmi iki yaşında, yüzlerce kişinin kaderine tek başına hükmediyordu. Hayatı hiçbir zaman tamamen kendisine ait olmamıştı. Şimdi ise hiç değildi.

"Benji," demişti annesi usulca. "Bu kızdan ne haber?"

"Ne olmuş ona?"

"Onu tanıyor musun?"

Onun kahkahalarını, gülüşünü, korkusuz açık sözlülüğünü biliyordu. Onunla birlikteyken kendini hem canlı hem de huzurlu hissettiğini, birlikte olmadığında ise tek isteğinin yine onunla birlikte olmak olduğunu biliyordu. Onun dudaklarının ve üzerindeki ellerinin tadının kendisini ihtiyaçtan çılgına çevirdiğini biliyordu.

"Onun kalbinde gerçekten ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Bir gün statü ve servet arzusunun diğer kaygılarını bir kenara bırakmasına yetecek kadar güçlü olduğunu keşfedersen, kaybedebileceğin her şeye değer mi?"

Diğer endişeler. Damarlarında dolaşan ve tenini gölgeleyen, yıllarca Britanya'nın mavi kanlı, pembe renkli oğulları arasında hayatını cehenneme çeviren Kızılderili kanı.

Ama teyzesi egzotik şeylere meraklı olduğunu söylemişti. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. O genç yaşında bile, kendisiyle birlikte olmaktan ekstra heyecan duyan, kendilerini özellikle kötü gören kadınlardan payına düşenden fazlasını almıştı. Zevk almaktan çok kendilerini kötü hissetmek ve öyle görünmek isteyen kadınlar. Bunu amcasının yararına kullanmıştı ve bu karşılaşmalardan aldığı zevk büyüktü. Acı ise daha da büyüktü.

İçinden bir ses Octavia'nın o kadınlardan biri olmadığını söylüyordu; berrak bakışları, en basit zevklerden bile çekinmeden zevk alması, dokunuşlarındaki hevesli masumiyet. Yine de teyzesinin onun hakkında söylediklerine inanıyordu. Bunu onun gözlerinde görmüş, sesinde duymuştu. En kötüsüne inanıyordu çünkü inanmamak için bir nedeni yoktu.

"Hayır." Kelime boğazından sertçe çıktı. "Buna değmez."

O gün atını alıp pamuk tarlalarına gitti, ailesinden uzaklaşmaya ve yapması gereken şeyi kabullenmeye ihtiyacı vardı. Ama ertesi sabah, her şeye rağmen, onun evini aradı.

"Burada istenmiyorsun." Teyzesi, sanki engellenirse içeri dalacak bir barbarmış gibi kapıyı kapattı.

"Sizin tarafınızdan mı, yoksa yeğeniniz tarafından mı?"

Burun delikleri alevlendi. "Seni bir daha görmek istemiyor." "O zaman bunu bana kendisi söylemeli."

"*Bana* bunu kesin bir dille söyledi, efendim. Size özel bir bağlılığı olduğunu düşünmeniz için sizi cesaretlendirmekle hata ettiğini söyledi." Bakışları, sanki küçümsemeyi hak etmiyormuş gibi, Ben'i tiksintiyle taradı. Ben yaklaşık on yıl boyunca okul arkadaşlarından, hatta üniversitedeki hocalarından bile bu tür değerlendirmeler almıştı. Buna alıştığını düşünüyordu.

"O zaman iyi günler, hanımefendi." Selam verdi, atına bindi ve amcasının depo ofisine doğru yola çıktı.

Stack onu, Ben'in Madras'taki durumunu çok iyi bildiğini gösteren dikkatli ve endişeli bir yüz ifadesiyle karşıladı. Ben onunla kısa ve net bir şekilde konuştu ve cevap beklemeden oradan ayrıldı. Bu konuda sözünü dinletemeyecekti.

O öğleden sonra, yarı Japon bir uşak, Bay George Stack'ın Madras'taki evinde çalışmak üzere kendini tanıttı. İngiliz, yerliyi hiç sorgulamadan işe aldı. Aile ertesi gün Bengal'e doğru yola çıktığında

sabah, yeni uşak da onlarla birlikte gitti. Bundan sonra, her üç ayda bir, nerede olursa olsun Ben'e bir mektup geldi. Saat gibi.

O zaman bile annesinin ve teyzesinin Octavia hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını hiç merak etmemişti. Evine nişanlısıyla gelip sonra da onu öpene kadar da merak etmemişti. Ta ki Octavia zengin erkekler arasındaki bir oyunda, en azından birinin saklayacak bir şeyi olan bir oyuncu olana kadar.

Belki de Crispin'in sahipleniciliğinin Styles'la bir ilgisi vardı. Ben'in düşünmek istemediği bir şeydi bu. Ama düşünmesi gerektiğini biliyordu. Gerçeği öğrenmesi gerekiyordu ve şüphelerini haklı çıkarmak için buna ihtiyacı vardı. Çünkü olayların yedi yıl önce olduğu gibi gelişmesi onun suçu değilse, o zaman onun suçuydu. Ve bu kesinlikle olamazdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Batmak. Bir gemiyi su yüzeyinin altına itmek.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Ertesi gün Ben, beyefendi konuklarıyla birlikte uçan hedeflere kuş saçması püskürtmek için bitmek bilmeyen bir sabah daha yola çıktı.

"Gırtlığımı kadar ihtilaflı konşimentolar içindeyim," diye homurdandı Lord Gosworth, silahının namlularından demir saçmalar dökerek.

"Sen de ben de." Lord Crispin kontun silahını doldurmasını izledi. "Yine de şehre döner dönmez yeni bir araba atı almak için Tattersall'a uğrayacağım." Ben'e döndü. "Açık artırmaya çıkacak iyi bir hayvan biliyor musun, Doreé?"

Ben kaşlarını kaldırdı. "Sadece herkesin yapabileceği bir şey."

Crispin sırtıttı. "Ticaretle ilgili haberleri her zaman herkesten önce biliyor gibi görünmek sizi genel olarak her şeyi bilen biri olarak nitelendirmiyor, öyle değil mi?"

Ben adamı inceledi. Baron aşağı yukarı kendi yaşlarındaydı, iyi yetiştirilmişti ve hanımefendiler ya da beyefendiler arasında kendini asla kötü göstermezdi. Şimdi bakışlarında hiçbir şey titremiyordu, ne bir gizlilik, ne bir suçluluk, ne de bir öfke.

"Övgüleriniz karşısında alçakgönüllüyüm efendim, eğer övgü kastediliyorsa."

"Elbette öyle. Senin körlüğünün yarısı bende olsaydı, Doreé, gerçekten mutlu bir adam olurum."

"Kendine güzel bir kız bulmuşsun." Gosworth silahın horozunu omzuna dayadı. "Şimdiden çok mutlu olmalı."

Crispin göz kırptı. İki kez.

Kanatlar havayı dövdü. Kont ateş etti, patlama tüm alanda yankılandı. Bir kuş düştü.

"İyi atış, iyi adamım!" Nathans silahıyla selam vererek uzaktan bağırdı. "İyi atış."

"Acemi bir aptal," diye mırıldandı Lord Gosworth. "Elindeki taşı bir okul çocuğu gibi sallayarak kendini öldürtecek." Ödülüne doğru ilerledi.

Crispin'in bakışları odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. Doğrudan Ben'e baktı, bakışları alışılmadık bir şekilde bulanıktı. Ben'in nefesi yavaşladı. Çocukken ona rakibinin zayıf anını fark etmesi ve bundan faydalanması öğretilmişti.

"Lord Crispin," dedi sessizce, "size herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Crispin'in kaşları çatıldı. "Ben- Hayır." Ortağına doğru baktı. "Nathans, biliyorsun. Centilmence spor yapmaya alışık değiller." Ama ses tonu inandırıcılıktan yoksundu ve kaşları çatıktı.

Ben başını salladı ve kontun peşinden çalılığa doğru ilerledi.

Yemekten sonra beyefendileri bilardo oynamaya teşvik etti ve uşağa bardakları dolu tutması talimatını verdi. Sohbet iş dünyasına döndü. Lord Gosworth çay kaçakçılarının dürüst tüccarların kârlarını baltaladığından şikâyet etti ve bu konuda herkes hemfikirdi. Biri Parlamento'daki son muhalefetten, diğeri de her şeye burunlarını sokan lanet olası misyonerlerden bahsetti. Crispin sakinliğini korudu.

Pennworthy, karısı ve sancılı bebeğiyle meşgul olduğu için erkenden ayrıldı. Diğerleri aralıklarla iyi geceler dilediler ve sonunda Ben'in umduğu gibi sadece Nathans kaldı. Onu evin uzak bir köşesinde yer alan kütüphaneye davet etti ve adam sonunda güçlü bir homurtuyla divana düşene kadar ona konyak doldurdu.

Ben kendine bir içki doldurdu -akşamki ilk içkisiydi- ve dalgın dalgın yudumladı, blöf yapan adamın horlamasını izliyor ve yapmak üzere olduğu şey için kendinden nefret ediyordu.

Samuel'i kütüphane kapısının önünde nöbetçi bıraktı ve evin diğer ucuna doğru ilerledi. Leydi Nathans salonda tek başına uzanmıştı,

Ben'in hizmetçilerine göre her gece geç saatlere kadar oradaymış. Onu ya da başka bir şanslı adamı bekliyormuş.

"Anlaşılan kocanız," diye omzunu kapı direğine yasladı, "içkiyi tutmakta biraz zorlanıyor."

Kırbacını zar zor salladı. "Ama görünüşe göre siz yapmadınız, Lordum?" Bir kedi sinsiliğiyle koltuktan kalktı ve onu tepeden tırnağa süzdü. Zümrüt rengi dar bakışlarında takdir ve açık bir niyet parlıyordu. "Sizin için ne kadar uygun."

Pişmanlığını bir kenara bıraktı. Şimdilik. "İkimiz için de leydim."

Ona doğru ilerledi, çalışılmış bir *kışkırtıcıydı*.

"Bırakmadan önce bir şeyden bahsetti." Ben ses tonuyla samimiyeti taklit etti. "Son zamanlarda ortağıyla ilgili aklını kurcalayan bir mesele varmış."

Birkaç santim ötede durdu, Paris parfümünün ve karışık kadın kokusunun kusursuz kokusu adamın burun deliklerinde dolaşıyordu.

"Oh, hayır, bu imkansız. Kocamın aklına böyle bir şey gelmez." Dilinin ucunu alt dudağının çilek kırmızısı kıvrımı boyunca kaydırды.

"Sanırım ona karşı çok acımasızsın." Bakışlarının, taşradan çok Londra'ya yakışan ince bir elbisenin örttüğü göğsüne kaymasına izin verdi.

"Ama görüyorsunuz, bana karşı oldukça sert." Çenesini yukarı kaldırdı, kestane rengi bukleleri mum ışığında parlıyordu. "Özellikle hoş olmayan bir şekilde."

"Bu nasıl bir tavır?"

Bir parmak ucuyla adamın ceketinin yakasından beline doğru ilerledi. "Bir kadını nasıl memnun edeceği hakkında hiçbir fikri yok." Durakladı ve dili dudaklarını ıslatmak için tekrar dışarı fırladı. "Cinsel olarak."

Kadının hareketleri ve sözleri onda ne arzu ne de şaşkınlık uyandırmıştı. Priscilla Nathans gibi kadınlar onunla hep bu şekilde konuşmuşlardı, sanki hayvani doğayı nezaketten daha iyi anlıyormuş gibi.

"Yazık ona," diye mırıldandı.

"Yazık bana," diye yanıtladı parmakları aşağı inerken. "Şu ana kadar." Adamın kasıklarını avuçladı.

Ben uzandı ve kızın elini yavaşça kaldırdı.

"Bu anın tadını daha özel bir yerde çıkarmak şüphesiz daha iyi olurdu leydim."

Göğsü bir solukta kabardı, mücevherli gözleri zaferle parladı. "Abigail Carmichael bu günlerde ayartılamayacağını söyledi, ama ben seni taşıyabilirim."

Henüz değil. En ufak bir şey bile. Yüce Tanrım, pratik yapmamıştı. Ama her zaman talep üzerine performans gösterebilmişti. Onu hayal ettikleri eğitimli hayvan gibi.

"Bir bakalım, olur mu?" diye cevap verdi.

Merdivenleri çıkarken göğsünü adamın koluna bastırdı. Koridor, en uçtaki bir lamba dışında karanlıktı. Yatak odasının kapısını açtı. İçeride ızgaranın üzerinde kömürler kaynıyor, bir çift mum yatak masasını aydınlatıyordu. Hizmetçi kısa süre önce gelmişti; rahatsız edilmeyeceklerdi. Ama Ben aniden görevini tamamlamak için sabırsızlanmaya başladı ve kadının gözlerindeki bariz iştah ona amacından vazgeçmeden acele edebileceğini söylüyordu.

"Bana kocanızın Marcus Crispin'le olan ortaklığının mahiyetini anlatın," dedi dudaklarının hemen üstünden.

Gözleri kısıldı. Adamın elini tuttu ve göğsünün üzerine koydu. Kirpikleri dalgalandı.

"Ne bilmek istiyorsunuz lordum?"

İçini bir rahatlama kapladı. Oyunu anlamıştı. Adam okşadı ve kadın zaferle gülümsedi.

"Bir adamın Crispin'e şantaj yapmak için ne gibi bir nedeni olabilir?"

Elini önce korsajının üstündeki, sonra da giysilerin altındaki serin ve pürüzsüz tene götürdü.

"Ama bir tane diyebilirim." Başını arkaya yatırdı ve gözleri kısıldı. Ben ona istediğini verdi ama akıllı Octavia'nın ellerinin altındaki yumuşak tenine, geniş, muhtaç bakışlarına gitti ve bedeni buna karşılık olarak kıpırdandı. Sonunda.

"Bu da ne?" Octavia'yı başka bir kadına dokunurken hayal etmek midesini bulandırdı. Elini çekti, koketin belini kavradı ve ağzını onun boynuna koymak için eğildi. Priscilla Nathans herhangi bir standarda göre büyüleyici bir kadındı. Bu yeterli olmalıydı.

"Bir gemi," diye nefes aldı, elini bir kez daha aşağı kaydırarak. "Bir kargo. Her zaman aynı."

"Hep aynı mı?"

"İki yıl önceki gibi." Kadın adamın sikini kavradı. Adamın çenesi gerildi. "Yasadışı mallar mı?"

"Başka? şimdi içeri gel." Sesi arzu doluydu. "şimdi." Onu içeri çekti. Kapı tıkırdayarak kapandı ve kilitlemek için uzandı.

"Hayır."

Parmakları anahtarın üzerinde durakladı. İnce kaşları kalktı. Adam onun arkasına geçti, kilidin üzerindeki elini kapattı ve beline sarıldı.

"Kargonun ne olduğunu bilmeliyim." Adam kadının göğsünün ağır kabarıklığına doğru okşadı, zar zor fırladı. "Aynen yle."

"Ve ben sana söylemedikçe burada kalmayacaksın." Muhtemelen bu oyunu yıllardır oynuyordu. "Ya bilmiyorsam?"

"O zaman öğreneceksin."

"Eğer ğrenirsem?"

Kadının etrafından dolaşarak kapıya doğru ilerledi ve vücudunu tararken gözlerinde tembel bir bakışa izin verdi.

"O halde sevgili Leydi Nathans, Leydi Carmichael'in sahip olamadığı şeye sahip olacaksınız."

Gözleri parlıyor, nefesleri hızlanıyordu. Ben koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Sırtını duvara yaslayarak ürpertici bir nefes aldı ve midesinin alkalanmasının durmasını diledi.

Yapamazdı. Ne bu gece ne de başka bir gece, üstelik sadece kütüphanesindeki boynuzlu zampara yüzünden değil. Evinin başka bir yerinde uyuyan kadın yüzünden de yapamazdı. Onun iyiliği *için* bile. Bu çok fazla ihanet gibi geliyordu. Kendisi için hiçbir şey ifade etmemesi gereken ama her hareketini ve sözünü tasarladığı bir kadına ihanet.

Bir elini yüzünde gezdirdi. Amcasının iradesine boyun eğdiği o günleri gerçekten geride bıraktıysa, hepsini geride bırakmalıydı. Başka bir adamla evleniyordu ama yine de Priscilla Nathans'ın sadakatini borçlu olduğu adam yanı başında uyurken kendini ona vermesi gibi, onunkine eşit bir açlıkla öpüyordu onu.

Kapıdan uzaklaştı, az önce nefes nefese bıraktığı kadın için, istediği kişi için ve en çok da kendisi için tiksintiyle dolup taşıyordu. Yıllarca, bir zamanlar olduğu ge adamı hatırlatacak her şeyden uzak durarak bu pişmanlık ve arzu karmaşasından kaçınmıştı. Toplumun çeperlerinde sessizce yaşamış ve lanet olsun ki mutlu olmuştu. En azından hoşnuttu.

Sonra Octavia Pierce hayatına tekrar girdi.

Koridorda ilerledi, kördü ama loş ışıktan değil. Kör, kafası karışık ve öfkeliydi çünkü yedi yıl sonra bir kez daha başkasının melodisiyle dans eden bir kuklaydı. Ama artık öfkesini yöneltebileceği bir kukla ustası yoktu. Sadece kendisine.

Tavy bir avucunu ağzına kapattı ve hasta olmamayı diledi. Neden bir dakika daha çocuk odasında kalmamıştı? O zaman onu göremezdi. *Onu*. Onu öpen adamı. Kızın eli onun elinin üzerinde-

Avuçlarının topuklarını gözlerine bastırdı ve boğazını sıkarak görüntüyü uzaklaştırdı.

Ağlamamalı. Aptal kızlar ağlar. Bir erkeğin güzel sözlerine inanan aptal kızlar. Ve şimdi güzel sözleri bile yoktu. Bir gün önce onu öpmüş, ona dokunmuş ama asla onu istediğini söylememişti. Bu sefer söylememişti. Bu sefer onu incitmek için yapmıştı.

Koridor sessizdi. Şimdi yatak odasında olmalılar. Tavy'nin dizleri titredi. Köşedeki tabloyu görür görmez bitişik koridorun karanlığına kaçacak kadar hızlı davranmıştı. Ama şimdi hareket etmek için gereken sinirlere sahip değildi.

Yapmalıydı. Ona zevk verdiği zamanki çılgınlıklarını o kadar iyi hatırlıyordu ki. Şimdi duymak zorunda kalırsa buna dayanamazdı-

Duvardan iterek uzaklaştı, koridor boyunca koştu ve kendini gölgeli bir oyuğa attı. Duvara yaslanıp avuçlarıyla yüzünü kapattı.

"Ne yapıyorum ben?" diye fısıldadı, Lal'in kollarını boynuna dolmasını, kulağına yumuşak, rahatlatıcı mırıldanmasını istiyordu. Yıllarca onun tek sırdaşı olmuş, sırlarını sessizce saklamıştı. Sır saklamaya başladığından beri neredeyse yedi yıl geçmişti.

"Şimdiden ne yaptım ben?" Kalbi başka bir adamla doluyken nişanın bu birkaç gün bile sürmesine izin vermemeliydi. Ben ona dokundu ve canlandı. Konuştu ve içinde derin ve güçlü bir şey kabardı. Adam onu kendisine bakarken yakaladı ve kadın gözlerini kaçırarak gücü kendinde bulamadı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. Ondan kaçmalıydı. Belki Alethea'yla birlikte taşraya gidebilirdi. Ama Aziz John'un işi onu şehirde tutuyordu. Belki de tek başına bir deniz kenarı kulübesi? Bir refakatçi tutabilirdi. Ya da

Hindistan'a, dört bin mil uzağa? George Amca hala Kalküta'da yaşıyordu.

Hepsi aptallık. Hiçbir mesafe yeterli olmazdı. Hiç olmadı.

İsteddiği adam o değildi. Yıllar önce ona yaptığı gibi, başkalarını umursamadan dilediğini alıyordu. Ama hayatının geri kalanını bu gölgede yaşayamazdı. Yarın nişanını sona erdirmeliydi. Sonra onu ve Jacob'ı terk ettiği için Alethea'dan özür dileyecek ve oradan ayrılacaktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Bir gemiyi UNRIG etmek, onu ayakta duran ve çalışan armalarından vb. yoksun bırakmaktır.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

"Sevgilinin dikkati dağınık görünüyor, Octavia." Leydi Fitzwarren limonlu bisküvisini ısırdı. "Ona *kongresini* verdin *mi*? Bu her şeyi açıklar."

Tavy'nin eli çay fincanının üzerinde sarsıldı ve çay eteğine sıçradı. "Neyi?" Sesi çatallaştı.

Alethea dikiş dikerken başını kaldırdı.

"Onun reddi, sevgili kızım," dedi dul kadın.

Tavy küçük tırnağını dişlerinin arasına yerleştirdi, sonra elini geri çekti ve onun yerine dudağını ısırdı. Kız kardeşine baktı. "Bu sabah niyetliydim."

"Öyle mi?" Alethea işini bir kenara bırakarak öne doğru oturdu.

"Aha." Dowager'ın bakışları keskinleşti. "O zaman neden hâlâ gelmedin?" "Ortalıktan kayboldu."

"Saçmalık. Kahvaltı salonundaydı ve daha sonra beyefendilerle birlikte atış yapmaya gitti."

Tavy, "Benden çok az," diye belirtti.

"Belki de niyetinizi seziyordur. Ama daha önemlisi, sizi bu noktaya getiren nedir?"

Alethea'nın yumuşak bakışları Leydi Fitzwarren'ın sorusunu tekrarlıyor gibiydi.

"Gerçekten söyleyemem."

"Önemli değil. Yarın hepimiz kasabaya döneceğiz ve-"

"Yarın mı?" Tam olarak bunu istiyordu. Ama midesi sıkışmıştı.

"Yarın." Leydi Fitzwarren kelimeyi uzattı ve çay fincanının üzerinden Tavy'ye baktı. Bakışları salonun kapısına kaydı.

"İşte buradasın." Marcus içeri girdi. "Bu mağara gibi yerin her yerinde seni arıyordum."

Tavy onun elini tutmasına izin verdi ama bir an için geri çekti.

"At binmek için giyinmişsin. Gidiyor musun?" Bütün sabah düşünceleri bulanıktı, uykusuzluktan başı ağırıyordu. Gece yarısı çok pratik bir plan gibi görünen şey, gün ışığında berbat bir korkaklık gibi görünüyordu. Daha önce kız kardeşi ve bebekle birlikte yürümek onu Alethea'yı terk etme düşüncesine bile katlanamayacağına ikna etmişti.

Marcus Alethea'yı selamladı. "Leydi Pennworthy, Lord Styles arazide bazı eski Roma kalıntılarından bahsettikten sonra kocanız araziye gezmek istedi. Ev sahibimiz at sırtında gitmemizi önerdi." Gözleri gülümsedi. "Görünüşe göre Sör St. John temiz hava alma fırsatını değerlendireceğinizi umuyor, hanımefendi."

Alethea ayağa kalktı. "Jacob'la birlikte gecenin çoğunu uyanık geçirdim. Sanırım bir gezinti bana iyi gelecektir. Gel Octavia, gidip üstümüzü değiştirelim."

Tavy tereddüt etti. "Belki de burada Leydi Fitzwarren ile kalırım ve kendi işime devam ederim..."

Herkes ona baktı. Alethea'nın bakışları nazik, Marcus'unkiler meraklı, dul kadınlık ise şüpheliydi.

Tavy nefesini içine çekti. "Bir gezinti kulağa hoş geliyor." Kapının önünde durakladı. "Marcus, eğer mümkünse dışarıdayken seninle özel olarak konuşma fırsatı bulmak isterim."

"Elbette canım."

Merdivenlerden bitişik yatak odalarına çıkarken Alethea ona hiçbir şey sormadı. Kompartımana girerken Tavy'nin parmaklarını sıktı.

"Aziz John ve ben bir grup antik kalıntı üzerinde birbirimize aşık olduk." Gülümsedi ama bakışları garip bir şekilde niyetli görünüyordu.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Thea? Lord Crispin'le yosun kaplı birkaç kayaya bakarsam kalbim sonunda onun için kaybolacak mı?"

Alethea Tavy'nin elini kaldırdı ve parmak uçlarını teker teker inceler gibi oldu. Sonra onları serbest bıraktı. "Hayır," dedi ve odasına geçti. "Hayır," dedi ve odasına geçti.

onu." Kapıyı kapattı. Tavy zor bir dakika boyunca ona baktı ve sonra kendi odasına doğru ilerledi.

Diğerleriyle ahırda buluştu. Güneş ışıldıyordu, hâlâ saatler sürecektir parlak bir gün ışığı vaat edecek kadar yüksekti ve gökyüzü ufuktaki bulutların arasından sıyrılarak keskin bir mavilikle parlıyordu.

"Gezinti için ne güzel bir gün." Leydi Gosworth'un siyah bukleleri yuvarlak yanaklarında dalgalanıyordu.

"Anladığım kadarıyla Doreé'nin mükemmel bir ahır varmış," dedi kocası ahırlara bakarak. Tavy hayvanların topraksı, rahatlatıcı kokusunu içine çekti ve ince, kiraz kırmızısı kadife sarılmış bir kol onunkine dolandı.

"Burada en sevdiğim bineğime bineceksin." Constance onu ileri doğru çekti ve bir ahır kapısının önünde durdu. "O kadar tatlı ve yumuşaktır ki, yol tamamen kaybolana kadar insan dörtmala gittiğinin farkına bile varmaz." Uzun bacaklı doru at öne çıkıp başını bölmenin üzerinden uzattı. "Mükemmel değil mi?"

"Mükemmel," diye mırıldandı Tavy. Ben ahır sırası boyunca onlara doğru yürüdü. Dar pantolonu ve koyu renk paltosuyla, şapkası ve kırpığı elinde, saçları hafifçe dağınık ve bakışları ona sabitlenmiş bir halde Tavy'nin nefesini çaldı. Düşüncelerini. Mantığını.

"Leydi Constance sizin için iyi bir seçim yapmış Bayan Pierce."

"Tabii ki biliyorum." Constance dudaklarını büzdü. "Başka türlü nasıl yapabilirdim ki?"

"Lütfen beni affedin, madam." Düzgünce eğildi. "Kendimi unuttum."

"Bir daha asla yapma."

"Yapmamaya çalışacağım, ama çok kötü bir şekilde başarısız olabilirim." "Hiç şüphe yok."

Constance'ın gözleri parladı.

Tavy'nin avuçları nemliydi. Onlarla hiç birlikte konuşmamıştı. Ancak tam bir sahtekâr aynı anda böylesine hafif bir tavır, rahat bir duruş ve kurnazca bir hainlik sergileyebilirdi.

"Şimdi git." Constance onu kışkırtarak uzaklaştırdı. "Uygun gördüğünüz diğer konuklarınızın yanına gidin. Bayan Pierce benim."

Bakışları Tavy'ye kaydı. "Kısa süre sonra yolda görüşürüz o zaman." Bir kez daha eğildi ve uzaklaştı. Tavy onun ardından baktı. Bunu engelleyebilecek gibi görünmüyordu.

"Constance, bu hafta seni tanıdığım için çok mutluyum."

"Canım benim, umarım sadece bu hafta için değildir. Sanki kısa bir süre sonra tekrar yabancı bir iklime gitmeyi planlıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

Tavy gülümsedi ve bakışlarını tekrar güzelliğe çevirdi. Constance'ın şapkasının kırmızısı, saçlarının altın sarısı ve yüksek beyaz yakası güzel yüzünü karmaşık bir çerçeve gibi çevreliyordu.

"Lord Doreé seni isterse kabul edecek misin?" Bilmek zorundaydı. Belirsiz bir ana daha katlanamazdı.

"Lord Crispin'i kabul ettiğiniz gibi mi?" Constance'ın mavi gözleri masumca açılmıştı ama içlerinde bir algı göz kırptıyordu.

"Hayır." Tavy açıkça yalan söyleyemezdi. Bunu hiçbir zaman başarıyla yapamamıştı ve ona sadece dostluk gösteren bu kadın bunu hak etmiyordu. "Öyle değil."

Constance başını eğdi.

"Hanımefendi." Bir seyis belirdi. "Lordum bunu sizin için eyerlememi söyledi." İğdiş edilmiş atı işaret etti.

Constance hafifçe, "Kısrağımı alıp sizi yolda tekrar bulacağım," dedi ve gözden kayboldu. O an geçmişti. Tavy tekrar soramazdı. Soramazdı da. Ne de olsa cevap onun için önemli değildi.

Tüm grup atlarına bindikten sonra yola doğru ilerlemeye başladılar. Elma ağaçlarından oluşan bir meyve bahçesinin ötesinde, altlarındaki çimler meyvelerle beneklenmiş, çimenlik bir alan nehre doğru eğik bir şekilde uzanıyordu. Lord Gosworth, St. John, Alethea ve diğer birkaç kişi tarlaya doğru ilerlediler. Ev sahibinin esrarengiz varlığının çok gerisinde kalmaktan memnun olan Tavy, yumuşak yürüyüşlü iğdişinin, hanımların daha ağırbaşlı binekleriyle birlikte yavaşlayıp tarladan geçen patikaya girene kadar ilerlemesine izin verdi.

Lord Styles görkemli beyaz aygırını Constance'ın kısrağının yanına getirmek için geri çekildi ve marki de ona eşlik etti.

"Lord Doreé," diye seslendi Leydi Gosworth, "bu at çok güzel ve araziniz de çok çekici."

"Keyif aldığınıza memnun oldum leydim." Büyük siyah atını geri çekti ve Tavy'nin kalbini yerinden oynatan bir gülümsemeyle kontese iltifat etti. Bir gece önce başka bir adamın karısını ya da ondan önceki gün başka bir adamın nişanlısını öpmüş olması, her iki hanımefendi de onu ne kadar cesaretlendirmiş olursa olsun, bu kusurlu organ için önemli görünmüyordu. Ve Tavy, Priscilla Nathans'ın da onun kucaklamalarından en az kendisi kadar hoşlandığından hiç kuşku duymuyordu.

Bir megrim kafatasının arkasına yerleşti ve kaşlarının altından ilerlemeye başladı. Kızın aksi bakışları adama kaydı ve başını eğerek şapkasının siperliği altında sakladı ve kaslı bineğinin üzerinde ona bakmaya başladı. İnsan ve hayvan güzel bir çift oluşturuyordu, tıpkı onu ilk gördüğü andaki gibi.

"Lordum," dedi Leydi Gosworth, "kocam bütün işini Doğu Hindistan ticaretiyle yapıyor ve oraya iki kez gitti ama bana orası hakkında en ufak bir şey anlatmayı reddediyor. Seyahat hikâyeleri anlatmayı beceremediğini söylüyor. Eğer bizi memnun ederseniz sizden bir şeyler dinlemekten çok memnun olurum."

"Orayı en son ziyaret ettiğimden bu yana epey zaman geçti hanımefendi. Ancak Bayan Pierce'a sorabilirsiniz. Kendisi Doğu Hint Adaları'nda geçirdiği uzun bir sürenin ardından kısa bir süre önce İngiltere'ye döndü." Ses tonu alaycı ya da alaycı değildi. Sesi tamamen içten geliyordu. Tavy'nin boğazı Arap çölu gibi kurudu.

"Ne kadar aptalım," diye haykırdı Leydi Gosworth. "O kadar güzel bir kızsınız ki, orada bu kadar çok zaman geçirdiğinizi unutmuşum." Bakışları hırsla büyüdü. "Evcil bir maymununuz olduğunu söylüyorlar."

Tavy başını salladı. "Anlıyorum."

"Onu nasıl buldun?"

"Onu pazarda buldum. Amerika'dan getirilmiş bir bücürdü." Korkunç bir kafese hapsedilmiş, yarı aç bırakılmış ve adı anılmayan yerlerinden kanlar akıyordu. Tavy onu görünce neredeyse bayılacaktı, sonra satıcının kafasına bir kabuk geçirdi ve minik keşaneyi evine götürdü. Onu kafessiz bıraktı ama o onu hiç terk etmedi.

"Sanırım benim pug'ıma çok benziyor," diye mırıldandı Leydi Gosworth. "Gerçek bir sevgili."

"Sanırım," diye mırıldandı Ben.

Tavy'nin bakışları ona yöneldi. Nefesi kesildi. Adamın gözleri ortak bir eğlenceyle parlıyordu.

"Tıpkı sizin pug'ınız gibi leydim," diye başardı. "Hiç şüphem yok."

"Ona ne isim verdiniz?" diye sordu kontes.

Eldiveninin ucundaki küçük tırnağını çiğnedi. "Onun adı Lal," diye mırıldandı.

Ben'in bakışları kaydı. Sıcaklık Tavy'nin orta yerinin derinliklerine yayıldı. Buna izin vermemeliydi ama bedeni mantıklı iradesini dinlemiyordu.

"Lal." Leydi Gosworth düşünceli düşünceli konuştu. "Bu ismi daha önce duyduğumu sanmıyorum. Hindustani olmalı."

"Sanskritçe, aslında." "Bu ne anlama geliyor?"

Tavy'nin gözlerinin de kendine ait bir iradesi vardı anlaşılan. "Ah, kayda değer bir şey yok," diye cevap verdi, onun bakışlarının esiri olarak. "Sevgili," diye yalan söyledi, her zaman olduğu gibi sadece o ilham verdiğinde. Lal'e bu adı vermesinin nedeni, yıllar sonra bile hafızasında, kanında hâlâ kaynayan şeydi. Ve bir şekilde maymunun her gün *onun* evinde vakit geçirdiğini bilmek onu rahatlatmıştı.

Çok uzun zamandır aptal olmasına izin vermişti.

Arzu. Lal *arzudan* bahsediyordu.

Bunu biliyor olmalıydı. Ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı, yanağında bir zamanlar Tavy'yi harap eden kırışıklık belirdi. Hâlâ da öyle. Kalbi öfkeyle çarpıyordu. Daha iki gün önce zalimce davranmamış gibi şimdi ona nasıl gülümseyebiliyordu? Sanki önceki gece Priscilla Nathans'la sevişmemiş gibi?

Ama Tavy'nin doğası mutluluğa meyilliydi -ya da yıllar önce, bunu inkâr etmeye çalışmadan önce öyleydi. Ve adamın yakışıklı yüzündeki bu ifade onu her zaman cesaretlendirmişti. Önceki gece yatak odasında aldığı kararlar sarsıldı. Gülümsedi. Adamın siyah gözleri öğleden sonra güneşinin çekik ışığında parlıyordu.

Leydi Nathans konuştu ve Tavy'nin yeni doğan, akılsızca zevki aniden söndü. "Atınıza da yabancı bir isim verdiniz, değil mi Lordum? Doreé?" Hayvana doğru eliyle işaret etti.

"O Kali," dedi basitçe. "Siyah olan."

"Ah canım, lordum." Leydi Gosworth kıkırdadı. "Görünüşe göre isim seçme konusunda Bayan Pierce'tan daha yaratıcı değilmişsiniz."

Tavy yana baktı. "Hindular için Kali vahşi ve yıkıcı bir tanrıçadır leydim. Çoğu zaman dört kollu, kılıç sallayan ve kesik bir başla tasvir edilir."

Leydi Gosworth'un yüzü soldu. "Aman Tanrım."

"Kadınlar hakkında böyle mi düşünüyorsunuz lordum?" Leydi Nathans ipek gibi sordu. "Yıkıcı olduklarını mı?"

"Hayır, kesinlikle," diye cevap verdi, ama Tavy'ye baktı. Yapması gerektiğini bildiği için dilini tutmamıştı. "Vahşi o zaman?" "Keşke öyle olsaydı," dedi sessizce. "O zaman daha kolay olurdu."

İzlendiklerini biliyordu. Leydi Nathans'ın bakışlarının üzerlerinde olduğunu ve Leydi Gosworth'un merakını hissedebiliyordu. Ama umursamıyordu. Bir an için, bir anlık bir zaman diliminde, Tavy kaybolmuştu ve bulunmak gibi bir isteği yoktu. Henüz değil.

Aslında, asla.

"Doreé," diye seslendi Lord Styles. "Hadi nehir yolunu deneyelim, olur mu? Daha önce Crispin'e meydan okudum ve o da kabul etti."

Ben bineğini barona doğru itti.

"Zorunda mısın?" Constance dedi ki. "O yol çukurlarla dolu. Bir atı sakatlayacaksın."

Lord Styles gülerek, "Sağlığımız konusundaki endişeleriniz için de çok teşekkürler," dedi ve koşar adım ilerlemeye başladı. Ben arkasına baktı, şapkasını eğdi ve hızla onu takip etti.

Priscilla Nathans boğazından guruldayan bir ses çıkardı. "Bu adam kesinlikle ağız sulandırıcı."

"Leydi Nathans," diye uyardı Leydi Gosworth. Barones ona hoşgörüsüz bir bakış fırlattı.

Melek yüzlü kontes çenesini yukarı kaldırdı. "Lord Gosworth, Fellsbourne'a geldiğimize göre Lord Doreé'yi kasabada kabul etmemiz gerektiğini söylüyor."

"Onu nerede ağırlamak istediğimi biliyorum," diye mırıldandı Leydi Nathans.

"Sosyete de bu kadar çok eve kabul edilmemesi utanç verici," diye yorum yaptı yakınlardaki diğer eşlerden biri. "Düzinelerce annenin kızlarını zengin ve yakışıklı bir markiyle evlendirmek isteyeceğini söyleyebilirim."

Bir diğeri başını sallayarak, "Ama insan torunlarında Şarklı kanı görmeye tahammül edemiyor," dedi.

"Uşağım, uşağının sarıkla dolaştığını söylüyor. Ve bazı lordların, ailesinin evliliğine ve muazzam servetine rağmen onun unvanı tercih etmesini engellemeye çalıştığını duydum."

"Ve esmer erkeklerin muazzam-"

"*Prissy Nathans*, diline hakim ol," diye tısladı Leydi Gosworth. "Burada evli olmayan bir hanımefendi var."

Tavy'nin gözleri büyüdü. Leydi Gosworth da ona baktı.

"Pekâlâ." Küçük kontes kendini toparlamış gibiydi. "O kadar da egzotik biri değil." Arkasından gelen kadına doğru döndü. "Ne de olsa Doreé bir Fransız ismi, ya da bir zamanlar öyleydi."

Diğeri başını salladı. "Ama anladığım kadarıyla asıl adı bekleneceği gibi Benjamin değil."

"Oh, gerçekten mi?"

"Görünüşe göre Benji-" Kaşları kırıştı. "Ah, hatırlamayacağımı biliyordum. Kulağa çok yabancı geliyor. Hindustani, şüphesiz."

"Benjirou bir Japon ismi."

Dört çift kadın gözü Tavy'ye dikildi.

"Hemşiresi Japon'du." Sessizliği o doldurdu. "Aile onu çok severdi. Çocukken oğlu onun hayatını kurtarmış ve Leydi Doreé ona onun adını vermiş. Olağanüstü bir aile."

"Sanırım." Leydi Gosworth sanki bir balığı bütün olarak yutmuş gibi görünüyordu. "Oldukça olağanüstü."

"Benjirou 'iki dilli oğul' demek. Doğal olarak." Boynu sıcaktan karıncalanan Tavy topuklarını bineğinin yanlarına bastırarak arkadaşına yetişti.

Constance'ın yanakları neredeyse kıyafeti kadar kırmızıydı, gözleri aşırı parlaktı. "Constance, iyi değil misin?"

"Oh." Bir çocuk eldiveninin arkasını yanağında gezdirdi. "Keşke o adamlar bu kadar aptal olmasaydı. Şuraya bakın, o tarlada kayarak boyunlarını kıracaklar ve hepsi aptalca bir gurur için."

"Gurur mu?" Tavy bakışlarını uzaklara dikerek mırıldandı. Nehre doğru inen yokuşta birkaç at dörtnala yaklaşıyordu. Uzakta, diğer biniciler onları izliyordu. Tavy, Lord Styles'ın Ben'in bineğiyle başa baş giden beyaz aygırına baktı. "Belki de bu daha ziyade bir rekabettir."

Constance ona doğru döndü. "Belki de Walker'ın tarafındadır. O her zaman Doreé erkeklerinin sahip olduklarını istemiştir." Tavy'nin yüzünü inceliyor gibiydi. Bakışları alçaldı. "Belki bazı şeyler hariç."

Diğer gruptan biri bağırdı. Marcus liderliği elinde tutuyordu, bineğinin kuyruğu dev adımlarla alanı kat ederken akıyordu.

Ama ters giden bir şeyler vardı. Alanın kenarındaki atlılar yarışçılara doğru kırıldılar ama çok gerideydiler. St. John şapkasını çılgınca hareketlerle salladı. Bir bağırış daha. Marcus'un atının dizginleri boynunda titriyor, elleri atın uçuşan yelesini kavırıyordu. Hayvanın üzerinde öne doğru oturdu, kafasına uzandı, sonra geriye doğru sarsıldı, eyeri zar zor tuttu.

Tavy'nin nefesi kesildi. "Dizginleri kaybetti." "Hayır." Constance söyledi.

"Kırıldılar."

"Kaçtı." Tavy bineğini dizledi ve at ileri doğru sıçradı. Ama Marcus ve diğerleri neredeyse çeyrek mil uzaktaydı, yeşilin üzerinde öyle hızlı bir dram yaşanıyordu ki Tavy onu zamanında yakalamayı umamazdı.

"Hayır." Tavy'nin yanına gelen Constance'ın sesi boş çıkmıştı. "Ben, yapma."

Tavy'nin yüreği ağzına geldi. Çok ileride, siyah at uçuyor, adımları tarla boyunca uzanırken çimenleri yırtıyor, çıldırmış hayvana olan mesafeyi kapatıyordu. Ben, avının önünü kesmek için doğruca yoluna devam etti. Bu aptalca bir kumardı. Çitlerden oluşan bir duvar Marcus'un atının tam görüş alanında yükseliyordu ama hayvan bu duvarı aşmak için yavaşlama belirtisi göstermiyordu. "Kendini öldürecek," dedi Constance.

"O-" Kırbacını atının böğrüne vurdu ve fırladı. Tavy topuklarını iğdiş edilmiş atın böğrüne sapladı. Ben'in atı korkmuş hayvana yaklaştı. Sonra herkes bağırmaya başladı. Bir kadın çığlık attı. Siyah at fırladı İleri. Marcus'un bineği yana doğru kırıldı ve aniden durdu.

Aniden sona erdi.

Tavy gözyaşlarının sisinde hiçbir şey göremiyordu. Bir elini gözlerinin üzerinde gezdirdi.

Attan inen Marcus, Ben'in atına yaslandı, alını Ben'in kolundaydı, Ben de onun yanındaydı. Serseri hayvan, yanları kabarmış, köpürmüş boynu sarkmış ve kırık dizginleri çimenlere vurmuş bir şekilde duruyordu. Atlılar etraflarını sardı ve beyler atlarından indi. Herkes aynı anda konuşuyor gibiydi. Tavy eyerden indi, dizginleri birinin eline sıkıştırdı ve ağır eteklerinin izin verdiği kadar hızlı ilerledi.

Ben onun geldiğini gördü ve geri çekildi. Bu ironi onu zayıf düşürdü. Kalbi sadece onun için çarpıyordu.

Marcus'un koluna dokundu. Ellerini kavradı. Yüzü solgun, gözleri tuhaf görünüyordu. Rahatlamamıştı. Korkmuştu.

"Deriler koptu." Sesi dengesiz çıkıyordu. "Kaçtı." "Yerini övgüye değer bir şekilde korumuşsun. Şimdi yürüebilir misin?"

"Sanırım atımın buna ihtiyacı var. Genelde çok iyi huylu bir adamdır." Adam onu hayvana doğru çekti ve kız, adamın onun elini tuttuğunu unutup unutmadığını merak etti. Dizginleri alması için onu bıraktı ve uzaktaki eve doğru döndü. Uzak ufukta yağmurun habercisi olan ağır bulutlar yayılıyordu.

Alethea ve Aziz John at sırtında yaklaştılar.

"Yürüyecek misiniz yoksa bir araba çağıralım mı?" Alethea'nın gözleri sıcacıktı.

Marcus onları görmemiş gibi yoluna devam etti. Tavy ağzını açarak *yürüdü* ve nişanlısının yanında engebeli arazide ilerlemeye devam etti, atlılar dağılıp geri dönerken sessizdi, antik kalıntılar artık unutulmuştu. Alanı taradı. Çok uzakta olmayan bir yerde Ben ve Constance yakın duruyordu, kızın eli onun elindeydi, adamın başı eğikti ve kaşları neredeyse birbirine değiyordu. Tavy'nin duyamadığı sözler söylerken dudakları kıpırdıyordu. Teselli sözleri, şüphesiz.

Constance'ın gözlerindeki korku Tavy'nin yüreğindeki dehşeti yansıtıyordu. Böyle bir teselli ihtiyacını çok iyi anlıyordu ve bu onun dayanabileceğinden daha fazla acı veriyordu.

O ve Marcus eve vardıklarında ve Marcus atının harap olmuş dizginlerini seyise teslim ettiğinde, diğerleri içeri girmişti.

"Atımı kontrol edeceğim, Marcus. Nereye gittiğini bile bilmiyorum." Kadın gülümsedi ama Marcus ona karşılık vermedi.

"Elbette canım."

Tavy onun ela gözlerine baktı ve tanıdığı hiçbir şey görmedi. Başka bir şey söylemeden eve doğru ilerledi.

Ahırın kapısında durup dinledi, sonra uzun geçit boyunca ilerledi. Marcus'un atının bulunduğu kutunun yanından geçerken bir seyis şapkasını çekiştirdi. Eyeri ve dizgini çıkarılmış olan at başını öne eğmişti.

Ben tack odasının hemen içinde durmuş, duvara yaslanmıştı. Oda deri ve çizme karası kokuyordu. Marcus'un atının eyeri zeminin ortasında duruyordu, yanında da harap olmuş dizginler ve dizgin.

Tavy kapı çerçevesinin içinde durdu. Ben onu fark etmeden yumruğunu kaldırdı ve parmakları kıvrıldı. Avucunun üzerinde dikenli bir kestane çapağı duruyordu.

"Eyerin altındaydı, değil mi?" dedi.

"Battaniyenin altında. Binici dörtnala koşmaya başlayana kadar rahatsızlık vermemek için çok ileride."

"Peki ya kopan dizginler?"

"Eski deri. Sadece talihsiz bir tesadüf."

Kalbi göğsünde tuhaf hissediyordu, çok büyük, ağır ve aynı anda boştu.

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. Siyah gözleri pencereden süzülen gün ışığının kalıntıları içinde parlıyordu.

"Şimdiden fikrini mi değiştirdin? Yeminler edilmeden önce nişanlını ortadan kaldırmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Bu konuda nasıl şaka yapabilirsin?"

"Tamamen şaka yaptığımı sanmıyorum."

Sırtında yavaş ve acı bir ürperti belirdi. "Neden cinayetten şüphelendin?"

"Çünkü sen söyledin."

Aralarında bir anlık sessizlik oldu. Tavy'nin gözleri yavaşça açıldı.

"Kasabadaki evine geldiğimde mi?"

Başıyla onayladı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki başı dönüyordu.

"Bu atış partisini sana sorduğum şey yüzünden mi icat ettin?"

"Zekice bir fikir, değil mi?" Çapağı çöp kutusuna attı. "Yetenekli çırpıcılar her zaman uyuşuk kuşları uyandırır."

Onu tiyatroda gördüğünden beri hissettiği her şey, her an yaşadığı şaşkınlık ve öfke, sevinç ve incinme duyguları göğsünde kaynıyordu. Odaya adımını attı.

"Bana kim olduğunu hala inkar edecek misin?"

Duvardan uzaklaşarak doğruldu.

"Ben Doğu Hindistan Şirketi'nin bir sahibiyim ve diğer mülk sahipleri ile Parlamento arasında barış ve anlaşmanın korunmasında çıkarım var," dedi mükemmel bir rahatlıkla.

"Biliyor musun," dedi, dudaklarını güçlkle oynatarak, "bazen senden nefret edebileceğimi düşünüyorum."

Bakışları onunkilere döndü, gözleri yarı kapalı, gözlerinin durgun dalgınlığı vurgulanmıştı. "Açık sözlülüğünüzü her zaman takdir etmişimdir. Ama şartlı ifadeyi kullanman beni cesaretlendirdi. Nefret etmek, sadece nefret etmekten çok daha iyidir."

Kızın boğazı düğümlendi. "Bir insan hem birinden nefret edip hem de onu isteyebilir mi?"

Adam ona kararlı bir şekilde baktı. "Öyle diyebilirim, ne de olsa insanın kendisinden nefret etmesi tamamen mümkün." Kapıya doğru ilerledi ve onun yanında durdu. "Bu sadece nişanlınızı korkutmak içindi. Atının korkusu ona zarar veremeyecek kadar iyi bir binici. Eğer derisi kopmasaydı, hayvanı kendi başına yola getirebilirdi."

Onu, onun yakınlığını, kokusunu ve sıcaklığını içine çekti. Onun hakkında bildiği her şeye rağmen, içinde yarattığı özlemde başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu.

"Bunu neden

yapıyorsun?" "Sadece

alışkanlık diyelim."

"İnsanları kurtarmaktan kendinizi alıkoyamazsınız."

Güldü ama seste neşe yoktu. "Onun gibi bir şey." Aralarındaki bir eli onun omzuna doğru kaldırdı. Kadın gözlerini kapadı, onun kendisine tekrar dokunmasını, en ufak, en masum teması bile arzuluyordu. Bunun için acı çekiyordu. Ama hiçbiri gelmedi ve gözlerini açtığında adam gitmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

DOKUNMAK. Bir geminin yelkenleri ilk kez titremeye başladığında, ya geminin rotasındaki bir değişiklikten ya da rüzgarın değişmesinden kaynaklanır.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Hanımlar salona çekildikten sonra beyler yemek masasında uzun süre kaldılar. Sonunda ortaya çıktıklarında, partide birkaç lord eksikti. Tavy bakışlarını Ben'den zorla ayırdı ve Marcus'un kapıdan içeri girmesini bekledi. Ama o gelmedi.

Leydi Fitzwarren, saten koltukta Tavy'nin yanında, "Şimdiye kadar fincanla iyice vurulmuştum, hak veriyorum," diye mırıldandı. "Ağlamak için uygun bir zaman değil, canım."

"Cup-shot?"

"Akşam yemeğinde dört kadeh, öncesinde iki kadeh ve sonrasında da bir porto şarabı içti. Yine de diğerlerinden çok ileride değil. Taşradaki tatillerinin son gecesini böylesine görkemli bir şekilde kutluyor olmalılar. İş adamları boş zamanlarını çok ciddiye alırlar, bilmez misiniz?" Çay tepsisinden bir şekerleme seçti, dudaklarının arasına götürdü ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Sevgili kızım, böyle sıradan ayrıntıları fark etmeye başlamalısın yoksa toplum içinde kaybolup gidersin. Ama sanırım senin gözlerin hep harika ve büyüleyici olana dikilmiştir."

Harika ve büyüleyici.

Tavy'nin gözü sadece Doreé Markisi'ndeydi ve gerçekten de kaybolmuştu. Kanındaki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalıştı ama akşam yemeğinde birçok kişi arasında sadece onun sesini duymuştu. Az yemiş, az konuşmuş ve genel olarak tam bir aptal gibi davranmıştı.

Tüm bu insanları Fellsbourne'a davet etmişti çünkü kasabadaki evinde ona söylediklerine güvenmişti. Ondan gerçeği saklamış, kendisini aptal gibi hissetmesine neden olmuş, onu düşüncesizliğe itmiş ve sonra da ona kötü davranmıştı. Yanakları sıcak, elleri nemli, dili uyuşmuştu.

"Sence nereye gitmiştir?"

"Tam şurada, tabii ki." Dowager kokulu, mor bir mendille salonun diğer ucunu, doğrudan Ben'i işaret etti.

Tavy'nin yüzü alev alev yanıyordu. Odaya bir göz attı ama diğerlerinin hepsi konuşmakla meşguldü. Beyefendilerden birkaçının gerçekten de gözleri kamaşmıştı. Lord Gosworth çok yüksek sesle gülüyordu. Aziz John bile ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Tavy, Ben'in de şaşkın olup olmadığını anlamak için ona bakamadı. Düşüncelerini gizleme becerisini açıkça kaybetmişti.

Elindeki çay tabağını havaya kaldırarak bir topaç gibi ayağa kalktı. "Gidip Jacob ve Alethea'ya bakacağım, sonra da çekileceğim." Tabağı küçük bir takırtıyla masaya geri koydu.

Leydi Fitzwarren gözlerini yukarıya dikti, kaşlarını çatı. "Canım, yarın yola çıkıyoruz."

Tavy titreyen ellerini eteğinin içine sakladı. "Evet, evet." Ben'in odadaki halini tenindeki minik tüylerden hissedebiliyordu, tıpkı bir böceğin antenleri gibi. Bu dayanılmaz bir şeydi.

Leydi Fitzwarren Tavy'nin bükülmüş eteğini inceledi. "Henüz yukarı çıkmak istediğinize emin misiniz?"

"Tabii ki." Avucuyla esneme taklidi yaptı, sinirleri titriyordu. "Bugünkü olaylar beni istediğimden daha fazla şaşırttı." Yıllardır her şeyden daha fazla. Yedi yıldır. "Tamamen bitkin durumdayım. İyi geceler, Mellicent Teyze." Arkasını döndü ve neredeyse Leydi Constance'a çarpıyordu.

"Octavia, canım, bizi bu kadar erken mi terk ediyorsun?" Güzel masmavi gözleri daha fazlasını soruyor gibiydi. Ya da belki Tavy'nin hayal gücü bunu uydurmuştu. Başlı suçluluk, kafa karışıklığı ve sinirli, odaklanmamış bir beklentiyle dönüyordu.

"Bu akşamlik işim gerçekten bitti."

Constance onun elini tuttu. "Ama ben senin için çalarken kalıp şarkı söylemez misin, o zaman tatili daha rahat bir şekilde bitirebiliriz,

tam anlamıyla."

Tavy parmaklarını çekti. "Hayır. Hayır, teşekkür ederim. O kadar güzel çalışıyorsunuz ki, kayıtsız sesimle bunu mahvederdim. İyi geceler." Bir reverans yaptı ve kaçtı.

Kalbi hızlanıyor ve bacakları titriyordu, nereye gideceğini bilemiyordu. Yatak odası, sonsuz bir gece boyunca volta atmaktan başka bir şey sunmayan bir hapisane gibi görünüyordu.

Salonun teras kapısından aceleyle bahçeye, çakıllı patikaya çıktı. Kalın, siyah gök gürültüsü bulutlarının arkasından görünen cüsseli bir ay, resmi yatakları ve yürüyüş yollarını aydınlatıyor, her yaprağı, yaprağı, taşı ve çiçeği gümüşü mavi bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Tavy hızlı ve uzun adımlarla yürüdü. Efor sarf etmek kanındaki kıpırtıları giderecek ve kafasını boşaltacaktı.

Ben'in onu öptüğü ve dokunduğu üstü kapalı kafese geldi ve emekleri boşa gitti. Gölgesinde dururken her şeyi yeniden hissetti; Ben'in sıcaklığını, samimi okşamalarını, sözlerinin acısını.

Dönüp eve doğru koşmaya başladı.

Yatağa. Yatağa gidecek ve yarın onun hayatındaki imkânsız varlığından kurtulacaktı. Bundan sonra onun olabileceği yerlerden uzak duracaktı, eşlerinin dedikoduları düşünüldüğünde bu yeterince basit bir görevdi. Toplumda herkes tarafından kabul görmüyordu. Tavy onunla bir daha hiç karşılaşmadan hayatını gayet iyi idare edebilirdi.

Eve yaklaşıp salondan içeri girdiğinde pencereler karanlıktı. Durakladı. Marcus fokurdayan ateşin yanındaki sandalyede kambur oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. Teras kapısı kapandı ama kadın önünde durup adını söyleyene kadar cevap vermedi.

"Octavia?" Gözleri kırmızıya boyanmıştı, aristokrat yüzü solgundu, kalın saçları parmaklarıyla karıştırmaktan dağılmıştı. Kravatı bile yamulmuş ve ezilmişti.

"Marcus, iyi değil misin?"

Onun parmaklarını tuttu.

"Benimle kal. Sakın gitme." Sesi pıhtılaşmıştı ve keskin şarap kokusu havayı ıslatıyordu.

Kadın elini çekiştirdi ama adam elini sıkıca tuttu. "Tilki gibisin, değil mi?"

"Evet." Onu aniden bıraktı ve yüzünü avuçlarının içine gömdü. "Evet. Hırpalanmış, ama hâlâ nasıl yapacağına dair bir fikri yok-" Kafasını kaldırdı.

"Ağlamamalısın. Yapmamalısın, Octavia."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Niyetimin bu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bunu hep bekliyordum, özellikle de- Ama yapamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Kadın geri çekildi. "Kılık değiştirmişsiniz ve sizinle bu konuşmayı böyle bir durumda yapmak istemezdim. Açıkçası böyle bir durumda olabileceğinizi hiç düşünmemiştim. Ama korkarım ölçülerimi yanlış anladınız."

Biraz sallanarak ayağa kalktı.

"Yanlış anlamadım. Sizin aklı başında, açık sözlü ve dürüst olduğunuzu biliyorum. Zalim olma yeteneğine sahip olmadığınızı ve kolayca affedebildiğinizi biliyorum."

"Aman Tanrım. Benim hakkımda bunları biliyor musun? Emin misin?" Elini tekrar kendi elinin içine sıkıştırdı. "Eminim. Ağlamamalısın."

"Bunu zaten iki kez söyledin. Marcus, ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Eğer aklım başımdaysa, bana aşık olmadığını büyük bir güvenle söylememe izin ver."

Bakışlarını odaklamaya çalışıyor gibiydi. "Kocanızın size böyle duygular sunmasını mı istiyorsunuz?"

Gözlerini dikti. "Bu konunun dışında, bu nişana neden bu kadar bağlı olduğunuzu anlayamıyorum. Elbette evliliğe uygun bir pay getireceğim, ama yoksul sayılmazsınız, yakışıklı ve çekicisiniz. En azından genelde. Sizinle göz açıp kapayıncaya kadar evlenebilecek, iyi çeyizleri olan bir düzine genç kız olmalı. Tekrar soruyorum, neden ben?"

"Çünkü sana güvenebileceğimi biliyorum."

"Bana bu kadar çaresizce güvenmek zorunda olman, bu iyiliğe karşılık vermemem için yeterli bir sebep." Tekrar geri çekildi ve hızla odanın içinde ilerledi, sonra döndü. "Yasadışı iş anlaşmaları yapıyorsunuz, değil mi?"

Başını sallamaya başladı ama onun yerine omuzları çöktü.

"Marcus, seninle evlenemem. Bu onur için sana teşekkür etmeliyim. Bu onuru bana bahsettiğin için minnettar olmalıyım. Ama şu anda yapamam."

Kaşlarını indirdi. "Benimle evlenmek zorundasın. Artık başka seçeneğin yok." Tavy'nin omurgası sertleşti. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ağlarsan hayatım pahasına."

"Hayır, bu aptallık." Ama kestane çapağının anısı onu durdurdu. "Bu hiç mantıklı değil."

Avucuyla gözlerini kapatarak geri çekildi, sonra tekrar dönüp onunla yüzleşti.

"Hayatım tehlikede, Octavia. Eğer benimle evlenmezsen seninki de tehlikede olabilir. Belki ailen bile."

"Nasıl olur da-"

"Bilmiyorum!" Gözleri vahşiydi. "Bilmiyorum, Tanrı yardımcım olsun." Sesi zayıflamıştı. "Ama benimle evlenmelisin ve bu çok yakında olmalı. Evlilik ilanına kadar üç hafta ya da bana özel bir ruhsat satacak bir piskopos bulabilirsem daha erken."

"Seninle evlenmem için beni tehdit edemezsin." Titreyen ellerini yumruk yaptı. "Bunu yapmayacağım."

Onun omuzlarını kavradı. "Yapmalısın. Başaracaksın. Bunu başaracaksın." Tedirgin bakışları kızın üzerinde yoğunlaştı, sanki gözlerinin ardındaki imgeler daha güçlüymüş gibi odağını hızla kaybetti. Aniden onu serbest bıraktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü, giderken bir masaya çarptı. Kapı arkasından çarptı.

Dizleri et jölesi gibi olan Tavy bir sandalyeye çöktü ve soğuk ellerini kalçalarının arasına sıkıştırdı. Düzgün nefes almaya çalıştı ama boğazındaki kalınlık ve gözlerinin arkasındaki karıncalanma azalmadı. Karanlık pencereden uzaktan şimşekler çakıyordu. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı kaydı. Gök gürledi, alçak ve yavaş.

Ayağa kalktı, avucunu nemli yüzünde gezdirdi ve kapıya doğru ilerledi. Sertçe koklayarak paneli açtı.

Tam da görmeyi beklediği kişi koridorda duruyordu. Hizmetçilerle dolu bir evde, ilk kez Ben'in Londra'daki evinde gördüğü bu uşak, neredeyse gittiği her yerde varmış gibi görünüyordu. Her yerde bulunması ona Abha'yı hatırlatıyordu.

"Affedersiniz." Boğazını temizledi.

"Hanımefendi?"

"Efendinizi şimdi nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Sanırım lordum yok hanımefendi. Yanılmıyorsam gölde." Salona, teras kapılarına doğru geri döndü.

"Şalınızı getireyim mi, bayan?"

"Hayır, teşekkür ederim." Zaten yeterince ateşliydi. Aptalca ve sağduyusundan da yoksundu. Ama elleri uyuşmuştu ve gözyaşları hâlâ boğazında düğümleniyordu.

Doğruca göle doğru hızla yürüdü. Gök gürültüsü artık daha da yaklaşmıştı ama ay ışığının gölgelediği patika hâlâ pırıl pırıldı. Gölün kıyısında, Dorik sütunları ve kireçtaşı alınlığıyla gümüşü enginliğin üzerinde mütevazı bir Yunan köşkü yükseliyordu. Ben, ısıtılı suyun silüetini oluşturduğu kenarda duruyordu.

Ona döndü.

Adımlarına ara vermedi. Yavaşlarsa bacakları onu bu mesafeye taşıyamayabilirdi. Kadın sıg basamakları çıkarken kıpırdamadan durdu, ağır gümbürtüler ağaç tepelerinin üzerinden akıyordu.

"Marcus'a dürüst olmayan iş anlaşmaları yaptığından şüphelendiğimi ve onunla evlenemeyeceğimi söyledim." Sesi taş ve su arasındaki boşluktan geliyordu. "Yapmam gerektiğini, hayatının buna bağlı olduğunu ve muhtemelen benim ve ailemin de buna bağlı olduğunu söyledi. Çok heyecanlıydı ama sanırım oldukça ciddiydi." Yanağından süzülen taze gözyaşlarını sildi. Böyle olmaması gerekiyordu. Her şey yanılttı, korkunç bir şekilde.

Şimşek çaktı. Ben ona doğru ilerledi ve eliyle yüzünün yan tarafını çevreledi. Çenesini yukarı kaldırdı ve yüz hatlarını taradı.

"Sana zarar verdi mi?" Sesi sertti. Onun sıcak teni kızınkine değişiyor ve gözlerindeki endişe, korkuyu yıkayan bir kaynak suyu gibi kızın içinden akıp gidiyordu.

Başını iki yana salladı.

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım tehdit edilmekten hoşlanmıyorum."

Onu serbest bıraktı ama uzaklaşmadı. "Bir şey öğrendim. Bir gemi ve kargoyla ilgili. Tahmin ettiğiniz gibi yasadışı. Ama henüz yeterli bilgiye sahip değilim. Önce başka bir yol izlemeliyim."

"Bunun için nasıl vaktiniz olduğunu anlamıyorum."

Kaşları çatıldı. Bulutların ardındaki ürkek ay ışığı yüz hatlarını kabartıyordu. Çok güzeldi ve Tavy onu tıpkı dolunaylar öncesindeki o gecede olduğu gibi, bu kadar yakından görmenin tadını çıkardı.

"Şey," derin bir nefes aldı, "bana öyle geliyor ki zamanınızın büyük bir kısmını -" Dudağını ısırdı. "-başka türlü meşgul."

Adam kızın ağzına baktı. "Kesinlikle isterim."

Kalp atışları durdu. Çenesini kaldırdı. "Dün gece seni Leydi Nathans'la gördüm. Yatak odasının kapısında."

Bakışları onunkilere kaydı.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti, sesindeki çatırtı yakınlarda çakan bir şimşekle eşleşiyordu, "bu projeye olan bağlılığınız konusunda biraz şüpheliyim."

"Gemiden Leydi Nathans sayesinde haberim oldu."

Tavy'nin ağzı açık kaldı. "Sen-sen onunla birlikteydin... ?" Tavy'nin bakışlarını sabit tuttu.

"Ve o-o-"

"Egzotik olana kısa bir yolculuk yapmaktan keyif aldım."

Tavy baktı. Ve birdenbire anladı. Kalbi tersine döndü.

Her şeyden vazgeçmiş gibi görünüyordu. Ama gözlerindeki yüzeyin altında bambaşka bir şey parlıyordu. Yedi yıl önce İmene Teyze o korkunç sözleri söylediğinde orada bir anlığına gördüğü bir şey. Umutsuzluğa dair bir şey.

"Nedenini biliyor mu?" diye sordu sonunda. "Tam olarak değil."

"Yine de iyi bir oyuncu olmalısın." Sesini kayıtsızlığa alıştırdı, kalbi hızla çarpıyordu. "Ama sanırım çok güzel bir kız. Rol yapmayı sürdürmek senin için o kadar da zor olmamıştır. Ya da belki de senin açıdan rol yapmak değildi. En azından, böyle kadınlardan çok hoşlandığınızı söylemenize rağmen."

Yanağında en ufak bir çukur belirdi ama gözleri gölgede kaldı.

"Her zamanki gibi tamamen doğrudan," diye mırıldandı. "Son zamanlarda yaptığım bu türden tek numara seni istemediğime inandırmak oldu."

Nefesi kesildi. "Oh. Hepsi bu mu?" dedi. "Daha ne istiyorsun?"

"Çok daha fazlası diyebilirim." Diline hücum eden sözcükleri durdurmadı. Durduramazdı. "Leydi Nathans'a verdiğin şeyi istiyorum."

"Bayan Pierce," dedi sanki onu duymamış gibi, "şimdi eve dönüp odanıza kapanmanız sizin yararınıza olabilir."

Gözlerini kırıştırdı, nefesleri hızlı geliyordu, etraflarını saran esinti soğuktu ama vücudu yanan kömürler gibi sıcaktı.

"Kilit?"

"Octavia, git artık," dedi boğuk bir sesle. "Yoksa ona verdiğimden çok daha fazlasını alacaksın."

Onun sesindeki o boğuk tınıyı tanıdı. Bunu arzuluyordu.

"Neden bana gitmemi söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü kendimi buna ikna edemiyorum."

"Kalmak istiyorum."

"Ne istediğini bildiğini sanmıyorum. Ama ben ne istediğimi biliyorum ve bu senin aradığın şey değil."

Dudaklarından ayak parmaklarına kadar titredi. "Bir gün Leydi Constance ile evlenecek misiniz?"

Saten saçlarının altındaki kaşları tekrar aşağı indi. "Yapacak mısın?" diye daha kararlı bir şekilde tekrarladı.

"Hayır."

"İstiyor mu?"

Gözleri çok tuhaf, yoğun ve biraz da şaşkın bakıyordu. Sonra, aniden, şiddetli.

"Hayır," diye hırladı ve onu kendisine doğru sürükledi. Ağzını kapattı ve artık ne Marcus'un ne de Constance'ın geri adım atması için bir neden kalmamıştı.

-Düşme korkusundan başka bir şey yok.

Korkuyu bir kenara bıraktı, adamın dudaklarının saldırısı altında ezildi, elleri saçlarına dolandı, sert vücudu onu yakın tutmak için yeleşini parmaklarının arasında döndürürken onunkini sıyırdı. Yeterince yaklaşılamıyordu. Onu içinde istiyordu, onun sıcaklığını. Ona ihtiyacı vardı. Ama ona yalan söyleyemezdi. Adam onu durmayacakmış gibi öptü ama daha önce de öpmüştü. Kafesin altındaki soğuk sözlerinin anısı onu iğneledi.

Serbest kaldı ve adamın gömleğini kavrayarak nefesini içine çekti. Adam onun boğazını öptü, saçlarında sıcak okşamalar izledi, dili hassas kulak memesi boyunca kaydı.

"Ya-" Nefes nefese kaldı, adamın büyük avuç içi sıcak ve ağır bir şekilde arkasındaydı. "Ya ben de Leydi Nathans'la aynı sebepten istiyorsam?"

Adamın ağzı kadıninkini yakaladı ve kadın karşı koyamadığı için onunla buluştu. "Ya bu?" diye ısrar etti.

Gözleri gece yarısı suyu havuzları gibi yüzüyor, göğsü ellerinin altında sertçe hareket ediyordu. "Artık umurumda değil."

Kollarını onun boynuna doladı ve kendini ona teslim etti. Adam onu öptü ve kadın sadece onun dudaklarını ve ellerini biliyordu.

Bu görkemli  ılgınlı ın sona ermesini istiyordu. Yağmur mermer basamaklara ve kadının yanaklarına sıçradı, kalın damlacıklar adamın yüzünü kavrayan avucunun altında ısındı, sonra boynundan a a ı kıvrıldı. Onu içine çekti, tadına baktı, su onun teninden kayarak nektar gibi dallar halinde dudaklarının arasına girdi. A         le dişlerini onun çenesine geçirdi, her parçasıyla onu arıyordu. Adam onu kendine doğru çekti ve         onu tüketti.

Yukarıda kopan fırtına, siyah gökyüzünü sert bir ışıkla yarıyordu ama onlar kayna mı lardı. Ben elini ağızlarının arasına sokarak onları ayırdı ve Tavy parmağını diliyle kavrayıp emdi. Adam inledi, elini kavradı ve onu merdivenlerden a a ı çekti.

Yağmur üzerlerine ya ıyor, rüzgâr su tabakalarını kızın eteklerine doğru bir açıyla savuruyordu. Karanlıkta onu ileriye doğru itti ve o da ko tu, elbisesi yapı ıyordu ve bacakları hafifti, vücudu hislerle doluydu, tamamen canlıydı. Arkasından güldü ve sanki cennetin kapıları açıldı. Adımlarının ortasında döndü, ayağı takıldı ve adam onu tutup kaldırdı, gülümseyen ağzını kapattı ve         le onunla sevi ti. Yağmur onları saf ve temiz bir ses örtüsüyle yıkadı. Adam dudaklarından çekildi, yüzünü g     elleriyle tutuyordu, alnından ve yanaklarından sular süzülüyordu ve kadın sa anak ya murda gözlerini kırpı tırarak onu gördü. Adam tekrar onun elini buldu, sonra sırtının küçük kısmını ve onu tufanın içinden ileriye doğru itti.

Tekrar onun kollarında olabilmek için çok daha çabuk ko tu.

Onu evin arka köşesindeki bir kapıya doğru çekti ve tökezleyerek içeri girdiler. Ben kapıyı rüzgâra karşı iterek kapattı ve hiç duraksamadan, parmakları Ben'in parmaklarına dolanmı  halde onu hızla geçit boyunca çekti. Yemek odasının yakınındaki bir koridora  ıktılar. Ev artık karanlık ve sessizdi, dışarıda pencereleri ve duvarları d ven fırtınanın sesleri hızlı ilerlemelerini engelliyordu.

Aniden durdu, tutu u sıkıla tı. İleride ayak sesleri duyuldu, ardından erkek sesleri. Bir lambanın parıltısı köşede sallanarak yakla ıyordu. Tavy'nin kalbi k t küt atıyordu.

Ben onu koridor boyunca sürükledi, bir kapı açtı ve içeri çekti. Tek bir mum, sadece geniş düz bir masa, panelli duvarlara dayalı sandalyeler, bir ıstaka rafı ve kristal karaflarla kaplı bir büfe ile d  enmi  bilardo odasını aydınlatıyordu. Anahtarı kilide soktu, kızın elini bıraktı ve sürgüyü sabitlemek için sessizce karşı kapıya doğru ilerledi.

Sırılsıklam giysileri içinde titreyen Tavy avuçlarını ve kulağını kapıya dayayıp dinledi. Ayak sesleri yaklaştı ve durdu. Kapı tokmağı tıkırdadı. Nabzı sıçradı. Nefes almaya cesaret edemedi.

Lord Gosworth'un sesi kalın ahşapta yankılandı. "Çoktan kilitlendi. Lanet olsun Doreé'nin Metodist uşağına, Cumartesi gece yarısı en iyi konyakların hepsini kapattı."

"Herhalde karım beni bekliyordur," diye mırıldandı arkadaşı. "Aferin sana, delikanlı." Yüne vurulan bir şaplak gibi bir ses. "Aferin sana."

Ayak sesleri azaldı. Sesler tamamen kaybolduğunda Tavy nefesini bıraktı, sonra aniden içine çekti. Ben'in elleri Tavy'nin ellerini kapadı, kapıya bastırdı, vücudu arkadan Tavy'nin vücuduna yaklaştı. Omuzlarından kalçalarına kadar sert ve amaçlı bir şekilde onu hapsetti. Adam Ben'in boynunu öptü ve Ben de başını eğerek ona izin verdi, zevkten titriyordu. Parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı, sonra kolu boyunca ilerleyerek göğsüne ulaştı. Sırılsıklam giysilerinin arasından onu okşadı ve vücudu karıncalanma patlamalarıyla gerildi.

Nefesleri kapıya karşı nemli geliyordu. Avucunun içine doğru itti ve adamın dokunuşu daha da sertleşti, diğer eli beline doğru yumuşadı ve tereddüt etmeden bacaklarının arasına girdi. Kadın nefesini tuttu. Adam onu derin ve uzun darbelerle okşadı, boğazını ve boynunu öptü, nemli teni ağzının altında alev alev yanıyordu.

Tavy içini çekti, adamın bu kadar kolay uyandırdığı derinliklerinden gelen ağır ve yabancı bir sestti. Onu istiyordu ve bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu, ellerinin üzerinde böyle sayıklamasını, arkasına bastıran erkek ihtiyacının tatlı cennetini, ürkütücü ama lezzetli. Adamın onu okşadığı yer ağrıyordu. Alnını kapıya doğru eğdi ve adamın kalçalarını kavramak ve vücudunu onunkine daha sıkı yerleştirmek için geriye uzandı.

Onu kendine çekti, kendine yasladı ve nefes alamaz hale gelene kadar sert, daha sert öptü. Sadece onu soluyana kadar.

Ben onu kollarına aldı, iki adım attı ve bilardo masasının kenarına oturttu. Ben'in ateşli bakışları onu sardı ve bu bakışların altında, sıırılsıklam olmuş, bir sokak çocuğu gibi üstü başı perişan Tavy kendini çok güzel hissetti. Adam ona her zaman kendini güzel hissettirmişti. Her zaman.

Etekleri sıkıyordu ama adamın elleri ayak bileklerindeydi ve baldırları boyunca sıcaktı. Kombinezon, cüppe ve eteklik yukarı çıktı ve ona yardım etti, parmakları titriyordu, vücudu ne olduğunu bilmediği ama istediği bir şeyi bekliyordu. Onu çok istiyordu. Kalçaları adamın sıcak ellerinin altında solgundu.

Ama bakışlarını kaldırdığında, adam onun yüzüne bakıyordu. Onu öne doğru çekip öptü, bacaklarını beline doladı ve hassas tenini pantolonunun ön kısmına değdirdi. Adam ellerini kadının arkasına doladı ve onu kendine doğru çekti. Adam gergindi ve kızın nefesi kesildi, onun için yanıp tutuşuyordu ama ne yapacağını bilmiyordu.

"Ben?" diye zar zor nefes alarak ona doğru bastırdı. Adam ellerini kızın göğüslerine doğru kaydırıp onu tuttu ve kız baygınlaştı, kendini onun sertliğine doğru kaydırırken adını fısıldadı, lezzetli zonklamasını dindirmek istiyordu.

Yavaşça onu tekrar masanın üzerine bastırdı. Sonra bir dizinin üzerine çöktü, kalçalarını kendine doğru çekti ve Tavy'nin yedi sonsuz yıldır hayalini kurduğu bedeniyle yeniden dans etmeye başladı.

İlk başta nazıkçe okşadı, dili onun ihtiyacına karşı yumuşaktı ve neredeyse derisinden sıçrayacaktı. Ama adam onun kalçalarını sıkıca kavradı ve ağzıyla onu sardı. Zaman durdu, dışarıdaki fırtına gerçekliğin çıplak bir yankısı oldu. Kıpırdamadan duramıyordu, her öpücüğünde, daha çok onun olduğu her saf zevk anında içinde şimşekler çakıyordu. Sırtını dikleştirdi, kalçalarını hareket ettirerek onu altına çeken sıcak okşamalarını karşıladı. Daha hızlı, daha sert okşadı, dili onun üzerinde ilahi bir işkenceye dönüştü. Kısa bir süreliğine içine daldı, alay etti. Nefes nefese kaldı ve masanın kenarlarını kavradı, tamamlandığını hissetme ihtiyacıyla çılgına döndü, nefesleri sığlaşana ve görüşü bulanıklaşana kadar onun dilini içinde daha fazla hissetmek için çılgına döndü.

"Lütfen," diye inledi, ona doğru gerinerek. "*Lütfen*, Ben."

Onu hatırladıklarının, hayal ettiklerinin ötesine götürdü, öylesine yüce ve eksiksiz bir zevkin içine soktu ki tüm vücudu ürperdi, sıcaklık yayıldıkça titredi. Nefes nefese kaldı, hıçkırarak ağladı, gözyaşı yoktu, sadece adamın dudaklarını öptüğü yerin derinliklerinden onu kucaklayan zengin, yüce kasılmalar vardı.

Adam onu kollarının arasına alıp yüzünü saçlarına gömdüğünde nefessiz kalarak titredi. Ona sarıldı ve kendisini bırakmamasını, asla bitmesini istemediği bir şeyin bitmesine izin vermemesini diledi.

"Bu-" Sesi hırıltılı çıkmıştı. "Bu masa çok güzel. Ama şimdi senin yatağında olmak istiyorum."

Harika bir şekilde güldü. Elleri kadının sırtında gezindi ve onu sıkıca göğsüne bastırdı. Görünüşe göre onu bırakmaya niyeti yoktu. Bitmeyecekti. Henüz değil.

"Ayakta durabilir misin?" dedi kabaca kulağına.
"Ayakta durmak mı? Şu anda uçabileceğime
inanıyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 14

GÖZ KIRPMAY. Ufkun etrafındaki o göz kamaştırıcı beyazlık.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Evin hatırı sayılır büyüklüğü göz önüne alındığında, ana süite oldukça hızlı bir yolculuk gibi görünüyordu. Ama -Ben onu karanlık geçitlerden hızla ve sessizce geçirirken yüce bir haz ve parıldayan bir beklenti arasında bocalayan- Tavy muhakemesine tam olarak güvenemiyordu.

Yatak odasında, adam sıırsıklam olmuş giysilerini dikkat çekici bir ustalıkla çıkarmaya başlamadan önce, ateşle aydınlatılmış mekânın detaylarına bakacak zamanı olmamıştı. Görevine odaklanarak ona yardım etti. İçinde olduğu sürece yatak odasının nasıl görüldüğü umurunda değildi. Ve şimdilik hiçbir giysisine ihtiyacı olmayacaktı. Onu tutkuyla, içtenlikle öpmüştü. Ondan saklayacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

Yine de, sonunda onun önünde çırılçıplak durduğunda, titredi.

"Yapma," dedi, kendini örtmeye çalışan kadının ellerini kavrayarak. Kollarını iki yana açtı. "Sen çok güzelsin. Çok güzelsin."

Güzelin de ötesinde. Enfes. Ve artık onun kıızıydı. Sonunda. En azından bu gece için.

Ben uzun, kararsız bir nefes aldı. Otuz yıl boyunca bu anı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama bunu sorgusuz sualsiz kabul edecekti.

"Kendimi Parvati gibi hissediyorum, burada kollarımı açmış çıplak duruyorum. Tabii sadece iki kolum olması dışında." Sırıttı. Sonra yanakları kızardı, sıcak gözleri parladı.

Ben'in içinde derin ve sıcak bir şey tersine döndü.

"Ne oldu?" Krem rengi teninin genişliğine ve altındaki koyu pembe cazibeye rağmen gözlerini dudaklarından ayıramıyordu.

"Aşk Tanrıçası'nın böyle bir durumda fazladan bir çift kolla ne yapacağını merak ediyordum." Parmaklarını yelpaze gibi çırpı. "Ve ellerini."

Ben'in ağzı kurudu. Kadının bileklerini çözdü, bir kolunu ince beline doladı ve parmaklarını kadının yağmurdan kararmış saçlarına geçirdi. Kadın yüzünü ona doğru çevirdi.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu hafifçe, ama nefesleri hızlıydı, göğüsleri adamın göğsüne doğru yükseliyordu.

"Belki de," diye mırıldandı onun sarhoş edici dudaklarına. "Ama şu anda sadece ikisine ihtiyacım var. Onları etrafıma koy."

Kendisine söyleneni yaptı ve en tatlı gülümseme dudaklarını büktü. Sertçe yutkundu ve dilinin ucuyla onun saf güzelliğinin izini sürmek, kadınlığını tattığı gibi onu da tatmak için ağzını indirdi. Octavia'yı baştan çıkaran ballı ve misk kokulu tadını rüyasında görmediğini bilmeye ihtiyacı vardı, tıpkı şimdi ağzının onun öpücükleri için yaratılmış gibi şekillendiğinden emin olması gerektiği gibi. Elini Octavia'nın yumuşak, yuvarlak arkasına götürdü ve Octavia boğazından zevkle miyavlayan bir ses çıkardı. Ben bu sesi her yerde, teninin altında, göğsünde ve ağrıyan sikiinde hissetti. Dudakları tatlıydı, boğazının kıvrımı mükemmelliğin narin bir eğimiydi, göğüslerinin kabarıklığı yemyeşil tepelerle son buluyordu, tüm vücudu şimdi, çok uzun zaman sonra tekrar ona aitti.

Eğildi ve diliyle esmer bir aureolün etrafında dolaştı. Kadın iç çekti ve adam oyalandı, ereksiyonu pantolonunun bağlarını zorluyordu. Parmakları saçlarının arasına kayd, diğer avucu omzunda düz duruyordu. Ağzıyla onun sıcak, yumuşak kadınsı güzelliğini ezberledi. Bu güzellik onun için çok değerliydi. Kadın kalçalarını oynattı ve kısık bir inilti duyuldu.

"Ben." Sesi cılızdı. Küçük bir iniltiyle ona doğru eğildi ama eli sertçe omzuna bastırdı. "Lütfen dur."

Başını kaldırdı, göğsü aniden gerildi.

Adamın boynunu kavradı ve ağzını kendine doğru çekti, dudakları açıldı, sanki adam onun her santimini öpmeye niyetliymiş gibi onu su katılmamış bir ivedilikle öptü. Öpüşmeyi kesti, nefesleri hızlı ve keskindi.

"İstiyorum-" Onu itti ve tökezleyerek geri çekildi. Yanakları ve mükemmel göğüslerinin sert uçları pembeye boyanmıştı. "Sen tamamen giyinikken benim burada Parvati gibi durmamın büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyorum," dedi açıkça mücadele ederek.

Ben bir an için kendini tuhaf bir şekilde sersemlemiş hissetti.

Vıcık vıcık kravatını çözdü. Sırayla yakasını, yeleşini ve pantolon askısını çıkardı.

Onu durdurmak için elini kaldırdı. "Sizi soyabilir miyim?" Zorlukla nefes aldı. "Keşke yapsan."

İnce ve çevik parmakları gömleğinin düğmelerinde çalıştı, nemli kumaşı kenara itti ve üzerine geldi.

Derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım."

Sabırsızlık Ben'in üzerine çöktü, parmak uçlarının tüy gibi yanması her yeri ısıtıyordu. Gömleğinin kuyruğunu pantolonundan kurtardı ve giysiye başının üzerinde sürükledi.

Octavia'nın gözleri daha önce hiç görmediği kadar büyüdü. Ben'in kaslarının her biri kasıldı. Çaba sarf ederek gömleği bırakacak kadar gevşetmeyi başardı. Kadın Ben'in vücuduna baktı, bakışları Ben'in omuzlarından beline, oradan da geriye doğru gitti. Daha önce hiç böyle bir eziyet görmemişti.

"Octavia." Sesi sabit olmaktan çok uzaktı.

"Hiç aklıma gelmemiştii," diye fısıldadı kadın tam bir hayranlık tonuyla ve eli önce dışarı fırladı, sonra durdu. Sanki ateşe uzanıyormuş gibi, avucunu Ben'in göğsüne koydu. Ben havayı içine çekti, kadının dokunuşu onu sıktı. Kalbinin sert gümbürtüsünü hissedebiliyor olmalıydı. Ben'in omzuna eğildi ve nefes aldı, düzensiz nefesleri Ben'in teninde yumuşacıktı. Kollarının iki yanında kalmasını istedi.

"Biliyor musun," dedi aynı tonda, baş döndürücü ve ince, "Lal her gün evini ziyaret ederdi. Sanırım mutfağa. Eve geldiğinde hep lezzetli şeyler kokardı, baharatlar falan."

"Lütfen az önce beni bir maymuna benzetmediğinizi söyleyin."

Güldü. "Tanıştığımız andan beri hep çok güzel kokuyorsun." Dudaklarını elinin yanına koydu. "Bir erkek gibi," diye iç geçirdi onun tenine karşı.

"Umarım öyledir." Kadının açık ağzının kadife okşayışı karşısında içindeki titremeyi durdurmak için boşuna çabaladı. Eli kolunun etrafında kıvrıldı ve iç çekerek kaburgaları üzerinden sırtına doğru ilerledi. Ayakları onu takip etti, göğüslerinin uçları onun etrafında dönerken kolunu okşadı. Sırtındaki yara izlerine verdiği tepkiyi sadece nefes alış veriş ve ardından kürek kemiğine doğru bıraktığı nefes ortaya çıkardı. Tam arkasında, avuç içleri adamın beline doğru kaydı, sonra tekrar onunla yüzleşmek için döndü. Bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırarak elini kalçasının üzerinden geçirdi. Gözleri parlıyordu.

Kelimeleri dudaklarından zorla geçirdi. "Turunuzdan memnun kaldınız mı?" "Hem de çok."

"Önceki mesleğinize devam etmek ister misiniz?"

"Evet, kesinlikle."

Pantolonun her düğmesinin açılması Ben'e sonsuza kadar sürecek bir işkence gibi geliyordu. Yumruklarını iki yanında sıktı.

"Rahatlamalısın." Sesi kendi yüksek gerilimini ima ediyordu. "Kollarınızdaki damarlar sıkıntılı." Eli pantolonunun üzerinde durakladı, sonra bileğini sardı. Eğildi ve nemli dilini Ben'in ön kolunun iç kısmında gezdirdi. Ben bir arzu dalgasıyla boğuştu, kadının ağzı artık çok yakındı.

Kadının omuzlarını kavradı, onu göğsüne doğru çekti ve sertçe öptü.

"Pantolonumu hemen çıkar yoksa ben çıkarırım."

Başını salladı ama "Belki de yapmalısın. Ellerim biraz dengesiz."

Gergin bir nefes verdi. "Octavia, özür dilerim-"

"Oh, *yapma*." Onu tekrar aşağı çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Sadece bu konuda hızlı ol." İnce parmakları pantolonunun kemerini sıyırdı, ereksiyonun şişkinliğinin üzerinde durduklarında hafifçe titriyorlardı. "Çok merak ediyorum."

Meraklıydı, titriyordu ama en az onun kadar istekli ve sabırsızdı. Adam kalan düğmeleri çözerken kadın sabit bir şekilde baktı, rengi uçmuştu. Ben'in onun hakkında ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Octavia Pierce gibi bir kadını başka hiçbir şekilde tanımamıştı. Bu konuda neden diğer kadınlar gibi olsun ki?

Kıyafetleri de gittiğine göre artık tek bir planı vardı: Kadının bacaklarının arasında ve içinde olmak. Ama onun başka bir fikri var gibiydi. İnce eli önce beline, sonra bir kez daha arkasına gitti, bakışları onu baştan aşağı süzdü.

"Aman Tanrım, Ben, sen çok güzel bir adamsın," dedi nefes nefese, ama adam cevap veremedi. Kadın o kadar yakın duruyordu ki, Ben vücudunun sıcaklığını onun uyarılmışlığı üzerinde hissedebiliyordu. Eli havada asılı kaldı. "Alabilir miyim?"

Sadece sarsakça başını sallayabildi.

Kadın ona dokundu, en hafif okşamayla ve adam çözüldü. Kollarını kavradı. "Octavia."

"Bunu o mu yaptı?" Sesi titriyordu.

Yüce Tanrım.

"Kim?" Zevkten acı çektiği için zar zor konuşabiliyordu.

"O. Priscilla Nath-"

"Onunla sadece beş dakika birlikte oldum."

Bakışları kararsız bir şekilde onunkilere kaydı. "Hızlı çalışıyorsun."

"Onunla sevişmedim. Ama önce başka konuları konuşmayı tercih etmezsen, seninle sevişeceğim. Hemen şimdi."

Gözleri kocaman açılmış bir halde hızla başını salladı. "Evet. Evet. Şimdi iyi olur."

Onu kaldırdı ve yatağına yatırdı. Beyaz çarşaflara karşı teni solgun, saçları koyu renkti. Ben onun güzel kollarına, uzun, biçimli bacaklarına, en uç noktalarındaki yumuşak kıvılcık saçlarına, mükemmel bir şekilde sivrilmiş dolgun göğüslerine, beklentinin hararetli havuzları olan gözlerine baktı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş, hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Dizlerini ayırdı ve aralarına girerek vücutlarını bir araya getirdi. Nefes nefese kaldı ve adam ona doğru kayarken inledi. Şaftıyla hafifçe onu okşadı, sıcaklığını karıştırdı ve kendini çıldırttı. Ona böyle dokunmak, ona sahip olmak... Sanki tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibiydi. Şimdi onu altında hissetmek, ipeksi kalçaları kalçalarını çevreliyor, nefesi ağırlaşıyor, binlerce yıldır kaçırılmış bir fırsat olabilirdi. Boşa geçen zaman.

Şimdi geri kazanması gereken zaman.

Adam dilini kızın boynunun yamacında gezdirirken, kız adamın omuzlarını kavradı, onu tuttu, yakınında tuttu ve Ben'in en derin yeri sızladı.

Adını fısıldadı, ona dokundu ve vücudu onun için dans etti, esnek kadın yıllardır ona vermeyi arzuladığı okşamaları istedi, daha fazlası için uzandı. Onu öperken, lezzetinde, yüksek, muhtaç iç çekişlerinde, göğüslerinin ve karnının büyüleyici yumuşaklığında boğuldu ve tahammülün ötesinde sertleşti. Ona yeterince dokunamıyordu. Onu hissetmeye ihtiyacı vardı

Ağızındaki uyarılma, diliyle onun gergin meme ucunu aldı ve kadın ona doğru eğildi, göğüslerini yukarı doğru itti, ağızğını inledi.

"Oh, Ben. *Evet.*"

Kadın onun altında kıvranıyor, tatmin olmak istiyordu. Adam vücutlarının arasına uzandı ve parmaklarını onun kadınlığı boyunca gezdirdi. Kadın avucuna doğru kayd, mükemmel ve hazırdu. Adam onu ayırdı, kısıtlama çabasıyla titremesine rağmen girişine karşı sabit durdu. Kadının kirpikleri dalgalandı, boğazından bir kabullenme sesi yükseldi. Ben vahşi bir rahatlamayla ileri doğru bastırdı, kadın onu kavradı, ıslak, *sıkı* - sevgili *Kama*, çok sıkı - ve Ben asla terk etmemeye yemin ettiğı bir cennete girdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

OKYANUS. İki kıtanın adalar gibi çevrelendiği, tuzlu ve seyrüsefere elverişli sulardan oluşan geniş topluluk.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Tavy Ben'in omuzlarına yapıştı. Tüm vücudu karıncalanıyor, Ben'in sıcak kucağında sarmalanıyor, Ben'in içine bastırıldığı noktaya odaklanırken karanlık bir hazzın içinde yüzüyordu. Biraz acıdı ama sonra kalçalarını biraz oynattı ve bu da iyi hissettirmeye başladı, garip, gergin, şaşırtıcı ve harika.

Sonra da iç burkucu bir acı. Ben'in avucu onun çığlığını hapsetti.

"Yüce Tanrım," dedi. Vücudu taş gibi hareketsiz kaldı. Ama Tavy'ninki çoktan yumuşamıştı, içindeki varlığının etrafında ısı toplanıyordu, lezzetli zonklama yeniden başlıyordu, ama eskisinden daha derin ve daha sıcaktı. Başını ve omuzlarını geriye attı ve adamın eli ağzından uzaklaştı. Adam onun içinde kendini iyi hissediyordu. Artık garip değildi. Aksine, mükemmeldi.

O zaman orada ondan çok daha az varmış gibi görünüyordu.

"Hayır! Gitme. Dur!" diye bağırdı, bacaklarını onun kalçalarına kilitledi ve omuzlarını kavradı.

Boynundaki kaslar öne çıktı, kolları ve göğüs kasları kendini onun üzerinde hareketsiz tutarken gerildi.

"İstesem de şimdi duramam," diye oldukça ikna edici bir şekilde cevap verdi, çenesi muhteşem bir şekilde gergin ve gözleri tamamen siyahtı.

"O zaman neden hareket etmiyorsun?"

"Çünkü Octavia," diye gergin bir sesle konuştu, "enfes kalçaların beni ölümcül bir kısıka aldı."

"Oh." Dizlerini gevşetti. "*Ohhh.*" Adam kızın içine, tam ve derin bir şekilde battı ve kız inledi ve aynı anda göğsünden o kadar derin bir zevk sesi geldi ki, duramayacağı konusunda doğruyu söylediğini anladı. Neredeyse tamamen çekildi, sonra yavaşça tekrar soktu. Sonra tekrar yaptı. Ve bir kez daha, ta ki kadın bunun parlaklığıyla iç çekene, ritmi anlayana ve onunla birlikte yaratana kadar.

Sonra, aniden, hiçbir şey anlaşılmadı. Düşünce yoktu. Niyet yoktu. Sadece zevk ve yoğun bir ihtiyaç ve onu bütünüyle ele geçiren, onu kaldıran ve etrafını saran, onları tek bir şey gibi gösterecek kadar derin bir acı. Onu elleriyle kavradı ve lezzetli bir şekilde içine çekti. Adam onu sertçe ve derinlemesine, her seferinde daha da derinlemesine içine aldı, o kadar içten okşadı ki gıdıklandı, acıdı ve tamamen açılana kadar onu doldurdu, itici hamlelerinde boğuldu. Sesiyle ona daha fazlası için yalvardı, kelimeler şekilsizdi, tenleri tutkuyla kayarken pürüzsüz ve kaygandı. Onu aradı ve o da güçlü bedenini ona verdi, ağzını öptü, göğüslerini okşadı, iç içe geçmiş ihtiyaçlarının çılgınlığıyla onu kör etti.

Çaresizlik içinde ona doğru yükseldi ve adam kalçalarını kavrayarak onu yatağa hapsetti, boynuna doğru aceleyle Hintçe bir yemin etti, ardından şaşırtıcı derecede şefkatle "*Madhuraa*" dedi.

Güzelmiş.

Onun adını tekrarlayarak bir tamamlanma kaosu içinde boşaldı. Bu öylesine parlak, öylesine kapsamlı ve sürekli bir coşkuydu ki, onun saliverilmesini içinde derinlere çekerken ağladı.

Ama sadece çok kısa bir an için.

Ciğerlerine hava çeken Tavy, ellerinin ve dizlerinin ondan uzaklaşmasına izin verdi ve yanağını yatağa çevirdi. Mahvolmuştu. Artık bir bakire değildi. Artık evlenmeye uygun değildi. Kalbini kıran adam tarafından ırzına geçilmişti.

Dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Macera peşinde koştuğu hayatı boyunca hiç bu kadar mükemmel bir macera yaşamamıştı.

Kadının yıkımının ortak mimarı bacaklarının arasından kalkıp yatağın kenarına oturdu. Bir elini yüzünde gezdirdi, başı eğikti. Teni nemden parlıyordu, ateş ışığında esmer gücü muhteşemdi. Tavy bakakaldı ve nefesi kesildi.

"Neden bana söylemedin?" dedi sessizce.

Yan yattı ve dizlerini göğsüne doğru çekti, içini bayıltıcı bir sıcaklık kapladı.

"Bilseydin bunu yapacağını düşünmemiştim. Ve sen de sormadın."

Yüzünü ona döndü, kaşları ciddiye. Bakışları onun tüm vücudunu taradı, dudaklarında oyalandıktan sonra gözlerine doğru yükseldi.

"Bana bu onuru verdiğiniz için teşekkür ederim."

Onun söylemesini beklediği şey bu değildi. Ve eğer o bu onuru kabul etmeseydi, mezara bakire olarak gidebileceği gerçeğiyle karşılık veremezdi.

Uzun bir süre onu izlemeye devam etti. Sonra bileğine dokundu, avucunu bacağına gezdirdi ve onu öpmek için eğildi. Ağzı nazikti, daha önceki gibi değil, onu ilk kez öptüğü zamanki gibi. Parmaklarını adamın ensesindeki kısa buklelerin arasından geçirdi. Ama ona daha fazla, her zaman dokunmak istiyordu ve elini omuzları ve sırtı boyunca kaydırды ve yara izlerini tekrar keşfetti.

Oturdu ve onun etrafında kıvrıldı, parmakları ilerledi. Adam hareketsiz kalarak onun keşfine izin verdi. Kadının nefesi perçem perçem akıyordu. Sırtının ortasında, her biri bir ayak uzunluğunda, ikisi çapraz, üçüncüsü daha aşağıya inen üç kaba, umber rengi yara uzanıyordu. Hindistan'da bazen kölelerin üzerinde görülen kırbaç izlerine benziyorlardı. Ama Benjirou Doreé o topraklarda her zaman bir prens olmuştu.

"Bunları nereden buldun?"

Geri çekildi ve yatağın üzerine uzandı.

"İngiliz okul çocukları bazen şaşırtıcı derecede vahşi olabiliyor," diye mırıldandı.

Tavy'nin burun delikleri alevlendi, kalp atışları yeniden hızlandı. "Kardeşlerin çocukları cezalandırmak için onlara ne yaptı?" "Hiçbir şey."

Gözleri büyüdü. "*Hiçbir şey mi?*"

"Hiç bilmiyorlardı."

"Sen hiç-" Sözüünü bitirmesine gerek yoktu. Belli ki onlara hiç söylememiştii.

Ona baktı - güzel bir çocuk olması gereken yakışıklı adama, korkunç dişli kaplanın üzerinde lirik bir şekilde oynayan zarif ellerine, hassas ağzına ve doğduğu kıtanın en derin sırları gibi derin gözlerine - ve huşu ve keder kalbine öylesine düzenli bir şekilde girdi ki, onlara yer açmak için nefes almayı bıraktı.

Yanağını onun göğsüne koydu, elini beline koydu. Kısa süre sonra uyur gibi oldu. Ama kalbi durmuş olan Tavy uzun süre uyanık kaldı, onun nefes alışını ve kalbinin düzenli ritmini hissediyor ve hayatının en büyük hatasını yaptığından şüpheleniyordu.

Büyük yatağında tek başına uyandı, yan yatmıştı, çarşaf lar üzerine örtülmüştü. Ocaktaki közler karanlığa en zayıf ışıltıyla dokunuyordu. Elbisesi ve iç çamaşırları bir sandalyenin arkasına asılmıştı.

Ellerini yanağının altından çekti ve oturmak için ayağa kalkarak odayı taradı. Ama adam arkasındaydı. Bakışlarını bir dokunuş gibi üzerinde hissedebiliyordu.

Omzunun üzerinden baktı. Perdeli pencerenin yanında oturmuş, koyu renk bir sabahlık giymişti. Saten gibi siyah saçlarının bukleleri gözlerinin üzerine düşüyor, yanaklarının çukurları loş ışıkt a belirginleşiyordu. Her zamanki gibi onu izliyordu.

"Neden uyumuyorsun?" Boğazı kurumuşt u ve sesi cızırtılı geliyordu.

"Çok daha tatmin edici bir faaliyetle uğraşıyorum." "Beni uyurken izlemek mi? Bu çok saçma."

Lezzetli dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ayağa kalktı ve sabahlık ayrıldı, yatağa doğru ilerlerken ipek muhteşem fiziğinin üzerinde kayıyordu. Adam yanına oturduğunda Tavy hızlı ve sessiz bir nefes aldı. Çarşaf beline kadar inmişti. Bu noktada onu bir kaz kafesi yaptığını biliyordu ama kendini açıkt a hissediyordu. Adam onun elini tutup başparmağıyla avucunu okşayınca sinirleri çözüldü ve yerini tamamen başka bir his aldı.

"Neredeyse şafak sökecek." Sesi sessiz kaldı, karanlığa gömüldü.

"Bir saat göremiyorum."

"Saate ihtiyacım yok."

"Neden? Lord Byron'ın vampirlerinden biri misin?"

"Ticaret gemileri erken yola çıkar. Ben genellikle bu saatlerde rıhtımda olurum." Gözleri parlıyordu. "Ama gecenin yaratıklarını tercih ediyorsanız, bunu araştırabilirim."

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok." Karnı karıncalanarak gülümsedi, sonra da adamın sıcak bakışları ağzına yönelince biraz daha alçaldı.

"Hizmetçiler yakında yurt dışında olacak." Ne kımıldadı ne de bakışları değişti.

"O zaman giyinip gitmeliyim." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek avuç avuca getirdi.

"Evet." Sesi oldukça alçak geliyordu.

"Ama belki," diye fısıldadı, "önce beni öpebilirsin."

"Bence bu akıllıca olmaz. Zamanımız yok."

"Bir öpücük için mi?"

Bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Octavia, yatağında çıplaksın. Seni öpüp öylece bırakamam."

Bir an hava almak için çırpındı.

Kollarını Ben'in boynuna doladı, açık ağzını Ben'in ağzına bastırdı ve Ben'in onu yatağa geri yatırmasına izin verdi. Ağızları birbirine kenetlenen Ben, çarşafları iterek kadının kalçalarını kendi kalçalarının altına çekerken, kadın da adamın omuzlarındaki sabahlığı yırttı. Kollarını serbest bırakarak onu sardı ve dili dudaklarının arasında gezindi. Bacaklarını onun etrafında doladı ve aralarına uzandı, onu ilk öptüğü andan beri sadece onun dokunuşunu arzuluyordu. Parmakları onun olağanüstü sert ve ipeksi erkeklik organının etrafını sardı.

Adam inledi, öpücüğü kesti ve kızın elini tuttu.

"Hayır." Sesi boğuktu. "Bunu yapamayız."

Muhtaç bedenini adamın eklemlerine doğru kaydırdı. "Hızlı olabiliriz. Aslında başka türlü olamayacağımı düşünüyorum." Adamın eli, kızın fevkalade ağrıyan yerini okşadığı için içinde sıcak bir gerilim oluşmaya başlamıştı bile.

Mükemmel dudakları bir an için onunkilerin üzerinde gezindi. Sonra onu bıraktı ve yataktan kalkarak uzaklaştı. Sabahlığını giydi ve kuşağını beline bağladı.

"Buradaki tek endişe kaynağı keşif değil." Şöminenin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi ve kadının giysilerini çıkardı.

Tavy çıplak ve soğuk bir şekilde baktı, midesi bulandı ve zevki kül oldu.

"Bunun başka ne gibi bir sonucu olabilir ki?" İnandırıcı bir ses tonuyla konuşmayı başardı.

"Şimdi gel." Giysilerini yatağın üzerine, onun yanına koydu. "Bana Imene Stack'in yeğenini yetişkinlikle ilgili her konuda eğitmekte başarısız olduğunu söyleme."

Tavy boğazındaki sert yumruyu temizlemek için mücadele etti. Sesi ona hiç benzemiyordu. Daha önce onun zengin sesinde arzu, kahkaha, öfke ve küçümseme duymuştu. Ama hiç acı duymamıştı.

"Apaçık ortada olduğu için beni bağışlayın," diyerek kıyafetlerine dokunmadı, "ama bu konuda endişelenmek için biraz geç değil mi?"

Gözleri okunmaz haldeydi. "Tedbirli olmak için hiçbir zaman geç değildir ve dün gece daha dikkatli olmalıydım."

Onu mahvetmek için daha kesin hesaplanmış sözler söyleyemezdi. Ve o da tahmin ettiğinden çok daha büyük bir aptallık yapmıştı. Tavy acısını bastırdı, asi duygularını bastırma konusundaki yılların pratiği yardımına koştu. Vardiyasına uzandı.

"Korse ve elbisem için yardıma ihtiyacım olacak, eğer isterseniz." Bir gece önce onları kısa sürede çıkarmıştı. Onun bu konuda yeterli deneyime sahip olduğundan hiç şüphesi yoktu.

İç çamaşırını başından çekti ve diğerlerini giymek için ayağa kalktı. Kalçalarını kaburgalarının etrafına yerleştirdikten sonra ona sırtını döndü. Bağlarken parmakları onunkilere değdi. Tavy elbiseye uzanamadan, adam elbiseyi aldı ve herhangi bir hizmetçinin yapabileceği kadar kolay bir şekilde giymesine yardım etti. Tavy'nin midesi ağrıyordu. İçindeki her şey acıyordu.

Elleri bağlayıcıların üzerinde durdu, omuzlarına gitti ve onu göğsüne doğru çekti. Adam derin bir nefes aldı ve kadın içindeki sıcaklığın kabarmasına karşı kendini çelikleştirdi. Bu gerçek değildi.

Yavaşça saçlarını topladı ve kenara çekti, nefesi boynunda yumuşaktı.

"Dün gece bana neden Constance'ı sordun?" "O benim arkadaşım. Ona ihanet etmek istemedim."

Bir an sessiz kaldı. "Oysa daha önce nişanlınızla ilgili hiçbir endişeniz yoktu."

Tavy nefesini tuttu. Nişanın sahte niteliğini bilmesine gerek yoktu. Bu sadece Marcus'u utandırır ve Ben için hiçbir şey fark etmezdi. Onu istiyordu ama geçici bir zevkten fazlası için ona sahip olmayacaktı. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Şimdi bunu bir kez daha açıkça ortaya koymuştu.

Geri çekildi ve onu yine soğukta bıraktı.

"Crispin'e onunla evleneceğini söyle."

Arkasına döndü. "Ne?"

"Ona kabulünüzün, şantajcının adını ve amacını size açıklaması koşuluna bağlı olduğunu söyleyin. Sonra, sana bu bilgiyi verdiğinde, bana söyle."

Yükselen öfkesini bastırdı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. "Sen düşündüğüm kişisin. Sen amcanın varisisin."

Cevap vermedi, ağırbaşlı bakışları hiç değişmedi. Uyurken onu izleyen o şefkatli adam tamamen gitmişti.

"Yapmanız gerekeni başarmak için her şeyi yaparsınız, değil mi?"

Bir an cevap vermedi. Sonra başını salladı. Birbirlerine baktılar, Tavy'nin kalp atışları hızlanmıştı.

Ben tekrar yaklaştı, parmak uçlarıyla çenesini kaldırdı ve dudaklarına yumuşak, mükemmel bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha, bu sefer uzun süren. Belki de son bir öpücüktü, ama uzaklaştığında gözleri bir kez daha sıcak ve nazikti. Bir başka numara ya da gerçek, hiçbir fikri yoktu.

"Şimdi, git." Sesi alçaktı. "Git nişanlıyla aranı düzelt."

Tavy kendini onun kollarına atmaktan ve kendisini asla bırakmaması için yalvarmaktan başka bir şey istemiyordu.

Omuzlarını dikleştirdi, ayaklarını terliklerinin içine kaydır ve kapıya yöneldi. Koridoru aydınlatan bir mum yoktu ama ona yol gösterecek bir ışığa da ihtiyacı yoktu. Kaybolmuştu ve şu anda hiçbir maddi aydınlatma ona yardım edemezdi.

Ben iliklerine kadar uyuşmuş bir halde kapalı kapıya baktı. Her zaman yaptığı gibi ihtiyacı olanı yapmıştı ve ölü amcasından, ailesinden ve denizlerin ötesinde ona bağlı olan herkesten her zamankinden daha fazla nefret ediyordu.

Ama doğruyu söylemişti. Ona karşı daha dikkatli olmalıydı - onun namusuna, sonra da geleceğine. Kendisine, bir başkasıyla nişanlıyken bir erkeğin dokunuşunu memnuniyetle karşılayan bir kadının bakire olamayacağını söylemişti. İstedikini, onu neredeyse ilk gördüğü andan beri istedikini elde etmek için düzgün, inandırıcı bir bahaneydi bu. Sonra kendini onun içinde kaybetmişti.

Güvenlik noktasının ötesinde, kolayca, isteyerek. *Bilerek*. Çünkü bir yanı onu kalıcı olarak kendine bağlamak, sonuçları ne olursa olsun onu kendine ait kılmak istiyordu.

Eğer kendini yükselirken bulursa, onunla evlenirdi. Ama o zaman gerçeği asla öğrenemeyecekti.

Adam tedbirli olmaktan söz ettiğinde güzel gözlerinde sıkıntı parlamıştı. Bunu gizlemeye çalıştı, ama bu konuda kötü bir gizleyiciydi. Ama belki de o an, unvanlı bir koca bulma konusundaki yaklaşımında hızlı bir değişime işaret ediyordu. Onun direnişi karşısında hızlı bir yeniden hesaplama. Kadının tutkulu dürüstlüğü ona buna inanmasının yanlış olduğunu söylüyordu. Ama kendini gizlemeye çalışan bir kadın her şeye rağmen tamamen dürüst değildi. Adam ona Crispin'le ilgili bilgi verdiğinde gözleri şaşkınlıkla ama aynı zamanda suçlulukla parlamıştı. Baronla olan anlaşması hakkında ona her şeyi anlatmamıştı.

Sırlar. Dissembling. Bir zamanlar Octavia Pierce'ın böyle şeyler yapamayacağını düşünmüştü. Ama o zaman kısa sürmüştü, Octavia'nın kendini başka hiçbir erkeğe vermediği kadar ona verdiği o geceden biraz daha uzun sürmüştü. Yatak örtüsündeki kan bunu kanıtlıyordu, tıpkı Octavia'nın vücuduyla ilgili deneyimleri gibi.

Ama bunu yapmadan önce, onun çoktan bir gelin seçmediğinden emin oldu.

Neye inanacağını bilmiyordu, sadece onu havadan, kendisine verilen hayattan daha çok istiyordu. Şimdi, onun açlığının tatlılığı hâlâ tenindeyken, Londra'daki evinden dışarı adımını attığı anda yapması gerekeni artık yapamazdı: onun var olduğunu unutmak. İster tasarlayarak, ister doğası gereği olsun, kadın onu tuzağa düşürmüştü ve o da bağlanmıştı. Geriye sadece kaderin onun elini oynatması kalmıştı.

Ben'in kazanmak gibi bir hayali yoktu. Dünyanın zenginlikleri zaten onun olmuştu, birçok kralın sahip olduğunun ötesinde bir servet ve nüfuz. Sadece tek bir şey istemesi, onun gibi bir adam için en basit ve yine de elde edilmesi en imkânsız olanı istemesi, kendi ebedi aptallığıydı.

Bölüm 16

KIRICILAR. Denizciler tarafından deniz yüzeyinin altında yatan kayaların üzerinden şiddetle kopan dalgalara verilen isim.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Şapeldeki Pazar ayininde Marcus her zamanki gibi gülümsüyor, hanımlara cazibesini, beylere de şakacılığını gösteriyordu. Ama arabalar Fellsbourne'dan ayrılmak üzere yola çıktığında, Tavy'nin yanına alnı açık bir şekilde geldi. Gözlerinde küçük kırmızı damlalar vardı ve teni solgun görünüyordu.

Tavy taş atamazdı. *Tuvaletini* yaparken kendini mezardan biraz daha iyi göstermek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. İki saatlik uyku ve çalkantılı duygular bir kadını korkunç bir şekilde yıpratırdı.

"Kasabaya döner dönmez halletmem gereken bir işim var ama ondan sonra seni ziyaret edeceğim." Marcus sanki buna hakkı varmış gibi onun koluna girdi.

Tavy neredeyse onu kapıyordu. Ama Ben, Gosworth'ler ve ailesiyle birlikte yakınlarda duruyordu. Ben'e yardım borcu yoktu ve Marcus'un sorunları artık umurunda bile değildi. Ama sevdiklerine yönelik tehdidi aklından çıkmıyordu.

Tavy kendi kendine bu maskaralığı oynamasının tek nedeninin bu olduğunu söyledi. Ama gerçeği biliyordu. Ben'i inkâr edemezdi.

sihirli bir halının üzerinde. Ondan yardım istemişti ve o da bunu ona verecekti.

"O halde bu akşam?" Marcus umutlu görünüyordu. "Yarın."

"Seni arabayla götüreceğim." Onun kolunu okşadı.

Ben ve St John'un arasında duran Alethea bir bakışıyla onu işaret etti. Tavy, tıpkı Doreé Markisi'nin geceyi onunla sevişerek geçirmemiş olan diğer konukları gibi, ev sahibine uygun bir şekilde minnettar bir veda etmeliydi.

Boğazı kururken bile histeri içinde sallanıyordu. Öne çıktı ve reverans yaptı.

"Nazik karşılamanız için teşekkür ederim lordum." Kadının kanının her bir zerresi onun için canlıydı.

Eğildi. "O zevk bana ait hanımefendi."

"Çok güzel bir eviniz var." Yunan çılgınlığından bilardo odasına ve ana yatak odasına.

"Bunu onayladığınıza sevindim."

"Octavia, benimle geleceksin." Leydi Fitzwarren telaşla aralarına girdi. "Doreé, misafirperverliğinin mükemmelliği konusunda babanın oğlusun. Aşçınızın körili dil balığı tattıklarımın en iyilerinden biri."

"Ona iltifatlarınızı ileticeğim leydim."

"Oh, bekle." Constance aceleyle yaklaştı ve Tavy'nin ellerini kavradı. "Döner dönmez seni kasabaya çağıracağım. Alışverişe ya da belki müzeye gitmek için bir plan yaparız." Elleri sıkıydı, bakışları tuhaf bir şekilde kırılıyordu.

"Bu çok hoş olurdu." Tavy onun parmaklarının baskısına karşılık verdi. Belki de Ben bu kadının kalbini tanımıyordu. Belki de Constance'ı tıpkı onu kullandığı gibi, onun tam ve hevesli rızasıyla kullanıyordu.

"Gel, Octavia." Leydi Fitzwarren onu uzaklaştırdı.

Dowager'ın arabasına tırmandı. Kabakların üzerine yerleşerek, arabadaki Alethea'ya veda etmek için parmaklarını kaldırdı ve bakışlarını diğer pencereye çevirdi. Araba, meyveleri balçıklı gözyaşları gibi yere dökülen usta kestanelerin çevrelediği düzlüğe çekildi. Gölün kenarındaki küçük Yunan tapınağına doğru uzanan zarif çim yamacına baktı, ağaçlar tapınağın uzak tarafına dizilmişti. Gece yağın şiddetli yağmurun ardından her şey pırıl pırıl parlıyordu; sonbaharın altın sarısı, krem rengi ve koyu sarıları dallarda ve yerde halı gibi duruyordu.

"Ucuz atlattık," diye haykırdı dul kadın rahatlamış bir nefesle. "Tanrıya şükür."

"Tanrıya şükür mü?" Tavy'nin vücudu yorgunluktan ve daha fazlasından dolayı çökmüştü.

"Tanrıya şükürler olsun ki orada birbirinizin kollarına düşmediniz."

Tavy omuz silkti. "Leydi Constance ve ben çok çabuk arkadaş olduk, bu doğru. Ama bazen bir dostluk böyle başlar."

"Constance'dan bahsetmiyordum."

Manzara yola doğru alçaldı ve Fellsbourne sonbaharda yaprakları dökülmüş bir çalılığın ötesinde kayboldu. Tavy yavaşça manzaraya, dul kadına döndü.

"Crispin ile hala nişanlı mısın, çocuğum?"

"Evet." Marcus onun reddini kabul edeceğine dair hiçbir işaret vermemişti. Ve şimdi her halükârda nişanını yenilemek zorundaydı.

"Anlıyorum."

"Mellicent Teyze, kasabada bir parti vererseniz çok sevinirim. Çok büyük bir toplantı olmasın ama herkesin akşam boyunca birbirinin cebinde olmayacağı kadar büyük olsun."

Dul kadın ellerini zarıfçe şişkin göbeğinin üzerinde kavuşturdu. "Hoşuna gitmeli mi?"

"Evet, oldukça fazla. Partilere bayılırım. Çok yakında olmasını isterim, en fazla iki hafta sonra ama tercihen daha önce."

"Öyle mi? Başka ne istersin canım?" "Doreé Markisi'ni davet etmenizi."

Dowager'ın dudakları büzüldü. "Başka kimse var mı?"

"Hayır. Yani, her zamanki türden insanlar. Ama özel olarak başka kimse yok." Kasabadaki evine tek başına gitmeyi alışkanlık haline getiremezdi ama Marcus'u kabul ettiğinde öğrendiği bilgileri onunla paylaşma fırsatı bulmalıydı. Ben elbette onu çağırmayacaktı. Bu bir kur yapma değildi.

Dowager'ın bakışları onu delip geçerken soğuk ellerini birbirine kavuşturdu.

"Octavia Pierce," dedi sonunda, "gizli bir kaçamak yapabilesin diye parti vermeyeceğim. Bu benim doğal eğilimime olmasa bile daha iyi bir muhakeme tarzıma aykırı."

Tavy başını salladı. "Niyetim bu değil, Mellicent Teyze. Sizi temin ederim."
Leydi Fitzwarren onu inceledi. "Hayır. Yüzünüzden öyle olmadığını
anlayabiliyorum." Ellerini dizlerinin üzerine vurdu. "O zaman partinizi verin."
"Yüzümden nasıl bir şey görebiliyorsun?"
"Çok ağırbaşlısın, eminim canım. Dedikoduculardan korkmana gerek yok."
Durakladı. "İkinizi birlikte görmedikleri sürece."

Marcus ertesi sabah gri ceketini ve Hessian giysileriyle şık bir şekilde ortaya
çıktı. Onu faytonuna bindirdi.

"Ne kadar etkileyici bir araba," diye yorumladı Tavy.

"Sadece senin için en iyisi." Kurdeleleri kopardı. "Bu çifti dün Lord
Michaels'tan aldım. Adamın şansı yaver gitmiyor, biliyorsun. Doreé tavsiye
etti. At etinden iyi anlar."

Tavy mırıldanarak onayladı. Marcus'un Ben'den bu kadar çabuk
bahsetmesi kötü bir alamet gibi görünüyordu. Ya da hiç.

Onlara parkın içine kadar rehberlik etti. "Özel olarak konuşma fırsatı
bulduğum için memnunum."

"Sanırım iki gece önceki davranışınız için özür dilemek
istiyorsunuz." "Affet beni, Octavia. Affedilemezdi-"

"Ayrıntıya girmene gerek yok. Beyefendiler içki içer ve akılsızca şeyler
söyler. Buna şaşmamak gerekir." Ben'in sert içkinin etkisi altındayken ona
ne söyleyeceğini merak etmeden de edemiyordu insan.

"Sen bir hazinesin, Octavia." Gülümsemesi samimi görünüyordu.

"Teşekkür ederim. Sanırım beni bu gözle görmeye aşırı düşkünsünüz."
Suçluluk duygusu artık onun sürekli yoldaşı mı olacaktı?

Aracı yavaşlattı. "Seni tanıdığım için ne kadar şanslı olduğumu
anlayamıyorum."

"Bunu biraz fazla kahverengi yapıyorsun, Marcus."

"Hayır." Atları içeri çekti ve dar koltuğun izin verdiği ölçüde ona döndü.
"Övgülerimde ve sevgilerimde samimiyim. Octavia, beni
umutlandırıyorsun."

Bir sinir cızırtısı ortasına doğru ilerledi. Kaşları çatılmıştı.

"Hope?"

"Olmamam gereken bir şeyin pençesindeyim. Senin yanımda olmanla birlikte bunun üstesinden gelebileceğimi umuyorum." Sert bir nefes aldı.

"Marcus, iyi misin?" "Korkarım hiç değilim."

"Bunun şantajcıyla bir ilgisi var mı?"

Sanki konuşacakmış gibi bakışlarını onunkilere dikti, sonra bakışları uzaklaştı.

"Lütfen söyle bana." Konuya girdi. "Görüyorsunuz, geçen gece aptalca davrandım. Düşüncesizdim, gerçekten. Teklifinizi tekrar gözden geçirdim ve bu konudaki hislerimin değiştiğini fark ettim."

Yüzü aydınlandı, bahsettiği umut şimdi yüzünden okunuyordu.

"Ama bir şartla," diye hızla ekledi. "Giriştiğin bu tehlikeli işin ayrıntılarını bilmeliyim. Eğer senin karın olacaksam, senin, benim ve muhtemelen ailemin neden tehlikede olabileceğini anlamam gerekiyor." Adam onun parmaklarını kavradı ama çok sıkı değil. Bugün ayıktı ve ela gözleri artık sıkıntısını belli etse de yine kendisi.

"Keşke sana söyleyebilseydim."

"Evet, bunu daha önce de söyledin. Ama eğer karın olmamı istiyorsan, bunu yapmalısın. Şantajcının adı ne ve senden ne istiyor?"

"Sevemeyeceğim bir meşguliyele sonsuza kadar bağlı kalmak," dedi alışılmadık bir şiddetle.

"Bir meşguliyet mi?"

"Bir saplantı." Sesi alçaktı. "Kendimi kurtarmak istediğim bir etki."

Tavy'nin midesi çalkalandı.

"Marcus, sen- Söylemek istediğim, sen-"

"Bu konuda kendi aklımın efendisi değil miyim?" Uzaklara, ağaç tepelerine baktı. "Evet."

"Afyondan bahsetmiyoruz, değil mi?" Hindistan'da pek çok İngiliz tüccar ve asker Doğu'ya özgü eğlencelere katılırdı, ama kadın bu adamda bunun belirtilerini hiç görmemişti.

"Keşke öyle olsaydık."

"O zaman-" Bunu nasıl sorabilirdi? Ama birdenbire çok mantıklı gelmeye başladı. "Başka bir adam mı?"

Başını hızla çevirdi, gözleri irileşmişti. "*Octavia.*"

"Şey, çok gizemlisiniz ve bu konuda çok sıkıntılı görünüyorsunuz. Ve uzun tanışıklığımıza rağmen beni sadece bir kez öptünüz. Başka ne düşünebilirim ki?"

"Böyle şeyleri bilmemelisin." Ama sesi pek de kırılgan değildi ve gözlerinde beklemediği bir takdir vardı.

"Ama biliyorum. Yani, bu kadar mı?"

İki elini de onunkilerin etrafına koydu. "Hayır, öyle değil. Ve seni tekrar öpmek istiyorum."

Ama yapmamıştı. Yine de Ben bunu yapmak için neredeyse her fırsatı değerlendirmişti. "Bana şantajcıdan bahset, ben de beni öpmene izin vereyim.

keşke."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Beni sadece bu şartla mı kabul ediyorsunuz?"

"Evet."

"Octavia, bu adamı aramamalısın. O tehlikeli biri."

"Öyle bir niyetim yok," dedi tüm dürüstlüğüyle. Yalan da aynı pürüzsüzlükte geldi. "Sadece bana karşı tamamen dürüst olduğundan emin olmak istiyorum." Ciğerleri ağrıyordu.

"Adı Sheeble."

Tavy'nin Crispin baronuna duyduğu son saygı kırıntısı da yok oldu. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın ve hangi şartları öne sürerse sürsün ona söylememeliydi. Kadının doğası ve ısrarı göz önüne alındığında, sadece bir isimle yetinmeyeceğini bilmeliydi. Bir kadına değer veren bir adam onu bu tehlikeye atmazdı. Onun için gerçek bir endişe duymuyordu, sadece istediği şeyi elde etmek istiyordu.

Tıpkı Ben gibi.

"Seninle ne işi var?"

"Bir geminin tam bir denetimden geçmeden İngiltere'den ayrılabilmesi için bir konşimento imzalamamı istiyor."

"İçinde yasadışı yük olan bir gemi mi?" Adem elması sarsıldı. "Evet."

"Ne tür bir kargo?"

Başını iki yana salladı.

Eldivenlerinin içinden bile olsa onun dokunuşuna daha fazla dayanamadı. Ellerini çekti ve kucağına koydu.

"Evlilik teklifini kabul ediyorum, Marcus."

Bir nefes aldı, omuzları yükseldi ve sonra aniden düştü. "Pişman olmayacaksın. Ve ben de hayatımızın geri kalanında sana minnettar olacağım."

"Minnettarlığa ihtiyacım yok. Sadece dürüstlüğe."

Rahatsız bir kıkırdamayla, "Sende ikimize de yetecek kadar var," dedi. Kurdeleleri tekrar iki eline aldı ve atları harekete geçirmek için dilini şaklattı.

Oh, evet, bir sürü dürüstlüğü vardı, ama şimdi ona asla sahip olamayacak bir adama olan zaafi yüzünden tamamen lekelenmişti. Belki de macera aramaktan yorulmuştu. Bu maceranın o kadar da heyecan verici olmadığı ortaya çıkmıştı. Kız kardeşinin evinin önünde Marcus onu faytondan indirdi ve elinin tersini öptü. Tavy kıvrınmamaya çalıştı. Onun öpücüğünü reddetti. Kapıya kadar eşlik edin.

Lal onu rahatlamış bir cıvıltıyla karşıladı ve omzuna sıçradı. Kuyruğu okşayıcı bir hareketle kolunun etrafında kıvrıldı, ağzının arkasından yumuşak gıdak sesleri geliyordu. Tavy başlığını çıkardı ve retikülünü masanın üzerine koydu.

Abha koridorda durdu.

"Senin yokluğundan memnun değildi." Rahatlatıcı yabancı gürültüsü kulaklarına sıcaklık gibi geldi. Tavy etrafındaki Hint seslerinin müziğini duymayı özlemişti. Çarşayı, gemilerle dolup taşan limanı, sığağı ve verandasını özlemişti. "Ülkeden döndükten sonra çok erken gittin. O anlamadı."

Tavy uzun süredir birlikte olduğu arkadaşını inceledi.

"Abha, Londra'da işler nasıl gidiyor?" "İyi, *memsahib*."

"Gerçekten mi?"

Ağır bir omuz silkti. "Bir şehir diğerine benzer." Madras'ta her zaman giydiği bol pamuklu pantolonu, gömleği ve tuniği giymişti. Sakalı ve saçsız başının üstündeki küçük şapkası her zamanki gibi düzgündü. Son derece rahat görünüyordu.

"Pek sayılmaz," dedi. "Ama burası sizin için sorun değil, değil mi?" "Evet, *memsahib*."

Tavy küçük tırnağını çiğnedi, sonra ağzından çıkardı ve fuayedeki masaya gitti. Leydi Constance'ın kartviziti gümüş tepsinin üzerinde duruyordu.

"Yeniden taşrada olmak hoşuma gitti," diye mırıldandı Abha'nın yararına. Constance çoktan şehre dönmüştü ve onu çağırıyordu. Eğer Leydi Fitzwarren Fellsbourne'da Ben'le aralarında bir şeyler görmüşse, Constance da görmüş olmalıydı. Ama Constance ona bu şekilde değer veriyorsa, arkadaşlıklarını bu şekilde sürdürmezdi.

"Abha, Doreé Markisi hakkında ne biliyorsun?" Kartı tabağın üzerine yerleştirdi. "Madras'taki herkesten en azından biraz daha fazla şey bildiğinden şüpheleniyorum. Her zaman her şeyi biliyorsunuz."

"Her şeyi değil. Bana neden onu sorduğunuzu bilmiyorum."

"Zekice. Açıkçası onun evinde bir hafta geçirdim, ki bu olağanüstü bir şey, Hindistan'a dair hiçbir iz yok." Yatak odasında bile. "Londra'da tanıştığım ve alt kıtada iki gün geçiren her İngiliz neredeyse türban takıp nargile içerken, olağanüstü, biliyorsunuz. Bu bir merak değil mi?"

Abha yine omuz silkti. Her zamanki suskunluğu şimdi pek hoşuna gitmiyordu. "Diğer hizmetkârlardan biri gibi görünmek için kıyafetlerini değiştirmemişsin. burada."

"Ben bir İngiliz lordu değilim."

"O bir İngiliz lordundan çok daha fazlası ve bunu sen de biliyorsun." Yanakları acınacak derecede sıcaktı. "Ve büyük bir ihtimalle sen ve ben, Londra'da yaşayanlar arasında bunun boyutunu anlayabilen birkaç kişiden biriyiz."

"Anlıyor musun?" Derin bakışlı gözleri sorguladı. Bu onun için alışılmadık bir durumdu, az konuşan ve az soran bir adamdı.

"Bunu öğrenmek için yedi yılın büyük bir kısmını pazar tezgahlarının duvarlarındaki çatlakları ve delikleri dinleyerek geçirdim. Sanırım biliyorum."

Ağzı bir sırtışıyla kıvrıldı.

Tavy kıkırdadı. "Siz ve Leydi Fitzwarren birbirinize çok benziyorsunuz." Keyfi yerine geldi. "Şimdi bir not yazmalıyım. Bunu Marki'nin şehirdeki evine teslim etmeni istiyorum. Lütfen doğrudan sizin elinizden aldığından emin olun. Eğer henüz kasabaya dönmediyse, notu geri getirin ve yarın tekrar deneyelim."

Kaşları çatıldı, ama "Evet, *memsahib*. Emin olacağım."

"Yeni mobilyaları beğendin mi, Doreé? Yıllar önce buraya benim kadar sık geldiğin zamanlardan çok daha gösterişli." Styles viski bardağını Hauterive'in loş salonunun tamamını içine alan bir hareketle salladı. "Bugünlerde müşteri sayısı artmış olmalı. Şuradaki Avery Dükü'ne bakın, Abigail Carmichael'ı yatağına atmayı umuyor. Ama o hâlâ şapkasını senin için hazırlıyor."

Ben'in bu hüzünlü sefahat *düşkünleriyle* hiç ilgisi yoktu. Her halükârda onların *küçük gönül ilişkileriyle* ilgilenmiyordu. Styles kesinlikle onun iyiliği için sohbeti hafif tutuyordu.

Ama Ben, kirli geçmişine yaptığı bu kısa gezintiden yeterince sıkılmıştı. Saatler süren kâğıt oyunları ve içkiler sırasında Styles setindeki küçük yaramazlıklar hakkında gevezelik ederken işe yarar hiçbir şey duymamıştı. Nathans ya da Crispin'le ilgili hiçbir şey duymamıştı ve son iki haftadır aklının bir köşesinde tuttuğu diğer konu, Creighton'ın ona gösterdiği gizem hakkında da hiçbir şey duymamıştı.

Styles, "Çok sıkılmış ve gitmeye hazırmış gibi bir haliniz var," dedi.

"Öyle mi? Size karşı ne kadar rahatsız edici derecede şeffaf olmalıyım."

"Hayır, Ben, bu konuda kardeşin gibi değilsin. Jack'in ne düşündüğünü her zaman anlayabilirdim. Kimse merak etmezdi." Styles'ın parlak mavi bakışları onu kararsızca karşıladı. "Ama bir erkeğin ne düşündüğünü bilmesinden hoşlanmıyorsun. Değil mi?"

"Çok fazla içmişsin Walker."

"O zaman bana sırlarından birini söyle, Ben. Yanıldığımı kanıtla."

"Ruhunuzu yatıştırmak için böyle bir çocukluk yapmam gerekiyorsa. Belki bana bu konudaki düşüncelerinizi söylersiniz."

Styles sandalyesine geri oturdu.

Ben konyağını döndürdü. "Geçenlerde bir Fransız'dan bir gemi satın aldım. Güzel bir gemi ama içinde çok ilginç bir gizem barındırıyor."

"Ne tür bir gizem?"

"Kalasların bir köşesine tıktırılmış türden."

"Yasadışı mallar mı?"

"Saç. Hem de çok fazla."

Styles'ın kaşları kalktı. "İlgi çekici olmaktan ziyade tuhaf. Adamına onu pazara götürmesini söyledin mi? İnsan saçı mükemmel bir fiyat alır."

Elbette."

"Senden istediğim düşünceler bunlar mıydı? Gerçekten de çok fazla içmişsiniz. Bu da benim gitme zamanımın çoktan geçtiğini gösteriyor." Ben ayağa kalktı.

Ağır bir el omzuna kenetlendi.

"Doreé, sen misin?" Beyefendi yanına geldi ve Ben'in elini sıkıca tutmak için elini bıraktı. "Siz misiniz, ben olacağım. Eskiden buraya üye taşıdığınızı söylediler. Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de size böyle rastladığıma sevindim." Adamın gözleri cam gibiydi ama Fletcher James'in gözleri neredeyse her zaman cam gibiydi, en azından son dört yıldır.

"Efendim." Ben eğildi. "Ben de şimdi çıkıyordum. İzninizle." "Ben de geliyorum. Sana söylemem gereken bir şey var, biliyorsun değil mi?"

İri yarı uşak onlara eşyalarını verdi ve Londra'nın cehennemlerinin hışırdayan, ıslık çalan gece yarısına adım attılar. Beş kapı aşağıdaki cin evinden müzik ve ışık yayılıyordu, Ben'in Leydi Ashford'un partisinden sonraki gece kaçtığı yer de orasıydı. Octavia'yı yeniden kollarına almasının üzerinden iki haftadan daha uzun bir süre geçmiş gibiydi.

"Araba lazım mı?" James bir at arabasını işaret etti.

"Teşekkür ederim, hayır. Atım sokağın karşısındaki ahırda."

"Ama orada bekle. Sana özellikle söylemek istediğim bir şey olduğunu söylemiştim." Adam sallanıyordu ama çiçekli yüzü ciddi görünüyordu.

"Söyleyin, efendim."

Gözlerini kırıştırdı. "Artık o kadar kolay değil, biliyor musun? Hatalı olduğunu kabul etmek insanı düpedüz rahatsız ediyor."

"Ah. Tabii ki."

"Anladın, değil mi?" Gözleri kısıldı. "Üç yıl önce o sivri uçla başımın beladan kurtulmasına yardım edenin sen olduğunu biliyordum." Başını iki yana salladı. "O zaman sana teşekkür etmeliydim ama bu fikir hoşuma gitmedi. Şimdi etmek zorundayım."

Ben yumuşak bir sesle, "O sivri, hakkı bana ait olan bir kargoda senin sözünü tuttu," dedi. "Durumun düzeltildiğini görmek benim de çıkarıma olacaktı."

"Beni kart oyunlarında adil bir şekilde yendin, beni keskin bir şekilde temizledin ve günümü hak etmediğini düşündüm. Ama Sally bana söylediğinde-"

"Devam etmenize gerek yok."

"Lanet olsun, bırakın da bir adam özür dilesin! David'in dişi domuzları

kadar sarhoş olmasaydım bunu yapar mıydım bilmiyorum ama şimdi tam zamanı." Başıyla onayladı.

Vurgu. "Karım bana içeri girmeden önce ondan nasıl izin istediğini anlattığında, onu görmeye gittiğin için Yaşlı Nick'ten daha çok kızmıştım. Ama o beni ikna etti ve şimdi ne kadar iyi bir şey yaptığını biliyorum."

"Karınız çok zarif."

"Hâlâ dans etmeyi hayal ediyor. Artık neredeyse hiç kimse aramıyor. Yine de bunun onu çok fazla rahatsız etmesine izin vermiyor. Tüm o yetimlerle yeterince meşgul. Ama bu işi ona götürmen iyi bir şeydi. Önemsemediğin çay değil, o lanet hastaneydi. Benim kötü şansım yüzünden Sally'nin kaybetmesini istemedin, değil mi?"

"Bu daha ziyade karınızın onu kaybetmek isteyip istemediğiyle ilgili bir soruydu."

James'in kaşları çatıldı. Bir an için Ben'e baktı, gözleri aniden keskinleşti.

"Bir erkeğin hayatının nerede olduğunu biliyorsun, değil mi Doreé?"

Fletcher James'in durumunda, dört yıl önce geçirdiği bir araba kazası sonucu bacakları kullanılamaz hale gelen ve hayat dolu bir hayat kadını olarak *geçirdiği* günleri aniden sona erdiren genç karısı tekerlekli sandalyesindeydi. O andan itibaren, kocasının şu anda bulunduğu yerden iki sokak ötedeki küçük ama yoğun bir kimsesizler hastanesinin tek patronu olarak varlığını sürdürmeye başladı.

"Sanırım," diye mırıldandı Ben. "O halde iyi akşamlar James. Karına en iyi dileklerimi ilet."

"Bunu ona kendin verebilirsin," dedi James tereddütle, sanki reddedilmekten çekiniyormuş gibi, "eğer bir gün aramak istersen."

Ben, kravatını tuhaf bir şekilde sıkarak sokağı geçip mews'e gitti. O kadar nadiren işlerinin küçük ayrıntılarıyla ilgilenirdi ki - hem kamuya açık işler hem de denizin altındakiler. Ancak bazen, sadece o hastanenin eşiğinden geçerken ruhunu anladığı Sarah James'in durumunda olduğu gibi, karşı koyamamıştı. Kocasının minnettarlığına ya da aramak için bir davete bile ihtiyacı yoktu.

Ancak onun mutluluğu tamamen başka bir şeydi. İyi hissettiriyordu.

Ben, omuzlarına yerleşen alışılmadık bir huzur duygusuyla eve doğru yola çıktı. Antreden içeri girdiğinde Samuel onu karşıladı.

"Lordum, belli bir kişi sizinle konuşmak için bir süredir bekliyor. Mavi salonda."

"Teşekkür ederim." Bir çift mum koridoru aydınlatıyordu ama Ben'in kendisini kimin beklediğini bilmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Samuel'in alışılmadık hoşgörüsü

Ziyaretçinin kalması için şifre
çözmeye gerek yoktu. "Merhaba,
Abha."

Ben'den yarım baş daha uzun, boynu ve göğsü gençliğinde taşıdığı
pamuk balyaları gibi kalın olan adam ayağa kalktı ve öne çıktı. Derince
eğildi.

"Lordum."

Ben'in çenesi büküldü. "Aşırı resmiyeti bir kenara bırak. Artık benim
yanımda çalışmıyorsun."

"Beni onurlandırdınız, *sahibim*."

Ben kaşlarını çatı, göğsü gerildi. Abha'nın burada olmasının tek bir
nedeni olabilirdi. "Benim için bir mesajın var mı?"

İri yarı adam ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Ben onu
yeleğinin cebine soktu. Abha kımıldamadı.

"Eee?" Ben'in sesi sinirli çıkmıştı. Bu adamı hayatı boyunca tanımış,
çocukluğunu Abha'nın yanında diğer insanlardan daha fazla geçirmişti.
Aradan geçen on sekiz yıl hayatlarını Madras çarşısının dar sokaklarından
ve Abha'nın genellikle yaşadığı Mysore çevresindeki pamuk tarlalarından
çok uzaklara götürmüştü. Ama Abha'nın gözlerindeki açık niyet yirmi yıl
önce olduğu gibi aynıydı.

"Tanrım, on beş yaşından beri hiç değişmemişsin," dedi Abha sessiz
kaldığında. "Ne oldu? Şimdi bana ne söylemek istiyorsun?"

"Size hizmetim için bana ödeme yaptığınız sırada onurumdan dolayı
bunu söyleyemedim."

Ben bekledi.

"Şunu söyleyeyim, Benjirou. Bir kez hayatını kurtardım. Aynı kolaylıkla
elinden alabilirim ya da ..." Durakladı. " . . . yapmamı dilemeni
sağlayabilirim."

Ben'in damarlarında bir ürperti dolaştı. "Annemin kardeşinin oğlu," dedi
Japon melezinin anlayamayacağı bir niyetle, "beni emziren annen ve sana
oğlu gibi davranan benim annem böyle bir şeye iyi gözle bakmazdı."

"Babamın kız kardeşinin oğlu," diye cevap verdi amcasının piçi, "annen
ve benim asla haberimiz olmaz."

Aralarındaki karanlıkta sessizlik uzanıyordu. "Beni
hangi yanlıştan dolayı suçluyorsunuz?"

"Bunu önlemek için bana yedi yıl para ödedin." "Ona
zarar vermek niyetinde değilim."

"O zaman onu rahat bırak."

Ben onun bakışlarını dik karşıladı. "Yapamam."

Abha'nın ağır göz kapakları çöktü. "O zaman dikkatli ol kuzenim."

Ben'in omurgasının kilidi açıldı. Abha gerçekten kötü niyetli olsa ona böyle demezdi. Abha'nın bir tehdidi yerine getirme yeteneğine büyük saygı duyuyordu. Yıllar önce Octavia'ya göz kulak olması için üvey kardeşini tutmasının nedeni de buydu. Ben İngiltere'ye dönerken Abha onun yanında kalmış, Ben'in onu korumak için dünyada en çok güvendiği adam olmuştu.

Bundan sonra, yedi yıl boyunca yılda dört kez, Abha binlerce mil öteye aynı mesajı göndererek onu bu yüce küstahlığı için cezalandırdı. Her seferinde, sadece üç kısa kelime: *O iyi*.

Ben başını salladı. "Kendime iyi bakacağım."

Abha döndü ve başka bir şey söylemeden evin arka tarafına, hizmetçilerin girişinden çıkacağı yere doğru gözden kayboldu.

Ben avuçlarını yüzünde gezdirdi, derin bir nefes aldı ve salona geçti. Büfeden üç parmak viski doldurdu ve bardağını ateşin önündeki sandalyeye taşıdı. Oturdu, kristali ayağının dibine koydu ve kadının mektubunu çıkardı.

Bir kez daha nişanlandım ve arzuladığınız şeyin bir kısmına sahibim.

İmzasızdı. Abha'ya onun gibi güvenmek zorundaydı ama yine de ayrıntıları kâğıda dökerek kendini tehlikeye atmamıştı. Leydi Fitzwarren'ın toplantısında ona şahsen anlatacaktı.

Sandalyeye yaslandı ve gözlerini ateşe dikti. Alevler kömürleri yalıyor, ölü maddenin sert siyah parçalarından hayat çıkarıyordu. Leydi James'i ve hastanesini hatırlamanın verdiği memnuniyeti yeniden yakalamaya çalıştı. Ama yapamadı. Karıştığı bu işte en ufak bir diğerkâmlık kırıntısı yoktu. Yapması gerekenleri öğrenmenin eşiğinde olduğu için hafif bir memnuniyet dalgasını hak etmiyordu. Senaryonun bu tek satırındaki keskin çekingenliği hak ediyordu.

Onun eliyle kaleme aldığı kelimelere tekrar baktı ve gözlerini kapattı. Onun tek arzusuna çoktan tamamen sahip olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

ABACK. Bir geminin yelkenlerinin, rüzgarın gücüyle direklere doğru bastırıldığı zamanki durumu.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Déjà vu.

Tavy, minik inciler ve payetlerle süslü beyaz ipek elbisesini giymiş, beyaz saten kurdeleyle başının tepesine yerleştirilmiş saçlarıyla tuvalet masasının önünde oturuyordu. Her zamanki imkansız turuncu tutam, alnının üzerinden sarkmak için düzenlemeden çaldı. Saçını düzeltti ama hemen geri düştü.

Sakinleştirici bir nefes aldı. Tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi, sinirler karnını burktu. Ama yedi yıl öncesinden farklı olarak, bu gece gerçekten partiye gelecekti. Ön kapıdan.

Leydi Ashford erkenden geldi ve misafir odasında Tavy'nin yanında yerini aldı, her yeni gelen hakkında Tavy'nin dikkatini neredeyse dağıtacak kadar zekice yorumlar yaptı. Neredeyse. Salon doldu ve Tavy kendini bir kez daha 1814'te Madras'ta, insanlarla dolu bir evde hayal etmeye başladı, ancak sadece orada olmayan birini görmek istiyordu.

Marcus kapıdan içeri adımını attı. Gözlerini kocaman açarak ev sahibesine döndü.

"Lord Crispin'i mi davet ettiniz?" diye fısıldadı.

"Elbette onu ben davet ettim. Onunla nişanlısın. Senin için bir parti düzenleyip nişanlını davet etmeyi ihmal edemem, değil mi?"

"Ama herkes bunun bir nişan partisi olduğunu düşünecek."

"Öyle olacağını söyleyebilirim." Tübanın içine sarılmış metrelerce mor tülün altından, dul kadının iğneli gözleri sabit bir şekilde bakıyordu. "İkisini birden yapamazsın, canım."

Tavy cevap veremedi. Marcus'u bu akşam için bir an bile düşünmemişti, sadece Ben'in geleceğini ve onu görünce susuzluğunu giderebileceğini düşünmüştü. Ve tabii ki ona haberlerini söyleyecekti.

Constance kapıda belirdiğinde nihayet "Düşündüğün gibi değil," diyebildi. Başlar her zamanki gibi ona doğru döndü. Marcus'un koluna girdi ve yaklaştılar.

"Bunu daha önce de söylemiştiniz," diye mırıldandı Leydi Fitzwarren, "ama henüz bunu kanıtlayacak bir delil görmedim."

"İyi akşamlar, hanımlar." Marcus zarif bir bacak yaptı.

"Bu akşam ne kadar güzelsin Octavia." Constance sevgiyle gülümsedi. "Sen de Valerie. Ve ne kadar muhteşem bir eviniz var Leydi Fitzwarren." Tamamen Mısır tarzında döşenmiş odaya baktı. "Burası çok güzel, altın rengi ve kırmızı. Ve bir Yunan tapınağı gibi sütunları olan sade beyaz fuaye. Evinizdeki her odanın farklı bir tarzda döşendiğini duydum."

"Evet, evet. Bu yıl yeniden dekore etmekle çok meşguldüm. İkinci salon benim favorim. Sümer zigguratı, bilmiyor musun?"

Constance eldivenli ellerini çırpı. "Görebilir miyim?"

"Elbette, hayatım. Valerie, bize katıl ve bu çifte kumruların biraz özel sohbet etmesine izin ver."

Valerie'nin karanlık bakışları Tavy ve Marcus arasında gidip geldi, sonra kapıya yöneldi.

"Muhteşem evinize ne kadar bayıldığımı biliyorsunuz, Mellicent. Ama Lord Doreé'nin geldiğini görüyorum ve diğerleri onu yutmadan önce onunla konuşmalıyım. Toplum içinde o kadar seyrek dolaşıyor ki, herkes o varken dikkatini çekmek için can atıyor." Parlak bir gülümsemeyle kapıya doğru ilerledi.

Tavy, Valerie'ye doğru bakmamak için kendini zor tuttu. Dowager ve Constance uzaklaşırken Marcus bir adım daha yaklaştı. Tavy aralarındaki mesafeyi açmamak için kendini zor tuttu.

"Sizinle daha önce konuşma fırsatım olmamıştı. Bugün Leadenhall Caddesi'nde oldukça meşguldüm. Ama duyurunun dört gün içinde gazetelerde yayınlanacağını bilmek sizi memnun edecektir. Burada, şehirde mi evlenmeyi tercih edersiniz yoksa taşrada mı?"

Tavy nefes almakta zorlanıyordu. Her şey çok gerçek ve artık çok yakın görünüyordu. "Bunu hiç düşünmedim, gerçekten Marcus. Özür dilerim."

"Şimdi yap. Randevu için sabırsızlanıyorum." Gülümsedi, bakışlarında sabırsız bir aşıktan eser yoktu. Ama insanlarla dolu bir odada duruyorlardı. Arzularını bu şekilde ifade etmesi pek mümkün değildi. Gerçi Leydi Fitzwarren'a göre Ben bunu yapmıştı.

Karşı koyamadı. Bakışlarını kapı aralığına çevirdi. Küçük bir grubun arasında duruyordu, Valerie de onun yanındaydı. Diğerleri Vikontes'in söylediği bir şeye güldü, o gülümsedi, sonra odanın öbür ucundaki Tavy'ye baktı.

Kadının içi sanki Marcus ona dokunmuş gibi ısınarak ve sıkışarak çöküyordu. Adam dikkatini diğerlerine verdi ve kadın da dikkatini tekrar Marcus'a yöneltti.

Baronun ağzında bir çizgi vardı.

"Evet, Marcus. Düşüneceğim-"

"Sana onu cesaretlendirmemeni söylemişim, Octavia."

Sinirleri yatıştı, dilinin altında metalik bir tat vardı. "Cesaretlendirmek mi?" "Bana hangi adam olduğunu sormuyorsun?"

"Bana sadece bir kez böyle bir emir verdin, Marcus. Bunu yanlış anlayamam."

"Karımın başka erkeklerle eğlenmesine izin vermeyeceğim."

Tavy cevap veremedi. Marcus'un suçlayıcı bakışı ve kendi ikiyüzlülüğü midesini bulandırıyordu. Onaylanmamayı hak ediyordu. Nereye gitmişti? Leydi Fitzwarren'a rol yapmayı bıraktığını söylemişti ama artık bildiği tek şey bu gibi görünüyordu ve ruhunda kötü bir his uyandırıyorordu.

"Marcus, bu gece seninle tekrar konuşamam. İkimizin de hoşuna gidecek bir şey söylemem. Ama yarın arayacağını umuyorum."

"Geleceğim. Erkenden." Onun ellerinden birini kavradı. Tavy buna izin verdi. Kimse bunun üzerinde durmayacaktı. Duyuru henüz gazetelerde yer almamıştı ama dedikodular, orada bulunanların çoğunun nişanlandıklarını bildiğinden emindi. "Ama bu gece böyle bırakmayın. Böyle aptalca bir şey söylediğim için özür dilerim." Bakışlarında bir tedirginlik kıvılcımı çaktı, ama bunun yeri belliydi. Yalvarmaya alışık değildi.

Uzaklaştı ve diğer konukların olduğu gruba doğru ilerledi.

Sonraki bir saat boyunca ne konuştuğunun farkında bile değildi, Leydi Fitzwarren'ın bu etkinlik için tuttuğu keman üçlüsünü, alkışları ya da ev sahibesinin konukları bitişikteki odada içeceklerin tadını çıkarmaya davet etmesini duymadı bile. Sahte nişanlısından kaçmak ve görevini yerine getirmek için fırsat kollamakla meşgul olması onu gerginlikten felç etmişti. Salon boşaldığında ve Ben piyanonun yanında onun yanına geldiğinde, ona güçlükle bakabildi.

Yakın duruyordu ama dikkat çekecek kadar değil, elleri arkasında kenetlenmişti.

"Bunu yapamam." Avuçları nemliydi. "Bu şekilde yalan söyleyemem. İçim dışıma çıkıyor."

"Bunun için üzgünüm."

"Ama her şeyi ben başlattım, değil mi? O gün evinize gidip yardım istediğim için kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Hiçbir şey ama"-
başka bir yalan

-"Benim aptalca merakım." Sadece onu tekrar görmek istemişti. Onu bir kez daha tanımak.

"Daha ziyade, ona yardım etme arzunuz."

Havası söndü. "Şantajcının adı Sheeble. Marcus'tan yasadışı kargonun yetkililer tarafından tespit edilmeden limandan ayrılmasını sağlayacak bir belge imzalamasını talep ediyor."

Son konuklar da salondan ayrıldı. Antrenin kapısında sadece bir uşak kalmıştı. Yemek salonundan neşeli bir sohbet yayılıyordu. Tavy'nin dirseği piyanonun üzerindeki bir bardağı itti, içindekilerin keskin aroması ona doğru yükseldi. Bardağı eline aldı ve sıvıyı bir dikişte içti, dumandan öksürdü.

"Bunun bir yararı olmaz," dedi Ben yumuşak bir sesle. "İnan bana."

Bakışları bir anda yukarı kaydı. Gözleri o kadar koyu, o kadar güzel ve yoğun ki, tembelce dalmalarına rağmen. Onların içine düşebilir ve bir daha asla çıkma isteği duymayabilirdi.

Yani kazara tökezlememeli.

"Buna benim karar vermem en iyisi." Bardağı titreyerek yere bıraktı. Adamın yakışıklı yüzündeki tek bir siyah kaş kalktı. Kadın dudaklarını büzdü ve adamın bakışları dudaklarına yöneldi. "Ağzıma bakma."

"Bunu yapmaktan kendimi alıkoyamıyorum."

"Düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyor bana."

"Özellikle hangi şeyleri duymayı çok isterim."

"Hayal edebileceğinizi söyleyebilirim."

"Sanırım. Yine de onları senin dilinden duymak beni memnun eder." Gözlerinin parlaklığına bakılırsa, bu onu çok memnun edecekmiş gibi görünüyordu.

"Bu benim yüzümü kızartırdı. Her halükarda, bu konuşmayı yapmamalıyız."

"Belki burada değil. Ve kızarmanız çok yakışıyor. Görüldüğü her yerde."

Tavy'nin nefes alışları hızlandı. "Bunun olduğunu sanmıyorum."

Hâlâ bardağı tutan elini tuttu, parmaklarını çözdü ve teni onunkine karıştı. Tüm vücudu. Bu gece eldiven giymeliydi. Tanrı aşkına, tam bir zırh giymeliydi.

"Seni düşünmeden duramıyorum." Adamın sert sesi, kadının duyuları arasında gürledi.

Hızlı hızlı nefes aldı. "Bir sebepten dolayı buna mecbur musun?"

Yanağında bir kırıksıklık belirdi. Ama onu serbest bıraktı. Kadın neredeyse onu tekrar yakalayacaktı.

Omuzlarını dikleştirdi. "Yarın Marcus'a nişanlılığımızın sona erdiğini söylemek niyetindeyim. Tekrar."

Bir kırbaç bile çıkmadı. "Nasıl istersen."

"Bu yöntemle daha fazla bilgi edinmemi istemiyor musunuz?"

"Hayır."

Kadının içi panikle burkuldu. "O halde, toplum içinde bu kadar düzensiz dolaştığınıza göre, sanırım bir daha birbirimizi görmeyeceğiz."

Kaşlarının arasında çatıklar oluştu. Günün bıyıklarının en ufak bir gölgesi çenesine vuruyordu. Bedeninin hafızası, boynunda ve kalçalarının iç kısımlarında yine o sertliği hissetti.

"Sizi ziyaret etmek istiyorum," dedi. "Alabilir miyim?"

"Bu isteği daha önce de duymuştum. Bu ikinci seferde buna pek inanmıyorum."

Duygular yüzünde hızlı bir şekilde oynadı. Şaşkınlık ve şüphe. Ama aynı zamanda umut. Ben'in göğsü genişledi, beklenti sıcak rahatlamaya karşı baskı yaptı.

"Belki bunu hak etmiyorum," dedi, "ama bana bu onuru bahşedin. Lütfen."

Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. Bakışları yemek odasının kapısına kaydı. Ama Ben başını ondan çeviremedi. Kadının çenesinin mum ışığıyla aydınlanan açısı ve boğazının eğimi onu büyüledi.

"Octavia," diye tısladı Constance odanın öbür ucundan. "Özleniyorsun."

Octavia başka bir şey söylemeden etrafından dolaşp uzaklaştı. Kendini sabitlemek için piyanoya yaslandı. Constance Octavia'nın koluna girdi ve onu yemek odasına doğru çekti. Leydi Fitzwarren kapı aralığında onların yerini aldı.

"Doreé, seninle hemen konuşmalıyım." Kadın kararlı adımlarla ilerledi.

Adam eğildi. "Hizmetinizdeyim leydim."

"Bana şirinlik yapma. Ne söyleyeceğimi bildiğini sanıyorsun ama en ufak bir fikrin bile yok." Menekşe rengi bir parfüm girdabıyla adamın önünde durdu.

"Beni aydınlatmanız için size yalvarıyorum, hanımefendi." Mellicent Fitzwarren'ı Cambridge'deki günlerinden beri tanıyordu. Ashford'un vaftiz annesi Leydi March onu dul kadınla tanıştırmıştı. Ne amaçla olduğunu o zamanlar anlayacak kadar zeki değildi ama kısa sürede anlamıştı. Leydi Fitzwarren kasabadaki herkesi tanıyordu ve çok zeki biriydi. Onun ve Leydi Ashford'un Octavia'nın hamisi gibi görünmeleri tamamen *tesadüftü*.

Ben tesadüflere inanmazdı.

"O kız yakında evlenmeli," dedi kadın, "Octavia Pierce'ı kastetmiyorum. Daha doğrusu şu anda değil."

Tesadüf yok. Ben'in hayatında yok. "Leydi Constance'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Zeki adam. Baban gibi." Kürklü yelpazesinin ucuyla göğsüne vurdu. "Bu da tam olarak konumuzla ilgili. Bunu sana Fellsbourne'da söylemeyi umuyordum ama fırsatım olmadı. O mezarlar artık taze değil ama baban ve kardeşinin ölümleriyle ilgili gizem hâlâ devam ediyor. Bunu araştırmalı ve sonlandırmalısın yoksa o sevgili kız kendini bu trajik bağdan asla kurtaramayacak."

Ben bir an durakladı.

"Endişenizi takdir ediyorum leydim. Dürüst konuşmanın büyük bir hayranıyım."

"Bu benim için son derece açık." Gözleri parlıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki konuyu daha önce ne bu kadar acil ne de bu kadar gizemli olarak değerlendirmiştim."

"Şimdi öğreneceksin. Sizin kır evinizdeyken Abel Gosworth ile ilginç bir konuşma yaptım ve yangının kaza olmadığını düşünen tek kişinin ben olmadığını anladım."

"Hanımefendi?"

"Muhafazakârlar, Şirketi Doğu Hint Adaları hakkında hiçbir şey bilmeyen adamların eline teslim etmek için o tasarımı Parlamento'dan geçirdiklerinde, baban bunu bozmak için deliye dönmüştü."

"Doğu'daki ticareti kontrol etmek için en uygun kişilerin yerlileri anlayan ve onlarla el ele çalışan kişiler olduğuna inanıyordu." Ben'in amcası gibi, kültürlerin karşılıklı paylaşımına önem veren ve kız kardeşini bir İngiliz'le evlendiren yerliler de böyleydi.

Dowager'ın dudakları büzüldü. "Bana inanmadığınızı görebiliyorum."

"Suikast ağır bir suçlama leydim. Ve elbette, benim Kardeşim de o yangında öldü. Siyasi konularda babama hiç benzemiyordu."

"Jack Parlamento'yu hiç umursamadı demek istiyorsunuz. Ama başkalarının umurundaydı ve o ateş kendi kendine yanmadı. Kaybedecek zamanınız yok. Zavallı kız histerinin eşiğinde." Telaşla uzaklaştı. "Şimdi gel de bir şeyler ye," diyerek mor kumaşla örtülü bir omuz attı. "Teniniz solgun ve biraz renklendiğinizde çok daha yakışıklı oluyorsunuz. Ne de olsa insan özlem duyarken bile görünüşünü korumalı."

Ben gülmekten kendini alamadı. Göğsündeki yabancı his, en son güldüğü, fırtınanın ortasında güzel bir kadının peşinden koştuğu, yağmurun tüm şüpheleri silip süpürdüğü anı hızla hatırlamasına neden oldu. O an hariç her şeyi.

Ama Leydi Fitzwarren'ın sözleri, uzun zamandır görmezden geldiği bir huzursuzluğu yeniden alevlendirdi. Constance'ın iyiliği için şimdi bunu ele almalıydı.

Fuayeye doğru yürüdü. Ev sahibesi onun aniden gitmesine aldırılmazdı ve bu gece Octavia'yı odanın öbür ucundan izleyip ona dokunamamak gibi çökmekte olan bir işkenceyi yeterince yaşamıştı. Gözleri ona sözlerinin samimi olduğunu söylemişti. Yalan söylemekten nefret ettiğinden hiç şüphesi yoktu ve ondan bir daha bunu yapmasını istemeyecekti. Yalanlarla işi bitmişti.

kurnazlık ve güvensizlik. Yarın onu görecek ve onun da öyle olup olmadığını anlamaya çalışacaktı.

Ben gece geç saatlere kadar evindeki kayıtları okudu, sonra şafak sökmeden kalktı ve rıhtıma doğru yola çıktı. Thames Nehri'nin rıhtıma vuran sesi onu rıhtım duvarlarının ötesinde karşıladı ve suyun parlayan gaz lambalarının altında simsiyah olacağını biliyordu.

Creighton'ın işine olan bağlılığına rağmen, sekreteri güneş doğmadan ortaya çıkmazdı. Ben, rıhtımın kapılı girişinin karşısındaki binanın ikinci katındaki ofise girdi ve lambayı yakmak için çakmak taşına vurdu. Sonra bir dolap çekmecesinin kilidini açtı ve bir dosya çıkardı. Bir saat sonra Creighton görüldü, sabahın grisi onu kapı çerçevesinin içinde gösteriyordu.

Ben başıyla selam verdi. "Yangından sonra av kutusunun envanterinin çıkarıldığı defter nerede?"

Creighton'ın sert yüzü açıldı. Ben, sekreterinin bir anlık şaşkınlığını hissetmediği bir sabırla bekledi. Olayla ilgili tüm belgeleri incelemişti ve tıpkı yıllar önce olduğu gibi hiçbir şey gizemli değildi. Herkes uykudayken yanan bir kömürün ızgaradan düşmesi sonucu yangın çıkmıştı. Tüm şüpheler asılsızdı. Boşa kürek çekiyordu.

"Özür dilerim lordum. Hâlâ kulübede. Oradayken işinize yarayacağını düşündüğüm için burada bırakmayı uygun buldum."

Ben kâğıtları dosyanın içine tıktırdı.

"Şimdi oraya gideceğim. Samuel'e benimle handa buluşması için bir mesaj gönder. Uşağıma ihtiyacım yok. Sadece bir geceliğine gideceğim." Kapıya doğru gitti ve durakladı. "*Eastern Promise*'in ne zaman yola çıkması planlanıyor?"

"Bir hafta Salı, efendim."

"Onun kendine özgü zulasını unutmadım."

"Tabii ki hayır, lordum." Creighton'ın sesi gücenmiş gibiydi.

"Döndüğümde eski levazım subayının raporunu benim için hazırla. Sheeble adında bir denizciyi, onun iş ve yakın çevresini araştırın."

"Evet, efendim."

Ben, Canterbury'ye giden güneydoğu yolunu izledi, ama oraya varmadan çok önce Hastings yönündeki ormanlık alanın içine doğru güneye döndü,

hızla mülküne geliyordu. İngiltere'de sahip olduğu mütevazı toprak parçalarının hepsi aynı bölgede kümelenmişti. Babası hariç, Doreé'nin önceki lordları Londra ya da Paris'ten fazla uzaklaşmamıştı.

Atını hana bıraktı, yerli halkın ılık karşılamasını birkaç kelime ve bol miktarda bozuk parayla karşıladı. Ona içerlemişlerdi. Jack onların gözdesiydi. Yangından önceki aylarda tüm zamanını pansiyonda geçirmiş, Arthur'un ölümünden sonra oraya temelli taşınmıştı. Jack ona, Fellsbourne'u restore ettiğinden beri kulübenin daha çok evi gibi, Arthur'un yaşadığı bir yer gibi hissettirdiğini yenilgiye uğramış bir kahkahayla söylemişti. Ben de aynı fikirdeydi.

Sonra av kutusu yandı ve Ben'e iki kardeşini de hatırlatan hiçbir yer kalmadı. Cavendish Meydanı'ndaki evi yenilemesinin, üvey kardeşlerinin oradaki varlığını yeniden hissetmek kadar, babasının asla dönmek istemediği bir toprakla ilgili takıntısını silmekle de ilgisi vardı.

O zamanlar, Hindistan'dan kaçmasının orada kendi isteği dışında bıraktığı kadınla ilgili olduğunu bilmiyordu. Öfkesi ve kızgınlığı bunu açıkça göremeyecek kadar kabarmıştı. Kadının gülümsemesine bir kez daha bakana kadar da net görememişti.

Atını handa bıraktı ve kulübenin kalıntılarına giden patikadan yürüdü. Söğütlü dişbudak, kalın meşe ve çam ağaçlarının arasından çıktığında, her zaman olduğu gibi, göbeğine inen kurşuni bir yumrukla karşılaştı. Kırık dökük yanmış taş yığınları kimsesiz görünüyordu; bir zamanlar duvar ve temel olan gri kayalara hâlâ is yapışmış, kirişler için açılan kare delikler dilsiz ağızlar gibi açılmıştı.

Hâlâ ayakta duran tek yapıya doğru ilerledi. Kulübeden otuz metre kadar uzakta bulunan ahır alevlerden kurtulmuştu. Birkaç atla birlikte bir seyis de trajediden kurtulmuştu. Daha sonra Ben yeniden inşa etmemeye karar verdiğinde, adama Fellsbourne'da bir yer teklif etti.

Ahır, kilitli bir kapısı ve için için yanan yıkıntılardan kurtarılan eşyalar için yeterli alanı olan bir depoya dönüştürülmüştü. Ben anahtarları çıkardı.

İçeride, kalın camlı ve demir parmaklıklı yüksek pencereden içeri süzülen güneş ışığı yarıklarında toz zerrecikleri kıpırdıyordu. Gün ışığını içeri almak için kapıyı ardına kadar açtı. Babasının ve ağabeyinin kulübedeki yaşamından kalan çeşitli kömürleşmiş enkaz yığınlarını görmezden gelerek dolabın kilidini açtı. İçinde deri ciltli ince bir kitap duruyordu.

Creighton'ın düzgün yazısı defterin ilk birkaç sayfasının yüz kadar satırını kaplıyordu. Defteri baştan sona okudu, listelenen eşyaları odada istiflenmiş eşyalarla karşılaştırma zahmetine girmedi; Creighton işinde ketum olduğu kadar titizdi de. Ben kitabı kapatıp dolaba geri koydu. Burada ilgi çekici hiçbir şey yoktu, sadece kısmi anılar ve yanmış rüyalar vardı. Constance'ın rüyaları.

Sabah Londra'ya dönecek ve onu ziyaret edecekti. Leydi Fitzwarren haklıydı. Constance'ı bu konuşmaya zorlamak için çok beklemişti. Ama artık yeterince zaman geçmişti. İkisi de yedi yıl önceki çocuklar değildi. Constance hayatına devam etmeliydi, tıpkı onun istediği gibi.

Ahırın kapısını arkasından kilitledi, anahtarları cebine koydu ve dalgın bir ruh hali içinde akşam karanlığında hana doğru yürüdü. Akşam yemeğini meyhanede yedi, Samuel'i ve ahırdaki atını kontrol etti ve kendini yatak odasına kapattı.

Gece yarısı ile şafak arasındaki karanlıkta uyandı, kalbi göğsünün boşluğunda pır pır ediyordu. Odasında, alt katta ya da dışarıda hiçbir kıpırtı yoktu. Han sessizdi, köy uykudaydı. Ama Ben'i uyandıran alarm dışarıdan gelmemişti.

Giysilerini giydi ve içki odasından bir lamba aldı. Ormanın içinden harabelere giden kısa patika boyunca kuru yapraklar çizmelerinin altında çıtırdadı. Azalan ayın gölgelediği düzensiz, siyah kütlelerini geçti ve hızla ahıra doğru ilerledi. Elleri anahtarın ve asma kilitlerin üzerinde sabitti. Olağanüstü bir şekilde. Kapının kilidini açtı ve yine doğruca dolaba gitti, nefesi kesilmişti.

Defter avuçlarında soğuk duruyordu, envanterin tek bir satırını tekrar tekrar okurken midesine saplanan bir bıçak gibi.

Fowling parçası, 46 inç, tek namlu, kiraz(?) kundak.

Ben, böylesine demode bir silahı kullanan tek bir kişi tanıyordu; tek namlulu bu silahın dipçiğine özel bir sert ağaç yerleştirilmişti.

Vişne. Walker Styles'ın favorisi.

Ama yangın en iyi arkadaşının canını aldığında Styles av kulübesinde değildi. Sussex'teydi ve ailesinin malikânesindeki işleri kontrol ediyordu. Aslında Walker yaklaşık bir yıldır kulübeye gitmemişti.

Ateş. Arthur'un Waterloo'daki ölümüyle Jack ve Ben gibi yıkılan Walker, Fellsbourne da dahil olmak üzere Arthur'u hatırlatan her yerden uzak duruyordu.

Sonra Jack, babalarıyla birlikte ölmüş ve Ben aniden malikânenin başına geçmişti. Walker her şey boyunca onun yanındaydı. Sadık bir dosttu, kendisi de yas tutuyordu ama bir İngiliz lordluğunu miras almayı hiç beklemeyen küçük oğluna tavsiye ve destekleriyle her zaman yanında olmuştu. Ben, Walker'ın yoğun sadakati ve kederli kalbi dışında hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

Birdenbire korkaklaşarak, silahı kendi gözleriyle görmek için depodaki özenle etiketlenmiş eşya yığınına incelemeye cesaret edemedi. Defteri dolaba kilitledi ve hana geri döndü. Üç uykusuz saat sonra Samuel'i uyandırdı ve ona hesabı ödeyip Londra'ya dönmesini söyledi.

Ben Kali'yi eyerledi, arkasına içinde tabanca ve küçük giysiler olan bir çanta bağladı ve Fellsbourne'a doğru yola çıktı.

Malikânesine vardığında uşağına sadece öğleden sonra için geldiğini söylemek üzere durakladı ve ahıra gitti. Av kutusundan gelen yaşlı seyisi, eyerli bir atın terden kararmış tüylerini ovarken buldu.

"İyi günler lordum." Adam eğilmedi ve şapkasını çekiştirdi. "Bu iyi bir adam. Az önce tepeye doğru koşturdum. Bahse girerim, bunun için bir körün var."

"Evet, düzgün bir yürüyüşü var, değil mi?" Ben ahıra doğru ilerledi. İğdiş mırıldandı, burnunu Ben'in avucuna bastırarak ödül maması aradı. Octavia bu hayvana iki hafta kadar önce binmişti. Constance onu kendisi için seçmişti.

Constance.

"Andy, sana bir sorum var."

"Lordum?" Tırmık kısırağın böğründe durdu. Adamın kaşları çatıldı.

"Endişelenme," diye güvence verdi Ben. "Bunun buradaki işinle hiçbir ilgisi yok. Oldukça memnunum."

"Teşekkür ederim lordum." Sıska omuzları düştü.

"Size av kutusundaki yangından önceki günlerle ilgili bir şey sormak istiyorum."

"O günlerle ilgili pek bir şey hatırladığımı söyleyemem. "Bir süre önce."

"Evet, Andy. Ama görüyorsun, çok acil bir ayrıntıyı bilmem gerekiyor, hiç çaba harcamadan hatırlayacağından eminim." Sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi konuştu.

"Hatırlamaya çalışacağım lordum."

"Çabanızı takdir edeceğim. Hatırlıyor musunuz, yangından hemen önceki günlerde babam ya da kardeşim misafir ağırlıyor muydu?"

"Şey, hayır." Adam başını salladı. "O hafta yağmur yağdığı için kimse olduğunu söyleyemem. Milord yağmurda ateş etmenin kötü olduğunu düşünürdü, bilirsiniz."

Ben'in nefesi yavaşça kesildi, rahatlama damarlarında dolaşmaya başladı.

"Ah, evet. Tabii ki. Yağmur." Kulübeden geriye kalan kömürleşmiş kalıntıların sebebi de buydu. Yağmur neredeyse bir hafta boyunca sert ve hızlı bir şekilde yağdıktan sonra dinmişti. Ancak kulübe yanarken, bulutlar tekrar serbest kaldı, yangının ilerlemesini erken ama yine de çok geç durdurdu ve vıcık vıcık su birikintilerinde bir hayat harabesi bıraktı.

"Lord Styles hariç tabii," diye ekledi Andy. "Ama yangından önceki yıl, özellikle de Efendi Arthur öldükten sonra sık sık locaya gelen aileden biri değildi." Damat düşünceli düşünceli başını salladı. "Evden çıktıktan sonra beni almaya geldi. Orada durup izledik, ikimiz de kadınlar gibi ağlıyorduk. Ne de olsa o öldüğü için ben de ağlamakta sakınca görmedim." Şapkasını aşağıya doğru çekti. "Geçen hafta buradayken bana bir şişe getirdi, söylememde bir sakınca yoksa lordum."

"Hiç de değil," diye mırıldandı Ben, uzuvları donmuş, ciğerleri mengene gibi sıkılmıştı. "Aslında benimle birlikte içti. Eski günler için olduğunu söyledi. Lord Jack için." "Elbette. Teşekkür ederim, Andy. Merak etmiştim. Şimdi biliyorum."

"Evet."

Ben ahırdan ayrıldı, kalbinin ve zihninin işaret ettiği yerden, yıllardır gitmediği bir yerden, orada oyalanmak çok acı verdiği için kaçındığı derin bir kayıptan kendini zorlukla sürükledi.

Styles yangın gecesini oradaydı ama bundan hiç bahsetmemişti. Üstelik aylarca kutudan kaçtığı konusunda da yalan söylemişti. Andy'nin artık hikâye anlatmak için bir nedeni yoktu. Amcasının ölümünden kısa bir süre sonra İngiltere'deki yeni görevine başlamaktan zaten bunalmış olan Ben, trajedi meydana geldiğinde ev halkının hayatta kalan tek üyesiyle görüşecek durumda değildi ve Andy de hiçbir bilgi vermemişti

gönüllü olarak. Belki de yerel sulh hakimi onu sorgulamıştı ama Ben bunu asla bilemedi.

Ben, Styles'ın böyle bir bilgiyi kendisinden saklamasının tek bir nedeni olduğunu düşünebiliyordu.

Yangın onun hatasıydı.

Midesi sıkışıyor, başı dönüyordu. Kardeşlerinin ve babasının ölümünden beri güvendiği tek adam, Ben'in unvanı aldığı andan itibaren onu tereddütsüz kabul eden tek kişi

Gerçeği uzak tutmaya çalışarak, alçalan güneşin altında araba yolunda ilerledi. Ama gerçek, acı ve ihanetin gelgit dalgası halinde geldi. Evinin ön kapısından salona doğru körlemesine yürüdü.

"Bay Scott, bu gece burada kalacağım." Kapıyı kapattı, büfeye gitti ve bir içki doldurdu. İkinci şişenin içinde bir yerde Octavia'ya alkolün sıkıntısına iyi gelmeyeceğini söylediğini hayal meyal hatırladı. Şişenin kalanını bardağına doldurdu ve kana kana içti.

Ben üç gün boyunca Fellsbourne'da kaldı, bu saatlerin çoğunu aynı salonda geçirdi, perdeler günü kapatacak şekilde çekildi, titiz hizmetkârları içkinin hiç bitmediğinden emin oldular. Üçüncü gece nihayet kendini yeterince toparlayıp ana süite doğru yürüdü.

Hâlâ yarı kılık değiştirmiş bir halde, şafaktan kısa bir süre sonra, iki hafta önce Octavia'yla seviştiği yatakta uyandı. Kendini sürükleyerek pencereye gitti, perdeleri kenara çekti ve camı açtı. Gri, puslu hava yosun, küflenmiş yapraklar ve taze saman kokuyordu; kıtaların ve okyanusların doğuşu kadar eski döngülerde devam eden yaşam ve ölüm, sakinlerinin zalimliklerinden habersizdi.

Londra'ya dönmeliydi. Styles'la yüzleşecek ve eski dostunun hikâyesini dinleyecekti. Belki de her şeyi yanlış hatırlıyordu. Belki de Andy kötü hatırlıyordu.

Belki de.

Ama Styles'ı aramadan önce, günlerce gecikmiş bir telefon görüşmesi daha yapması gerekiyordu. Kalbi yedi yıldır hiç olmadığı kadar acıyordu, dünyası bir gecede yine alt üst olmuştu. Şimdi, nihayet, en azından bir kişiden gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

IŞIK. Nesnelerin görme duyumuz tarafından algılanabilir hale gelmesini sağlayan ilke veya şey ya da ışıklı nesnelerin görüntüsünün zihinde yarattığı his.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Ben aramadı. Tavy gözyaşlarını ısırdı, parmak uçlarının her birini kemirdi ve kara gözlü bir lorda olan zaafına lanet okudu. Sonra ona lanet okudu. Sonra yalan söyleme pratiğine lanet okudu. Sonra ona tekrar lanet okudu.

Kendini içinde bulunduğu beddua bataklığından çıkararak Alethea ve Constance ile birlikte müzeye gitti. Uygun bir şekilde oohlayıp ahladıktan sonra, Constance'la birlikte Tavy'nin kız kardeşinden ayrıldılar ve Leydi Ashford'u ziyaret etmeye devam ettiler. Yolda arabacıya Gunter'in yerine uğramasını söylediler. Bisküviler ve buzlar yediler ve -müzedeki entelektüel uğraşlarının aksine- tamamen anlamsız şeyler hakkında son derece aptalca sohbetler ettiler.

Araba Vikontes'in evinin önünde durduğunda, Tavy kendini neredeyse bir kız çocuğu gibi hissettiğine ikna olmuştu, dünyada neredeyse hiç umursamıyordu, hatta hayatındaki varlığının göbek derinliğindeki acısından tekrar kaçmak için Hindistan'a geri kaçması gerekmeyebilirdi. Elleri titriyor, dudakları bile rol yapmanın verdiği gerginlikle titriyordu. Ama bu arzusuna yenik düşmediği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Müzenin zemininde ya da şekerçi dükkânındaki sandalyesinde sefil bir top gibi kıvrılıp yattığına göre, bunu küçük bir zafer olarak görüyor olmalı.

Eve girdiklerinde Constance'ın nüktelerinden birine zoraki bir coşkuyla yüksek sesle gülüyordu ve bakışları Ben'inkilerle buluştu. Ben, ikinci kattan aşağıya inen merdivenin üçüncü basamağında, eli korkulukta, tutuk bir şekilde duruyordu. Binici pantolonu giymişti ve botları kir içindeydi. Rengi uçmuştu.

"Az önce senin evine geldim," dedi adam, herhangi bir giriş yapmadan ya da ikisini de selamlamadan doğrudan ona ve Tavy'nin tam bir kayıtsızlığa olan kırılgan bağlılığı çözülüyordu.

"Size de iyi günler lordum." Constance abartılı bir reverans yaptı, kaşları yukarı kalkıktı.

Kendini hatırlıyor gibiydi. "İyi günler hanımlar." Eğilip ona baktı ama bakışları hemen Tavy'ye döndü. "Umarım iyisinizdir."

Tavy başını salladı ve reverans yaptı. Daha fazla dayanamadı. Mükemmel, yorgun, çok yakışıklı ve biraz da tuhaf görünüyordu. Güzel ağzını zevkten değil ama gerginlikten kaynaklanan çizgiler çevreliyordu.

Constance, Tavy'nin elini tutarak, "Tahmin edeceğiniz gibi Leydi Ashford'u görmeye geldik," dedi. "Eğer kenara çekilirseniz yukarı çıkacağız."

"Elbette." Merdivenlerden indi ve Constance onu yanından çekti. "Bu ziyaretten sonra eve dönecek misin?"

Boğazı daraldı. Bu kadar zor olmamalıydı. Ama gözlerindeki bir şey tuhaf görünüyordu. Constance merdivenlerin yarısında durdu ve cevap vermesine izin verdi.

"Evet." Harika. Ne zeka ama. Ne kadar sakın, zeki bir sosyete kızı.

Başını salladı, bakışlarındaki parlaklık bir kez daha parladı. Şapkasını ve paltosunu uşaktan alarak oradan ayrıldı. Tavy ciğerlerine zorla hava çekti.

Valerie salonda, açık kitaplar, haritalar, yazı kâğıtları, kalem ve mürekkepten oluşan bir kaostan ortasında oturuyordu.

"Ne kadar güzel," diye haykırdı ve onları kargaşadan uzak bir koltuk kümesine çekti. "Sizi bu geceki baloya kadar göremeyeceğimi sanıyordum."

"Ben'in burada ne işi vardı?" Constance saten bir sedirin üzerine çöktü ve Valerie'nin terk edilmiş projesine bir bakış attı. "Ben'in burada ne işi var?"

Kendi yakışıklı lordunuz şehirde yokken yakışıklı lordların size kur yapması?"

Valerie kıkırdadı ama nazik bakışları Tavy'ye kaydı. "Steven'ı aramak için buradaydı tabii ki."

"İyi tanıyorlar mı?" Tavy sordu. Doreé Markisi hakkında çok az şey biliyordu, Londra'da ne yaptığı, zamanını nasıl geçirdiği ve Baron Styles dışında kimlerle ilişki kurduğu hakkında çok az şey. Her ne olursa olsun o hâlâ bir yabancıydı. Son dört gün boyunca bunu kendine sayısız kez söylemişti ama mutsuzluğunda bir azalma olmamıştı.

Valerie bir an için onu inceledi. "Evet, öyle. Oldukça iyi tanıyorlar." Constance'a döndü. "Şimdi, Constance, babanın gelecek ay kasabaya geleceğini çok iyi biliyorum."

"Gerçekten mi? Bana söylemedi. Ama o bunu hiç dert etmez." Vikontes, "Babalar zorlayıcı olabiliyor, bu doğru," diye onayladı.

Tavy gözlerini kapıya dikti. Ona söyleyecek hiçbir şeyi, aktaracak hiçbir yeni bilgisi yoktu, artık nişanlı olmadığını bile. Leydi Fitzwarren'ın partisinden bir gün sonra Marcus ona bir not göndermiş ve taşradaki mülküyle ilgilenmek için aniden şehirden ayrılması gerektiğini bildirmişti. O zamandan beri onunla temasa geçmemişti. Tıpkı Ben gibi.

"Gördün mü? Kendisinden bahsettiğimizin tamamen farkında değil." Constance'ın sesi yavaşça ona geldi.

Tavy düşüncelerini düzeltti. "Ne diyorsun o zaman?" Gözlerini kırptırdı. "Yüzümde bir leke falan mı var?"

"Hayır, çok güzelsiniz." Vikontes'in gözleri kibardı. "Sadece biraz dalgın görünüyorsunuz."

"Eve gitmelisin." Constance hafif tatlı bir bakışla gülümsedi. "Zaten çok yorucu bir gün geçirdik ve ben çok yorgunum. Sen de öyle olmalısın."

"Nasıl isterseniz." Tavy ayağa kalktı. Constance kalkmadı. "Eee?"

"Oh, bensiz git." Constance onun yanağını okşadı. "Sen hayallere dalmışken Valerie bana çok eğlenceli bir hikâye anlatıyordu ve sonunu dinlemeliyim. İhtiyacım olduğunda bir sandalye çağıracağım."

"Bu hoşuma gitti. Görünüşe göre görevden alınıyorum."

Valerie kıkırdadı. "Asla. Şimdi, retikülünüzde bir delik açmadan gidin."

Tavy parmaklarının çantasının etrafındaki baskısını serbest bıraktı.

"Pekâlâ.

Teşekkür ederim, sanırım. Ama hayal kurmuyordum. Ben sadece-"

Constance'ın bakışları masmavi gözlerindeki ifadeyi gizleyerek alçaldı. "-düşünerek," diye bitirdi Tavy yarım yamalak.

"Git evinde düşün." Constance başını kaldırdı, bakışları alışılmadık bir şekilde belirsizdi. Tavy tereddüt edince parmaklarını sallayarak onu uzaklaştırdı. Tavy Valerie'ye çarpık bir gülümseme verdi ve aceleyle arabasına doğru yürüdü.

Eve vardığında alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Ziyaretçiler için çok geçti. Alethea ve St John bir akşam yemeği randevusu için çoktan yola çıkmışlardı. Bir uşak evin her tarafındaki lambaları yakıyordu. Tavy çocuk odasına gitti ve minicik, huzur içinde uyuyan, henüz beşiğin ötesindeki hayatın çalkantılarından habersiz yeğenine baktı. Lal odanın eşiğinden sürünerek geçti. O ses çıkaramadan Tavy koridora geri döndü.

Teni garip bir şekilde bedenine yapışmış bir halde, huzursuzca salona indi. Bir hizmetçi ateşi yakıyordu. Bir reverans yaptı ve gecenin karanlığına karşı perdeleri çekmek için pencerelere gitti. Kadın gittiğinde Tavy karanlık pencerenin önündeki masaya doğru ilerledi ve oradaki kitabın kabartmalı deri kapağına dokundu. Sayfaları sürekli kullanılmaktan yıpranmış kalın bir cilt olan William Falconer'ın *Denizcilik Sözlüğü* yıllardır Tavy'nin İncil'i olmuştu. Babası bu kitabı ona ilk verdiğinde on beş yaşından fazla değildi, macera ve seyahat için yanıp tutuşuyor, hayallerinin peşinden gitmeyi arzuluyordu.

Avucunu kitabın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Babasının bu kitabı ona neden aldığını sorgulamamıştı, sadece içine dalmış, her hafta öğrenmiş ve ezberlemişti. Sonunda açıkladı. Yakında gemiyle uzun bir yolculuğa çıkacağını söyledi, başparmaklarını yeğenin içine sokmuş, göğsünü gururla kabartmıştı. Bu yolculuk boyunca denizde karşılaşılabileceği her türlü olasılığa karşı hazır olmasını diledi. Doğu Hint Adaları'na -o ana uygun bir ciddiyetle sözlerini tamamladı- gidiyordu.

Tavy'nin yolculuğu sırasında yanına aldığı ve ona evini, özellikle de çok özlediği kız kardeşi ve babasını hatırlatan birkaç hazine arasında en sevdiği sözlüktü. Sözlüğün kenarlarına yazılar yazıyor, onu bir tür günlük gibi kullanıyor, karşılaştığı insanlar, gördüğü manzaralar ve yurtdışındaki tüm muhteşem deneyimleri hakkında yorumlar yapıyordu.

İki yıl sonra, Ben kalbini kırdıktan sonra, bu tür çocukça hayaller birdenbire aptalca gelmeye başlamıştı. Ama sözlüğü saklamıştı. Salondaki masaya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. St John'un işi için sakladığı diğer referans kitaplarıyla birlikte rafa aitti.

Ancak, mevcut içeriği dahil değildir.

Tavy kapağı açtı ve sayfaları geri çevirdi. Ortadaki kıvrımda, sararmış günlük kupürleri parmak uçlarıyla dokunduğunda yumuşak bir şekilde çatırdadı.

Arkasından bir ayak sesi duyuldu.

Eller kollarının üst kısmını sararken başı yukarı kalktı, büyük, sıcak ve acı verici bir şekilde tanıdıktı. Hızlı bir nefes aldı, adamın kokusu duyularına karıştı - keten, deri ve sadece Ben'e ait olan o tarifsiz öz.

Eğildi ve dudaklarını kadının omzuna, elbisesinin yakasına dokundurdu. Sıcak, harika ürpertiler içinden geçti. Derin bir nefes aldı ve adamın ağzı oyalandı. Boynunun kıvrımını, ardından kulağının altındaki çukuru öptü ve iğnelerden kaçan saç tutamlarını karıştırdı. Kadın bir kedi gibi gerindi, kadife okşamaların baştan çıkarıcılığına boyun eğdi ve ayrılmış dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

Elleri kolları boyunca, sonra da beline doğru kaydı. Vücudu neredeyse onunkine dokunuyordu, son dört günün yarattığı şüphe ve acı düğümünü çözmeye çalışan kışkırtıcı bir yakınlık.

"Seni kimin öptüğünü biliyor musun?" Sesi gülümsedi, alçak ve samimi, Tavy'nin içinde bir sevinç balonu şişirdi. Dudaklarını tekrar Tavy'nin omzunda gezdirdi.

"Bence fark etmez," diye cevap verdi, sırtışı dürüst ve çok iyi hissettiriyordu, "oldukça, oldukça yakışıklı ve muazzam derecede zengin olduğu sürece."

Hareketsiz kaldı.

Ağzının olduğu yerden tenine soğuk geçti. Onun kucığında döndü ve kollarını boynuna doladı.

"Ve sen." Onun tekrar kendisine bu kadar yakın olmasının, güçlü ellerinin üzerinde olmasının, göğsünü göğüslerine bastırmasının gerçekliğini içine çekti. Fellsbourne'daki o gece bir rüya değildi. Adam şimdi yine ona sarılıyordu. Ama gözleri sıkıntılıydı.

"Özür dilerim." Parmaklarını adamın kravatına doladı. "Bu kötü bir şakaydı. Flörtte iyi olmadığımı sana uzun zaman önce söylemiştim-"

Onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı ve tüm düşünceler, tüm pişmanlıklar, yeniden onun kollarında olmanın yüce sevinci dışında her şey durdu. Uzun bir susuzluktan sonra gelen su gibi. Adam onu istiyordu ve o da kendini bu arzusun içinde boğulmaya bıraktı; içinde yuvarlanan zevk ve mutluluk neredeyse önceki dört günün acısına bedeldi.

Neredeyse.

Kadın isteksizce öpücükten çekildi ve adam da onun gitmesine izin vermeye aynı derecede isteksiz görünüyordu.

"Gelmedin," dedi. "Gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Şehirden ayrılmak zorunda kaldım. Bir günden fazla kalmaya niyetim yoktu." Adam kızın yüz hatlarını, özellikle de gözlerini inceliyor gibiydi, kaşlarının arasında çizgiler oluşuyordu.

"Ne?" Tenini hissetmek için avucunu adamın kravatının kenarına kaydırды. Adam çok sıcaktı, çenesi bıyıklarla pürüzlüydü, yanağının eğimi pürüzsüzdü. Onun her şeyine yeniden dokunmak, Fellsbourne'daki o kısacık anda olduğu gibi bedeninde özgür olmak istiyordu. "Bana bir şey sormak istiyorsun, görebiliyorum. Bilmek istediğin şey nedir?"

Başını iki yana salladı. "Zaten çok şey biliyorum." Eğildi, dudaklarını okşadı ve sonra ağızlarını tamamen birleştirdi. Bu bir arayış okşamasıydı, dilinin dudakları boyunca ve içinde yaptığı her vuruşla daha da derinleşiyordu. O aradı ve Tavy de karşılık verdi, içindeki onu arayan, her şeylerini, ağızlarını, bedenlerini ve kalplerini birbirine dolamak için yanıp tutuşan çekime karşı çaresizdi. Tavy'nin kalçalarını kendine doğru çekti ve eliyle arkasını kapadı, parmaklarını ayırdı, hayal ettiği ve korktuğu kadar hızlı bir şekilde ona tekrar sahip oldu. Onun ağzındaki arzuyu, sahiplenilen ellerini tattı. Dokunuşundaki hiçbir şey ihtiyattan bahsetmiyordu, sadece arayış ve sorgulama ihtiyacı vardı.

Bu sefer aniden ayrıldı, nefesleri hızlı geliyordu, parmakları adamın saçlarına dolanmıştı.

"Bana sor, Ben." Bu en kötü gaflet türüydü ama asi dilini durduramadı. "Yalan söylemekten bıktım. Bana ne istediğini sor, sana söyleyeyim."

Bakışları kızın yüzünde gezinirken bile geri çekildi ve konuşmadı.

Tavy'nin boğazı düğümlendi.

Tekrar güvenmemekte haklıydı. Onun sadece kısa süreliğine kullanabileceği bir parçasını istiyordu. Son derece aptaldı. Bir *kez daha*. O gece ona aradığı şeyi vermeyeceğini söylemişti.

Kadın adamın elinden kurtuldu ve -şimdiye kadarki en kötü acıyla- adam onu bıraktı. "Şimdi neden buradasın? Senin için hiçbir bilgim yok, değerli hiçbir şeyim yok. elimde."

Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Seni görmek istedim."

Elini öpücüğün ıslattığı dudaklarına götürdü. " 'Görmek' senin için geniş bir terim, anlaşılan. Senin de bildiğin gibi ailem bu gece evde değil. Bir uşak seni anons etmeden buraya nasıl geldin? Mahremiyeti sağlamak için kayınbiraderimin hizmetkârlarına para mı ödedin?"

"Hintli uşağınız bana yönünüzü gösterdi. Başka kimseyi görmedim." Gözlerinde tuhaf bir ışık parlıyordu. "Ama ben buraya daha önce geldim. Bunu size söylemiştim."

"Beni gün ışığında mı görmek istediniz?"

"Bir zamanlar bu sizi şaşırtmıyordu."

Madras. Güneşin sıcağı altındaki çarşı. Şimdiki zamanı karıştıran ve çarpıtan ve uykuya dalmış gibi görünmeyen geçmiş.

"O zamanlar safmışım. Şimdi bazı konuları çok daha iyi anlıyorum."

"O zaman anladın," dedi tuhaf bir tereddütle. Ama çenesi daha sert görünüyor, bakışları daha da geri çekiliyordu.

"Hayır, sanırım anlamayan tek kişi bendim," diye karşılık verdi. "Sen kesinlikle anladın. Başından beri biliyordun. Tanrı aşkına, çarşıdaki herkes biliyor olmalıydı. Hayal bile edemeyen aptal İngiliz kızı hariç herkes-" Sözüünü kesti. "Tahmin etmeliydim. Hiçbir fikrim yoktu ve siz beni inandırdınız-"

"Seni incitmek niyetinde değildim."

"Evet, yaptın." Onun keşfetmesine izin vereceğinden çok daha kötüydü. Tıpkı şimdi gözlerindeki mesafeyle onu incittiği gibi.

"Hazırlıklıydın." Sesi alçaktı. "Ne istediğini biliyordun." "Hiçbir şey bilmiyordum." Nefesleri daralmış, tekrar ağrımaya başlamıştı.

"Neredeyse

O gece benimle sevişmeni istedim ama neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Hiçbir fikrin yok muydu?" Gözlerinde altın mum ışığı parladı. "Bu kadar az giymişken buna inanmamı mı bekliyorsun? Vardıyanız yarı saydamdı."

"Gece yarısı hava doksan dereceydi. Tabii ki o küçük şeyi giyiyordum! Ve hizmetçimden başka kimsenin vardıyamı göreceğini hiç düşünmemiştim. Tamamen masumdum. Erkeklerin kadınları soymak istediğini bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Çok ateşliydim!" Şimdi

olduğu gibi, alev dokunuşlu bakışlarıyla

onu yakıyordu. "Ve beni iki kat daha fazla ateşlendirdiğin için, üzerimde daha fazla kıyafet olmadığı için mutluydum. Neler olabileceğini bilmiyordum. Ne olabileceğini."

Bir adım öne çıktı.

"Artık biliyorsun." Ona doğru eğildi ve Tavy hiç direnmeden kollarına atıldı çünkü basitçe onu istiyordu. Onu gördüğü andan beri istiyordu ve amacı ne olursa olsun karşı koyacak gücü yoktu.

Ama öpücük kızgın değildi. Başını geniş avucunun içinde tuttu ve dudaklarını, sonra dilinin hassas ucunu, mükemmel ağzının etinde yavaş, tatlı bir keşif izleyişini içti. Onunla alay etti, sadece altının kızarmasına yetecek kadar girdi, dilini orada hatırladı, sonra durgun vuruşlarla onu tattı, içinden ateş çıkardı ve onu nefessiz bıraktı. Kollarını onun omuzlarına doladı ve içine gömüldü.

Parmakları saçlarının arasından geçti, sonra boynundan omzuna doğru kıvrıldı ve yumuşak bir zevk yolu izledi. Onun kendisine dokunmasını istiyordu. Göğüsleri bunun için ağrıyordu. Daha şimdiden, öpücüğünden ve bu kadar yakın olmasından doğan şaşırtıcı açılma hissi uyluklarının arasına sızmıştı. Adam dudaklarını ayırdı, sonra tekrar dudaklarını kavradı ve elini kadının sırtına koyarak onu kendine doğru çekti. Yüzüne dokundu, dudakları boğazına doğru hareket ederken parmak uçlarının altındaki güzelliğin ustaca düzlemleri.

"O gece," diye fısıldadı, "bana dokunup dokunamayacağını sormuştun." "Sana dokunmama izin ver." Sesi sertti.

"Evet."

"Bana yalvardın." "Lütfen,
Ben."

"Şimdi yalvarmana gerek yok, tatlı *Shalabha*. O zaman da gerekmezdi." Göğüslerini avuçladı ve okşaması yüce ve şaşırtıcı derecede dürüsttü, sanki ona daha önce hiç bu kadar yakından dokunmamıştı. Sanki vücudu onun için keşfedilmesi gereken eşsiz ve değerli bir şeymiş gibi.

Elleriyle giysisinin engelini bir baştan çıkarma aracına dönüştürdü, kumaşı meme uçlarında ona duyduğu ihtiyaçla canı yanana kadar fırçaladı. Dikkatli, sabit vuruşlar daha da sıkılaştı, merkezileşti ve kadın ellerine doğru bastırdı. Adamın dili kızın ayırık dudakları arasında gezindi, kızını içine çekti ve Tavy, Ben'in onu tüm giysilerinden soymuş gibi çıplak hissetti, tıpkı o gece bahçede sıcakta yüzerken ona verdiği gibi

ama karşılığında hiçbir şey beklemiyor, hazzından fazlasını talep etmiyordu.

"Şimdi sana dokunmak istiyorum, o gece dokunduğum her yere," dedi boğuk bir sesle. "Ay ışığının tenini okşadığı her yere."

Ama o gece hiçbir şey anlamamıştı ve aynı anda her şeyi anlamıştı, o kadar saf ve düşmeye o kadar hazır ki. Artık farklı biriydi. Daha akıllı.

"Hayır," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Hayır. *Hayır*." Adamın bileklerini kavradı ve ellerini iki yana açtı. Adam buna izin verdi ve onun rızasıyla kendisinden on kat daha güçlü olan bu adamı zapt etti, avuçlarını yalvarır gibi bir hareketle açtı. Ama bileklerini saran titreyen parmakları adamın da titrediğini hissetti ve gözleri karardı.

"Ne istiyorsun, Ben?"

Hiç tereddüt etmeden konuştu. "Bazen sana zevk vermekten başka bir şey için var olmadığımı inanıyorum."

Kızın nefesi boğucu bir iç çekişle kaçtı. Adam kızın elini sıkıca kavradı ve elini kızın boynunun arkasına dolayarak dudaklarını kızın alnına bastırdı.

"Onun gibi olduğumu sanıyordun. Priscilla Nathans gibi."

"Nişanlıydın Octavia, yine de seni öpmeme izin verdin. Öpücüklerimi memnuniyetle karşıladın." Ağzı alaycı bir sırıtişla kıvrıldı. "Buradaki evime ilk geldiğinde de kayıtsız sosyete hanımefendisi rolünü inandırıcı bir şekilde oynamıştın."

Ama onun eğlencesini paylaşamadı. "Madras'ta değil. O zaman benim hakkımda nasıl böyle düşünebildiniz?"

"İngiliz kadınlarından başka bir şey beklemem gerektiğini bilmiyordum. Senin gibi düşüncelerini dürüstçe söyleyen bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım."

"Constance'ı tanıyordun."

Geri çekildi ve ona dikkatle baktı. "Constance kendi sırlarını saklıyor."

"Peki ya sen? Sır mı saklıyorsun, Ben? Oh-" Kahkaha gibi bir ses çıkardı ama değildi. "Neden sorma zahmetine giriyorum ki? Sırların olduğunu biliyorum. Tüm hayatın bir sır." Son dört gündür neredeydi? Onun beklediğini biliyor olmalıydı, tıpkı sırlıslık muson yağmurları boyunca onun dönüşünü beklediği gibi.

Adam ona cevap vermedi ve kadın avucunu adamın göğsüne bastırdı. Yün ve ketenin altında kalbi tıpkı onunki gibi sert ve hızlı atıyordu. Onu bu kadar çok istemesi yeterli olmalıydı. Ama bu tek başına asla yeterli olmayacaktı.

Birkaç adım geri çekildi. "Ben hâlâ Marcus'la nişanlıyım."

Bunu en kötü nedenlerle, onun tepkisini test etmek için söylemişti. Ona, artık sevgili olduklarına göre kendisinden ne beklediğini sorması yeterliydi. Başka bir çağda bunu yapabilirdi. Ama yedi yıl içinde değişmişti ve şimdi bir yanı onun vereceği yanıttan korkuyordu. Bir yanı bunu sadece onun gözlerinde görmek istiyordu, böylece sözleri sonsuza dek onun üzerinde güç sahibi olmayacaktı.

Ona istediğini verdi. Bakışları değişmedi, mum ışığında okunamıyordu ve konuşmadı.

Şimdi bir seçim yapmak zorundaydı; kendini onun sessizlik ağından kurtarmak ya da sonsuza dek bu ağın içinde kalmak. Kafası tartışmanın bir tarafını, bedeni ise diğer tarafını savunuyordu. Kalbi, o inatçı organ, açıkça her iki kampta da gezinebileceğine inanıyordu.

Bakışlarını kaçırarak onun yanından geçip odanın diğer ucuna gitti. Kapıda durakladı, parmak eklemleri çerçevenin etrafında bembeyazdı ve başını eğdi. "Bu senin hatırlatıcın."

"Ne hatırlatıcısı?" Sesi gergin çıkıyordu.

"Bir keresinde benden bir uyarı istemeni hatırlatmamı söylemiştin. Kazanmana izin verdiğimde bir uyarı." Omzunun üzerinden baktı. "Bir dahaki sefere Ben, sanırım sen kazanacaksın."

"Sana karşı kazanmak istemiyorum, Octavia."

"Artık bu konuda başka bir seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum." Gitti.

Ben boş kapı aralığına baktı. Kaderinde şimdi onun kendisini terk edişini izlemek, ona en çok istediği şeyi vermeden çekip gidişini görmek varmış gibi görünüyordu. Dilinin üzerindeki dudaklarının tadı duyularına viski gibi işliyor, başını döndürüyordu. Ona ihtiyacı vardı, bu gece buraya gerçeği öğrenmek için gelmişti ama yine de her zamankinden daha az tatmin olmuş bir şekilde ayrılacaktı. Daha az emin.

Hâlâ Crispin'le nişanlıydı. Hala sırlar saklıyordu. Yoksa cephane mi?

Ona inanamıyordu. Şu anda içinde dönüp duran ihanetin ezici ağırlığı dışında hiçbir şey bunu kanıtlamıyordu. Dürüstlük öpücüğünden ve ona çok yabancı olan ellerinin dokunuşundan geliyordu. Bildiği her şeyden daha yabancıydı ve şimdi daha da yabancıydı.

Başını eğdi ve avucunu gözlerinin üzerine koydu. Yanındaki masanın üzerinde ağır bir kitap açık duruyordu, sayfalarının kenarları kalemle işaretlenmişti.

Ben denizcilik sözlüğünü tanıdı. Çocukken okumuştı ve Creighton Falconer'ın kitabının bir kopyasını Blackwall'daki ofisinde saklıyordu. Kenarlardaki el Octavia'nın eliydi, günler önce ona gönderdiği tek satırlık yazıyla aynıydı, düzgün ve temizdi, büyük harflerde eğlenceli bir parıltı vardı. Notları dağınık görünüyordu, bazıları uzun, çoğu izlenimsel, yer adları ve yerlerin ve insanların kısa açıklamaları, bazen alıntı cümleler. Her şeye rağmen gülümsedi. Octavia'nın bu kitabı bu şekilde kullanması onu hiç şaşırtmamıştı. Onunla ilk tanıştığında hayat ve özgürlük dolu bir kızdı.

Şimdi daha durgundu ama içindeki o *canlılık* kıvılcımı Sıcak gözleri hâlâ parlıyordu.

Parmakları, sayfanın ortasından aşağıya doğru bir sarmaşık gibi kıvrılan bir notu takip etmek için kırıksıklığa sıkışmış günlük kupürlerini geriye doğru bastırdı, sonra durdu. Adı ona bakıyordu.

Her biri *The Times*'dan alınmış üç sararmış kağıt parçasını çıkardı.

İlk kupür acı verecek kadar tanıdıktı. Daha dört gün önce ofisinde ağabeyinin ve babasının ölüm ilanını, kendisinin unvana layık görüldüğü haberiyle birlikte tekrar okumuştı. İkincisi, Cavendish Square'deki evinin tamamlanan tadilatından bahseden ve İskoç nişanlısını ne zaman evinin hanımı yapacağını düşünen bir dedikodu köşesinden bir parçaydı. Üç yıldan daha uzun bir süre sonrasına tarihlenen üçüncüsü ise Amirallik Kurulu'nun Londra Limanı'nda faaliyet gösteren gemi sahiplerini listeleyen bir makalesi ve ardından ticari işçiliğin özellikle mükemmel bir örneği olarak kendisine ait bir gemiyi vurgulayan bir gemi kataloğuydu.

Ben kupürleri kitabın üzerine koydu ve ciğerlerine hava çekmeye çalıştı. Hindistan'dan ayrıldıktan üç yıldan fazla bir süre sonra ondan haber almıştı. *Üç yıl.*

Bakışları tekrar kapıya kaydı ve kızın sadece gerçeği söylediğine dair sıcak, ısrarcı kesinlik bir muson rüzgârı gibi, nişanlılığına rağmen, korkularına rağmen, onu yıkayıp geçti.

Odadan fuayeye geçti ve merdivenlerin dibinde felç olmuş gibi durup yukarıdaki sahanlığa baktı. Onun peşinden gidebilirdi. Ama şimdi duyarsa gerçeği anlayıp anlayamayacağını bilmiyordu.

Elleri yumruk oldu. Octavia'yı evde bulamayınca, Styles konusunda kendisine akıl verebilecek tek kişiden tavsiye almak için Ashford'u görmeye gitti. Ama Steven hâlâ yurtdışındaydı ve Ben'in

Paris'ten dönmesini beklemek için. Styles'la şimdi yüzleşmeliydi. O zaman bu şüphe ağrısından kurtulacaktı. Ve engellerden.

Neredeyse bedava.

Arkasındaki fuayede bir varlık kıpırdandı. Döndü ve Abha'nın ağır bakışlarıyla karşılaştı.

"Crispin'i
mahvedeceğim."

Abha gülümsedi.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

ÖLÜ RÜZGAR. Geminin tam karşısında veya gitmek istediği noktadan esen rüzgar.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Crispin bulunamadı. India House'un kapıları bugün için kapanmıştı ve baron kulübünde ya da dairesinde değildi. Styles da yoktu ama Ben eski dostunu bu gece nerede bulacağını biliyordu. Atını eve sürdü, sekreterine bir not yazdı ve Samuel'le birlikte gönderdi.

Uşağı onun resmi kıyafet talebini coşkuyla karşıladı.

"Hangi iğneyi tercih edersiniz lordum?" Singh, Ben kolalı kravatını basit bir şekilde katlarken elini hevesle tuvalet çantasının üzerine koydu. "Mavi elmas olabilir mi? Ya da yakut hilal?" Singh'in türbanında küçük bir zümrüt vardı, bol pamuklu gömleği tatlı su incisi düğmelerle tutturulmuştu. Ben, uşağının mücevherleriyle kendisinden çok daha fazla vakit geçirdiğinden şüpheleniyordu.

Bunun için onu suçlamadı. Eski denizciler gösterişi severdi ve Ben, Creighton'a, Samuel'e ve tüm çalışanlarına güvendiği gibi Singh'e de güveniyordu. Akranlarına güvendiğinden çok daha fazla.

"Ateş opali," diye yanıtladı.

Singh, nasırlı başparmağının yassısı büyüklüğünde, parlak kayısı renginde, altın tellerle süslü, sekizgen kesimli bir mücevher çıkardı ve Ben'in kravatının ucuna taktı. Ben aynada, yedi uzun yıl önce Hindistan'dan ayrılmadan hemen önce bir Babür prensinden satın aldığı mücevhere baktı. Dokuz yüzyıl önce bir kraliçe için kesilmiş olan mücevher tam olarak Octavia'nın saçının tonundaydı.

"Bu gece Lord ve Leydi Savege'in balosuna mı gidiyorsunuz lordum?" Ben başıyla onayladı ve kapıya doğru yöneldi.

"Lordum?"

Ben durakladı.

Singh avuçlarını birleştirdi ve belinden eğildi. "Evrensel Tanrı'nın kutsamaları üzerinizde olsun."

Ben kaşlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim Singh. Bugün için özel bir nedenin var mı?" Şu anda kesinlikle bereketten faydalanabilirdi. Kasları sıkışmış, midesi sanki bir eskrim maçı ya da at yarışı bekliyormuş gibi gerilmişti. Styles, Saveges'in şenliğinde olacaktı.

"Beş yıl önce bugün, efendim, beni o korkunç kadırgadan aldınız ve bana özgürlüğümü verdiniz." Eski köle yine derin bir şekilde eğildi ve ayağa kalkmadı. "Size minnettarım."

Ben uşağının keten sargılı başının tepesine, Singh'in toprak gibi sert ve karanlık ellerine baktı. İçindeki bir şey çözüldü. Camdaki odanın karşısında, kravatındaki parıldayan mücevherin yansıması göz kırptı.

"Rica ederim, Singh." Arkasını döndü ve evinden çıktı.

Savege Kontu ve Kontesi'nin evi çok uzakta değildi. Kafası dolu olan Ben, ne yöne gittiğini ne de geçen zamanı bilmeden mesafeyi yürüdü. Ev sahibesi onu antrede karşıladı.

"Lord Doreé, sizi görmek ne büyük bir zevk." Ona geniş, cömert bir sırıtış sundu, gözleri hoş geldin dercesine parlıyordu. Singh'in sözleri gibi Ben'in gergin hislerine sinsice sıcak, tanıdık parmaklarla işledi.

Kontes ona doğru eğildi, beş yıl önce bir ara sokakta karşısına çıktığı o geceki gibi elini tuttu ve Ben'in şimdi yaptığı gibi gerçeği aradı. O zamanlar kendisi hakkında çok az şey biliyordu.

Hâlâ çok az şey bildiğinden korkuyordu. Dünyası etrafında dönüyor, her an ve kısmen cevaplanan her soruyla daha hızlı dönüyor gibiydi. Yıllar boyunca geçmişini arkasına hapsetmeye çalışmış, onu kilitlemişti.

parmaklıklar ardında acı ve kargaşa. Doğası gereği sakın bir ruha sahipti, amcasının ona dayattığı huzursuzluğu ya da tehlikeleri hiç aramamıştı. Şimdi bu tehlikeler ona ulaşıyor, bunların onun kaderi olduğunu ve bunlardan memnun olması gerektiğini söylüyorlardı. Sadece memnun değil, aynı zamanda haklı. Tamamlanmış. Mutlu olacaktı. Kimi müttefik, kimi düşman olarak kabul edeceğini bir anlayabilse.

"Leydi Constance sizi soruyordu." Leydi Savege'in gözleri endişeyle parlıyordu. "Belki de onu arar ve içini rahatlatırsınız?"

Ben, kasaba evini dolduran insan kalabalığının içine doğru ilerledi. Kalabalıklar içinde düşünemediği için bu tür etkinliklerden hoş karşılandığında bile kaçınırdı. Dünyanın en kalabalık ülkesi olan Hindistan'da doğmuştu ve tek istediği huzurdu; çil burunlu, uzun bacaklı bir İngiliz kızının canlı kahverengi gözlerinde bulduğu ortak anlayışın huzuru ve iliklerine kadar işleyen neşe.

Genç beyefendilerden oluşan bir kalabalık Constance'ın etrafını sarmıştı. Ağzı kahkahalarla doluydu ve gözleri fazlasıyla parlıyordu.

Styles onun omzuna bakarak, "Tamamen kendi elementinde," dedi.

Ben'in damarlarından sakın bir rüzgârdaki okyanus gibi dinginlik akıyordu. "Hiç sanmıyorum. Atlarını ve kırları daha çok tercih ediyor."

Styles'ın saygısı kayboldu. "Yine de, etrafı sevgilileriyle çevriliyken en güzel halindedir, en canlı ve coşkulu haliyle şu anda olduğu gibi hayranlık uyandırır."

"Peki ya senin hayranlığın Walker? Seni nereye kadar götürmesine izin vereceksin?" Bu bir kumardı. Belki de Constance'ın yangınla hiçbir ilgisi yoktu. Styles ona sık sık kayıtsız davranmıştı. Ama Ben, içindeki kurşunu keşfetmek için kendi açık yarasını araştırmalıydı.

"Ne demek istediğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Jack'i kıskandın mı? Onun yerinde olmayı diledin mi?"

Baron rahatsız bir şekilde kıkırdadı. "O zamanlar onu kıskansaydım, şimdiye kadar yokluğundan faydalanmaz mıydım sanıyorsun?"

"Belki de suçluluk duygusu yolunuza çıkmıştır." Styles hiç istifini bozmadı.

"Suçluluk mu?"

"Anladığım kadarıyla yangından kısa bir süre önce av kulübesinde kardeşimin misafiriymişsiniz." Uzun zaman önce, henüz bir çocukken, amcası ona gerçeğin genellikle dürüst olmayan bir adam için katlanılması en zor alay konusu olduğunu öğretmişti. "Bunu yakın zamanda öğrendim. Bana daha önce bahsetmediğiniz için nedenini merak ettim."

"Bir ya da iki kez ziyaret ettim ama hiç hoşuma gitmedi." Styles ölçülü bir sakinlikle konuştu. "Arthur'un ölümünden sonra, onun yokluğunda, burayı ... zor buldum."

"Evet. O zaman bana söylemiştin." Ben bunun oturmasına izin verdi. Constance onu görmüştü ve birkaç dakikada bir bakışları önce ona, sonra Styles'a kayıyordu. Yanındaki bir beyefendi eğilerek ona bir kadeh şampanya uzattı. Ben'in orkestraya rağmen metrelerce öteden duyduğu bir şaplakla, kapalı yelpazesıyla onu omzundan sardı. Talibinin gözleri irileşti ama gülümsedi. Constance bir Elmas'tı ve Ben bunu daha önce de görmüş, onu dilediği kadar böyle bir topluluktan uzaklaştırmıştı.

"O zaman onu kundakçılarından ayırmak gibi bir arzun yok mu?" diye sordu, sanki vücudundaki her hücre bu cevap üzerine eğitilmemiş gibi.

"Senden daha fazla değil, hak edeceğim." Styles'ın bakışları balo salonunda gezindi. "Şu anki arkadaşlara göre değil."

Ben onun dikkatini takip etti. Octavia fuayeye çıkan sığ merdivenin yanında duruyordu. Elbisesi mükemmel kıvrımlarını zarif bir dokunuşla okşuyordu. Avizenin ışıltısıyla aydınlanan yumuşak teni solgun görünüyordu, gözleri özellikle uzaktan koyu renkti, baştan çıkarıcı ağzı düz bir çizgiydi.

Ben, Styles'ın ilgili bakışlarıyla karşılaştı. Boynunun arkası karıncalandı.

"Gördüğüm kadarıyla güzel Bayan Pierce hâlâ cazibesini koruyor."

Baronun mavi gözleri parlıyordu. "Oldukça çekici biri." Ben zorla sırtıttı.

"Neden, dostum?"

Bugünlerde Hauterive'deki demi-repslerden daha taze yemekler için mi takılıyorsunuz?"

Styles'ın gözleri kısıldı. "Biliyor musun, bir an için sesin yine eski haline döndü. Geçen hafta kulüpte geçirdiğimiz akşamın senin üzerinde olumlu bir etkisi oldu mu?"

Ben, Fletcher James'i, sandalyeye mahkûm güzel karısını ve kimsesizler hastanesini, Singh'i, ayak bileklerindeki ve yakasındaki demir kelepçelerin onu küreğe ve tezgâha bağladığı yara izlerini düşündü ve "Evet," diye cevap verdi.

Kristal paramparça oldu. Constance'ın kırılgan kahkahası kalabalığın üzerinde çağıldı. Hayranlarından biri zarif bir hareketle bir mendil çıkardı. Constance sahte bir surat ifadesiyle mendili adamın parmaklarından kaptı ve eteklerini kuruladı, şampanya ayaklarının dibinde parıldıyordu.

Ben yeterince görmüştü. Başka bir erkek olsaydı, balo salonunu geçip kendisini büyüleyen kadının yanına gider, koluna girer ve gecenin geri kalanında onu bırakmazdı - en azından ona ne sorana kadar

günlük kupürleri. Ve çok daha fazlası. Ama o, o adam değildi. Aslında sonunda tam olarak nasıl bir adam olabileceğini anlamaya başlamıştı. Belki de Octavia'nın yıllar önce beklediği adamdı.

Balo salonunun öbür ucundan sıcak bakışları Constance'ın üzerindeydi ve endişesi alnını dağlıyordu.

"İyi akşamlar Styles." Arkadaşına başıyla veda etti. Tohumları ekmişti. Şimdi onların filizlenmesine izin vermeliydi.

Constance, Ben'in yaklaşımını, yüzeyde neşe, altta ise sıkıntıyla parlayan geniş gözlerle karşıladı.

"Lord Doreé," diye mırıldandı, "Bay Anders ve Lord Scott gibi şampanyaya boğulma fırsatını daha yeni kaçırdınız." Bakışları hayranlarının etrafında dönüyordu. "Ama belki siz nazik beylerden biri bana bir kadeh daha verir ve bu sefer kimin ayakkabılarını daha iyi ıslatacağıma dair bahse girebilirsiniz." Ben'e doğru eğilerek kısık sesle konuştu. "Bahisler Lord Scott üzerine. Ayakkabıları fevkalade parlak, o yüzden ona oynayacağım."

Lord Scott güldü, muhtemelen Constance kadar sarhoştı, en azından onun güzelliği ve ilgisiyle. Bay Anders daha az eğlenerek kıkırdadı, yenilmekten mutsuzdu. Ben, Constance'ın elini tuttu ve kolundan geçirdi.

"Şimdi gelin leydim. Sizi evinize götüreceğim ve dilediğiniz kadar şampanyayı kendi ayakkabılarınızın üzerine dökebilirsiniz."

"Çok eğlencelisiniz lordum," diye kıkırdadı ama karşı koymadı. "*Elveda* beyler." Yelpazesini onlara doğru salladı. Ben kalabalığın arasından ilerledi. Kadın Ben'in kolunu sıkıca kavradı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Sesi tamamen değişmiş, nefesi şarapla lekelenmişti. "Perişan haldeydim ve sen burada değildin."

"Sus," diye mırıldandı ve onu merdivenlerden yukarı çekti. Octavia orada öylece durmuş, onları izliyordu.

"Sevgili Octavia." Constance arkadaşının eldivenli elini kavradı. "Daha erken gelmediğin için üzgünüm. Sen ve Ben beni terk etmeseydiniz bu gece çok daha iyi vakit geçirebilirdim." Gözyaşları gözlerinin kenarlarında titriyordu.

Octavia'nın bakışları Ben'e kaydı. "Umarım onu şimdi eve götürüyorsunuzdur?" diye sordu sessizce. Ben başını salladı.

"Beni kurtarıyor, görüyorsunuz. İnsanları kurtarmayı *sever*. Bunu her zaman yapıyor, biliyorsun." Constance'ın yüzündeki kıpkırmızı lekenin üzerinden bir damla gözyaşı süzüldü.

Yanak.

"Evet. Biliyorum." Octavia onun elini bıraktı ve tekrar Ben'e baktı. "Şimdi çabuk git."

Selam verdi ve Constance'ı arabasına doğru çekti. İçeri girdikten sonra, kiralık arkadaşı Bayan Jacobs'un eşliğinde, çocukluk arkadaşı bir mendile sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladı ve mutsuzluğunu sadece gözyaşlarıyla anlattı. Adam onun elini tuttu ve teselli edici sözler mırıldandı, ama düşünceleri dönüp duruyordu.

Gerçekte kim olduğunu hiç kimseye söylememişti. Hizmetkârları sadece görevlerini yerine getirmek için ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Ben'in defterlerini tutan, yazışmalarını yapan, kaptanlarla görüşen ve her gemiyi varışta ve ayrılıştta inceleyen Creighton bile Ben'in servetinin ve müttefik ağının izin verdiği projelerin sadece bir kısmını anlıyordu. Ashford biraz daha fazlasını biliyordu ama yine de hepsini değil.

Octavia'ya söylemek istiyordu. Araba karanlık Londra sokaklarında sallanırken içindeki özlem hızlı ve güçlü bir şekilde yükseldi, derinlerden gelen bir dürtü.

Yapamazdı. Onu böyle bir bilgiye sahip olma tehlikesiyle karşı karşıya bırakamazdı. Ve nişanlısına söylemeyeceğine dair hiçbir güvencesi yoktu. Marcus Crispin'i bulup onu itiraf etmeye zorlayana kadar Ben ondan emin olamazdı. O zaman bile emin olamazdı.

Ama artık nasıl emin olabileceğini anlamaya hazırdı. Onun gidişini izlemekten bıkmıştı.

Tavy, perdelerdeki çatlaklardan süzülen sabah güneşi ışığına uyandı, uyanık olma arzusu yoktu ve bu konuda bir şey yapma arzusu da yoktu. Yumuşak çarşafın üzerinde yuvarlandı, yüzünü kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve göz kapaklarını sıkarak kapattı. Ama önceki gece Constance'a balodan çıkarken eşlik eden Ben'in gözlerinin görüntüsü onu terk etmedi. Tavy onu daha önce sadece bir kez, yağmurda onu öpmeden hemen önce bu kadar parçalanmış görmüştü.

Ayaklarını yatağın kenarından yere doğru uzattı, sonra da vücudunu çamaşır makinesine doğru itti. Süssüz bir sabahlık giyerek mutfağa gitti ve aşçıdan bir çörekle çay istedi. Abha'nın onu bulduğu alt katta oyalandı. Lal onun omzuna oturmuş, bir elma çekirdeğini kemiriyordu. Maymun onun koluna atladı ve çörekten arta kalanları parmaklarından kaptı.

Abha'nın bakışları onu değerlendiriyor gibiydi. Yorgun başını eğdi. "Günaydın mı?"

"*Memsahib*, Marcus Crispin'i buldum."

"Buldun mu? Kasabaya döndü mü?"

Abha başını salladı.

Octavia bir elini alnına götürdü. "Korkarım bugün şifreli ifadelere açık olmayacağım. Lütfen."

"Londra'dan ayrılmadı."

"Ama neden bana taşraya gittiğini söyleyip şehirde kalsın ki?" dedi ve sonra anladı. Marcus ona yalan söylemişti. "Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Uzun süredir birlikte olduğu arkadaşı başını salladı.

"Takdire şayan bir şey değil," diye

tahmin etti. Tekrar başını salladı.

"Beni oraya

götür." "Hayır."

"Peki o zaman bana neden

söyledin?" "Sen de bilesin diye."

"Beni ona götürmelisin, Abha. Bana başka türlü söylemezdin."

"Ona senden bir mesaj ileteceğim."

"Pekâlâ." Salona, yazı masasının yanına gitti, birkaç satır karaladı ve mühürlü kâğıdı adama uzattı. "Lütfen bir cevap isteyin."

Abha eğildi ve gitti.

Tavy evin arka tarafına koştu, bozuk para bulmak için cebini karıştırdı. Mutfakta çalışan çocuk kapının yanında bir köşede oturuyordu, parlak gözlü, ufak tefek bir çocuktü.

Tavy ona doğru eğildi. "Bay Abha şimdi yürüyüşe çıkıyor. Lütfen onu takip edin ve eğer bir binaya girerse hemen bana dönün ve nereye gittiğini söyleyin." Gümüşü onun eline tutuşturdu. "İşin bittiğinde bunun gibi bir tane daha olacak."

Başını salladı ve kapıdan dışarı fırladı. On dakika sonra Abha yeniden ortaya çıktığında Tavy huzursuzca salonda volta atıyordu, eli mutfak çocuğunun sıksa omzunu kavramıştı.

"Beni gördü anne." Delikanlı omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Babamın bana öğrettiği gibi onu gölgelerde ve köşelerde takip ettim."

"Abha Bey çok zeki," diye teselli etti Tavy onu, eski dostuna ince dudaklı bir bakış atarak. Söz verdiği ikinci parayı çıkardı. Çocuk parayı avuçladı ve koşarak uzaklaştı.

Abha kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seni oraya götüreceğim." Kızın gözleri büyüdü. "Bunu yapman gerektiğini düşünüyor musun?"

Başını salladı. "Ama bu adamdan hoşlanmıyorum ve onunla evlenmemelisin."

"Şimdi görsem de görmesem de onunla evlenmeyeceğim, biliyorsun."

"Yine de seni alacağım." Derin gözlerinde uyarı ağır basıyordu.

"Orada bulacağım şey hoşuma gitmeyecek."

"Hayır. Ama artık hiç kimsenin bu konudaki kararınızı etkilemesine izin vermeyeceksiniz."

"Herhangi bir kişi mi?"

"Gel." Döndü ve ön kapıya doğru gitti. Tavy pelerinini ve başlığını kaptığı gibi arkasından koştu.

Araba Piccadilly yakınlarındaki saygın bir apartmanın önünde durdu. Tavy ne beklediğini bilmiyordu ama rıhtım yakınlarındaki bakımsız bir ara sokak daha çok bir şantajcının uğrak yeri gibi görünüyordu. Kapıcıya bir gine verdi ama adam isteksiz davranmaya devam etti. Abha fuayeye adım attı, kollarını kavuşturmuş, başı açıktı ve kapıcı bir sandalyenin arkasına çekildi. Tavy ona bir altın daha verdi ve emredildiği gibi, iri yarı korumasıyla birlikte üç kat merdiveni çıktı.

Dairenin kapısına geldiğinde Abha kapıyı çalmadı. Bunun yerine içinde birkaç küçük demir dübel bulunan küçük bir çuval çıkardı ve birini kilide taktı. Tavy garip bir şekilde şaşırmadan izledi. Kolu çevirdi ve kapı ardına kadar açıldı.

Dairenin mobilyaları seyrek ama zevkliydi; bir kilim, bir masa, iki sandalye ve hâlâ kahvaltılık kalıntılarını barındıran küçük bir yemek masası. İki fincan, iki tabak, iki takım sofraya takımı. Küçük ana odadan bir çift kapı açılıyordu. Tavy birine doğru ilerledi ama karşıdaki kapının açılma sesiyle geri döndü.

Marcus sadece pantolon giymiş halde açıklıkta duruyordu. Tavy, solgun ama iyi tonlanmış erkek etini kaplayan bu kadar çok deri ve saç görünce yutkunduydu. Bakışlarını yukarı doğru çevirdi.

"Octavia." Yüzü daha da solgundu, ağzı bir karış açıktı. "Burada ne işin var?"

Dilini buldu. "Daha doğrusu, bana taşrada olduğunuzu söylediğiniz halde burada ne işiniz var demeliyim? Ve burası neresi? Gerçi-" Adamın zar zor giydirilmiş bedenini tekrar taradı. "Hızla görmeye başlıyorum. Çok hızlı bir şekilde." Etrafında döndü. Abha kapıyı kapatan bir heykel gibi duruyordu. "Bırakın geçeyim."

"Seni buraya o mu getirdi?" Marcus sordu.

"Bırak geçeyim, Abha. Hemen."

"Marcus?" Baronun arkasındaki odadan bir ses geldi, Cockney diliyle yazılmıştı. Hafifti, bir kızınki gibiydi. Ve titriyordu. "Kim o?"

Tavy'nin midesi bulanıyordu. Marcus'un kaşları çatılmış, gözleri kapanmıştı.

"Seni ilgilendiren bir şey yok, Tabitha." Gözlerini Octavia'y a çevirdi ve bakışları yalvardı. "Umarım."

OceanofPDF.com

Bölüm 20

KARGO. Bir gemiye y ü k l e n e n her türlü ticari malın yükü veya tüm miktarı.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Creighton koltuğunun altına sıkıştırdığı eski levazım subayının *Eastern Promise*'den gönderdiği raporla geldiğinde, Ben elinde lambayla gemide saatler geçirmiş, her yarığı, tahtayı ve halat bobinini kusurlara karşı incelemişti bile. Ve ipuçlarını. Mükemmel bir şekilde düzenlenmiş ve yükü gemiye biner binmez çekilmeye hazır bir gemiden başka bir şey bulamamıştı.

"Teftişi çoktan yaptınız mı lordum? Teşekkür ederim efendim. Bu öğleden sonra yüklemeyen sonra yapmak zorunda kalacaktım ve bu-"

Ben sabırsız bir el salladı. Şafaktan önce uyandığından beri dikkatinin dağılmasını memnuniyetle karşılamıştı. Sabırsızlığı ne olursa olsun Octavia'yı bu kadar erken çağıramazdı.

"Bana levazım subayının raporunu göster."

"Evet, efendim." Creighton kağıtları yığınınından çıkardı. "O tuhaf saç yığınınla ilgili bir şey bulamadığım için üzgünüm efendim."

"Ben de öyleyim. Ama ben-" Sayfanın altında, mürekkeple karalanmış bir yazı bakışlarını yakaladı. "Creighton, burada levazım subayının adını net olarak okuyamıyorum. Ne yazıyor?"

"Jonas Sheeble. Ben de tam bundan bahsedecektim."

"Peki benim yokluğumda onun hakkında ne öğrendiniz?" Ben hissetmediği bir sakinlikle konuştu. Fellsbourne'da sarhoş bir halde kendine acımak için yaptığı uzun yolculuk boğazında düğümlenmişti. Eğer öyle olmasaydı, bunu günler önce öğrenebilirdi.

"O karanlık bir adam, efendim. Bir denizciye göre oldukça varlıklı olmasına rağmen rıhtım çevresinde pek güvenilmez."

"Bu gemiyle Doğu Hint Adaları'na yelken açtı ve onunla birlikte geri mi döndü?"

"Evet efendim. Görünüşe göre sahibi onu satışa sunmadan önce birkaç kez."

"Ne zaman, en son ne zaman?"

"Yaklaşık iki yıl önce yola çıktı, Madras'a ulaştı ve altı aydan kısa bir süre sonra Fransız bağlantımızın onu satın aldığı Calais'e doğru yelken açtı."

Ben'in bakışları az önce dikkatle incelediği güvertede gezindi, sonra ambara açılan kapağa yöneldi. "Kargosu mu?"

"Her zamanki gibi. Basılı pamuklu parça eşya ve çay ithalatı. Yünlü ihracatı." "Sadece yün mü?"

Creighton başıyla onayladı. "Sheeble'in raporuna, konşimentoya ve liman müfettişinin belgesine göre." Kolunun altından diğer kâğıtları çıkardı ve Ben'e uzattı.

"Sully son zamanlarda seni kontrol etti mi?"

"Hayır, efendim. Lord Crispin'i henüz bulamamış olmalı."

"Nerede olursam olayım, onu en kısa zamanda bana gönderin."

"Herhangi bir saatte." "Peki, lordum."

Ben'in bakışları iskeleye kaydı. Yırtık pırtık giysili bir denizci rıhtımın ucunda asılı duruyordu, yüzü kir pas içindeydi ve onlara bakışlar fırlatıyordu. Creighton güvertede ilerledi. Gün ağarırken rıhtım hareketlenmişti; denizciler ve işçiler arabaların arasında ve yanaşmış gemilerin üzerinde hareket ediyor, yük taşıyor ve gemileriyle ilgileniyorlardı.

Creighton iskelenin karşısından, "Sen oradaki," dedi. "Burada işiniz mi var?"

"Lord hazretlerine bir mesajım var," diye homurdandı adam ve kirli kasketinin kenarını çekiştirdi.

Creighton avucunu uzattı. "Ver onu dostum."

Denizci kasketinin kenarından bir kâğıt parçası kopardı ve onu bir madeni parayla değiştirdikten sonra koşarak uzaklaştı. Creighton parayı

Ben'e bir mektup. Hurdanın üzerinden tek bir çizgi geçti.

Sevdiklerinize özel ilgi gösterin.

El cesur ve gizlenmemiştir. Ben bunu kendi eli kadar iyi biliyordu. Tazlar.

Karalanmış satıra baktı. Dün gece elini göstermiş, eski dostunu yangınla ilgili gerçeği söylemeye zorlamaya çalışmıştı. Ben hemen teslim olmasını beklemiyordu ama tehdit de beklemiyordu.

Suçluluk kokuyordu.

Suçluluk duygusu bir adamı tehditlere sürükleyebilir. Ama açığa çıkma korkusu da öyle. Kazara işlenen bir suç için suçluluk. Kasıtlı bir suçun ortaya çıkma korkusu.

Leydi Fitzwarren'in uyarıları Ben'in içini burktı. Styles Parlamento'da her zaman aktif olmuş ve Ben'in babasının politikalarını açıkça eleştirmişti. Ama siyasi farklılıklar ille de suikast anlamına gelmiyordu ve Jack'i kardeşi gibi sevmişti. Jack'in ölmesini istemiş olamazdı.

"Lordum?" Creighton'ın sesi sanki bir tünelden geçiyormuş gibi ona ulaştı. Ben dudaklarını zorlayarak, "Önemli bir şey değil," dedi ve mesajı katlayarak yeğinin cebine soktu. Onu kontrol etmeye yönelik bir tehditten başka bir şey değildi. Yangın meselesini daha fazla sürdürürse Styles, Constance'a zarar verecekti.

İskeleyle doğru ilerledi.

"Lordum, bilmek isteyeceğinizi düşündüm, bu gemi son doğu yolculuğunda başka bir gemiyle, *Deniz Kuşu* ile ortak oldu. Kısa bir süre sonra tekrar denize açılacak."

"Madras'a mı?"

"Görünüşe göre, efendim."

"Sanırım bu geminin asıl sahibi hala *Deniz Kuşu*'nun sahibi olan adam?"

"Hayır." Creighton durakladı. "Lord Crispin ve Nathans şu anda *Deniz Kuşu*'nun belgelerini ellerinde tutuyorlar. Siz bu gemiyi satın almadan birkaç hafta önce onu satın aldılar."

Crispin.

Ben'in damarlarında garip, uğultulu bir aciliyet dolaşıyordu.

"Creighton, Lord Nathans ve Crispin ile Calais'deki Fransız dostumuz bu gemileri kimden satın aldılar?"

Creighton garip bir şekilde temkinli bir hareketle başını eğdi. "Zaten biliyor olabileceğinizi düşünmüştüm, efendim. Lord Styles."

Rüzgâr kıpırdamıyor gibiydi. Bu bir tesadüf olamazdı. Ya da belki de sadece nakit parayla bir gemi satın alabilecek kadar zengin tüccarlar topluluğunun oldukça mütevazı olduğu ölçüde tesadüftü. Octavia onu Crispin'in sorunlarından haberdar etmeseydi Crispin ve Styles arasında asla bağlantı kuramayacak kadar mütevazıydı.

Ama belki de var olmayan bağlantılar arıyordu. Crispin Octavia'yı Styles'ın çıkarı için öpmüştü ve eyerin altındaki çapak bir kaza değildi. Ama Styles nasıl olur da kundaklama ya da şantaj yapmış olabilirdi? Arkadaşlıkları yalan olamazdı. Bunca yıllık değil.

"Creighton?" Ben'in sesi kendi kulaklarına tuhaf geliyordu.

Teneke gibi. "Evet, efendim?"

"Lord Styles'ın bir zamanlar bu gemilere sahip olduğunu keşfetmek sizin için ne kadar zor oldu?"

Sekreteri derhal, "Olağanüstü efendim," diye cevap verdi. "Liman müdürünün kayıtları eksikti. Asıl sahibinin izini bulana kadar bir çeşit çöpçü avına çıktım. Aramaya nereden başlayacağımı bile bilmeden önce bir düzine denizcinin avucunu yağlamak zorunda kaldım."

"Bu zorluk karşısında şaşırdınız mı?"

"Evet, lordum. Aslında öyleydim. Ama-" Durdu, belli ki devam etmeye isteksizdi.

"Ama ne?"

"Kendiniz söylediniz lordum. Saklayacak bir şeyi olmayan bir adamın kendini meraklı gözlerden korumasına gerek yoktur."

"Mümkünse daha sonra döneceğim." Ben sekreterinin yanıtını duymadı ya da atına doğru giderken yanından geçtiği denizcilerin yüzlerini görmedi. Sabah ilerliyordu. Constance'ın ziyaretler için evden ayrılmasından önce çok az zamanı vardı. Ve Octavia'yı şimdi görmeyi ne kadar istese de, şüphe dolu bekleyişi sona erdirmek için ne kadar can atsa da, bu konuşmayı onun yanında yapamazdı.

Read Dükü'nün evinde kartını yukarı gönderdi ve Constance görünene kadar kabul odasında volta attı. Gözleri kızarmıştı. O yapmadı

Ona doğru geldi ya da her zamanki gibi elini uzattı. "Seni uyandırdım mı?"

"Tanrım, hayır." Zilin ipini çekti, dudaklarında dengesiz bir gülümseme belirdi. "Mektup yazıyordum. Her zaman sosyal bir kelebek değilimdir."

"Bunu biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun, ikiyüzlü." Kadın onun bakışlarına karşılık vermedi. "Constance, eve gitmeni istiyorum."

Gözleri tuhaf bir şekilde donuklaştı. "Bir partide biraz fazla şampanya içtim diye beni İskoçya'ya mı sürgün etmek istiyorsunuz?"

"Dün akşam için sormuyorum."

"Babam yakında kasabaya geliyor. Bu yolculuğu yaptıktan sonra hemen geri dönmem aptallık olur."

"O zaman başka yere gidin. Eğlenceler artık çok az. Leydi Fitzwarren kış için Stratford'daki evine çekilmek isteyebilir."

"Leydi Fitzwarren mı? Tanrı aşkına, neden onu da sürgüne göndermek istiyorsunuz?"

"Sadece aklıma geldi. Son zamanlarda sık sık onunla birlikte oluyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Ben de Octavia Pierce ile sık sık birlikte oluyorum ama onun şehirden gitmesini istediğinizi sanmıyorum." İnce kaşları çatıldı.

"Constance, dinle-"

"Hayır. Sırf siz öyle diyorsunuz diye gitmeyeceğim." "Tehlikedesin."

"Değilim."

Cevabı çok hızlı geldi. Ben ona doğru ilerledi. Gözlerindeki ışıltıyı doğal olmayan bir şekilde hafifletmeye çalışıyor gibiydi.

"Sen tam bir keklisin, Ben. Oldukça memnunum ve herhangi bir sıkıntı içinde değilim."

"Ben sıkıntı demedim. Tehlike dedim. Ve bol gözyaşının mutluluğun kanıtı olduğunu fark etmemiştim."

"Tilki gibiydim."

"Neden?"

Omuz silkerek arkasını döndü. "O beyler bana şampanya verip durdular. Son derece eğlendiriciydiler." Sesi tedirgindi, İskoç çapağı şimdi daha güçlüydü.

"Constance, söyle bana."

Etrafında döndü. "Neden döneyim ki? Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Anlatacak bir şey de yok. Bana emir verebileceğini düşünmenden çok sıkıldım ve çok yoruldum." Bakışları tekrar uzaklaştı.

"Aklımnda sadece senin güvenliğin var."

"Bundan şüphem yok," dedi daha küçük bir sesle. "Ama bu sefer yanıyorsun." Parmakları eteğindeki kıvrımları kıvrıp yeniden doldurdu. Ben'in göğsü ve uzuvları uyuşmuştu, geçmişin iyiliği tamamen kaybolmuştu, önce kardeşleri, sonra Styles, şimdi de Constance. Kapıya doğru gitti.

"Ben her zaman olmamı beklediğin kişi değilim, Ben." Sesi kırıldı. "Senin gibi güçlü değilim."

Tek kelime etmeden gitti.

Alışılmadık derecede parlak gökyüzünün altında trafik akıcıydı ve kısa sürede hedefine ulaştı. Kali'yi Hauterive'in yakınındaki mews'e bıraktı. Kulübün girişi şimdi kilitliydi, kepenkler kapalıydı. Ama Ben'in orayla hiç ilgisi yoktu. Dar, asfaltsız sokak boyunca ilerledi, parlak gün ışığında çırılçıplaktı, samanlar toprağa saçılmıştı. İğrenç bir börek satıcısı, satılık domuzların ciyak ciyak bağırdığı bir ağılda satış yapıyordu. Bir fahişe, çok fazla cin ve az uykunun etkisiyle cam gibi olmuş gözleriyle, bir önceki geceden kalma allığı bulaşmış bir şekilde kapı aralığında uzanıyordu.

Kömür karası küçük bir süpürge, çırçır evinin eşğinde uyuyan bir itin etrafında kıvrıldı. Ben, çocuğun ve köpeğin üzerinden geçip kapıyı iterek açtı. Bayat bira ve yıkanmamış beden kokuları boğazını sıktı. Tanrım, ama buraya geldiğinde hep sarhoş olması iyi olmuştu.

Yine de masalar temiz görünüyordu, ki meyhane tamamen dolu olduğunda asla öyle olmazlardı. Bir avuç müşteri banklara çökmüş, henüz öğle vakti olmamasına rağmen içkiden çeneleri düşmüştü. Fellsbourne'da geçirdiği üç gün göz önüne alındığında, Ben karar vermekten kaçındı.

Lil musluğun arkasından başını kaldırdı. Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Son ziyaretten bu kadar kısa süre sonra kedinin ne getirdiğine bakın." Bakışları onun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun, ördek. Ama bugün Lily'nin böyle bir şey yapacağını sanmıyorum, değil mi?" Göz kırptı. Cildi yorgun kemiklerinin üzerinde ince görünüyordu, saçları taralıydı ama gün ışığında cıfcaflı

Renkli.

"Teşekkür ederim Lil. Seninle konuşmaya geldim." "Ne hakkında, aşkım?"

"Geçen gece ben buradayken arkadaşım Lord Styles geldi. Hatırlıyor musunuz?"

Başını salladı, ağzı bir çizgi haline geldi.

"Onunla mutsuz görünüyordun."

"Mutsuz kelimesi doğru değildi, aşkım." Bir fincanı musluğun altına eğip içine bira doldurdu ve adamın önündeki barın üzerine koydu.

"Neden, Lil?"

"Onu görünce kızlar hakkında düşünmeye başladım. Özellikle de Missy'mi." "Kızları mı?"

"Bütün o kızlar bir anda gittiler."

Ben'in tutuşu sıkılaştı. "Missy kim?"

"Tatlı bir ufaklıktan başka bir şey değil. Beyler yokken benimle kalırdı, bilirsiniz. Kendini benim işime sokmak istemezdi, ama yine de iyi arkadaşlık. Annesini de tanırdım, içip içip yerin dibine girmeden önce."

"Missy'yi hala görüyor musun?"

Başını salladı ve destek almak istercesine avuçlarını barın yüzeyine koydu. "İki yılda sadece bir mektup."

"Neden gitti?"

"Ona yapmaması gerektiğini söyledim elbette. Ama bu fikir hoşuna gitti. Bütün kızlar hoşlanmıştı ama bunu bilemeyecek kadar küçüklerdi. Ve hiçbiri geri dönmedi, yani endişelenmekte haklıydım, değil mi?"

İki yılda bir mektup. Ben bardağı dikkatle bıraktı.

"Missy'nin mektubu hâlâ sende mi?"

Dişi ördeğin bakışları onunkilere sabitlenmişti. "Böyle bir şeyden ne istiyorsun, ördek?"

Ben ona saygı gösterdi. En az onunki kadar dünyanın en kötü şeylerini görmüş olan iri gözlerinin kenarlarında çizgiler belirmişti.

"Yardım etmek istiyorum," dedi.

Bir süre onu inceledi, sonra bardan uzaklaştı ve arkadaki bir kapıdan içeri girdi. Elinde katlanmış bir zarfla döndü ve zarfı uzattı. "İşte burada, aşkım.

Sana ne faydası olacak bilmiyorum. Sadece bir yığın gözyaşı ve yalnızlık."

Ben'in nefes alış veriş durdu. Mektubu göndermek kıza hatırı sayılır bir meblağa mal olmuş olmalıydı, belki de ayrıldığından beri kazandığı tüm maaşına

Londra'dan. Zarfin üzerindeki menşe işaretinde Fort St. George yazıyordu. Madras.

Tek sayfayı açtı ve cılız satırları okudu. Bu ne bir memurun ne de bir fahişenin eliydi. Kız, Missy, yazabiliyordu.

Gözyaşları ve yalnızlık, gerçekten. Korkunç gemi deneyimi. Ve bir isim: Sheeble.

Ben sayfayı katladı, zarfin içine yerleştirdi ve Lil'e geri verdi. Crispin bunun bedelini ödeyecekti. Ve Styles . . .

"Missy ile kaç kız gitti, Lil?" Lil omuz silkti. "Sanırım birkaç kişi."

"Belki de Missy'nin bahsettiği Bay Sheeble biliyordur." Okyanus yolculuğu sırasında gemide yaygınlaşan hastalıktan dolayı kızlar öldüğünde, cesetleri denize atmadan önce her birinin saçından bir tutam kesen Bay Sheeble. Missy'nin anlattığına göre, kaptanının kayıplarını kaydetmek için.

Lil, Ben'in eline uzandı.

"Sen zeki birisin, aşkım." Sesi alışılmadık derecede kalındı. "Sence Missy'mi de benim gibi bir fahişe mi yaptılar? Söylemedi, o yüzden sanırım yaptılar ve o da yaşlı Lily'ye söylemeye utandı."

Ben parmaklarını onunkilere doladı ve sıkı. "Eğer Missy de senin gibiyse Lil, o zaman tanıdığım pek çok kişiden daha iyi bir insan."

Burnunu çekerek uzaklaştı.

"Lil?"

"Duck?"

"Geçen gece Lord Styles'ı görmek size neden Missy'yi hatırlattı?"

Gözleri yine buğulandı, tıpkı Ben'in sisli hafızasında, zihninin ve kalbinin hayatına geri dönen kadınla sarmaş dolaş olmasının dışında hiçbir şeyi fark etmediği o akşam gibi. Aslında onu hiç terk etmemişti.

"Onlar gitmeden önce, senin gibi süslenip püslenip buraya geldi. Gözlerini sokaktan aşağı çeviriyor, Missy'm de dahil olmak üzere etek giyen her şeye sözler veriyordu." Dudakları gerildi. "O kızların gitmesini sağlayan oydu."

Tavy boğazındaki yumruya karşı mücadele etti ve Abha'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Beni neden buraya getirdin?"

"Ona sor."

Derin bir nefes aldı ve bir kez daha tamamen döndü. Marcus gömleğini giymiş ve kapıyı arkasından kapatıyordu. Küçük bir el onun hareketini durdurdu, önce bir kola sonra da ince bir bedene dönüştü. Tavy'nin nefesi yavaşça kesildi.

Kız göz kamaştırıcıydı; parlak kuzguni saçları, fildişi teni, mütevazı yuvarlak elbisesiyle uyumlu, yaprak dökmeyen yaprakların renginde geniş ve derin gözleri vardı. Sadece dudaklarındaki ve alnındaki bakımdan yıpranmış köşeler, onun kaba kökenlerini ortaya koyuyordu. Yine de kesinlikle bir kızdı ve on yedisini geçmemişti. Tavy'nin burun delikleri şişti. Marcus'un bakışlarına karşılık veremedi.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Tabitha," dedi, "ve koruyucunla evlenmemek için bu son gerekçeye sahip olduğum için çok mutluyum."

"Octavia-"

"Marcus, bu durumla ilgili fikrimi değiştirecek bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum. Yine de senden ayrıntıları istemek zorundayım, ne kadar tatsız bulacağımı bilsem de. Gördüğünüz gibi, Abha'ya hayatımdan daha fazla güveniyorum ve öyle görünüyor ki, sadece bir metresiniz olduğunu değil, nedenini de bilmemin önemli olduğunu düşünmüş." Avuçlarını yanan yanaklarına bastırdı.

"Bizi ifşa edecek mi Marcus?" Kız bağlılıkla dolu bir meleğin bakışlarını kaldırdı. Bakışlarını Tavy'ye çevirdi ve fısıldadı: "Lütfen hanımefendi, ona söylemeyin."

"Bu-" Tavy eliyle etrafını işaret etti. "-durumun açığa çıkmasını istemeyeceğiniz başka biri varmış gibi görünmesinden rahatsız olmam gerektiğini söyleyebilirim. "-durumun açığa çıkmasını."

"Octavia, senden ne kadar özür dilesem azdır."

"Hiçbir şey için yalvarma, Marcus. Sadece bana şantajcıdan bahset."

"Bay Sheeble'ı tanıyor mu?" Kız Marcus'un kolunu tuttu ve muhteşem gözlerinde gerçek bir korku parladı.

"Tabitha, bu hanımla yalnız konuşmalıyım." Zambak rengi parmaklarını çözdü ve onu yatak odasına geri çağırdı. "Kısa süre sonra tekrar seninle olacağım," diye ekledi usulca.

Kızın bakışları öylesine içten bir sevgiyle hafifledi ki Tavy'nin nefesi kesildi. Marcus onun elini okşadı ve kapıyı arkasından kapattı.

"İzin verin daha uygun bir şey giyeyim-"

"Buna gerek kalmayacak," dedi Tavy aceleyle. "Zaten ayaklarınızdan biraz daha fazlasını gördüm, yani inek çoktan ahırdan çıktı. Ve açıkçası burada gereğinden fazla kalmak istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Sheeble kim?"

"Bir denizci ve hırsız. Size daha önce de söylediğim gibi, işi büyük kârlarla satmaya çalıştığı kirli yükler."

"Bu kız onun için ne ifade ediyor?" Bakışları kayarak uzaklaştı.

"Marcus?"

Yüzü kaskatı kesilmişti, "Sigortası" dedi.

"Tanıdığım erkeklerin bugün bilmecelerle konuşmaya neden bu kadar düşkün olduklarını bilmiyorum," dedi Tavy hafif bir iç çekişle.

"Daha önce yaptığım gibi ona yardım etmezsem onu da diğerlerini gönderdiği yere göndermekle tehdit etti. Ne zaman isterse onun emirlerini yerine getirmeye devam etmem konusunda ısrar ediyor."

Tavy'nin midesi sıkıştı. "Diğerleri mi?"

"Kızlar. İngiliz kızlar."

"Onları nereye gönderiyor, Marcus?"

"Doğu Hint Adaları'na. Başka nereye?"

Abha'nın yumuşak ayakkabıları yerde kaydı.

"Kendi kızlarınızı elinizde tutabilmek için İngiliz kızlarını fuhuşa zorlayan bir adama yardım mı ediyorsunuz?" Tavy tiksintisini gizleyemedi.

Marcus'un gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "İngiliz askerleri ve küçük Şirket memurları için eş olarak düşünülmüşler, böylece erkekler yerli gelinler almaya başvurmayacaklar. Ama-" Durdu.

"Ama?"

Başını salladı, ağzı amansız bir çizgiydi.

"Gördüğüm kadarıyla bana daha fazlasını anlatmayacaksın, bu yüzden sadece en kötüsünü hayal edebilirim." Tavy titreyen ellerini kavuşturdu. "Marcus, ben ya da ailem hiç tehlikede oldu mu?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Peki o zaman, senin için üzgünüm." Döndü ve bu kez Abha onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

Marcus alçak bir sesle, "O senin inandığın gibi biri değil," dedi. "Değilim."

Tavy'nin göğsüne donuk bir sızı saplandı. O kimdi ki yanlış kişiyi sevdiği için ona ya da onda kurtarıcısını hayal ettiği için kıza taş atacaktı?

Tabitha'nın yaşındayken o da aynısını yapmıştı.

"Hayır, bunu görebiliyorum," dedi sessizce. "Neden onu güvenli bir yere götürmüyorsun?"

Kırsal kesime mi?"

"Annesi ve küçük kız kardeşleri burada. Onları terk etmeyecektir."

"Kendine ait bir evi olan bir lordun metresi olmak için bile mi?"

Başını salladı.

"O halde böylesine sadık bir kalple karşılaştığınız için şanslısınız, bence."

Marcus'un kaşları çatıldı. Tavy daireden dışarı çıktı. Arabaya doğru, Sonunda Abha'nın bakışlarıyla karşılaştı.

"Bunu neden yaptığınızdan hâlâ emin değilim. Bunun için sana hem minnettarım hem de kızgıyım. Ama gerçeği bilmek istedim, bu yüzden kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Yine de kendimi oldukça tuhaf hissediyorum ve bugün birbirimizi bir daha görmememizin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Eğildi ve geri çekildi.

Tavy eve vardığında yatak odasına gitti ve hizmetçisine, sorulduğu takdirde hanımının bir megrimi olduğunu söylemesini tembihledi. Her halükârda bir megrimi vardı ve haftalar önce Marcus'un şantajcısını neden bir proje haline getirdiğine dair korkunç bir şüphesi vardı.

Kapı çalındı ve açıldı.

"Octavia mı?" Alethea, Tavy'nin o anki şaşkın halinden çok daha canlı bir sesle sordu. "Leydi Fitzwarren geldi ve- Aman Tanrım, yüzün! Ne oldu böyle?"

"Teşekkür ederim, kardeşim." Tavy pencere camından görünen parlak sonbahar gününe geri döndü. "Bir dahaki sefere görünüşüm için övgü istediğimde, kesinlikle sana geleceğim."

"Ama sen ağlıyordun."

Tavy yanağındaki nemi ovuşturdu. "Öyle mi?"

Alethea odanın içinde ilerledi ve elini Tavy'nin kolunda gezdirdi.

"Leydi Fitzwarren planlandığı gibi öğle yemeğine geldi ama bir sorun var ve siz bunu unuttunuz, değil mi? Ona rahatsız olduğunuzu söyleyeceğim."

"Hayır." Tavy sertçe burnunu çekti, gözyaşlarını kırıştırdı ve kapıya yöneldi. "Şirket beni mavi şeytanlarımdan kurtaracak tek şey olacak."

Tavy salona girdiğinde, Leydi Fitzwarren'ın yüzü mükemmel bir farkındalık ifadesiyle açıldı ve Tavy'nin içgüdüünün korkunç bir şekilde yanlış olduğunu kanıtladı. Dowager

hışırtilı bir telaşla ellerini kavramak için hareket etti. "O ne yaptı?" diye sordu.

"Oh, pekala." Gözyaşları tekrar diken diken oldu ve kadın onları yuttu. "Görünüşe göre bir metres edinmiş -sadece bir çocuk, ama oldukça güzel bir metres- ve bu kız aracılığıyla çok kötü bir adam tarafından şantaja uğruyor. Ancak belli ki adam kıza, kız da adama aşık. İkisini de kim suçlayabilir ki?" diye elini havalı bir şekilde sallayarak sözlerini bitirdi.

"D-" Dowager'ın etli dudakları kapandı. "Hayır, tabii ki değil." Tavy'nin ellerini bıraktı ve topuklarının üzerinde geriye doğru eğildi. "O zaman neden ağlıyorsun, aptal çocuk?"

"Çünkü az önce son derece rahatsız edici şeyler düşündüm ve şu anda nasıl ilerleyeceğimden tam olarak emin değilim."

"Her şey sırayla. Nişanı attınız mı?" "Şey, evet. Tabii ki."

Alethea büyükçe bir nefes verdikten sonra, "Oh, çok şükür," dedi ve bir sandalyeye yaslandı.

"Evet, hepimiz oturup bunu konuşalım," dedi dul kadın. "Kız kardeşin ve ben rahatlamaktan bitap düştük ve bu yüzden biraz sarsıldık, bu yüzden çayı sen koymalısın Octavia."

Tavy itaat etti ve bu aktivite parmak uçlarını çiğnemesini engellediği için buna minnettardı. İşini bitirdiğinde hareketsiz kalamadı. Pencereye gitti, dışarı bakma ihtiyacı duyuyordu. Her zaman, dışarıya.

"Sanırım Marcus'u kabul ettim, daha doğrusu onu kabul etmeyi düşündüm, çünkü bir şekilde onun başka birini sevdiğini biliyordum."

Diğer kadınlardan hiçbiri hemen konuşmadı. Sonra Alethea usulca sordu: "Her şeye rağmen bir aşk evliliği istemiyor musun?"

"Birini hak ettiğine inanmıyor," dedi Leydi Fitzwarren.

"Neden?" Alethea'nın sesi hakarete uğramış gibiydi.

"Çünkü annen bencil, ukala bir kuş. Ve baban, nazik ama zayıf bir adam, Octavia gibi ruhlu bir kızla ne yapacağını asla bilemedi. Her zaman söylediğim gibi, genç kızlığının baharında onu o soğuk kadın ve kalın kafalı adamla yaşamaya göndermek tam bir rezaletti."

"Bunu sen mi söyledin?"

Kime?" "Onlara!"

Tavy bakışlarını manzaraya çevirdi. "Benden bahsettiğinize göre tüm bunlar çok ilginç elbette ama ben hâlâ buradayım, odadayım."

"Katılmadığınız bir şey söyledim mi?" diye sordu dul kadın. "Hayır.

Annem ve babam karakterime zerre kadar sempati duymadılar. I

Çok beceriksizdim, hiç güzel değildim ve çok açık sözlüydim. Senin kadınsı özelliklerinden hiçbirine sahip değildim Thea ve deniz yolculuğu, macera ve Hindistan gibi tüm yanlış şeyleri seviyordum. Sosyeteye girmenin eşiğindeki kızlar için tam bir felakettim. Ama yine de bende hoşuna giden bir şeyler gördü."

"Marcus Crispin değil mi?"

"Octavia Pierce, kusursuz bir dürüstlüğe sahip genç bir hanımefendi için berbat bir şekilde aldatıcı oldunuz."

"Bu konuda neden kimseye bir şey söylemem gerektiğini bilmiyorum. Her zaman bir şekilde seyahat ettim, İngiltere'den ayrılmadan önce bile hayalimde maceralar hayal ettim, kendi içimde yaşamaktan memnun değildim. Marcus bu şekilde yaşamaya devam etmek için mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu. Benden yerine getirmekte zorlanacağım hiçbir şey istemeyecekti. Ve beni asla terk etmezdi çünkü en başta kendini bana asla vermezdi."

"Seni terk mi etti?" Alethea fısıldadı.

Tavy, Leydi Fitzwarren'ın bakışlarıyla karşılaştı. Kadının şişkin gözlerinin kenarlarında gözyaşları titriyordu.

"Ben aldatıcı biriyim Mellicent Teyze, en çok da kendime karşı."

Dul kadın başını salladı. "Şimdi nasıl hissediyorsun, çocuğum?" dedi, gözyaşlarına rağmen duygusallıktan eser yoktu.

"Sefil." Beyni ve kalbi gibi midesi de yepyeni ve ıssız bir şekilde ağrıyordu. "Sanırım şimdi gidip bir not yazmalıyım." Odayı geçti ve yatak odasına döndü.

İsteddiği gibi, Abha'yı bulamamıştı ve hâlâ onu görme arzusu da yoktu. Bu yüzden mektubu bir uşağın ellerine bıraktı - fevkalade iyi hissettiren, son derece doğrudan ve açık bir hareket - ve bekledi.

Birkaç saat sonra, sinirleri gerilmiş bir halde uşağa yaptığı işi sordu. Lord Doreé'nin ilk uşağına verdiğini söyledi.

Tavy beklemeye devam etti. Gün ilerledi ve Ben ne aradı ne de bir mesaj gönderdi. Belki de onun hakkında yanılmıştı. Belki de onun hakkında

daha önce olduğu gibi kuşkularına güvendi.

Ama akşam karanlığı mor-mavi bir sise dönüştükçe sinirleri daha da geriliyor, midesi sürekli bir döngü içinde düğümleniyordu. Kendisi için endişeleniyordu. Marcus ve onun yardımını tamamen hak etmeseler bile acı çekmek zorunda kalmaması gereken kız için. Ve en çok da Ben için. Eğer iyi olsaydı mesajına geri dönmeyeceğine kendini inandıramıyordu. Bir kez daha bu kadar yanılmış olamazdı.

Onu görmeliydi ve onun kendisine gelmesini beklemekle işi bitmişti. Yedi yıl geçmişti. Bu kez bekleyemeyecek kadar acil bir işi vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

BAĞLAMA KAYIŞLARI. Güvertede meşe ağacından iki çıta. Bunların tasarımı güverteyi güçlendirmek ve çekilmesini önleyecek şekilde birbirine bağlamaktır.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Ben, Crispin'in odasına gitti. Yıpranmış derili, iri yarı bir adam sokağın köşesinde durmuş, bir kömür bidonuna yaslanmıştı. Sully'nin adamlarından biriydi. Kasketini Ben'e doğru çekti ve başını salladı. Crispin hâlâ eve dönmemişti.

Brooks'un kulübüne gitmişti ama Crispin'in tanıdıklarından hiçbiri onu görmemişti ve Ben neden zahmet ettiğini bilmiyordu. Yıllardır çalışanlarının, onun müdahalesi olmadan işlerini halletmelerini beklemişti. Ve onlar da her zaman bunu yapmıştı. Ama kanına karışan öfke, umutsuzluk ve her şeye bir son verme isteğiyle birleşince Ben'i Londra'ya doğru itti.

Styles'ın evinde uşak özür dilercesine başını salladı. "Lord Hazretleri bu sabah taşraya gitti."

"Ne zaman dönmesini bekliyorsunuz?"

"Söylemedi lordum. Ama adamı çantasına sadece birkaç eşya aldığını ve yolculuk için yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi."

Ben, Kali'yi nereye götürdüğünü tam olarak bilmeden India House'a doğru sürdü. Kütüphanenin kapısında Lord Gosworth onu selamladı.

"Nasılsın, Doreé. Aslında tam da bulmayı umduğum adam."

Ben başını eğdi. İş konuşmak için ne zamanı ne de dikkati vardı. Ama başka hiçbir şey için de zihni açık değildi. Kent'ten döndüğünden beri aklı başında olduğu tek anlar Octavia'yı kollarına aldığı anlardı. Ama geri kalanı halledilene kadar buna bir daha izin vermeyecekti. Yapamazdı. Henüz kendini tanımayan bir adamı ona sunamazdı.

"Nathans dün beni çağırdı." Bir çift beyefendi yanlarından geçerken kont yaklaştı. "Marcus Crispin'in günlerdir kendisiyle temas kurmadığını söyledi. Adam tam bir felaketin içindeymiş. Geçenlerde *Sea Bird* adlı denize açılmaya hazır bir gemide bir sürü mal batırmış. Aslında şu anda ihracat rıhtımında duran etkileyici bir tekne."

"Lord Nathans'ın endişesi nedir?"

"Malların kuzeyden henüz gelmediğini söylüyor." Sesini alçalttı. "Ama Crispin konşimentoları bugün imzaladı. Gemi boş bir ambarla yola çıkacak ve Nathans bu yüzden çok sinirli. Dönek bir ortakla nasıl başa çıkılacağı konusunda benim gizli tavsiyemi istedi." Gosworth'un gözleri kısıldı. "Ona sana sormasını söyledim. Bu konuda bir şeyler bilebileceğinizi düşündüm."

"Kusura bakmayın ama yanıldınız efendim. İş hakkında hiçbir fikrim yok. Ve benim de hiç ortağım olmadığı için, tavsiye verebilecek en son kişi benim." Sheeble muhtemelen *Sea Bird*'ün kargosunu -kızları- Londra'da başka bir yerde tutuyordu. Muhtemelen rıhtım yakınlarında, bir ya da birkaç genelevde. Ama onları yine cehennemden alıyor olsaydı, Lil bunu bilirdi. Styles bu kez onları başka bir yerde, belki de kargosunu kontrol etmek için gittiği taşrada buluyor olmalıydı.

Taşralı kızlar. Okuma yazma bilen çiftlik kızları. Hint Adaları'nda fahişe olmak için mi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Gosworth'un yüzü asıldı. "Doreé?"

"Efendim?"

"İsterseniz Nathans ve Crispin'e yardımcı olabileceğinizden eminim elbette," dedi yaşlı beyefendi. "Ama bir süredir size bir şey söylemek istiyordum."

Ben bekledi.

"Baban tanıdığım en iyi insandı." Gosworth onun kolunu sıktı. "Sen onun oğlusun delikanlı, hem de sonuna kadar."

Boğazı kuruyan Ben, onun istikrarlı bakışlarına karşılık verdi. "Teşekkür ederim."

Ben'i serbest bıraktı ve eğildi. "İyi günler lordum."

"İyi günler, efendim."

Ben, Kali'yi çağırdı ve eve gitti.

Samuel evine girip paltosunu çıkarırken, "Lordum," dedi, "birkaç saat önce size bir mesaj geldi."

"Sully?"

"Hayır, efendim."

Ben uşaktan gelen mektup yığınının aldı ve çalışma odasına gitti. Postayı masasının üzerine bırakarak büfeye geçti ve bir sürahi konyak alıp bir bardağı ağzına kadar doldurdu. Bir avucunu büfeye dayayarak içindekileri içti. Ama bu, içindeki kaosu yatıştırmaya yetmedi.

Gosworth iyi bir adamdı. Ve Ben-Singh, Creighton, Sully, Samuel için çalışan adamlar ona sadakatlerini ve sağduyularını hiç aksatmadan verdiler. Bunun için onlara iyi para ödüyordu ama dahası da vardı. Lil'in güveninde daha fazlası. Abha'nın demir yumruklu sadakatinden daha fazlası.

Yine de Ben'in yıllardır en çok değer verdiği, bir kardeş gibi güvendiği iki insan ona yalan söylüyordu.

Styles'ın aldatmacası derine işlemişti. Şimdi daha fazlasını bilmek, ihanetin açtığı yarayı daha da derinleştiriyordu. Ama Constance'ın kaçamakları da en az onun kadar acı vericiydi. Birbirlerine karşı hiçbir zaman gerçekten dürüst olmamışlardı, ikisi de çok fazla sır saklıyordu. Ama şimdi onu çok rahatsız eden bir şey vardı ve bu konuda ona güvenmiyordu.

Bakışları masaya kaydı. Mütevazı bir fildişi zarf, mektup yığınının tepesindeydi. Bir bayanın yazı kağıdı.

Bir kadeh daha likör doldurdu ve çalışma odasına taşıdı. Ateş yanmıyordu, lambalar karanlıktı. Sadece pencereden süzülen mavimsi akşam ışığı zarfın üzerindeki ismi aydınlatıyordu.

Constance'ın eli değil.

Octavia'nın.

Boğazındaki ağrıyı bastırmak için yutkundu, bardağını masanın üzerine bıraktı ve mektubu eline aldı.

"Okumanıza gerek yok. Şu anda buradayım, bu yüzden size kolayca anlatabilirim."

Kapı aralığında duruyordu, koridordan gelen loş ışık onu siluet halinde gösteriyordu. Samuel arkasında duruyordu, sanki farkında olmadan önüne çıkmıştı. Şaşırtıcı. Ama Octavia Pierce hiçbir zaman başka bir şey olmamıştı.

"Buradasın," dedi sanki bir rüyadaymış gibi. Ama o rüyalara güvenmezdi. Artık çok az şeye güveniyordu. Belki bu kadın hariç.

Kapıyı Samuel'in yüzüne kapattı ve sırtını kapıya dayadı. "Bunun sizi tekrar evinizde rahatsız etmek anlamına geldiğinin farkındayım."

Konuştı

hızlıca. "Ama her şey göz önüne alındığında, belki de bu yasağın gevşetilebileceğini düşündüm, açıkçası itibarım için muhtemelen olmamalı, özellikle de bu geç saatte. Yine de bir hackney ile geldim."

"Octavia-"

"Bu sizin için yorucu olmalı."

Başını salladı ve "Yorucu mu?" kelimesini zar zor söyleyebildi.

"Şey, sana hep kötü bir haberi paylaşmak ve yardımını istemek için geliyor gibiyim..." Bocaladı. "-başka bir adam için."

"Bu yüzden mi buradasınız?"

"Evet. Hayır. Evet. Belki de. Bilmiyorum." Gözleri Fellsbourne'da yağmurdan önceki o geceyle aynı sıkıntıyla doldu.

"Elimden gelirse sana yardım edeceğim." Crispin'i hâlâ istese de istemese de yardım edecekti. Bunu yapmaktan kendini alıkoyamıyordu. "Yardım edeceğim."

Kapıdan uzaklaştı ve odanın içinde hızla ilerledi. Ondan bir adım ötede durdu, ayaklarının üzerinde dengede duruyormuş gibi görünüyordu. Bakışları onu aradı.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı. "Burada olmam?" "Öyle olduğunu bilmelisin."

Kadın kendini adamın göğsüne attı ve adam onu tutup kollarıyla sardı.

"Perişan haldeyim." Sözleri adamın paltosuna boğuk boğuk geliyordu.

"Tekrar gülmek istiyorum. Lütfen beni güldür. Eskiden bunu hep yapardın."

"Gülümsediğini görmek için öyle yaptım. Ama beni affet *Shalabha*, şu anda pek şakacı bir ruh halinde görünmüyorsun."

Boğazından yarı kahkaha, yarı hıçkırık döküldü. Adamın yeleşini kavradı ve vücudunu ona yaklaştırdı.

"O zaman iç çektir bana. Kırdı her şeyi unuttuğumda yaptığın gibi beni zevkten ağlat. Şimdi, Ben, lütfen. Sana ihtiyacım var."

Elleri kadının sırtını kavrayarak onu kendine yasladı, boğazı düğümlendi.

"Seni ağlatmak benim uzmanlık alanım gibi görünüyor."

Hafifçe inledi, hem mutsuzluk hem de rahatlama sesiydi bu.

"Hayır. Kastettiğiniz şekilde değil." Yüzü asıldı. "Başkaları ara sıra yaptı. Belki ben bile yaptım. Ama sen değil." Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve dudaklarını onun çenesine dokundurdu, vücudunda gümüşü bir su gibi akan en tatlı okşayıştı bu. "Bir kez hariç tabii, yaklaşık altı ay boyunca." Gözleri kapandı, dudakları Ben'in çenesinde baştan çıkarıcı bir keşif yaptı, elleri Ben'in göğsünü okşadı. Ben onu hissetti ve bedeni kalbinin sızısını takip etti.

"*Altı ay.*" Zar zor nefes aldı.

"Teyzem ve amcamla Kalküta'dan dönüp gittiğini öğrenene kadar. O zaman ağlamayı bıraktım. Bilirsin, gözyaşları umutsuzluktan doğar ama aynı zamanda umuttan da doğar."

Onun açık ağzını öptü, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve onu kendine yakın tuttu. Ama kadın daha fazlasını istiyordu. Elleri onu arıyor, dili sıcak ve yüce kıvrımlı vücudu ona karşı huzursuzdu. Adamın boynunu öptü, kravatını çözdü ve hızlı parmaklarıyla yeleğinin düğmelerini açtı.

"Yine beni yatağına götürmeni mi isteyeceğim?" "Hayır.

Ama Octavia, hizmetçiler-"

"Kralın Muhafız Yeoman'ı gibisiniz. Bunu fark ettim. Öyle de olmalılar. Ama olmasalardı bile umurumda olmazdı. Tekrar kendim gibi yaşamak istiyorum, Ben. Mutluluğu hissetmek istiyorum ve bunu en son hissettiğimde çıplak ve senin kollarındaydım."

Onu kucağına aldı ve merdivenlere kadar taşıdı, merdivenleri üçer üçer çıktı ve en tepede onu öpmek için durakladı. Kadın kollarını adamın boynuna doladı, nefesleri ağırlaşmıştı.

"Git. Çabuk git," dedi aynı aciliyetle ona doğru bastırarak.

Yatak odasında kapı çarparak kapandı ve ağızları kilitlendi; elleri, üzerinde sadece ince bir şort olana kadar giysileri yırttı. Adam onu yatağa çekti, pantolonunu çözdü ve kucağına sürükledi. Kadın Ben'in kucağına oturdu ve başının üzerindeki kombinezonu çekiştirmek için döndü, Ben'in kanını hızlandıran şehvetli bir esnemeyle narin güzelliğini ortaya çıkardı. Elleri kadının belinde dolaştı, tereyağı yumuşaklığındaki teni ağzının altında sıcacık ve kızarmış bir haldeyken göbeğini, her bir kaburgasını öptü, sabırsız parmaklarıyla göğüslerinin altını okşadı, sonra başparmaklarını kadife merkezlerinin üzerinde gezdirdi. Onun dokunuşuyla yükseldiler. Ağzıyla dar pembe bir tepe noktasını kapattı, diliyle onun uyarılmışlığıyla alay etti ve kadın onu daha da yaklaştırmak için eğildi.

Her yeri çok güzeldi, ocağın ışığı tenini yaldızlı fildişi renginde aydınlatıyor, yarı kapalı gözleri zengin ve alevle parlıyordu. Elini kalçalarının arasına soktu ve onu okşadı. Kadın inledi, dokunuşuyla nemlendi ve gerildi ve kalçalarının duyusal itişinde sabırsızlıkla ona doğru bastırdı.

"Ben." Sesi incedi. "I-" Avuç içleri adamın yüzüne kayarak onu ateşli bakışlarıyla buluşturdu. Tokalarından dökülen erimiş ateş gibi saçları, şimdi tutkuyla ama başka bir aciliyetle açılmış gözlerinin önüne dökülüyordu. "Sen bana söyleyene kadar Marcus'u asla kabul etmedim. Teklif etti ama düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Fellsbourne'da benim rızam olmadan nişanı ilan etti."

Ben'in kalbi kaburgalarının altında gümbürdedi.

"Bu doğru mu?" "Elbette doğru. Artık yalan söyleyemem."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Kaşları çatıldı. "Yanlış yere sadakat. Öyle ya da böyle bunun senin için önemli olmadığına inanıyordum."

"Önemliydi. Önemliydi." Onu aşağı çekti ve derinlerine gömüldü, kadın vücudunun kabullenişini inleyerek dile getirirken göğsünden bir inilti koptu. Kıpırdamadan ona sarıldı, gül ve mükemmel kadın kokusunu içine çekti ve "Önemli" diye fısıldadı.

Titredi, kalçalarını oynattı, sonra onu dışarı çekip tekrar içine alırken iç çekti, parmak uçları adamın omuzlarına bastırdı.

"Oh," diye iç geçirdi, "istediğim şey bu. Bu."

Onun yumuşak kalçalarını kavradı ve ihtiyacını yönlendirdi, çok sert ve sıcaktı ve her vuruşta onu daha sert almamak, ona her şekilde, etin ötesinde sahip olmak için çaresiz arzusunu tatmin etmek için onun tarafından kuşatıldı. Onu kendine ait kılmak için. Ama cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Omuzlarını geriye atarak ve boynunu eğerek ona daha hızlı bindi. Avucunu göğüslerinin arasından geçirip boğazına doğru kaydırды, inlemelerinin titreşimleri elinin altında bir armağandı, sonra da kahkahaları.

"Teşekkür ederim, Benjirou. Beni tekrar kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı dalgalı bir gelgit gibi iç çekerek, gözleri kapalı, gülümseyen dudakları geniş ve Ben ruhunu kaybetti, sonunda, geri dönülmez bir şekilde. Kalbi yerinden fırlayacak, vücudu kabaracak şekilde onu aradı. Kadının kaşları çatıldı ve Ben onu sıkıca çekerken inleyerek üzerine kapandı, kahkahaları önce zevk çılgınlıklarına, sonra şaşkınlığa, sonra da kendinden geçmeye dönüştü. Her sıvı titreyişinde onu damgaladı ve o da boyun eğdi.

Yüzünü onun saçlarına gömdü, tatlı, esnek bedenini göğsüne bastırdı ve içine sert ve eksiksiz bir şekilde boşaldı.

Tutuşunu kırdı, parıldayan gözleri kocaman açılmıştı. "Peki ya tedbir?"

"Sana karşı hiç temkinli olmadım, Octavia Pierce. Asla." Adam onun elini tuttu ve ağzını avucuna bastırdı. "Basitçe olamam."

Hiçbir şey söylemedi, nefes alıp vermesi yavaşlarken dudakları aralandı, ateş ışığı pürüzsüz yanaklarında ve çilli burnunda dans ediyordu. Bakışlarını kaçırdı ve başını adamın omzuna doğru eğdi, elleri adamın kaburgalarının etrafında kıvrıldı. Adam bir koluyla onun hafif bedenini sardı ve dağınık saçlarını okşadı.

Sonunda onun kucağından kaydı ve etrafını sarmak için yatak çarşaflarının bir köşesini çekti. Yatağında küçük ve savunmasız görünüyordu ve onu kollarına alıp bu sefer daha sıkı sarmak istedi, böylece gitmeyecekti. Ama kızın alnında gergin çizgiler belirdi ve sanki kararsızmış gibi içine kapanık kaldı.

"Ne oldu?" dedi sessizce. "Seni bu gece buraya getiren haberi bana söylemek ister misin?"

"Beni bu gece buraya sen getirdin." Gözleri çok genişti. Temkinli. Bu onun kalbini durdurdu.

"Gelmenizin diğer nedeni," diye söyletti kendini.

"Sanırım yapmalıyım. Bunu düşünmek istemiyorum ama sana söyleyene kadar da bu işin peşini bırakamayacağım." Yere saçılmış giysilerine doğru baktı. "Oldukça nahoş bir durum. Belki de bu konuşma için giyinmeliyiz."

"Hiçbir koşulda."

Gözlerinden tereddüt okunuyordu. "Ben, ben-"

"Octavia, yakın zamanda hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ama-"

"Buraya kendi isteğinle geldin. Aptallığının sonuçlarına katlanacaksın." Gülümsemekten kendini alamadı.

Dudakları kıpırdadı. Ama sonra kaşlarını çattı. "Bu çok önemli. Aynı zamanda çok acımasız."

"Son yedi yıldır, hatta daha uzun süredir her gün önemli ve korkunç meselelerle ilgilenmekle sorumluyum. Bu kez sizin de işin içinde olmanız benim tek endişem."

Sıcak gözleri sorguladı, sıvı umut havuzları.

"Bana işinden bahset," diye fısıldadı. "Ne iş yaptığından." "Benim işim ..." Bir nefes aldı. " . . . geniş."

Başını hızlı hareketlerle salladı, yanakları kızarmıştı. Ben'in içini, yılların pişmanlığını ve kızgınlığını serbest bırakan bir yumruğun açılması gibi bir his doldurdu.

"Başkalarına zarar vermek isteyenlerin peşine düşer ve onları durdururum." "Tam olarak ne şekilde zarar vermelerini engellersiniz?" "İnsanları köleleştirerek. Haksız savaş yürütmek. Zorbalığı finanse etmek."

"Aman Tanrım." Bir nefes verdi, yumuşak bir hava dalgası. "Tahmin ettiğimden biraz daha geniş." Bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "Çay ve yünlüler tüm bunların üstünü örtmeye mi yarıyor?"

"Bir şey olmalı. Herkes kuruluşumun faaliyetlerine olumlu bir gözle bakmıyor."

"Cüret edebilirim. Tüm bunlar nerede gerçekleşiyor?" "İhtiyaç duyulan her yerde."

Kadın cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Bir süre öylece oturdular, alevlerin aydınlattığı gece onları cömertçe kucakladı. Sonunda kadın uzun bir nefes aldı.

"Marcus, daha önce bahsettiği Bay Sheeble tarafından, İngiliz askerlerine ve Şirket memurlarına eş olmaları için Hindistan'a fakir kızların gönderilmesinde kendisine yardım etmesi için şantaja uğruyor. Görünüşe göre bu İngiliz kızlarının tedariki, onların Hintli gelinleri almalarını engellemek için."

Bulmacanın eksik parçasıydı. Yolculuktan sağ kurtulan kızlar için Ben'in tahmin ettiğinden daha iyiydi ama hiçbir şekilde yasal değildi. Ve pek çoğu ölmüştü.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Şey, bunun zaten oldukça fazla 'her şey' olduğunu söyleyebilirim. Belki sizin için öyle olmasa da, sanırım. Ama hayır. İşin içinde bir kız var. Onun güvenliği Marcus'un en büyük endişesi. Görünüşe göre istenmeyen bir şey oluyor ve o bundan mutsuz. Bir sonraki yolculuğa sadece bu kızı tehlikeden korumak için yardım ediyor."

"Sahte bahanelerle götürülüyorlar ve doğu yolculuğunda telef oluyorlar."

"Yüce Tanrım." Sonra bakışları keskinleşti. "Bunu zaten biliyor muydun?"

"Bazıları, ama bu resmi tamamlıyor. Sana kız hakkında ne kadar şey anlattı?"

Tavy, Ben'in sonsuza dek içinde yaşayabileceği sabit, sıcak, mükemmel güzellikteki bakışlarını tuttu.

"Bana söylemedi. Onunla ben tanıştım."

Bakışları değişmedi ama çenesinde bir kas kıpırdadı. Parmakları onu düzeltmek, yumruklarını açmak için kaşınıyordu. Kız ya da Marcus'un sadakatsizliği umurunda değildi. Tavy, Marcus'un ona neden kötü davrandığını olması gerekenden daha iyi anlıyordu. Marcus'un ona yalan söylediği kadar o da ona yalan söylemişti, ikisi de kalplerinin en çok istediği şeyden diğerini kalkan olarak kullanarak kaçmaya çalışıyordu.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi. "Bütün o kızlar hakkında değil elbette. Ama bir kız ve Marcus hakkında."

Ben'in kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti.

"Gerçekten." Bakışlarını pek çok insanın kaderini taşıyan ellerine çevirdi ve parmak uçlarını ellerini bırakana kadar avuç içlerinde gezdirdi. Güçlü ve güzel eller. Onun kendisine dokunuşunu, ona bakışını seviyordu. "Bütün gün bunu düşündüm, biliyorsun ve sanırım onu bu kıza olan tutkusundan uzaklaştırabileceğimi hayal etti. Ona olan duygularını bana aktaracağını değil, ama benim onun üzerinde dengeleyici bir etkim olacağını. Aslında bir ya da iki kez böyle bir şey söyledi. Sabit olduğumu."

Sessizlik onu karşıladı. Tavy başını kaldırdı ve kalbi hopladı. Ben'in ağzında yarım bir gülümseme belirdi.

"Ne?" diye nefes aldı.

"Seni çok iyi tanımıyor, değil mi?" Boğazı kurudu, başını salladı.

"Hiç de iyi değil," diye mırıldandı. "Öyle mi?"

Sırtışı kayboldu.

"Ya değiştiysem?" Sesi aptal bir kız gibi titriyordu. "Ya maceranın hiç de heyecan verici olmadığına karar verdimsem? Görüyorsunuz ya, sanırım bu kaçıştan sonra artık yoruldum."

"O halde," dedi hiç alaya almadan, "bir an önce sakın ve ağırbaşlı bir yaşam sürmelisin. Belki dikişçilik ya da benzeri bir şeyle uğraşırsın."

"Dikişçilik."

"Evet. Yoksa evde kalmış yaşlı kadınlar böyle mi yapar?" Kalbi güm güm attı. "Evde kalmış kadınlar mı?"

"Hayır," diye cevap verdi bir an bile duraksamadan. "Dikişçilik senin için uygun değil. Kesinlikle olmaz." Sesi boğuk çıkmıştı.

Tavy güldü ve gözleri parladı. İçini bir mutluluk heyecanı kapladı. Ben onu kendine çekti, kollarını ona doladı ve önce dudaklarından, sonra kaşlarından, boynundan ve aradaki her yerden öptü. Ellerini Ben'in yanlarından beline doğru kaydırды, kalbi genişliyordu. Onunla birlikte olmak çok doğru geliyordu. Ve yine de daha önce, taşrada, onunla sevişmenin başka bir anlama geldiğine inanacak kadar aptal olduğu zamanlarda da böyle hissetmişti. Daha fazla bir şey.

Bunu çok daha önce de hissetmişti. Yedi yıl önce.

Ama bu sefer daha iyi biliyordu. Bu kez o kadar aptalca davranmayacaktı. "Artık gitmeliyim."

"Hayır." Adam kızın boynuna doğru konuştu, ağzı kızın teninde lezzetli ve sıcaktı, kızın her yerini karıncalandırıyordu. "Yapmayacaksın."

"Sanırım insanların sizin istediklerinizi yapmasına alışkınsınız. Ama beni burada isteğim dışında tutabilir misiniz?"

Geri çekildi, gözleri ciddiye. "Baştan çıkarıcı olabilir. Gitmek istiyor musun?"

Elini onun göğsüne koydu. Avucunu onun sert kaslarına yaslayarak elini kapattı. Adamın kalbi sabit ve hızlı atıyor, kadınıninki de ona karşılık veriyordu.

Başını iki yana salladı.

Onu kollarının arasına aldı. Onun bedenine, onu hayal etmemek için mücadele ettiği onca yıldan sonra dokunabileceğine hâlâ tam olarak inanmadığı erkek güzelliğine doğru kıvrıldı. Avuçları adamın göğsünde gezindi.

"Uzun zamandır geçmiş, dünyanın macera için yaratıldığını hayal ettiğim o zamanı geride bırakmak istiyordum," diye fısıldadı. "Yıllardır unutmaya çalışıyorum. Ama çok garip. Bazen o anılar şimdikinden çok daha fazla gerçekmiş gibi geliyor."

"Sizin için çok mu canlılar?"

"O zamandan beri o kadar heyecanlı bir hayat yaşadınız ki, o döneme dair neredeyse hiç anınız yok. Elbette vardiyamın uygunsuzluğu dışında." Onun omzuna doğru kararsızca gülümsedi.

Elini avucunun içine aldı ve başparmağını parmaklarının her biri boyunca gezdirdi.

"Güneşi gölgelemek için beyaz dantelli sarı bir şemsiye taşırdın." Alnının hemen üstünden usulca konuştu. "Saçlarını bir hayli kısaltmıştın, bonenin kurdelesini sanki başka türlü takmak boğazını daraltıyormuş gibi yana bağlamıştın. Çarşıdaki tüccarlarla sanki onları tüm hayatın boyunca tanıyormuşsun gibi konuşuyordun, onlar da seninle aynı şekilde, berbat Hintçene rağmen. Hiç çekinmeden güldünüz. Ve tırnaklarınızı çiğnediniz."

Tavy nefes almakta zorlandı. "Eskiden yaptığım pek çok şeyi artık yapmıyorum."

"Hâlâ zaman zaman dudağını çiğniyorsun."

"Bir centilmen bundan bahsetmez."

"Bu beyefendinin sizi öpmek istemesine neden oluyor."

Başını kaldırdı ve adamın ateş ışığıyla beneklenmiş bakışlarıyla karşılaştı. Siyah derinliklerin yoğunluğu onun alaycı ses tonuyla hiç de uyumlu değildi.

"*Shalabha*," dedi sadece.

"Bana neden öyle dedin?" diye fısıldadı.

Yan döndü, eli kızın kalçasına kaydı. "Çünkü çekirge, sen sadece bacaklardın." "*Hayır*."

"Evet." Parmak uçları baldırının ve kalçasının iç kısmında bir yol izledi, avuç içi sıcacık, hassas kıvrımından hemen sonra durdu. Tavy'nin nefesi kesildi. Onunla daha yeni sevişmişti ama hafifçe okşaması arzusunu yeniden ateşledi, bu kez durgun ama yine de çok güçlüydü.

"Ben de senin ateşinle çırpındığım için böyle olduğunu sanıyordum." Eğlenmiş gibi görünmeye çalışıyordu ama kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bunu hissetmiş olmalıydı. "*Shalabha*, bir güve, herkes tarafından fark edilmeyen sade bir böcek."

"Güzel bir kız," diye mırıldandı okşayarak. "Güzel bacaklar." "Bütün bacaklar. Ve dirsekler, ve-"

Dizlerini birbirinden ayırarak onun üzerine çıktı. "Ellerimin keşfetmek için can attığı bacaklar." Dizinin altına uzandı ve parmak uçları teninde gezindi, en ufak bir dokunuş güneş ışığı gibi yaladı. "Kendimi arasında hayal ettiğim bacaklar." Kalçasını kalçasının yanına çekti, pürüzsüz, sert uyarılmışlığı ona doğru geliyordu. "Etrafıma sarılmasını istediğim bacaklar."

"Öyle mi?" diye nefes aldı. "*O zamanlar* mı?" "Evet. Bileklerini çapraz yap."

Öyle yaptı, önce zevkle karışık uzun bir nefes aldı, sonra da beklentisi arttı. Ben onun boğazını öptü ve o da başını geriye attı, onu içinde hissetmeye başlamıştı bile.

Ama bunlar sevgilisinin sözleriydi. Garip bir kızdı, kendini hâlâ öyle hissettiği bir kız.

"Sanırım sana inanmıyorum," dedi çok sessiz bir şekilde, belki duymaz diye.

"Bunu anlamakta zorlanıyorum." Adam kalçalarını oynatarak onu yakından okşadı. Kadının boğazından bir arzu sesi yükseldi ve parmaklarını adamın saten saçlarına doladı.

"O zamanları kastediyorum. Ben farklıydım."

Dilinin ucu kulağında gezindi. "Geçmişî terk etmeden önce, Octavia, gerçeği bil," diye fısıldadı tenine karşı. "Bunu hayal etmişim. Sana sahip olmayı. Beni istediğini."

Titreyerek adamın kollarını kavradı ve adamın yumuşak etini okşadığı yerde zonklamaya başladı. Onu daha iyi karşılamak için kalçalarını yukarı kaldırdı ve adam akıcı, sahiplenici bir hamleyle içine boşaldı. Adam onu tamamen doldururken, gererken ve her şeyi istemesini sağlarken sırtı kavislendi, vücudu zevk aldı. Avuç içi çenesini çevreledi ve başını eğip onu dudaklarından içiyormuş gibi öptü. İç çekti, geçmiş ve şimdiki zaman kalbinde ve bedeninde birbirine karıştı, şüpheler ve kesinlikler biri diğerine benzeyecek şekilde büküldü.

"İstediğin herhangi birine sahip olabilirdin," dedi iç çekerek.

"Ben seni istedim."

"Ben hiç kimse değildim."

"Sen çok güzeldin. Gülüşün, kahkahaların, dilindeki kelimeler." Adam göğsünün derinliklerinden bir ses çıkararak kadının içine doğru okşadı; kontrollü ve baştan çıkarıcı hamleleri, her yavaş girişinde kadının ona daha fazla ihtiyaç duymasını sağlıyordu.

"Ben."

"Gözlerin ve bakışların," diye mırıldandı dudaklarının üstünden.

"Dokunuşun." "Sana hiç dokunmadım. Ta ki-"

"Sık sık yaptın. Yaptığının farkında değildin." Onu öptü, içinde hareket ederken nefeslerini yakaladı, onu çaresizliğin çılgınlığına kadar okşadı, vücudu sadece daha fazlasını vermek istemesine neden olan bir verme şaheseriydi.

boştu. Elini kalçasına doladı ve onu sıkıca kendine çekti, sesi derin ve sertti. "Korkmadın."

Asla. Haftalar önce onu suçladığı gibi büyülenmişti. Sarhoş. Aşkın da ötesinde. Ama korkmamıştı.

Yanağını yastığa çevirdi, bakışlarını uzaklaştırdı, onun itişlerinden zevk aldı, onu dayanabileceğinden daha fazla istemenin acısıyla birlikte tatlı bir ağrı oluşurken onu içine çekti.

"Belki de olmalıydım," diye fısıldadı, sonunda ona tamamen teslim oldu, rahatlama ve acının karıştığı bir hıçkırık boğazında düğümlendi, onca yıl hayat gibi tuttuğu kalbini kaybediyordu. Ama onsuz bir hayat yoktu. Bunu o zaman da biliyordu ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Şimdi değiştiremezdi. Onunla tanıştığı an - macera arayan naif, geniş gözlü bir kız - artık çok geçti.

Kızın yüzüne dokundu ve onu kendisine çevirdi.

"Hayır," dedi kabaca. "Sen benim olmalıydın."

Bedenleri birbirini ararken gözyaşları yanaklarından süzülüyor, tenlerinin ve iç çekişlerinin güzelliğiyle dans ediyordu. Ona derinden ve her yerinden dokundu, her okşayıştta, her nefes alışta onu tekrar tekrar kendi yaptı. Ve ihtiyacının şiddeti çok arttığında, ona yeniden, daha derinden dokundu ve kadın parçalandı, kör, sözsüz bir vecd içinde haykırdı, sonra onda zevkini bulduğunda tekrar.

O gece Madras'taki bahçede ve yine Fellsbourne'da yaptığı gibi yanaklarındaki nemi sildi. Ama şimdi neden ağladığını sormadı çünkü zaten biliyor olmalıydı -gerçekten bilmesede, sevinçten mi yoksa kederden mi ağladığını. Kalbini bir kez vermiş, onu yok ettirmiş ve kalan parçalara yıllarca sıkı sıkıya tutunmuştu. Bu ikinci vazgeçiş ıstırap vericiydi.

Ateşin içine baktı, görüşü bulanıklaştı.

"Beni bir daha incitme, Ben." Sözleri ancak fısıltı halindeydi. "Sanırım nasıl kendim olacağımı tamamen unuturum."

Kollarını ona doladı ve dudaklarını alnına bastırarak onu kendine çekti. Geri çekilerek parmaklarını saçlarından geçirdi ve ona sarıldı, gözleri merak ve özlem dolu alevlerden kıvılcımlarla parlıyordu.

"Yapmayacağım.

Yapamam." Ciğerleri sıkışmıştı.

"Ben-" diye boğuldu. "Sana çok aşığım." Korku ve dolgunluk titremeleri onu sarstı. "Her zaman öyleydim."

Boğazı düğümlendi, gözlerinde karanlık bir fırtına vardı. Ama konuşmadı. Tavy'nin kalbi güm güm atarken, kapıya vuran kesik kesik bir ses yankılandı. "Lordum?" Boğuk ses kapının diğer tarafından aceleyle geldi. Panel. Ama Tavy'nin kalbinde başka bir ses konuştu, soğuk ve keskin, İmene Teyze ona ellerini ondan çekmesini söylüyordu. Gözlerindeki ifade şimdi de aynıydı, sıcaklık hızla uzaklaşıyordu.

Sert bir nefes aldı. "Patlama."

"Belki de yetersiz bir ifade." Kollarından çekildi.

Onun bileğini kavradı ve diğer eliyle saçlarını okşadı. Sonra onu bıraktı, pantolonunu çekti ve kapıya giderek arkasından kapattı.

Tavy yatak çarşafını vücuduna doladı ve hareketsiz bir şekilde oturdu. Hizmetkârlarının çok gerekli olmadıkça onu bu şekilde rahatsız etmeyeceklerinden şüpheleniyordu. Ama kalbi, hiç dönmeyen bir adamı beklediği yedi yıllık anının etrafında dönüyordu. Ve adam onu sevdiğini söylememişti.

Kapı açıldı ve Ben onun yanına geldi. Eğildi, elini kızın yüzünün yan tarafına doladı ve ağzını kendi ağzına doğru eğdi. Öpücük çok tatlı, çok mükemmel ve çok kısıydı.

"Artık dışarı çıkmalıyım." Sesi alçaktı. "Şimdi mi?"

"Bir işle ilgilenmem gerekiyor."

Gecenin bir yarısı. Sadece bu adamın yapabileceği bir iş. Başını sallamayı başardı. "Pekâlâ."

"Birazdan döneceğim. Sakın gitme."

"Gitme-"

"Kal." Soyunma odasının kapısına doğru geri geri gitti.

"Kalmak mı?"

Ağzının köşesi kalktı, yanağında bir çukur belirdi. "Kal." Diğer odaya gitti. Kısa bir süre sonra, Tavy'nin nefesini kesen dikkatsiz bir zarafetle giyinmiş olarak yeniden ortaya çıktı ve kapıya doğru ilerledi. Durakladı. Sonra ona döndü, elini başının arkasına doladı ve onu sertçe öptü.

"Kal." Ayrıldı ve gitti.

Tavy gözlerini kapıya dikti. Sonunda yatakta yastıklara doğru süründü, yan yattı ve ellerini yanağının altına sıkıştırdı. Ama onu ısıtacak bedeni olmadığı için üşüyordu. Ayağa kalktı ve kömürleri yakmak için ateşe gitti. Giysileri yere saçılmıştı. Kadın elbisesini ve iç çamaşırlarını bir sandalyenin üzerine örttü.

Gülünç bir utangaçlıkla Ben'in atılmış giysilerini de topladı. Odası sade ve erkeksiydi, koyu renkli ahşaplar ve mücevher tonlarında kumaşlarla döşenmişti. Hindistan'a dair ipuçları bulma umuduyla etrafına bakındı, ama çok yakından bakmak meraklı olmak gibi geliyordu, bu yüzden giysilerini tuvalet masasının üzerine koydu. Tereddüt etti, sonra kravatını ve gömleğini tekrar eline aldı ve derin bir nefes alarak yüzüne bastırdı. Bacakları titremeye başladı.

Giysileri yere bıraktı, parmakları yeleğinin cebindeki sert bir karenin üzerinde gezindi. Elini geri çekti. Eğer odasının etrafına bakmak meraklı bir davranışsa, ceplerini karıştırmak kesinlikle daha büyük bir saldırı olurdu.

İçgüdüğü ve meraktan öte bir şey onu yönlendiriyordu. Not parmaklarının arasında kolayca açıldı. *Sevdiklerinize özellikle dikkat edin.*

Odanın havası daha da soğumuş gibiydi. Oraya mı gitmişti? Sevdiklerinin başı şimdi, gecenin bir yarısı belada mıydı? Kimin? Constance mı? Lord Styles?

Tavy kâğıdı cebine geri koydu, midesi bulanıyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Soğuk odayı geçerek yatağa gitti, içine tırmandı ve battaniyeleri boynuna kadar çekti.

Uyumadı, ızgaradaki kömürler önce kora, sonra küle dönüşürken gözlerini gecenin derinleşen karanlığına dikti ve adam hâlâ dönmedi. Yine. Karanlıkta, vücudu tatmin ve dehşetin karışımıyla gerilmiş olan Tavy, yıllar öncesini ve belki de ona geri dönemeyen güzel bir genç adamı anlamaya başladı. Dünyanın dertleri onun günlük sorumluluğu olduğu için belki de asla dönemeyecekti. Tıpkı ona bilmeyi arzuladığı her şeyi asla söyleyemeyeceği gibi. Ya da onu sevmeyeceği gibi.

Sonunda anlamıştı. Ve bu onu gerçekten de çok küçük hissettirdi.

Bölüm 22

VAZGEÇME. Bir gemiyi veya tekneyi terk etme veya izinsiz kaçma eylemi.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

"Son dakikalarını sayıyor lordum, yoksa sizi böyle rahatsız etmezdim." Sully atına binerken kalın kaşları çatıldı.

"Ne kadar zaman önce vuruldu?" Ben, Kali'yi kendine doğru çekti.

"Sanırım bir saat. Jimmy şu anda ona bakıyor ama cerrah değil. Eğer biz oraya varmadan önce kabadayı sırtını tekmelerse, bunun için delikanlıyı suçlamam."

Ben atını hızla sürüyor, Kali'yi karanlık sokaklarda sıkıştırıyor, toynakları önce kaldırım taşlarına, sonra da dar sokaklara girdiklerinde sert toprak zemine çarpıyordu. Kısrağı, Mayfair'in bu yakasındaki en tanıdık sokağın önünde durdu, dizginleri seyisin eline verdi ve içeri girdi. Soğuk havada at ve cin kokuları onu karşıladı.

Sully bir bölmenin kapısını açtı. "Buraya, lordum."

Yüzükoyun yatan bir bedenın yanında, gözleri yarı kapalı iri yarı bir genç duvara yaslanmıştı. Ayağa kalktı ve kasketinin kenarını çekti.

"Adamın durumu çok kötü, lordum."

"Teşekkür ederim, Jimmy. Hepsi bu kadar." Adamlara dışarı çıkmalarını işaret ettikten sonra Sheeble'in yanındaki samanlıkta diz çöktü.

Ufak tefek bir adamdı, kara bıyıklı ve çoğu denizci gibi sıırım gibiydi. Şimdi yıpranmış yüzü lamba ışığında hayalet gibi solgun, dudakları gri parlıyordu.

"Eğer işimi bitirmeye geldiyseniz," diye mırıldandı ağzını zorlukla oynatarak, "o zaman gidin ve bunu hemen yapın lordum. Çok memnun olurum. Karnım ağrıyor-" Öksürdü ve dudaklarına kan bulaştı. "-kötü bir karın ağrısı."

Ben üzerini örten battaniyeyi geri çekti. Sheeble'in gömleği ve yelege kıpkırmızı olmuştu. Dar vücudu titriyor, damarlarındaki yaşam gücünü kaybediyordu. Ben örtüyü yerine koydu.

"Bunu sana kim yaptı?"

Sheeble'in yüzü allak bullak oldu. "Onun işbirlikçi, göbek bıçaklayıcı lordluğu." "Lord Styles mı Crispin mi?"

"Crispin değildi. Kendi gölgesinden korkan biri." Öksürdü ve çenesinden bir damla kan daha aktı. Ben battaniyenin bir köşesinden tutup lekeyi sildi.

"Lord Styles sizi kızları Londra'da gizlice gemiye yüklemeniz ve ardından Doğu Hint Adaları'na vardıklarından emin olmanız için tuttu, doğru mu?"

Sheeble'in gözleri kapandı.

"Bana da söyleyebilirsin," dedi Ben. "Nasıl olsa çok yakında öleceksin. Bir itiraf, suçu en çok hak ettiği yere koyacaktır. Lord Styles seni öldürdüğü için cezalandırılacak."

Adamın gözleri bir aralık açıldı, ama bu onun çabasına mal oldu. "19'da oraya gittim."

"Madras'a mı? Crispin kızla o yolculukta mı tanıştı?"

Sheeble'in ince dudakları büküldü. "Yolun yarısına gelene kadar hepsinin aşağıda olduğunu bilmiyordum. Sonra onu yakaladık."

Bir köle gemisindeki kargo gibi ambarda saklanan bu kadar çok kızın telef olmasına şaşmamalı.

"Neden İngiliz kızlar? Neden onları Hindistan'a götürüyorsunuz?"

"Bizim oğlanların oradaki kadınlarla arkadaşlık etmesinden hoşlanmıyor. Onları doğru yönetmek için ayrı tutmak lazım. Bunu herkes bilir."

Şirket adamları ve askerler için İngiliz gelinler. Ben'in annesi gibi Hintli eşler yok. Aile bağlantıları yok. Hiçbir . . . Styles'ın dediği gibi "avantaj" yok.

"Lord Styles iki yıl önce Madras'a yapılan o yolculukta yoktu. Lord Crispin'e tam olarak nasıl şantaj yaptı?"

"Benim fikrim." Sheeble tekrar hackledi. Bu kez uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. Konuştuğunda gözleri açılmadı ve sesi kısıldı. "Lord hazretlerinin, onun yerine sevkiyat belgelerini imzalayacak bir adam bulduğum için bana yarım vereceğini düşündüm." Zorlukla konuştuğu belliydi. "Bana sadece yüzde beş verdi, serseri Türk."

"Bu gece seni neden bıçakladı?"

"Az önce ne yaptığımı sana söylemeyeyim diye." "Tüm bunları bana daha önce söylemeyi mi planlıyordun?"

"Crispin korkmaya başlamıştı." Öksürdü, sıvı bir sestti. "Oyun bitmeden önce kendime bir yüzlük daha alabileceğimi düşündüm."

"Bilgi için size para ödeyeceğimi düşündünüz. Neden ben?"

Sheeble'in gri dudakları yorgun bir ifadeyle kıvrıldı. "Çok zeki değilsiniz, değil mi, vali? Kimsenin kendilerinden başka bir şey bilmediğini düşünerek etrafta kasıla kasıla dolaşan serseri koylar işte."

"Lord Styles bu ticarete dahil olduğunu Crispin'in imzasının arkasına sakladı ve Crispin'in reddetmesi halinde kızı kaybetmekle, ardından da yetkililere ifşa etmekle tehdit etti."

Sheeble'in kaşları çatıldı, nefes alış veriş zorlaştı.

"Lord Styles'ın bu işe karıştığını gösteren belgelere erişiminiz var mı?"

"Hiçbir şey. Kep'-" Bir sarsıntı göğsünü salladı. "Hepsini kendin al."

Bu da Ben'in onları eninde sonunda bulabileceği anlamına geliyordu. Ama eski arkadaşını yetkililere teslim etmekle ilgilenmiyordu. Henüz değil.

Elini denizcinin koluna koydu.

"Jonas, gerçekten de çok yakında öleceksin. Şu anda yaptığın şey, bana bunu söylemek, öbür dünyada yolunu daha tesadüfî bir şekilde açmak için bir yol olabilir. Senin iyiliğin için umarım öyle olur. Benim için, sana teşekkür ederim."

Sheeble'in gözleri korku dolu bir şekilde tekrar açıldı.

Ben bir süre elini çekmeden bekledi, ta ki hüznü gözlerden hayat akıp gidene kadar. Sonra gözlerini kapattı, battaniyeyi Sheeble'in alına çekti ve ahırdan çıktı.

Sully merakla etrafına bakındı ve ahırın içine baktı. "Öldü mü, efendim?"

Ben başını salladı.

Eski liman işçisi kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bahse girerim, kaçmadan önce ona parmak vidalarını vermiştir."

"Bu gece olmaz, Sully. Kendimi merhametli hissediyorum." Merhametli. Sersemlemiş. Henüz tam olarak kavrayamadığı bir kesinlikten başı dönüyordu. Alçakgönüllü. Ve hepsinden önemlisi, kendisinde bu eşi benzeri görülmemiş duruma neden olan kadına dönmek için sabırsızlanıyordu. "Eğer ailesi varsa, onu onlara geri verin. Eğer yoksa-"

"Dilenciler mezarlığı." Sully üzüntüyle başını salladı. "Ona hayattayken diğer insanlara davrandığından daha iyi davranıyorsun."

"Sadece günahlarımızla değil, yargıçlarımızın merhametiyle yargılanmayı umabiliriz," dedi Ben sessizce. Onu seviyordu. Onu her zaman sevmişti. Bu da Ben'de merhametli olma, onu ne kadar incitmiş olursa olsun ona karşı olduğu gibi affedici olma isteği uyandırıyor; tıpkı şimdi bile kendisini kullanan Marcus Crispin'e karşı merhametli olduğu gibi.

Ben'in omuzları diken diken oldu. Octavia'dan dürüstlük ve yalanların trajik yararsızlığı hakkında çok şey öğrenmişti. Merhamet konusunda öğrenmesi gereken daha pek çok şey olduğundan şüpheleniyordu. Ama bu dersleri onun eski nişanlısı için harcamayacaktı.

"Lord Crispin'i bulabildiniz mi?" dedi ve sokağın çıkışına doğru ilerledi.

Sully, "Evet," diye cevap verdi. "Odasına geri döndü. Bu olay olduğunda sana söylemeye geliyordum. Daha önemli olabileceğini düşündüm."

"İyi. Onu izlemeye devam edin." Crispin'le yakında ilgilenecekti. Ama bu gece başka işleri vardı. Kapıyı iterek açtı ve caddenin karşısına geçti. Hauterive'in üst pencerelerindeki perdelerin aralıklarından mum ışığı titriyordu.

"Lordum." Kalın kaslı bir uşak eğildi ve içeri girmesine izin vermek için geri çekildi. Oyun salonundan bir kadın kahkahası yükseldi; boğucu, sarhoş. Ama Styles bu gece masalarda oynamayacaktı, az önce yaptıklarından sonra değil. Ben salona doğru döndü.

Styles ocağın yanındaki sandalyeye uzanmış, boş kadehi parmaklarının ucunda sallanırken, Ben içeri girdiğinde bakışları onun üzerindeydi. İthal ipekler ve brokarlarla kaplı odada bu geç saatte sadece bir avuç müşteri vardı. Şimdiye kadar çoğu ya yataklarına, ya başkalarının yanına ya da üst kata çıkmıştı. Dekor değişmiş olabilirdi ama St James's'ten bu kadar uzakta olan bu kulübün amacı asla değişmemişti.

Ben salonda ilerleyerek bir uşağa kendisine içki getirmesini işaret etti ve baronun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Bugün evinize uğradım. Adamlarınız taşraya gittiğinizi söyledi."

Styles bardağı parmaklarının arasında döndürdü. "Oradaki işim kısa sürdü." Ben'i değerlendirdi, mavi gözleri berraktı. "Gecenin bir yarısı seni buraya getiren nedir, Ben? Güzel Bayan Pierce her şeye rağmen seni memnun edemedi mi?"

Ben'in kanı dondu. Dudaklarına güven dolu bir sırıtış yapıştırdı.

"Hâlâ flörtlerimi mi takip ediyorsun, eski dostum? Ne kadar da gurur verici."

"Dünden önceki gece Savege'e gitmeden önce sizi onun evinden çıkarken gördüm. Arayanlar için oldukça geç olduğunu söyleyebilirim. Ve biraz dalgın görünüyordunuz."

Ben uşaktan bardağı aldı.

"St. John Pennworthy ile işim var. Gürültülü bir anlaşma." Konyağı dudaklarına götürdü.

"Hanımefendiyi takip etmeniz için uygun olduğunu söylemeliyim."

"Orada bir arayış yok. Sadece güzel bir kadının takdir edilmesi." Bir yudum aldı ve bardağı masanın üzerine koydu. "Artık av kulübesindeki yangının gizemi çözüldüğüne göre, hayatın basit zevklerinin tadını çıkarmak için daha fazla boş vaktim olduğunu görüyorum - arazimde atış yapmak, güzel kadınlara hayran olmak, gece yarısından sonra eski bir dostla sakın bir anı paylaşmak."

"Ateş mi?" Alev ışığı Styles'ın yaldızlı saçlarında ve yüzünde parıltıyor, değişen gölgeler oluşturunuyordu. "Orada çözülmesi gereken bir gizem olduğunu bilmiyordum."

Ben öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu.

"O sırada yangının çıkış nedenini görmezden geldim. Bunun bir kaza olduğunu düşündüm. Ama biliyor musun Walker, sanırım bu beni avladı. Sonunda bu konuyu ele alana kadar ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim."

"Peki ne buldun?"

"Kulübedeki yaşlı seyis Andy ile konuştum, o gecedan sağ kurtulan tek kişi. Bunu hatırlamazsınız tabii ki." Ateşin içine baktı. "Ama Andy hatırladı. Uzun uzun konuştuk ve bana anlattıklarından tatmin oldum. Artık hayatıma devam etmek için gereken her şeyi bildiğimi hissediyorum." Bakışlarını tekrar Styles'a çevirdi. Diğer adamın yüzü sertti.

"Senin adına sevindim."

"Teşekkür ederim." Ben ayağa kalktı.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Styles ayağa kalktı. "Neden kalmıyorsunuz? Bayan Carmichael ve Nathans şu anda misafir odasındalar."

İkisinden biri, ben

sizi burada görmekten memnuniyet duyacağından şüpheleniyorum. Ne de olsa, basit zevklerin tadını çıkarmak, daha tatmin edici olanlara katılmaya engel değildir."

Ben sıırttı ve başını salladı. "Çok karmaşık. Bu tür bir oyuna dahil olmakla ilgilenmiyorum."

"Ya da belki de böyle bir cömertliği takdir edemeyecek kadar dikkatiniz başka yerde? Güzel Bayan Pierce'in dikkatinizi itiraf etmek istediğinizden daha fazla çekmediğinden emin misiniz?"

İşte Ben için gümüş bir tabağın üzerindeydi, onu korkutmaya yönelik bir tehdit, gönderdiği isimsiz nota sivri bir ek. Styles onun Octavia'yla ilişkisinden şüphelenmekten başka bir şey yapamazdı. Ama şüphe yeterli olabilirdi.

Eski dostunun gönüllü olarak itiraf etmesini beklemeliydi. Kendi işini, Styles'ın herkesin önünde kınanmasını sağlayacak kadar alenileştirme riskini göze alamazdı. Ama Styles'ın kolayca teslim olmayacağı açıktı. Hâlâ kazanmayı umuyordu. Eski İngiliz aristokrasisinin üyeleri, Çansları ne olursa olsun hep kazanırlardı.

"Bu cesaretlendirme niye Walker? Artık benim inisiyatifime inancın kalmadı mı?"

"Daha ziyade, kendinizi gereksiz yere sınırladığınıza dair bir şüphe." Sesinde sıcaklık, dostça duygular ya da alaycılık yoktu. İkisi de ne konuştuklarını biliyorlardı. Ben'in yapması gereken tek şey rakibini beklemek, ilk ürkecek kişi olmamaktı.

"Faydalı bir hatırlatma," dedi düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Teşekkür ederim, dostum." Misafir odasına doğru yöneldi, arkasındaki Styles tıpkı yıllar önce böyle gecelerin Ben için hem bir oyun hem de bir kefareet olduğu zamanlardaki gibiydi. Şimdi ikisi de değil, sevdiği kadının güvenliği söz konusuydu. Eğer Styles Octavia'ya olan ilgisizliğini kanıtlamak isterse, bunu sağlayacaktı. Ve yarın, Octavia artık onun evinin güvenliğinde dinlenmediğinde, yine de güvende olacaktı çünkü Styles artık onu kendisine zarar vermek için kullanabileceğine inanmayacaktı.

Misafir odasının kapısında durakladı. Priscilla Nathans'ın zümrüt rengi bakışları, sigara dumanı ve yetersiz mum ışığının sisi arasından anlık bir hesaplamayla keskinleşti. Başka bir masada, Abigail Carmichael bir beyefendinin sandalyesinin arkasına asılmış, pahalı elbisesi derin göğüslerini ortaya çıkarmış ve çarpıcı yüzü içkiden benek benek olmuştu. Buğulu bakışları Ben'e doğru yükseldi. Ben elini kaldırdı ve parmaklarıyla kayıtsızca bir hareket yaptı.

Ama güzel dul karşılık verdi, tereddüt etmeden ona doğru ilerledi ve elini onun koluna doladı.

"Aradınız mı lordum?" Kalın kirpiklerini kırıştırdı ve sarıldı. Gözleri odaklanmıyordu.

Ben Styles'a hafifçe sırttı ve kadını üst kata çıkan merdivenlere doğru çekti. Yaptığı hilenin istediği etkiyi yaratıp yaratmadığını görmek için arkasına bakmadı.

Emekli odası da son yedi yıl içinde yeniden dekore edilmişti ama Ben tuvalet masasının üzerindeki kâğıt ve kalem dışında pek bir şey fark etmedi. Bir sürahidenden bir bardak yakut sıvısı doldurdu ve Leydi Carmichael açgözlü ağız dolusu içerken onu vardiyasına göre soydu. Onu yatağa yatırdıktan sonra daha acil olan görevine döndü.

"Hadi ama Doreé," diye mırıldandı. "Çok uzun zaman oldu. Beni daha fazla bekletme."

"Bir dakika, hayatım." Kısa notu yazdıktan sonra koridora çıktı ve bir gine ile birlikte uşağın eline verdi.

"Evinden çıkmadan ya da sabah herhangi bir ziyaretçi kabul etmeden önce bunu aldığınızdan emin olun, ödüllendirileceksiniz."

"Peki lordum." Yüzü istekli olan hizmetçi aceleyle uzaklaştı. Ben yatak odasına döndü. Yatağın üzerine yayılmış olan baygın figüre bir göz attıktan sonra pencereye gitti. İki saat içinde şafak sökecekti. Ondan önce bu yalnızlık ve bastırılmaz susuzluk mekânından ayrılacak ve tüm bunları uzak bir kabus gibi gösteren kadına dönecekti. Beklemek için tuvalet masasındaki sandalyeye yerleşti.

Karanlık, Tavy'nin yatak odasının ayrıntılarını görebileceği kadar azalınca ayağa kalktı, giysilerini giydi ve kapıyı açtı. Karşı duvara dayalı bir sandalyede bir hizmetçi uyukluyordu. Tavy boğazını temizledi. Kız irkilerek uyandı ve ayağa fırladı.

"Efendiniz evde mi?"

"Hayır, anne." Hizmetçi reverans yaptı. "Ama isteyebileceğin her konuda sana yardımcı olmamı istedi."

"Lütfen benim için bir araba çağırın, sonra geri dönün ve düzgün giyinmeme yardım edin."

Hizmetçi tekrar reverans yaptı ve aceleyle gitti. Tavy, Ben'in yatak odasına geri döndü. Her şey garip bir rüya gibiydi, Fellsbourne'da onunla geçirdiği geceden bile daha garip. O halde, onun güvenliği konusunda endişelenmesi için bir neden yoktu.

binlerce kilometre öteden her zaman olduğundan daha fazla. Şimdi biri onu tehdit ediyordu. Ama belki de her gün bu tür tehditler alıyordu. Ve belki de kadınlar ona sık sık aşklarını ilan ediyorlardı.

Hizmetçi geri döndü, Tavy'nin giysilerini bağladı ve saçlarını topladı. Koridorda tanıdık uşak onu karşıladı ve konağın arka girişine kadar eşlik etti. Sabah henüz olmamıştı ve şafak öncesinin grisi sokağı kaplamıştı. Kapalı bir araba bekliyordu, parlak siyah panelleri ve ışıltılı tekerlekleriyle son derece zarıftı, onu çeken çift örgülü yelelerinden güçlü kalçalarına kadar muhteşemdi. Kapısını süsleyen soylu bir arma yoktu. Gizli bir kalkış için isimsiz bir araç.

"Beni esnaf girişinden çıkarmanızı mı söyledi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi uşak onu arabaya bindirirken. "Sizin tercih edeceğinizi düşünerek bu cüreti gösterdim."

"Adın ne senin?" "Samuel, bayan."

"Teşekkür ederim, Samuel. İlginiz için minnettarım." Arkasına yaslandı.

"Hanımefendi?"

Kapı aralığında duran adamın yüzünü inceledi. Ben'in tüm hizmetkârları gibi onun da dürüst bir görünüşü vardı. Maskeli bir hayat yaşayan bir adamın çalışanları için ilginç bir özellik.

"Evet, Samuel?"

"Söylememe izin verirseniz, lord hazretlerinin sizin buradan ayrılacağınızı düşündüğünü sanmıyorum."

"Lord Hazretleri, Londra'da tek bir kıyafet değişikliği ile hiç evlenmemiş bir hanımefendi olmamıştır." Ya da kafası fena halde karışmış bir kalp.

Samuel'in gözlerinde kırılganlıklar oluştu. Kapıyı kapattı, arabacıya bir şeyler söyledi ve araba gümbür gümbür hareket etti. Tavy kadifemsi koltuklara yaslandı ve gözlerini kapattı.

Şafağın ilk ışıklarıyla eve ulaştı ve arka kapıdan geçerek kasaba evinin arkasındaki bahçeye girdi. Arka kapı kilitliydi. Birkaç saat öncesine kadar kendini kandırmayı seven Tavy, önceki akşam anahtar getirmeyi düşünmemişti. Kapıyı mutfak görevlisi açtı.

"Günaydın anne," diye homurdandı gözlerindeki uykuyu silerek. "Hanımefendi bütün gece senin için endişelendi. Efendiye söylediğini sanmıyorum ama."

"Uyarınız için teşekkür ederim. Peki ya Bay Abha?"

"Geçen akşam dışarı çıktı. O zamandan beri onu görmedim."

"Buradayım, *memsahib*."

Abha arkasındaki kapıdan içeri girince döndü.

"Nerelerdeydin?"

Cevap vermedi. "Beni takip ettin mi?"

Başıyla onayladı. Kollarını kavuşturdu, omuzları yorgunluktan çökmüştü.

"Madem beni gözetleyecektiniz, nerede olduğumu söyleyerek kız kardeşimin endişesini giderebilirdiniz."

"Ben yaptım."

"Ah. Teşekkür ederim." Doğruca Alethea'nın soyunma odasına gitti. Bebek kucağında, kız kardeşi divanın üzerinde uyukluyordu. Göz kapakları titreyerek açıldı ve uzun bir rahatlama nefesi verdi.

"Çok üzgünüm, Thea.

Gerçekten." "Sen iyi misin?"

"Evet.

Çoğunlukla." "O burada mı?"

Tavy'nin içinden tatlı, keskin bir dalgalanma geçti. Başını iki yana salladı. Alethea'nın kaşları çatıldı. "Ne yaptın sen?"

"Daha önce yapmadığım bir şey değil." Kendini kesin bir dille ifade ettiği kısım hariç. Ama bu onun taşan kalbinden çıkmıştı ve bundan pişmanlık duyamazdı.

Kız kardeşinin gözleri büyüdü. "Daha önce mi?"

Tavy elini salladı. "Fellsbourne'da." Yanakları kızarmıştı. Ama bunu hak etmişti, her hücrelerine yayılan belirsizliğin acısı olmasa da.

"Lord Crispin ile nişanlıyken mi, yoksa daha önce mi?"

"Aslında sonra. Ya da, şey. Evet."

"Sana evlenme teklif etti mi?"

"Um . . . *Düne* kadar başka bir adamla nişanlıydı." Belki de sadece istemediği için teklif etmemişti. Ama Alethea'nın bunu bilmesine gerek yoktu ve Tavy de zaten bunu yüksek sesle söyleyebileceğini sanmıyordu.

Alethea'nın ifadesi alışılmadık derecede sertti. "Her ne olursa olsun, şimdi bunu tartışmalıyız."

"Önce uyumama izin verin. Uyuduktan sonra çok daha mantıklı olacağımdan şüpheleniyorum."

Alethea başıyla onayladı. Tavy yatak odasına gitti ve soyundu. Yatak örtülerinin altına girdi ve ellerini yanaklarının altına sıkıştırdı. Uykulu bir Lal yanındaki yastığa süründü ve bir topun içine kıvrıldı.

Uyandıktan sonra yatak odasında sadece bir fincan çay içti ve sonra kız kardeşini aradı. John ve Alethea, Ben'in onu öptüğü ve kendisi dışında her şeyi unutturduğu salonda oturuyorlardı. Her zaman yaptığı gibi.

"Bugün sizi ofisten alıkoyduğum için özür dilerim, St. John. Ve seni gece boyunca uyanık tuttuğum için de üzgünüm, Thea."

"Aziz John öğle yemeği için eve geldi ve ben de senin gibi bütün sabah uyudum. Saat öğleyi çoktan geçti, biliyorsun."

"Oh."

Sessizlik çöktü.

"Eee?" Tavy sonunda şöyle dedi. "Siz annem ya da babam değilsiniz ve Madras'ta geçirdiğim yaklaşık beş yıl boyunca dilediğim her şeyi yapmama izin verdiniz, bu yüzden umarım beni azarlamazsınız."

"İyi misin, Tavy?"

"Evet. Ama lütfen, gerçekten ayrıntılardan bahsetmek istemiyorum."

"Octavia," dedi St. John, suratsız bir ifadeyle. "Baban şu anda kasabada olmadığına göre, Lord Doreé'yi arayıp sana karşı yükümlülüklerini yerine getirmesini talep etmemi ister misin?"

"Oh, Tanrım, hayır. Lütfen. Ama bana sorduğunuz için teşekkür ederim. Benim rızam olmadan bu kararı almadığınız için minnettarım."

Alethea kocasına baktı. Aziz John cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve Tavy'ye verdi.

"Bunu bu sabah buradan ayrılmadan önce aldım."

Tavy, kelimeleri tararken hızla kararsızlaşan etkileyici derecede sabit elleriyle aldı.

*Efendim, Senin güven içinde konular .
İŞ at Bu zaman takdir edilmektedir. Şerefim
üzerine, Doreé*

"Bu ne anlama geliyor, Tavy?" Alethea sordu.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." Mesajı katladı ve kayınbiraderine geri verdi.

John, "Lord Styles bu sabah Leadenhall Caddesi'nde Marki ile birlikte yürüttüğüm bir proje hakkında duyduğu bir söylentiyle ilgili olarak yanıma geldi," dedi.

Tavy'nin kalbi duracak gibi oldu. "Ona ne söyledin?" "Meselelerin belirsizliğini koruduğunu söyledim."

"Marki ile iş *mi* yapıyorsunuz?"

"Değilim. Octavia, Alethea'nın dün gece yokluğunu haber verdiği bu sabaha kadar Lord Doreé hakkında bildiğim her şeye rağmen ona saygı duydum ve güvendim. Ama senden tek bir kelime duyarsam bu işin peşini bırakmayacağım."

"Hayır. Yapma." Ben'in iyi bir nedeni olmalıydı, özellikle de en yakın arkadaşına yalan söylemeyi içeriyorsa. Başka türlüünü hayal bile edemezdi.

"En azından niyeti yeterince açık görünüyor," dedi Alethea.

Evet, gizemli bir iş meselesiyle ilgili olarak kayınbiraderine bir mesaj gönderebilirdi ama ona hiçbir mesaj gönderemezdi.

Tavy'nin kalbi küt küt atıyordu. Bu böyle devam edemezdi; sefalet ve sevinç, umutsuzluk ve sonunda ona tekrar tamamen aşık olmasına izin vermenin coşkusu arasında gidip geliyordu. Ama bu sefer çok daha fazla. Çünkü şimdi onun modaya ve kötü kadınlara harcamadığı zamanını ve pahalı atlara ve kâğıt oyunlarına ayırmadığı servetini ne için kullandığını çok daha iyi anlıyordu. Aslında bunu en başından beri biliyordu ve Marcus'un şantajcısının peşinde olduğunu ona açıkladığında bu gerçeği daha iyi anlamıştı.

Ama gecenin bir yarısı onu terk edişindeki bir şey gerçekliği daha da derinleştirdi. Onun için insanlara yardım etmek bir macera, bir proje ya da hoşnutsuzluktan kaçmak için bir oyalanma değildi. İnsanlara yardım ediyordu çünkü başka türlüünü yapamazdı.

"Senin sağduyuna güveniyor olmalı, kardeşim," dedi Alethea. "Ve belki de senin duygularından?"

"Muhtemelen." *Oldukça.*

"Aziz John'un onunla konuşmasını istemediğinize emin misiniz?"

"Ve benimle evlenmesini mi talep edeceksin? Evet, çok eminim. Bu tür şeyler saçmadır, sanırım bariz bir sonuç olması durumu hariç." Tedbirsizlik yüzünden. Tavy'nin kalbi çırpındı, midesi bulandı.

"Şimdi ne yapacaksın?" Alethea sordu.

"Yapmak mı?" Bunu hiç düşünmemişti. Hayatının en büyük macerasını yaşıyordu ama ne bir atlası, ne bir sözlüğü, ne de hiçbir fikri vardı

Bundan sonra nasıl seyahat edeceğini. Hayatında ilk kez, anları geçtikleri gibi yaşıyordu. Bu hem muhteşem hem de dehşet verici bir durumdu.

Kapıda bir uşak belirdi. "Leydi Constance Read."

Constance'ın gözleri kırmızıyla çevriliydi, ağzı gülümsemedi. Tavy onun elini tuttu.

"Aramanız ne büyük incelik." Onu odanın içine çekti. Aziz John eğildi ve Alethea gülümseyerek selam verdi. Elbette, toplumun geri kalanı gibi onların da Constance ve Ben'in evlenmeye niyetli olmadıklarına inanmak için hiçbir nedenleri yoktu. Tavy'nin de yoktu, Ben'in bazı erkeklerin her şeyi söyleyebileceği bir anda ondan aldığı güvence dışında. Ama bu konuşmayı kendisiyle daha önce defalarca yapmıştı, elbette Ben'e onu sevdiğini söylediğinden ve o da sessizlikle karşılık verdiğinden beri yapmamıştı. Daha doğrusu, neredeyse sessizlikle. Küfür etmişti.

"İşe dönüyor olmalıyım." Aziz John Alethea'ya kolunu uzattı. "Octavia, konuşmamıza daha sonra devam edeceğiz," dedi Alethea ve sonra Constance'a başıyla selam verdi ve kocasıyla birlikte oradan ayrıldı. Tavy, Constance'ı bir koltuğa oturttu ama dükün kızı sadece tedirgin bir şekilde kenara tünedi.

"Oldukça iyiler," dedi hafif bir titremeyle. "Seni bana bırakmak için oldukça iyiler."

"Belli ki sıkıntılısın Constance. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözyaşları masmavi gözlerinin kenarlarından yanaklarına doğru yuvarlandı. Avuçlarını yüzüne bastırdı.

"Ah, Octavia," diye söylendi, omuzları çökmüştü. "Çok korkunç bir hata yaptım."

"Tanrım, buna inanamıyorum."

"Ama yapmalısın. Ben acınacak derecede bencil bir insanım ve genellikle önce davranıp sonra düşünürüm. Ve bu kez oldukça, oldukça düşüncesizce davrandım."

Tavy parmaklarının arasına bir mendil sıkıştırdı ama Constance avuçlarından süzülen ve kolunun dantelli eteğini ıslatan sessiz gözyaşlarından memnun görünüyordu.

"Bana karşı zavallı bir bencillik göstermedin," diye teselli etti, "tanıştığımız andan beri sadece nezaket gösterdin."

"Çünkü senden hoşlanıyorum. Ama görüyorsunuz. Dostluğunuza korkunç bir şekilde ihanet ettim ve bunun için beni asla affetmeyeceksiniz. Ve Octavia, ona söylemeliyim ama korkuyorum."

Tavy birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Kime söyleyeyim?"

Constance suçlu gözlerini kaldırdı. "Ben. Beni buna o ikna etti elbette ama bu her şeyi değiştirecek. Bana çok kızacak ama şu anda elimden bir şey gelmiyor. Sonuçlarını düşünmeliydim. *O* da düşünmeliydi." Constance yeniden gözyaşlarına boğuldu, bir eli titreyen dudaklarını kapatıyor, diğeri karnının üzerinde kıvrılıyordu.

Tavy arkadaşının karnını kavrayan parmaklarına baktı ve nefesleri daraldı.

Sonuçlar.

"Sana herhangi bir şey için öfkeleneneğini düşünemiyorum," dedi içinde yükselen paniği belli etmeden.

"Tedbirsiz davrandım, çünkü onun-" Sözünü kesti, gözleri acı doluydu. "Bunu söyleyemem bile. Hele sana hiç söyleyemem. Söyleyebileceğimi sanmıştım ama söyleyemiyorum."

Tavy düşüncelerinin aktığı yere gitmek istemiyordu ve bir yanı ona inanamıyordu. Ama diğer yanı -yatağında ondan hiçbir söz almadan iki gece geçirmiş olan yanı- Benjirou Doreé söz konusu olduğunda hâlâ her zaman olduğu kadar aptal olduğunu söylüyordu.

"O zaman bana söyleme." Kanı hızlı ve gergin akıyordu ama sesi yumuşaktı. "Ona söyle."

Constance'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Haklısın. Yapmalıyım. Ama nasıl yapabilirim?" Tavy ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı.

"Seni ben götüreceğim, böylece gitmek için cesarete ihtiyacın olmayacak."

Constance'ın yüzünde taze gözyaşları vardı. Tavy'nin onu kanepeden uzaklaştırma çabalarına direndi. "Nezaketinizi hak etmiyorum, özellikle de bu konuda."

"Saçmalama. Konumlarımız tersine dönseydi senin de aynısını yapacağından şüpheleniyorum." Bu sözleri söylemek gerçekten de acı vericiydi. Ama Constance'ın bakışları yumuşadı.

"Hayır. Ben senin gibi dürüst değilim Octavia. Ya da cesur."

"Son birkaç haftadır ne kadar sahtekâr olduğumu bilseydiniz bana bu kadar hayranlıkla bakmazdınız." Yine de şu anda cesareti için kendine puan verecekti. Çekiştirdi ve bu kez Constance da geldi.

Constance'ın arabacısına istedikleri yönü gösterdi. Kapalı arabada, dakikalar geçtikçe daha da koyulaşan bir sessizlik içinde oturuyorlardı.

Tavy'nin kalbi tekerleklerin her dönüşünde daha da hızlı çarpıyordu. Ben'in evinin önünde bir uşak merdivenleri indirdi ve onları uzattı. Tavy, Constance'a önündeki sütunlu fuayeye kadar rehberlik etti.

Uşak eğildi. "İyi günler leydim, bayan."

Constance konuşmadı. Yanakları solgundu, dolgun dudaklarında pembemsi beyaz bir nefes vardı. Ama en azından ağlamayı kesmişti. Tavy onun koluna girdi.

"Efendiniz evde mi?"

"Evet, hanımefendi. Uşak az önce-"

"Nerede o? Çalışma odasında mı?"

"Neden, evet, ama-"

Tavy, Constance'ı koridor boyunca çekti. Samuel, Ben çalışma odasının kapısında görünmeden bir an önce yanlarından geçti. Kaşları çatılmış, ağzı sertleşmişti. Constance'dan bir hıçkırık koptu ve onu iterek odaya girdi.

Tavy felç olmuş gibi duruyordu. Ben'in bakışları onu sarmalamıştı ama bir sevgiliden çok, bir sanığın karşısındaki savcı gibi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hm. On iki saat önce bana kesinlikle kalmamı söylediğin düşünüldüğünde, senden duymayı umduğum ya da açıkçası beklediğim şey tam olarak bu değildi."

"Ama gelmediniz. Constance'ın arabasıyla mı geldiniz?"

"Evet."

Duyulabilir bir nefes verdi. "O halde şimdi onunla yola çıkmalısın." Koridora adım attı ve onu geri döndürmek için kolundan tuttu. Kadının boğazı sıkıştı. Adamın elinden kurtuldu.

"Ama sizinle konuşmak istiyor. Ya da özellikle istemiyor ama sanırım konuşmak zorunda."

"O kalabilir. Ama sen gitmelisin."

Tavy öylece bakakaldı, çenesi gevşedi ve kalbi parçalanmaya başladı. "Kalmayı planlamamıştım."

"Her zamanki yaklaşımınız, öyle görünüyor."

"Bana gitmemi söylediğin anda gittiğim için beni eleştiriyor musun?"

"Onun gibi bir şey." Gözleri tuhaf, gümüşü bakıyordu. Tekrar yaklaştı ve ona dokunacakmış gibi elini kaldırdı, ama daha iyi düşünmüş gibiydi ve kolu yanına düştü.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye inandırıcı bir soğukkanlılıkla devam etti.

"Söyle." Adamın sesi alçaktı. Onun zengin tonlarında, paylaştıkları samimiyetin bir yankısını hayal etmek istedi. Ama Constance sadece birkaç metre ötede kendisine ihanet ettiği için ağlarken ve ona hoşlanmayacağı sonuçlar doğuracak haberler verme ihtimali varken, Tavy hayallerle yaşamasına izin veremezdi. Artık ona güzel şeyler fısıldarken kollarında yatmak yoktu. Tanrım, ama bunu mantığın ötesinde istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, yine de her şeye rağmen ona sahip olamayacakmış gibi görünüyordu.

Aslında şu anda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, koşulları değiştirebilecek ya da zamanı geri döndürebilecek hiçbir şey. Ama konuşmazsa gitmek zorunda kalacaktı ve vücudu mıknaatısla çekilmiş gibi onunla kalmak istiyordu. Dudakları kıpırdadı ve sonunda kelimeler ortaya çıktı.

"Onlara da yardım edecek misin?" "Onlara mı?"

"Lord Crispin ve kız."

Kaşlarının arasında kırılganlıklar oluştu. "Octavia, o bir suçlu."

"Ve eminim ki sizin tüm faaliyetleriniz tamamen yasalıdır."

"İnsanlara zarar veren eylemlerde bulundu."

"En azından onlara biraz merhamet gösterecek misin?" diye ısrar etti. "Bu durumda merhamet gösterecek olan ben değilim."

Bu yasanın işi."

"Ama-"

"Hayır."

"Ben, ona şantaj yapıldı. Onu tehlikeden kurtardı." "Onun arzularına hizmet etti."

"Birbirlerine *aşıklar*."

Çenesi sertleşti. "Bu, kişinin vicdanını terk etmesi için yeterli bir gerekçe değildir."

Elleri soğudu, göğsü tersine ısındı. Elbette tamamen haklıydı. Ama bunu söylediğini duymak midesini ve daha yukarıda, kaburgalarının altını oldukça acıttı. Onun karakterini bu kadar iyi anladığına sevinmeli miydi yoksa umutsuzluğa mı kapılmalıydı, bilemiyordu.

Kendini onun bakışlarını irkilmeden karşılamaya zorladı. "Marcus yaptığı yanlışların bedelini ödemeli. Ama diğer kızları kurtardıysan, bunu da kurtarmalısın. Onlar arasında seçim yapmak seni ondan daha iyi yapmaz."

"Belki de." Siyah bakışları kızın yüzünü taradı. "Ama izin verirseniz kendi kötülük türümü seçeyim. Şimdi git."

"Ama sen kötü biri değilsin, ya da en azından birkaç dakika önce benimle bir ahlaksız gibi konuşmaya başlayana kadar ben öyle düşünmüyordum."

"Bu evden bedensel olarak uzaklaştırılmak mı istiyorsunuz? Çünkü ben-"

"Beni tehdit etmeye cüret etme." Arkasını döndü. "Çok büyük bir deja vu hissi yaşıyorum." Tekrar ona doğru döndü. "Beni tekrar kovduğuna inanamıyorum."

"Reddetmiyorum ve bu beni daha az rahatsız etmiyor." Sesi sıcaktı ama içinde garip bir panik havası da vardı. Kadın şaşkın şaşkın baktı. "Octavia, bana güven. Evine git ve orada kal, sana yalvarıyorum."

Yalvarmak mı?

"Sana güvenmek mi? Bunu yapabileceğimi nasıl düşünürsün?"

"Nasıl olduğunu açıklamaktan mutluluk duyarım, ancak bu konuşmanın ne yeri ne de zamanı."

"Neden, Constance'ın size söylemeye geldiği şey yüzünden mi?"

"Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama şimdi halletmem gereken önemli bir işim var." Adamın eli tekrar yukarı kalktı ve bu kez kadının yanağını kavradı. "Tanrım, çok güzelsin."

"Ne için çok güzel? Bir nebze nezaketle hitap etmek için mi?"

"Direnmek için. Derhal gitmelisin." Onu serbest bıraktı ve sesini yükseltti. "Samuel, Bayan Pierce'ı Leydi Constance'ın arabasına ve evine götür."

"Evet, lordum."

"Pekâlâ. Ben gidiyorum." Bir sürü veda cümlesi kafasına hücum etti. *Bu kesinlikle kabul edilemez ve buna katlanmayacağım. Beni şimdi dışarı atın ama bir daha beni görmeyi beklemeyin. Ona karşı nazik ol, seni vefasız haydut. Ya da belki de basitçe, seni sonsuza kadar seveceğim, her ne kadar sevmemek için çok çabalasam da.* Seçim yapamadı. Kalbi sızladı ve aklı karıştı, gitti.

Ama artık kırılacak bir inancı yoktu. Böyle bir muameleden sonra olmaz. Constance'ın ifşasından sonra da. Tavy söylendiği gibi eve gitti ama orada fazla kalmadı.

Bölüm 23

KAYIP. Kıyıya, kıyıya, kayaya vb. çarparak kaybolan veya batan bir geminin durumu.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Ben onun peşinden gitmemek için kapının pervazına tutundu. Daha önce hiç bu kadar anlaşılmaz, mantığını bu kadar yitirmiş ve yapmak istedikleriyle yapması gerekenler arasında bu kadar bölünmüş olmamıştı. Yedi yıl öncesi hariç, onunla birlikte.

Ama Styles onu evinde görmemeliydi. Ben şafak saatlerini çalışanlarını Londra'nın dört bir yanına dağıtmakla geçirmemişti ki şimdi tüm planları boşa çıksın.

Görüşünü temizlemek için bir elini yüzünde gezdirdi. Tanrım, onun sıcak gözlerini ve canlı dudaklarını görmek bile dikkatinin dağılmasına neden olmuştu. Onu bir dolaba sürüklemek ve anlatacak başka bir şey kalmayana kadar gerçeğin her kelimesini dinletmek, sonra da onu tekrar sevdiğini söyleyene kadar öpmek istiyordu. Bunu yüzlerce kez duyabilirdi ama yine de yeterince duymamıştı.

Constance çalışma odasında, kaplan resminin altındaki gölgede durmuş, ona bakıyordu.

"Son haftalarda seni üzen şeyin ne olduğunu nihayet bana anlatmaya karar vermişsin gibi görünüyor." Odayı geçip ona doğru ilerledi.

"İstemedim. Onun yerine Octavia'ya gittim, bunun daha kolay olacağını düşündüm. Ama bunun imkansız olduğu ortaya çıktı. Ben bir korkağım."

Parmaklarını kızın çenesine dokundurdu ve yüzünü yukarı kaldırdı. "O kadar da korkak değilsin. Artık buradasın."

"Buraya geldim çünkü beni o getirdi. Size söylemem gerektiğini biliyor gibiydi. O çok iyi biri."

"Öyle."

Gözyaşları yeniden döküldü, yanaklarını ıslattı ve çenesinden damladı. Ben onun eline bir mendil sıkıştırdı. Kadın yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Constance, bitir şu işi."

"Sana sadakatsizlik ettim," diye fısıldadı.

"Korkarım canım, kendini bundan çok daha açık ifade etmelisin, yoksa aklının başında olmadığını düşünmeye başlayacağım."

Eliyle gözlerini kapatarak başka yöne döndü.

"Ona bilmek istediği her şeyi anlattım. Beni alsın diye söyledim, o da alacağını söyledi ama şimdi-şimdi-" Elini ağzına götürdü, gözleri çılgına dönmüştü.

"Constance." Ben'in gerçek işleri hakkında *tonun* herhangi bir üyesi kadar az şey biliyordu. Tanıdıklarından herhangi birine, diğer herkesin bilmeyeceği hiçbir şeyi açıklayamazdı. "Belki de bu adamın kimliğiyle başlamalıyız."

"Bunu biliyor olmalısın." Ses tonu sertleşti. "Onun adına beni birçok kez cesaretlendirdiniz."

İçini bir endişe kapladı. "Styles?"

Kızın gözleri büyüdü.

"Seni ona karşı hiç cesaretlendirmedim." Ama Styles'ı Constance'ın peşinden gitmesi için teşvik etmişti, çünkü ona aşıktı. O zamanlar arkadaşına güvenmişti.

"Belki de öyle değildir," diye itiraf etti. "Belki de yanlış konuştum. Ama benimle onun hakkında dalga geçtiniz."

"Yaptım. Şimdi pişman mı olacağım?" Başını salladı.

"Constance, ne yaptın sen?"

"Sahip olmamam gereken şey," diye tersledi ama omuzları titriyordu.

"Ve bana yalan söyledi."

Ben yavaş bir nefes aldı. "Şimdi ne yapmamı istiyorsun, onu dışarı mı çağırayım?"

"Oh, hayır. Hayır." Hızla ona doğru geldi ve elini uzattı ama sonra elini geri çekti. "Onurumu kurtarmak için seni asla tehlikeye atmam. Ama sanırım onun yerine Octavia'yı tehlikeye atmış olabilirim. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bu sabah aradığında- Ah, Ben, sanırım onun iyiliğini istemiyor."

"Constance, şimdi bana buna tam olarak neden inandığını söyle.

Kesinlikle." Bir adım geri çekildi, gözleri irileşmişti. "I-"

"Anlat bana."

Konuşurken gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Fellsbourne'da senin kadınlara olan ilgini öğrenmek istedi. Sadece boş bir sohbetti, ben de mecbur kaldım. Ama bugün Octavia'yla flörtünüzün daha derin bir şeye işaret edip etmediğini sordu. Öyle davrandı ki, sonunda seninle benim aramızda bir şey olmadığından emin olmaya başladığını düşündüm." Kekeleydi. "Onu ikna etmeye çalıştım, bu yüzden ona senin ve onun hakkında inandıklarımı söyledim."

"Neye inanıyorsun?"

"İkinizin arasında, ikinizin de konuşmayacağı çok şey var."

"Ona zarar vermek istediğine sizi inandıran nedir?"

"Lord Crispin'le nişanlanmasının yüzeysel bir sevgiden öte bir şeye dayanmadığından memnun görünüyordu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Başka ne var, Constance?" Yüce Tanrım, nasıl bu kadar kör olabilmisti?

"Ona senin ve onun hakkında ne düşündüğümü söylediğimde, gözleri Sanki ona bir bulmacanın anahtarını vermişim gibi. Bunun ikiniz arasında bir tür rekabet olabileceğini düşündüm. Octavia bir keresinde bu rekabetle ilgili bir şey söylemişti. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama Octavia o şekilde tepki verince, belki de Octavia'nın Octavia üzerinde emelleri olduğunu ve Octavia'nın da bunun farkında olup seni kıskandırmaya çalıştığını düşündüm. Ama bu onun karakterine hiç uymuyordu, bu yüzden bu fikri bir kenara bıraktım. Ama sonra o kadar aceleyle gitti ki-" Sesi kesildi. "Ben, lütfen bana neler olduğunu anlat."

"Sadece ona zarar vermenin bana zarar vereceği ölçüde ilgileniyor."

"Hayır." Eli ağzının üzerine kaydı. "Ben ne yaptım?"

Göğsüne bir ateş yumruğu saplandı ve paniğe kapıldı.

"Sana bunu yaptığı için üzgünüm, Constance." Kadının mavi gözlerindeki şaşkınlığı gidermek için başka bir şey söyleyemedi. Kapıya doğru gitti.

"Ama neden sana zarar vermek istesin ki? Çok uzun zamandır arkadaşsınız. Kardeş gibi."

"Jack'i öldürdü." Kelimeler havaya kurşun gibi çarptı. "O gece kardeşimi, babamı ve diğer altı kişiyi yataklarında yakan yangını o çıkardı. Nişanlını öldürdü ve yıllarca bu konuda ikimize de yalan söyledi."

Hareketsiz kaldı. Sonra vücudu çökmüş gibiydi. Ben hızla ona doğru ilerledi ve onu kollarına aldı. Yüzünü onun göğsüne bastırdı.

"Neden? Jack'i en az senin kadar seviyordu. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Şimdi bunu keşfetmeye çalışıyorum."

Tutuşunu gevşetti, yüzü umutsuzlukla çalkalanıyordu.

"Özür dilerim Ben. Octavia'yı tehlikeye attığım için çok üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Bilemezsiniz. Ama bana her şeyi anlattın mı?"

Başını salladı ama gözlerinde yıllardır görmediği bir keder vardı.

"İstedığın kadar burada kal," dedi nazıkçe, "ya da evine dön.

Ama ben aksini söyleyene kadar evden çıkmayın ya da arayanları kabul etmeyin."

"Bana zarar vermek için birçok fırsatı oldu. Şimdi vermeyecek."

"Çoktan anladı. Anlamadığı şey ise bu yüzden seni terk etmeyeceğim."

Bakışları geri çekildi ve geri adım attı. "Artık senden aynı dostluğu istemeyeceğim, Ben. Bu Octavia'ya haksızlık olur."

Kızın alnındaki çizgileri, gözlerindeki kederi inceledi. Onu buraya Octavia getirmişti. Constance'ın sıkıntısından ya da ona olan bağımlılığından kaçmamıştı. Sadece Crispin ve sevgilisi için yapmak istediği gibi, sorunu çözmeye çalışmıştı. Kalbi ne hile ne de kıskançlık biliyordu. Sadece nasıl vereceğini biliyordu.

Samuel kapıda belirdi. "Lordum, Bay Sully haber gönderdi."

Crispin'in yerini tespit etmiş olmalı. "Kali'yi eyerleyin." Ama Crispin'le konuşması beklemeliydi. Styles da. Şimdi Octavia'yı görmeli ve ona her şeyi anlatmalıydı. Bunu daha önce, Octavia karşısında dururken, gözleri aynı anda hem niyet hem de kafa karışıklığıyla doluyken yapmalıydı. Styles'tan haberi olmadan gitmesine izin vermemeliydi. Şimdi genç Jimmy

onu sokaktan ve elbette Abha'yı da evin içinden gözetliyordu. Ama Ben onun güvenliğini bir saat daha başka bir adama emanet edemezdi. Bir daha asla. Bu onun işiydi.

Eşikte durakladı. Constance kaplan portresinin altında yine gölgeler içinde duruyordu, büyük canavar prenlere özgü bir güçle onun üzerinde yükseliyordu.

"İyi olacak mısın?"

Başını salladı. "Tekrar iyileştir lütfen." Sesi incedi.

"Yapacağım."

"Her zaman yapıyorsun."

Samuel onu ön kapıda paltosu ve şapkasıyla karşıladı. "Lord Crispin nerede?"

"Kulübünde, efendim, çeyrek saat geçti." "Bay Sully hala burada mı?"

"Hayır, efendim. Sizin de arzu ettiğiniz gibi, adamlarının haber göndermesi ihtimaline karşı ofise geri döndü."

"Samuel."

"Lordum?"

"Çalışma odamdaki o büyük tabloyu kaldırt ve salonda şöminenin üzerine yeniden monte ettir." Kapıdan geçmeye başladı. "Daha fazla ışığa ihtiyacı var."

"Bayan Pierce burada değil, lordum."

"İçeride değil mi?" Ben, Aziz John Pennworthy'nin evinin girişinde kıpırdamadan duruyordu. "Hizmetçisi ona eşlik etti mi?"

Uşak sertleşti. "Sanırım öyle."

Ama ne de olsa Abha onun Crispin'in sevgilisiyle tanışmasına izin vermişti. Ve Crispin'i şimdi görmek isterse Abha'nın onu yine ona götürme ihtimali vardı.

"Nereye gitti?"

Hizmetçinin yüzü uzamış gibiydi. "Bu konuda hiçbir fikrim yok lordum."

Ben, St. James's Caddesi'ne doğru yöneldi. At arabalarının, atlıların ve yayaların üzerinde Kasım günü, Ben'in çocukken alışmak için yıllarca mücadele ettiği türden soğuk bir hava olan kömür tozu ve sisle ağırlaşmıştı. O zamanlar taşradaydı,

Fellsbourne ve Eton'da ağaclar ve yeşil alanlar en azından tropikal sıcaktan sisli griye sert geçişi yumuşatıyordu.

Ama kendini uyum sağlamaya zorlamış, akranlarının sürekli eziyetine rağmen kendini mükemmel bir İngiliz çocuğuna dönüştürmüştü. O zamanlar kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söylemişti; ailesinin onuru, amcasının ihtiyaçları ve kendi huzuru için; hayatta hep özlemini çektiği ama asla elde edemediği özel bir huzur için. Provasız dokunuşu ve konuşmasıyla, içten gülümsemesi ve yaşama susamışlığıyla ona bu huzuru vermişti. En başından beri vermişti.

Şu an hariç.

Bir beyefendinin kulübüne giremezdi ama Ben, Octavia'nın kaldırımında Crispin'in çıkmasını beklemesine izin vermezdi. Bir şey istediğinde hiç utangaç olmamıştı.

Endişesine rağmen gülümsedi.

Ama Brooks'un önündeki blokta ateş opali renginde saçları olan güzel bir hatun durmuyordu. Ben kulübe girdi ve odaları taradı. Beyefendiler abone odasını doldurmuş, kâğıt, tavlâ ve politika oynuyorlardı.

Bir adam köşedeki masada tek başına kambur oturuyordu, bir eli alnında, diğeri boş bir bardağın etrafındaydı. Ben onun karşısındaki koltuğa kaydı. Crispin başını kaldırdı ve yüzü buruştu.

"Hayır," dedi ve duvara baktı.

"Bana ne söyleyeceksin?" Ben sessizce sordu.

"Aksine, beni nasıl cezalandıracaksınız? Buna gerek yok, biliyorsun. Bir ömür boyu yetecek kadar cezalandırıldım."

"Biraz melodramatik bir yanıt ve pek de anlaşılır değil."

"Daha açık konuşmama gerek var mı?" Başını arkaya doğru çevirdi. "Buraya ya onun ya da kendi işin için geldin. Her iki durumda da, üç kez lanetlendim."

"Bana ilk iki lanetten bahsedin, ben de size sonuncusuyla ilgili güvence vereyim. Muhtemelen."

"Şu anda benim için durumu daha da kötüleştirebileceğine gerçekten inanıyor musun?" "Kuşkusuz." Ben onun bakışlarını tuttu. "Lordum, sabrım tükeniyor." "Bilmiyor musunuz?"

"Görünüşe göre değil. Aydınlat beni."

"Tabitha'yı aldı." Kaşlarını bir kez daha avucunun içine indirdi ve bu hareketini akranlarının arasında yorgun bir tavırla maskeleydi. Baron kederliyen bile kişiliğini hesaplamıştı.

Ben'in kanı sabırsızlıkla uğulduyordu.

"Anladığım kadarıyla Tabitha sakladığınız kız. Uğruna düzinelerce kişiyi ölüme gönderdiğin kız mı?"

"Hepsi ölmedi," diye mırıldandı. "Son sevkiyatta Madras'a altmış kişi ulaştı." "Bu kadar değerli yüklerle kaç gemi yola çıktı Crispin?"

"İşin içinde olduğumdan beri, sadece bir tane, yaklaşık iki yıl önce ve gemi yarın yola çıkıyor." Sesi tiksintiyle kıvrıldı. "Ondan önce, bilmiyorum. Üç, dört belki."

"Neden bu işe bulaştın? Kolay gelir mi?"

Alnı kararmıştı. "Sana söylersem ne yaparsın?" "Ne yapacağımı düşünüyorsun?"

"Ona karşı tanıklık etmemi bekleyin." "Öyle mi?"

Crispin'in güler yüzlü gözleri sertleşti. "Bu beni mahveder." "Kuşkusuz."

"Ama beni koruyabilirsin."

Ben başını salladı. "Parlamento'da babamın sahip olduğu ya da daha da önemlisi Lord Styles'ın sahip olduğu kadar çok dostum yok."

"Ama sahip olduğunuz birkaç tanesinin sahip olmaya değer olduğundan şüpheleniyorum. Ve içinde ne olduğunu ve nereye gittiğini bilmediğiniz bir geminin Londra'daki limandan ayrıldığını sanmıyorum."

"Belli ki birkaç kişi var, yoksa şu anda burada sizinle oturuyor olmazdım."

Crispin'in yüzü buruştu. "İki yıl önce Styles'ın gemisine sadece Madras'a gittiği ve benim de hedefim orası olduğu için bindim. Ona ait olduğu ya da ne yük taşıdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaptan ayyaşın tekiydi, levazım sorumlusu Sheeble'di."

"Sheeble sana kızla ilgili rüşvet mi verdi?"

Crispin sanki orada cesaret bulabilecekmiş gibi tekrar duvara doğru baktı. "Kızları fark ettiğimde, bir sonraki limanda bunu duyurmakla ve onları evlerine geri göndermekle tehdit ettim. Ama artık çok geçti."

Ben çok geç olduğunu biliyordu. Dokuz yıl önce kalabalık bir pazar yerinde bir İngiliz bayanı kurtardığında bu dersi öğrenmişti.

Crispin nefesini içine çekti. "Uyumadım."

"İşi gizli tutmayı kabul edip bundan kazanç sağladığınız için suçluluk mu duyuyorsunuz?"

Gözleri tekrar Ben'e döndü. "Bundan hiçbir zaman çıkar elde etmek istemedim ve etmedim de." Sesi sertti. "Sheeble, eğer uyursam Tabitha'yı

denize düştü. Hiçbir şey yapamadım. Mürettebat geminin sonunda altınlarını almayı bekliyordu. Hiçbiri bana yardım etmedi, kılıcımı ve tabancamı, hatta kapımın kilidini bile aldılar. Onu yanımda tuttum ve limana varana kadar iki ay boyunca zar zor uyudum. Sheeble o zaman onu almama izin verdi ama bizi izlemeye devam etti."

"Yetkililerin haberi olmadan hayatta kalan kızların Hindistan'a nakledilmesini sağladığınızı varsayıyorum. Belgeleri imzalamayı neden kabul ettiniz?"

Omuzları düştü. "Kendimi aşmıştım. Hastaydım. İstedğini yapmak devam etmekten daha kolaydı. Aynı anda hem çalışıp hem toplum içinde kalıp hem de onu Sheeble'dan koruyamazdım. Bu imkansızdı."

O zamanlar Madras sosyetesinde Octavia'ya kur yapmaya başlamıştı; bu, saplantısının onu ele geçirmesinden kurtulmak için bir girişimdi. Ama böyle bir tutku bir adamı asla serbest bırakmazdı.

"Styles seni hiç tehdit etti mi?"

Crispin'in dudağı kıvrıldı. "Sheeble her zaman, siz bizi uygun bir şekilde malikanenizde toplayana kadar."

"*Deniz Kuşu*'nu satın almanıza izin verdi ve sizi bunun kız ticaretine bir son vereceğine inandırdı."

"Nepal'de bir servet kaybetti ama bunu biliyor olmalısınız. Ona geminin değerinin iki katını ödedim. Bunun her şeyi bitireceğini düşündüm."

"Ama bunun olmayacağı konusunda seni uyarmıştı." Atın eyerinin altında bir çapak ve doğaçlama bir yarış. Ben bunu bilmeliydi. Ama o zamanlar yangından haberi yoktu. Eski dostuna güvenmemeyi henüz öğrenmemişti. "Bu kez kızları taşradan mı getirecek?"

Crispin bakışlarını aniden keskinleştirerek tekrar kaldırdı.

"Görünüşe göre her şeyi zaten biliyorsun. Neden buradasın?"

"Benimle nasıl konuştuğunuza dikkat edin, efendim," dedi Ben sert bir sesle. "Benden size hak ettiğinizden daha fazla merhamet göstermem istendi, ama ben başka türlü davranmaya meyilliyim."

Crispin'in gözlerinde derin ve rahatsız edici bir şey titreşti. Dehşet.

"Hiç merhamet hak etmiyorum. Senden değil."

Buz gibi parmaklar Ben'in omurgasında gezindi. "Styles Tabitha'nı nereye götürdü?"

"Yeni kızlarla birlikte güvenli eve. Ama sadece bir geceliğine, beni korkutmak için. Onu bu sabah geri getirdi. Onu taşraya gönderdim."

hizmetçim."

"Artık onun güvenliğinden endişe etmiyor musunuz?"

Crispin başını salladı, gözleri suçluluk duygusuyla parlıyordu.

Ben'in boğazı düğümlendi. "Nerede," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde, "Bayan Pierce nerede?"

Baron çoktan idam sehpasına çıkmış bir adam gibi görünüyordu.

"Bu sabah odama geldiğinde," dedi boğuk bir sesle, "Tabitha'yla işinin bittiğini söyledi. O ve ben artık onun için yararlı değiliz. Onun asıl amacı sensin."

"Crispin-"

"Octavia'ya karşı ihtiyacı olan tüm kozlara sahip."

Soğuk, sert bir amaç Ben'in içinden geçerek paniği bastırdı. "Nerede o?"

Crispin başını iki yana salladı, yüzünü avucunun içine gömdü, artık acısını gizleyemiyordu. "Kırsalda ya da gemiyi hazırlarken. Bilmiyorum. Bilmiyorum, Tanrı aşkına! Keşke- Keşke hiç yapmasaydım-"

Ben ayağa kalktı ve Sully ile Abha'nın ona zarar gelmesine izin vermeyeceklerini düşünerek hızla odayı geçip binadan uzaklaştı. Tehlike karşısına çıktığında onu fark edecek kadar zeki olduğunu. Hayatını kazandığı anda onu kaybetmenin eşiğinde olmadığını.

Ama Londra'nın kurşuni sokaklarında Sully'nin adamlarının Creighton'a haber getireceği Blackwall'a doğru ilerlerken, bir kez daha tamamen yabancı hale gelen bir insanlık dünyasından geçti.

Bölüm 24

ENGELLİ. Bir geminin direklerini, yelkenlerini, serenlerini veya donanımını kaybetmesi nedeniyle büyük bir zorluk ve tehlike olmaksızın seferini sürdüremeyecek hale gelmesi durumu.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Lal, kendisinden üç kat büyük bir hayvanın kavrayışıyla Tavy'nin kafasına yapıştı.

"Bu böyle olmayacak," diye mırıldandı, maymunun minik siyah parmaklarını bonesinden teker teker sıyırdı, ancak her zamankinden daha sıkı bir şekilde yeniden yapışmasını sağladı.

"Sana söylemiştim, *memsahib*. Senin yokluğun onu endişelendiriyor."

Tavy çabalarını durdurdu ve ensesine sarılmış bir kapuçin maymunuyla St. James's Caddesi'nde yürümeye razı oldu. Yoldan geçenler, Orijinal'i ve egzotik hayvanını gören İngiliz beyefendileri ve hanımefendileri şaşkınlıkla bakıyor, işaret ediyor, çocukça davranışlar sergiliyorlardı. Ama Lal'in Ben'in evinden eve döndüğündeki davranışları, Tavy onu tekrar terk ederse evi yerle bir edeceğini açıkça göstermişti. Ve her nasılsa onun yanında kendini daha güvende hissediyordu.

Brooks'un beyefendiler kulübünün üst pencerelerini taradı. Kapıyı çalıp içeri girmeyi bekleyemezdi. Ama Abha kapıcıya bir not verebilirdi. Keşke bir not yazmayı akıl etseydi.

"Bayan Octavia Pierce, ne hoş bir sürpriz." Kadın mırıltısı tam tersini söylüyordu. Priscilla Nathans'ın menekşe rengi pelisesi gözlerindeki zümrüt ışıltısını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Yalnızdı, sadece koli taşıyan bir hizmetçi onu takip ediyordu. Yakut rengi dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle kıvrıldı. "Ve ne ilginç bir başlık."

"Teşekkür ederim leydim. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." "Kabul edeceğinize eminim."

Lal, Tavy'nin omzunun üzerinden eğildi ve dişlerini gösterdi. Tavy, Brooks'un evinin ön kapısına doğru ilerledi.

"Tanıdığım birini mi arıyorsunuz?"

Tavy omzunun üzerinden baktı. "Aslına bakarsanız, evet. Sanırım bugün Lord Crispin'i görmediniz?" Abha'ya göre Marcus artık iki evinde de değildi. Ama Tavy'nin onu bulması ve yetkililere teslim olması için ısrar etmesi gerekiyordu. İstemese de yaptıkları insanları incitmişti. Ben'in karakter gücüne sahip değildi. Tabii ki Ben de *onu* gayet iyi incitmişti. Ama insanlıkta bu onura sahip tek kişi o gibi görüldüğüne göre, en iyisi bu olmalıydı. "Nişanlının izini mi kaybettin? Ne kadar dikkat dağıtıcı." Leydi Nathans üstünlük taslayan bir sesle kıkırdadı. "Belki de çok dikkatli davrandınız

başka bir yerde, hm?"

Lal'in parmak uçları Tavy'nin omzuna saplandı.

"Ne demek istediğinizi anlamadım ama bunu öğrenmenin bana bir faydası olmayacağından eminim." Bir adım uzaklaştı.

"Abigail Carmichael onunla çok güzel bir gece geçirdi. Onu evinde ziyaret etmekten daha yeni geldim. Elbette çok yorgun. Bazı beyefendiler kolay kolay doymaz."

Octavia ekşi sütün tadına baktı.

"Leydim, belli ki bilmecelerle konuşmaktan zevk alıyorsunuz." Lal'in parmak uçları onun kulak memesini sıktı, tüm küçük bedeni titredi. "Ne yazık ki onları deşifre etmekten pek hoşlanmıyorum, özellikle de Leydi Carmichael'ın gece faaliyetlerinin kesinlikle benimle bir ilgisi olmadığı için."

"Bu kadar çekingen olma canım. Bir insanın duygularını anlaması için Doreé'ye bakışını görmesi yeterli."

"Biliyor musunuz Leydi Nathans, bence siz hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda yeşil gözlü bir canavarsınız."

Canavarın yeşil gözleri kısıldı. "Kıskanılacak neyim olabilir ki?"

"İyi arkadaşınız Leydi Carmichael'ın sahip olduğunu hayal ettiğiniz şey." Tavy, hangi açıdan bakarsa baksın, bunu kabul etmesi mümkün değildi. Belki de belli koşullar altında Constance'la birlikte olmuştu, gerçi Tavy düşünecek zaman bulduğu için bundan şüphe etmeye başlamıştı bile. Ama başka bir kadınla değil, hele önceki gece onu yalnız bıraktığı saatlerde hiç değil. Onu şu anda tanıdığı adam değildi.

"Onları kendi gözlerimle gördüm, canım, Lord Styles ve diğerleri gibi. Hiçbir şey hayal etmeme gerek yok."

"Hm." Tavy'nin kanı mırıldandı. "Peki o zaman, şunu hayal et: Kocanızın ve Lord Crispin'in sahip olduğu ve kısa bir süre sonra Doğu Hint Adaları'na doğru yola çıkacak olan geminin adını bana söylediğinizi hayal edin."

Demi-rep'in bakışları keskinleşti.

"Doreé onun için bilgi toplaman konusunda seni kandırdı mı?" Mırıltısı şimdi oldukça sert geliyordu. "Bu kadar sadık olman ne kadar tuhaf."

"O zaman," diye devam etti Tavy, sanki barones hiç konuşmamış gibi, "eğer bana geminin adını söylemezseniz, o gece Fellsbourne'daki yatak odanızda, ev sahibiniz oradan ayrılmadan önce neler olmadığını Leydi Carmichael'a anlattığımı hayal edin."

Tavy, baronesin yüzünde beliren anlık paniğe neredeyse gülecekti. Ama canavar bunu çabucak maskeleydi.

"Hiçbir şey bilmeniz mümkün değil," dedi yumuşak bir sesle.

"Oh, o zaman, eğer bu konuda bir endişeniz yoksa, buradaki işim biter bitmez Leydi Carmichael'ı arayacağım."

"Deniz Kuşu."

Tavy topukları üzerinde döndü ve baronesin bakışlarıyla karşılaştı. "*Deniz Kuşu* mu dediniz? Ve hangi rıhtımda konaklıyor olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok." Leydi Nathans kaşlarını çattı. "Beni ne sanıyorsun, senin gibi sıradan bir soylu mu?"

"Oh, sizi hiçbir şey için almazdım. Bu konuda Lord Doreé ile birbirimize oldukça benzediğimize inanıyorum." Lal gülümseyerek kaldırımından aşağıya doğru yöneldi ve arkalarından bir dizi kesik kesik yorum savurdu.

"Şimdi gemiye gitmek istiyor musun?" Abha onun omzundan sordu.

"Lord Crispin iki dairesinde de yok. Sence orada olabilir mi?"

"Hayır."

Tavy, Lal'in eldivenini çenesinden sıyırdı ve kalın bir nefes çekti. "Neden olmasın?"

"O senin arkanda."

Tavy döndü. St. James's'in çekici trafiği arasında -kol kola yürüyen hanımlar, şık giyimli beyler, düzgün pantolonlu esnaf, hatta çekici bir önlük giymiş çiçekçi kız- Marcus korkunç görünüyordu. Omzundaki maymunla görüldüğünden daha kötü. Sert bir adımla ona doğru yürüdü ve bakışları üzerine çekti.

"Gitmeden önce seni bulmayı umuyordum." Sesi kısıktı, yüzü solgun ve gözleri ağlamış gibi kızarmıştı. Abha'ya baktı ve alnı rahatlamış görünüyordu. "Güvendesin."

"Öyleyim." Başını iki yana salladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Taşradaki evim. Ama önce Nathans'ı görmeli, onu bu işe bulaştırdığım için özür dilemeliyim. Gemiye satın almak için onun parasına ihtiyacım vardı ama elbette o masum." Alnı buruştu, bir zamanlar rahatlatıcı bir jestle fırçalamak istediği kalın saç tutamı üzerine düştü. Kravatı ezilmiş, paltosu kırışmış ve bıyıkları daha öğle vakti çenesini gölgelemişti. Doğrudan ona bakıyordu, onu tanıdığından beri ilk kez başkalarının onun hakkında ne düşünebileceğini umursamıyordu. Tamamen yenilmiş bir adam gibiydi ve bunu görmek korkunçtu.

"Marcus, teslim olmalısın. Doğru olduğu için değilse bile, bu şekilde devam edemeyeceğin için."

"Yapacağım." Göz kapakları, gözleri yarı kapalı olana kadar sarktı. "Söz veriyorum, geri dönüp ifademi vereceğim. Ama artık her şey Doreé'nin ellerinde, başından beri olması gerektiği yerde. Sonuna kadar o takip edecek." Adamın bulanık bakışları kızın yüzüne kaydı. "Onun kim olduğunu biliyor musun Octavia? Gerçekten biliyor musun?"

Şaşkın şaşkın baktı ve başını salladı.

Bakışları Abha'ya kaydı, sonra cadde boyunca ilerledi. Tavy onu, park halindeki bir yolcu arabasının arka tekerleğine yaslanmış, iri yapılı ve liman işçisi gibi giyinmiş genç bir adama kadar takip etti.

Marcus onun yüzüne dönerek, "Umarım biliyordursun," diye fısıldadı. Başını iki yana salladı. "Özür dilerim Octavia. Seni tehlikeye attığım için binlerce kez özür dilerim."

"Tehlike mi? Ama bunun kendi uydurduğunuz bir hikaye olduğunu söylemişsiniz."

Gözleri yeniden büyümüş gibiydi. "Sana söylemedi o zaman." Bakışları bir kez daha sokağın aşağısındaki kamyonete kaydı. "Ama o-"

"Neyi söyleyeceksin Marcus?"

Kadının ellerini kavradı. "Eğer o size söylemeyi uygun görmediyse, ben de söyleyemem." Elini yeleğinin içine soktu ve bir zarf çıkardı. Avucuna bastırdı. "Bunu ona ver."

"Lord Doreé? Ne oldu?"

"O anlayacaktır. Octavia, canım, Tanrı seni korusun. Ve beni affet, lütfen." Onu serbest bıraktı ve kalabalık kaldırımından aşağı doğru savruldu.

Gıcır gıcır kâğıtlar parmaklarında titriyordu.

"Şimdi nereye gitmek istiyorsun?" Abha sordu.

"Hiç bilmiyorum." Ama o biliyordu. Ben açıkça Marcus'la konuşmuştu ama ona söylememişti. Hâlâ sır saklıyordu. Ama sonunda gerçeği öğrenmesi gereken bir sır vardı. "Leydi Constance'ı çağıracağım."

Abha başıyla onayladı. Tavy arabaya doğru yürüdü. Genç liman işçisi arabadan uzaklaşarak izlerinin üzerine düştü.

"Abha, bu adamı tanıyor musun?" Kız arabaya tırmanırken bakışları yabancıya kaydı.

"Hayır, *memsahib*. İstemiyorum."

Read Dükü'nün kasaba evinin alt katındaki salonda Leydi Fitzwarren yaldızlı ve beyaz bir sandalyede oturuyordu. Aceleyle ayağa kalktı ve ağır bir nefes vererek Tavy'ye doğru ilerledi.

"İşte buradasın, sevgili kızım."

Pencerede Constance döndü ve Tavy'nin ellerini kavramak için kendini öne attı.

"Octavia sevgilim, evine gittim ama orada değildin. Nereye gittin?"

Tavy'nin başı dönmüş, kalbi sıkışmıştı. Mavi gözler büyük bir şefkat ve endişeyle parlıyordu.

"Constance, buraya geldim- Ben-" Bunu nasıl yapabildi? "Bunu nazikçe sormamın bir yolu yok, ama artıyor musunuz?"

Dowager duyulabilir bir nefes çekti. Constance'ın kaşları çatıldı. Başını iki yana salladı. Ama bu Tavy'nin kalbine yeterli bir cevap değildi.

"Yine de belli ki sıkıntılısınız. Geçen gece Saveges'in balosunda-" Sakin bir nefes aldı. "Constance, Ben'le evlenmeye niyetli olup olmadığınızı bilmem gerek. Lütfen bana şimdi söyle, kaçamak cevaplar vermeden."

Mavi gözleri bir parça tedirginlikle titredi. "Yapmayacağız."

Tavy hızlı nefes alışlarını kontrol etmeye çalıştı ama ciğerleri düzgün çalışmıyor gibiydi. Dowager'a baktı. Leydi Fitzwarren'ın keskin gözleri doğrudan bakıyordu. Başını bir kez salladı, mor tüyler bandanasının üzerinde dalgalanıyordu.

Tavy bakışlarını çekti. "Sen-" Tanrım, bu da aynı derecede zordu. "Hiç sevgili oldunuz mu?"

"Hayır. Asla. Bana bak Octavia." Constance parmaklarını sıktı. "Hayır dedim."

Tavy ellerini geri çekti. "Ama neden? Ve neden hiç evlenmediniz?"

Güzel kızın dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şüphesiz onu evlenmeye ikna edebilseydim benim için işler biraz daha kolaylaşırdı. Ama o bunu asla kabul etmezdi."

Tavy arkadaşının parlak gözlerinin içine baktı. "İstedin mi?"

Constance ince omuzlarını omuz silkme ya da onaylama olabilecek bir hareketle büktü. "Arkadaşlık için, evet. Güvenlik ve rahatlık için."

"Sen hiç . . . ?"

"Onu arzuluyor muydun?" İnce kaşları kalktı. "Bir keresinde onu öpmeye çalışmıştım." Tavy'nin boğazında bir yumru pıhtılaştı. "Ve?"

"Yıllar önceydi, o bitmek bilmeyen yas döneminden sonra. Birbirimize uyup uymayacağımızı, ona kaçıp pişman olup olmayacağımızı ya da en yakın arkadaşımı istemediği bir sadakate zorlayarak ondan uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağımızı bilmem gerekiyordu."

"Ne oldu?"

"Kendimi aptal durumuna düşürmeme izin verdi." Dudaklarında alaycı bir kıvrım belirdi. "Başta beni başından savmak için çok nazik davrandı, sonra bunun kız kardeşini öpmek gibi bir şey olduğunu söyledi ve ben de ona porselen ya da belki mermer bir şey fırlattığımı hatırlıyorum." Sırıttı, anının özel bir gülümsemesine dönüştü. Sonra bakışları Tavy'ninkilere kaydı. "Ama bazen ona baktığımda ve senin gördüğünü gördüğümde başka türlü olmasını dilerken buluyorum kendimi."

"Ne görüyorum?" Tavy zar zor fısıldadı.

"Her yönüyle güzel bir adam. Bu adada ya da başka bir adada eşi benzeri olmayan bir adam. Octavia, onu on üç yaşından beri tanıyorum ve sana baktığı gibi bir kadına baktığını hiç görmedim."

Tavy'nin kalbi o kadar çok acıdı ki elini göğsüne bastırmak zorunda kaldı. "Bana karşı dürüst değil."

"Onun hayatı bir maskeli balodan ibaret. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana ihanet ettiğini söylediğinde, onunla demek istediğini sanmıştım." Elleri kucığında iki büküm oldu. "Bu şekilde devam edemem, hayal ederek, korkarak, güvenmeyerek ama güvenmek isteyerek. Ben bunun için yaratılmadım."

Constance usulca, "Ben de öyle olduğuna inanmıyorum," dedi. Gülümsemesi nazikti. Ham umut Tavy'nin içini parçaladı.

Constance onun eline uzandı. "Sandığından çok daha dikkatli birisin. Çok üzıldüm. Ama hainliğini öğrendiğimden beri onun için her şeyden daha çok üzülüyorum."

"İhaneti mi?"

"Ben'e, bana ve diğer herkese söylediği yalanlar."

"Kimin yalanları?"

Constance başını salladı. "Octavia, ne-" "Sana ve Ben'e kim yalan söyledi? Marcus mu?"

"Lord Crispin? Neden, hayır. Walker'dı. Anladığınızı sanıyordum-" "Lord Styles? Sana ne hakkında yalan söyledi?"

Constance'ın gözleri parladı. "Yedi yıl önce av kulübesinde çıkan yangın hakkında. Ben sana anlatmadı mı?"

"Hayır." Ama görünüşe göre herkese her şeyi anlatmış.

"Yangını Walker çıkardı." Sesi titriyordu. "Jack'i ve babalarını öldüren yangını."

"Hayır. Oh." Tavy başka bir şey söyleyemedi. Kalbi hem onun için hem de kendisi için çok fazla acıyordu. Bunu ondan saklamıştı. Ne zamandır biliyordu? Elbette bu sabah onu evinden gönderdiğinde. "Lord Styles neden bu konuda yalan söyledi? Yangın bir kaza değil miydi?"

"Ben henüz bilmiyor. Gerçeği keşfetmeye niyetli."

Tavy'nin nefesi kesildi, içinden sıcak ve keskin bir alarm geçti. Parmakları retikülünü ve içindeki zarfı bulmak için çabaladı.

"Marcus tehlikede olduğumu ama artık her şeyin Ben'in elinde olduğunu söyledi." Retikülünden mektubu çıkardı.

"Tehlikede olduğunuzu mu söyledi?" Constance'ın yüzü kızardı. "Ama Lord Crispin bunu nasıl bilebilir?"

"Lord Styles ona şantaj yaptı. Ben bugün önemli bir işi olduğunu söyledi, ama ben-"

Buz gibi parmaklar onunkilere saplandı.

"Octavia, Walker'a senden ve Ben'den bahsettim. Çok üzgünüm."

"Ona ne söyledin?" Tavy kendini kapıya doğru koştuktan alıkoymak için konuştu. Kendi kendine onun zarar vermeye geldiğini anlayacağını, içindeki bir şeyin bunu hissedeceğini söylemişti. Ama korku her şeyi bastırdı. Lord Styles'la yüzleşmeye gitmiş olmalıydı.

"Ona karşılıklı sevginizden bahsettim. Walker, Ben'e zarar vermek için seni kullanmak istiyor."

"Bunu ona söylemenize ihtiyacı yoktu," diye araya girdi Leydi Fitzwarren. "Birbirlerinin yanında olduklarında herkes bunu açıkça görebilir."

Tavy başını salladı. "Beni sadece o korkunç işle ilgili olduğuna inandırdı, gerçi bu oldukça önemli bir mesele ama-"

"Ne korkunç bir iş?"

Tavy'nin parmakları Marcus'un mektubunu sayfalar avuçlarında açılana kadar yırttı. Kelimeleri tüketti.

Yüce Tanrım.

"Yangınla mı ilgili? Kundaklamaydı, değil mi?" Constance'ın sesi gergindi.

Tavy parmaklarını çözdü ve arkadaşının ellerini okşadı, derin bir nefes verdi ve gözlerinde rahatlamış bir bakış sabitledi.

"Hayır. Hiç de değil. Ben her şeyi çözdüm. Bu mektup her şeyi açıklıyor." Marcus'un sayfalarını salladı. "Endişelenecek bir şey yok," diye yalan söyledi, sanki bunu her gün rahatlıkla yapıyormuş gibi. Bu onun söyleyeceği bir haber değildi, şimdi anlıyordu. Ve içinden akan paniği, zayıflayan korkuyu arkadaşıyla paylaşamazdı. Bunun için somut bir neden bulmadıkça paylaşamazdı.

Ama Tanrım, iş o noktaya gelmemeli.

Constance'ın yanağını okşadı ve dul kadına parlak bir bakış fırlattı. "Artık gitmeliyim."

"Octavia Pierce, bir adım daha atmadan önce kendinizi açıklayın."

"Bir tanıdığa uğrayacağım, Mellicent Teyze," diyerek kapıya doğru ilerledi. "Sonra hemen buraya döneceğim ve

tüm detayları sana anlatırım." Hızlıca gülümsedi ve odadan çıktı.

Midesi boğazında düğümlenerek merdivenlerden arabaya doğru uçtu ve Abha'ya içeride kendisine katılmasını işaret etti. Kapı arkalarından kapandı ve nefes nefese kaldı. Titreyen parmaklarıyla mektubu ona doğru itti. Lal omzunun üstünden tedirginlikle dilini şaklattı.

"Lord Styles'la yüzleşmek için nereye gitmiş olabilir? Evine mi?" Üst paneli sarmak için gerindi. Abha elini durdurdu ve ağır bakışlarını buruşuk sayfalarından kaldırdı.

"Gemiye. Gürültüye. Mahremiyet. Onu oraya çekecektir." Abha kapıdan dışarı eğildi ve arabacıya talimatları verdi. Tavy nefes alamıyordu.

Ne yapmak için gizlilik? Hangi sesleri gizlemek için gürültü?

At arabaları ve atlılar şehrin içinden Doğu Hindistan Rıhtımına doğru uzanan caddeleri tıkamıştı. Araba sürünerek ilerliyordu. Tavy'nin elleri eteklerinde dolaşıyordu.

"Daha hızlı gidemez miyiz? Bu dayanılmaz bir şey. Yedi yıldır yaşadığım her şey kadar dayanılmaz, aslında daha da kötü. Neden bana söylemedi?"

"Sizi ilk kez korumak istemiyor, *memsahib*." Kızın bakışları yukarı kaydı. "Beni korumak mı?"

Abha'nın kapüşonlu gözleri niyetli bakıyordu. "Bunu yedi yıl boyunca yaptı." Kadın gözlerini kırıştırdı. "Anlayamadım?"

"On sekizinci doğum gününde, sana göz kulak olmam için beni tuttu."

"Benim ?" Dili tutuldu ve kalp atışları, beyninin işe yarıyor.

"Amcan beni yanına alması gerektiğini biliyordu. Yengen bilmese bile Benjirou Doreé'nin kim olduğunu anlamıştı. Daha sonra kayınbiraderin şüphelendi ama ondan hiçbir zaman para almadığım halde hiçbir şey sormadı. İngiltere'ye vardığımızda hizmetim sona erdi."

Tavy hareket edemiyordu.

"Bana daha önce sorduğun şu delikanlı," dedi kız sessiz kalınca. "Bütün gün seni takip etti. Onun için çalışıyor."

Tavy'nin ciğerleri sıkıştı. Yüzünü başka tarafa çevirdi ama hıçkırıklar boğazında düğümlendi, gözlerinden yaşlar süzüldü. Sonsuz bir dakika süren gergin sessizliğin ardından parmaklarını pencereye bastırdı ve dışarı baktı.

"Şimdi tehlikede mi?" Kelimeleri zar zor fısıldadı. Kalbi şiddetle çarpıyordu ama ağlamamalıydı.

"Evet."

Gökyüzü deniz kömürüyle kararmış, uzun gemilerin direkleri ve armalarıyla dolmuştu; Thames Nehri'nin suyu, ihracat havzası boyunca rıhtımlarda baştan kışa dizilmiş gemilerin arasında mürekkep gibiydi. Tavy burayı iyi tanıyordu. Kız kardeşi St John'la ilk evlendiğinde, pırıl pırıl yeni rıhtımları, depoları ve ofisleri inceleyerek saatler geçirmiş, bir gün büyük bir gemiyle uzak, egzotik diyarlara seyahat etmeyi hayal etmişti.

Dokuz yıl sonra farklı görünüyordu. Kapı ve rıhtımı çevreleyen duvar aynıydı ama rıhtım ve rıhtım kenarındaki binaların tahtaları sürekli kullanım ve is nedeniyle aşınmıştı ve ilk açıldıkları zamankinden bile daha yoğundu. Denizciler halatlarda çalışıp güverteleri temizleyerek denize açılmaya hazırlanırken, su adamları da bir kadırganın yanında kürek çekerek hırsızlara karşı devriye geziyordu. Liman işçileri yüklü arabalardan en yakın gemiye yük taşıyor, halatlar gıcırıyor ve üç düzine adam değirmen taşına bağlanmış katırlar gibi kaptanların etrafında dönerek gemideki en ağır sandıkları küpeştenin üzerinde sallıyordu.

Lal'in boynuna yapıştığı Tavy arabadan inip rıhtım boyunca koştu, Abha da onu hızlı adımlarla takip etti.

"Onu nasıl bulacağız? Hangi gemi olduğunu nasıl bileceğiz?" İçindeki korkuyla savaştı.

"Hangi gemi olduğunu zaten biliyorsun." Tabii ki biliyorum.

Priscilla Nathans.

"Onun dengi sensin, *memsahib*," diye gürledi Abha onun yanında, "uzun zamandır bildiğim gibi."

Bölüm 25

CANNONADING. Bir savaş gemisinde düşmanın gemisini ele geçirmek, batırmak veya yakmak ya da karadaki savunmasından çıkarmak için kullanılır.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Sea Bird'ün üst güvertesi, iskelet halindeki direklerin, serenlerin ve tepede gevşeyen bulutların altında uzun ve boş bir şekilde uzanıyordu. Hiçbir fiçı ya da sandık aşağıya çekilmeyi beklemiyordu. Hiçbir denizci zift, kalas, halat ya da branda üzerinde çalışmıyordu. Hiçbir liman işçisi yüklerle dolu iskelede yürümüyordu. Küpeştede bir bekçi bile durmuyordu, Şirket sahiplerinin kârlarına yönelik bu tür saldırıları durdurma çabalarına rağmen rıhtımlarda hırsızlara karşı güvence hâlâ yeterince yaygındı.

Ben gemiye çıktı ve güvertenin altındaki basamaklara doğru yürüdü. Hindistan'da çocukken yılanların alışkanlıklarını öğrenmişti. Saklanırlar, avları kendilerine gelene kadar karanlıkta beklerlerdi.

Botlarının tahtalara vuruşunu susturma zahmetine girmeden aşağı indi. Top güvertesi alçak tavanlı ve loştu, en uçtaki iki top küpeştesi hariç hepsi gün ışığına kapalıydı. Hava yakındı, yukarıdakinden daha sıcak ve bayattı, rıhtımdaki bir gemi için tipikti.

Arkasından bir ayak sesi duyuldu. Ben döndü. Styles efendinin odasının kapısında duruyordu.

"Ah," diye mırıldandı. "Sonunda benimle doğrudan konuşmaya mı geldin, Ben? Cesaretini toplamanın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Cesaret yok. Aksine, çaresiz bir korku. Sesini dengede tutmaya zorladı. "Constance'a yaptıklarından dolayı suçluluk duymaya başlaman ne kadar süreceyse o kadar."

Styles, uzunluğu boyunca arka arkaya dizilmiş üç düzine top ve hala halat bobinleri dışında her şeyden arındırılmış güvertede duyulabilen dramatik bir nefes verdi.

"Constance?" Başını iki yana salladı. "Şimdi söyleyebileceğin tek şey, ve onunla mı başlıyorsun?"

Octavia şu anda bu gemide olamazdı. Styles onu burada yakalamış olsaydı, tehdit etmekte gecikmezdi. Artık bunun için çok uzaklara gelmişlerdi.

"Bunu neden yaptın Walker? Bana ulaşmak için neden Constance'ı kullandın? Bunu başka şekillerde de kolaylıkla yapabilirdiniz. Yaptınız."

İnce bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ona sahip olmaktan büyük bir memnuniyet duydum, Ben. Senin asla almaya cesaret edemediğin kadına sahip olmaktan."

Ben daha önce Styles'ın konuşurken dövüşen bir horoz gibi göğsünü nasıl dışarı çıkardığını hiç fark etmemişti.

"Jack ona yaptıkların yüzünden senden nefret ederdi. Hatta onu öldürdüğün için daha da çok."

Styles'ın gözleri gölgelerin içinde karanlık bir şekilde titreşti ama konuşmadı.

"Onu öldürmek niyetinde değildiniz, değil mi? Bir kazaydı, değil mi?"

"Elbette bir kazaydı."

Ben'in ensesi diken diken oldu, kasları gerildi. Styles'ın sesi bu sözler üzerine titremişti ama eli ceketinin cebine kaydı.

"Ama kendine çok fazla kredi veriyorsun, biliyorsun. Constance'a zaten sahip olacaktım. Seni kötü etkilemiş olması sadece fethi tatlandırdı."

"Zaten sana aşık olan bir kadını kötüye kullanmak fetih değildir Walker. Bu bencilce bir zalimliktir."

Dudaklarını büzdü. "Acı sözler. Kişisel deneyimlerinle mi konuşuyorsun, Ben?" Çok rahatmış gibi omzunu kapı direğine yasladı. "Şimdi bana gerçeği söyle. Ne de olsa artık birbirimizden hiçbir şey saklamıyoruz. Senin bu kayıtsızlığın bir gösteri mi, yoksa güzel Bayan Pierce seni de, senin onu parmağında oynattığın gibi parmağında oynatıyor mu?"

"Eğer ona zarar verirsen, Walker, seni bir hayvan gibi avlar ve kendi ellerimle öldürürüm."

"Ah. Sanırım bu bir cevap olarak yeterli." Gülümsedi. "Ama şimdi beni öldürmek için burada değil misin?"

Styles onu almamalı. Crispin'in korkuları henüz temelsizdi. Ben sakinleştirici bir nefes aldı ve başını salladı. "Ben değilim."

"O zaman bu gemiden gitsen iyi olur, çünkü ben seni öldürmeye hazırım." Cebinden bir tabanca çıkardı. Kabzası gümüş ve fildişiyle süslenmiş olan tabanca loş ışıktaki parlıyordu. Yavaşça başparmağını geri çekti ve horozu kurdu.

"Anladığım kadarıyla bu gemi Crispin ve Nathans'a ait."

"Biraz fazla soğukkanlı davranıyorsun, değil mi Ben? Niyetimde oldukça samimiyim, biliyorsun."

"Eğer niyetin olsaydı beni yıllar önce öldürürdün, tıpkı babamı öldürdüğün gibi."

"Bu işi öğrendiğinizde bana gerçek bir engel oldunuz." Styles tabancasını salladı ve bu hareketiyle gemiyi içine aldı. "Ve babamı öldürdüğümde Britanya'yı tehlikeli bir adamdan kurtardım."

"Tehlikeli mi? Babam centilmen bir politikacıydı. Vücudunda tehlikeli bir kemik bile yoktu."

"Hint aşıkları İngiltere'nin Doğu'daki çıkarlarını yönetmemeli, Ben. Babanın kara sevdasına rağmen Jack bunu biliyordu."

Ben sustu. Demek buydu. Şüphelendiği şey, şimdi eski dostunun çarpık dudaklarında çok açık bir şekilde ifade ediliyordu.

"Jack Hindistan'ı umursamıyordu, Walker. Konyağı ve kuşçuluğuyla gayet mutluydu. Politika onun ilgi alanlarına en uzak şeydi."

Aralarındaki boşluğa sessizlik çökmüştü; tek ses tahtaların gıcırtısı, suyun tekneye vuruşu ve rıhtımdaki ticaretin sessiz gürültüsüydü.

"Onu etkileyebilirdim." Styles'ın sesi çakıllıydı. Uzaylı.

"Babamı, varisi üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak istediğin için mi öldürdün?"

"Doğu'daki İngiliz çıkarlarının yüzyıldır gördüğü en büyük tehdide hızlı bir son verdim."

"Şirketi yeniden tüccarların eline verecek olan yasa tasarısını Parlamento'dan geçirmesini engellemek istediniz-"

"Yerlileşmiş olan. Baban ve yandaşları gibi. Onlar gibi adamlar İngiltere için tehlikelidir. Hepimiz için bir tehlike."

Ben sustu, kesinlik bir afyon gibi içine işledi, uzuvlarına dolandı, onu uyuşturdu.

"Bu insan ticaretine ne zaman başladın Walker?"

"Yangından bir yıl sonra."

"En iyi arkadaşını, seni kardeşi gibi seven bir adamı öldürdükten bir yıl sonra."

Styles'ın burun delikleri alevlendi, nefesi artık zorlanıyordu. "Jack'i asla incitmek istemedim."

"Onu neden kurtarmadın?"

Bir duraklama. "Denedim."

"Bana nasıl denediğini anlat. Bana en azından bunu borçlusun."

Styles kaşlarını çatarak dişlerini gösterdi ama Ben onun konuşacağını biliyordu. Jack'i sevmiştii ve şimdi Ben'le birbirleri için ne ifade ediyor olurlarsa olsunlar, bu sevgiyi paylaşmışlardı.

"Babanın odasındaki yangını ben başlattım ama çok hızlı yayıldı. Jack'i yataktan çektim. Onu sürükledim." Uzaklara, derin gölgelere baktı. "Sarhoştı. Gelmek istemedi. Waterloo'da top atışları arasında Arthur'la birlikte olduğunu söyleyip duruyordu."

"Yani onu babam ve altı masum insanla birlikte ölüme terk ettiniz."

Bakışları keskin ve ışıltılı bir şekilde geri döndü. "Yaptığım şey için senden nefret ediyordum. Bir süre seni öldürmek istedim."

"Ama sonra kibrin kederinin önüne geçti. Beni etkileyebileceğini düşündün."

"Ama kimse yapamaz, değil mi?" Güldü, yuvarlak bir küçümsemeyle. "Kim olduğun önemli değil Ben, tüm o gemilerle ya da o ofiste her ne yapıyorsan yap. Sen yalnızsın. Bir unvana sahip olabilirsin ama bizden biri değilsin. Asla gerçek bir İngiliz olamayacaksın."

Ben başını salladı. "Jack'in yerine unvanı aldığımnda kadere nasıl da öfkelenmiş olmalısın. *Ben*, en çok hor gördüğün şeyin canlı bir cisimleşmiş hali. Hayal bile edemiyorum. Hayal kırıklığı mı? Öfke mi? Bu yüzden yerlilerle İngilizler arasındaki ilişkileri kontrol etmek için başka bir yöntem aradınız, evlerinden kilometrelerce uzaktaki tüm o denizcilere ve Şirket yetkililerine eşler sağladınız. Ama önce kızlara bu fikri beğenip beğenmediklerini sormadınız. Sonra da onlara yük muamelesi yaptınız."

Styles'ın gözleri kısıldı. "Benim yolum kazanacak Ben, seninki ise senin gibi bir melezin çizmelerinin parlamasına bile izin verilmemesi gereken adamların ayakları altında çiğnenecek."

"Pis sözler, Walker, ve sana yakışmıyor. Ama sonun geldi ve sanırım bunu biliyorsun, yoksa kayanın altındaki bir yılan gibi burada beni beklemezdin. Kader seni her fırsatta engelledi ve sadece suçlarını ortaya çıkardığım için değil, aynı zamanda senin doğal üstünlüğüne boyun eğmediğim için de öfkeliisin. Sen kibirli bir orospu çocuğusun."

"Düşmanını silahsız karşılamaya gelen bir adamdan daha mı kibirli? Sen bir aptalsın, Ben."

Ben güldü, kuru, bezgin bir ses, uzak bir yaşamda bilgi için kullandığı ve artık ihtiyaç duymadığı erkek ve kadınların ilgisini bastırmak için mükemmelleştirilmiş bir taklit.

"Silaha ne ihtiyacım var Styles?"

Styles'ın gözleri belirsizlikle parladı. "Senden korktuğumu sanıyorsun. Korkmuyorum."

"Walker, son günlerde yaşadığım en büyük zorluk senin niyetin ve isteklerin hakkında bir şeyler hayal etmeye çalışmak oldu." Ona kararlı bir şekilde baktı. "Ama benden korkuyorsun."

Styles hiçbir şey söylemedi. Sonra döndü, kaptanın kamerasına doğru yürüdü ve iki elinde birer kılıçla geri döndü.

Ben başını salladı. "Hadi ama. Kazanacağımı biliyorsun."

Styles bir silahı ileri fırlattı. Döşeme boyunca kayarak Ben'in çizmesine çarpıp durdu. Ucu loş ışıktaki keskin bir şekilde parlıyordu.

"Hayır, Walker."

"Şimdi benimle dövüş, yoksa seni vururum." Tabancayı salladı. "Bunu günlerdir tam da bu amaçla taşıyorum, biliyorsun. Elbette biliyorsun." Güldü. "Her şeyi biliyorsun."

Ben mızrağını aldı ve kabzasını avuçladı. Styles tabancayı yere bıraktı ve hızla ileri atıldı. Ben silahını kaldırdı ve ilk saldırıyı savuşturdu, metal metale hızlı tıkırtılarla çarparak alçak alanda yankılandı. Styles bir an geri çekildi ve Ben'in rahat duruşunu sürekli parlayan gözlerle taradı.

"Biliyor musun eski dostum," dedi Ben sessizce, "nefretine rağmen sanırım kafan karışık."

Styles tekrar üzerine geldi, yanakları kızarmıştı. Ben onun ilerlemesine izin verdi, kılıçlar hızlı bir saldırı ve savuşturmayla buluştu ama Styles endişelenecek kadar yaklaşmadı ve Ben de karşılık vermedi.

"Sen bundan daha iyi bir kılıç ustasısn Walker. Denemiyorsun."

Styles tekrar saldırdı, kılıçlar çarpıştı, sonra Ben darbeyi savuştururken serbest bırakma sesi duyuldu ve çelik, kabzasına yakın bir topun ağır siyah kanadına çarptı. Styles'ın kolu yana savruldu ve Ben boğuk bir yeminle onun bileğini yakaladı.

"Lanet olsun sana, Doreé. Kazanamayacaksın."

"Ben zaten kazandım." Rakibinin kılıç kolunu iyice bastırarak bir darbe daha savuşturdu. "Bana zarar veremezsin."

"Yanılıyorsun." Styles durakladı, nefesleri kesilmişti, gözleri öfkeden daha fazla bir şeyle parlıyordu. Derin ve acılı bir duyguyla. "Jack gibi bir kardeşi hak etmedin. Ya da Arthur. Onların unvanını hak etmedin. Bunların hiçbirini hak etmiyorsun."

Ben silahını indirdi. "Seni öldürmeyeceğim Walker."

"O zaman seni öldüreceğim." Kılıcı tahtalara çarptı. Elini cebine attı, tabancasını çıkardı ve yeniden kurdu. "Şimdi karar ver."

"Merak ediyorum." Ben bakışlarının kendi elindeki çeliğin uzunluğu boyunca kaymasına izin verdi. "Seni en çok korkutan, lord arkadaşların tarafından bir suçlu olarak keşfedilme korkusu mu, yoksa içini kemiren suçluluk duygusu mu?"

"Crispin korkuyor. Konuşmayacak."

"Evet, evi çok güzel temizlemiştiniz. Jonas Sheeble öldü ve artık bu geminin sahibi bile değilsiniz. Ama yine de buradasınız. İlginç." Kılıcın ucunu yere koydu. "Suçluluk duygusu asla geçmeyecek Walker. Geçmeyeceğini biliyorsun." Görüş alanının köşesinde bir hareketlenme oldu. Merdiven korkuluğunda, cılız bacakları üzerinde güverteye inen minik bir şekil vardı; uzun kuyruğu denge için bir kavis çiziyordu.

Ben'in nefesi kesildi.

Hayır. Hayır.

Hayır.

Styles tabancasını kaldırdı. "Bana karşı hiçbir kanıtınız yok. Şimdi kazanmamı izle."

Ben bir adım öne çıkarak aralarındaki mesafeyi yavaşça kapattı, tüm kasları gerilmişti. "Seni ihbar edebilirim."

"Parlamento'da senin sahip olabileceğinden çok daha fazla dostum var. Bana dokunamazsınız."

Maymun merdiven korkuluğundan zemine sıçradı, sonra bir topun tepesine tırmandı. Styles'ın kafası sarsıldı. Ben'in kalbi hızla çarptı. Ayak sesleri basamakları iniyordu ve neredeyse bağıracaktı, ama adımlar ağırdı, tahtaların üzerindeki botlar bir erkeğe aitti. Abha.

Ama Abha burada olsaydı, o da olabilirdi.

"Tabancanın tetiği çekildi, Abha." Ben bıçağını kaldırdı, Styles'ın dikkatini dağıtarak merdivenden uzaklaşırken bakışlarını Styles'a sabitledi.

Walker şaşkın bir kahkaha attı. "Yandaşlarının beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Onun uşakları değil." Octavia'nın tatlı sesi güvertede çınladı ve Ben'in kalbi burkuldu. "Sadece benim."

"Ah, Bayan Pierce, partimize hoş geldiniz." Namluyu kaldırdı.

En alt basamakta durdu, parlak elbisesi kasvetin içinde egzotik bir çiçek gibiydi. Styles'ın silahıyla arasında sadece Abha'nın kalın bedeni vardı ama yüzü sakindi.

"Teşekkür ederim lordum," dedi. "Ama korkarım bu pek de hoşunuza gitmeyecek bir parti olacak. Elimde Lord Crispin tarafından yazılmış, suçunu itiraf eden ve ortak yasadışı ticari faaliyetlerinizle ilgili harika ayrıntılar veren bir belge var. Görünüşe göre epeyce isim, tarih ve parasal miktar var, ancak sadece ikincisini taradığımı itiraf etmeliyim. Rakamlardan pek anlamam, bilirsiniz."

Ben neredeyse gülecekti. Ama tabanca hâlâ Abha'nın omzunun üzerinde duruyordu ve Styles felç olmuş gibiydi.

"Kibrin yüzünden," dedi Ben sessizce, "sana sırtını döneceğini hiç düşünmedin, değil mi?"

"Lord Styles suçlanamaz, gerçekten. Bunu yapmış olmak Lord Crispin'in yararına değil." Octavia'nın sesi dalgın görünüyordu. "Ama Marcus özünde kötü bir adam değil. Bence sadece zayıf biri." Bakışlarını Styles'tan ayırmadı ama kirpikleri titredi.

Styles, "Bana belgeyi göster," dedi.

"Rakamlara kafam basmıyor olabilir lordum ama tamamen aptal değilim. Onu benden alıp yok etmeniz için buraya getireceğimi mi sanıyorsunuz? Gerçekten."

"Sana da böyle blöf yapıyor mu, Ben?" dedi tuhaf bir sesle, sanki kulüpte bir masada birlikte oturuyorlarmış ve ellerinde konyak kadehleri varmış gibi.

"Hayır." Ben'in kılıcının kabzasını kavrayışı sıkılaştı. "Asla."

Styles'ın omuzları bir nefes sarsıntısıyla bir aşağı bir yukarı hareket etti. Güverteden sessizlik akıyordu.

"Her şey bitti Walker," dedi Ben sonunda. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Styles'ın kolu düştü. Tabancanın horozu kapalı alanda yankılanarak kapandı ve Ben nefesini bıraktı.

"Abha, Lord Styles'ı ateşli silahından kurtar."

İri adam ilerledi ve baronun açık avucundan tabancayı aldı.

"Şimdi, eğer istersen, Abha, Bayan Pierce'a gemiden çıkana kadar eşlik et." "Emredersiniz, Lordum."

Ben, Octavia yükselirken bakışlarını onun üzerinde hissedebiliyordu. Styles ona döndü. Ben kılıcını indirdi.

"Yani beni ihbar edeceksin, öyle mi?" "Hiç sanmıyorum."

"Ah. Benim için başka bir şey planlamışsın."

"Gitmeni istiyorum, Walker."

"Gitmek mi?" Mavi gözlerinde korku titreşti. "Nereye?"

"Nereye istersen." Ben yavaşça konuştu. "Ama uzağa git. Eğer senden haber alırsam, sana haber veririm ve o zaman tekrar yola çıkmak zorunda kalırsın." Durakladı. "Ve Walker, birçok ülkede kulaklarım var. Gezgin bir hayatı tercih etmiyorsan, en başından uzak bir yer seçmen en iyisi olur. Hatta belki de insanların sana hiç benzemediği, senin yabancı, yabancı ve güvensiz olduğun bir yer. Nefret edilen."

Styles ona baktı, yüzü bembeyazdı. "Bunu kastetmiş olamazsın."

Ben güldü ve başını salladı. "Tabii ki biliyorum, eski dostum."

"Eşitlerimin önünde aşağılanacağımı bilmek sizin için yeterli değil mi? Hapiste çürüyebileceğimi bilmek?"

"Parlamento'da buna izin vermeyecek dostlarınız olduğunu kendiniz söylediniz. Az önce o tabancayı kullanmamanızın nedeni de şüphesiz bu. Arkadaşlarının seni bu işten kurtaracağını umuyorsun. Ama Walker, bir daha asla arkadaşın olmasını istemiyorum. Değer verdiğin her şeyin elinden alınmasının ne demek olduğunu bilmeni istiyorum - unvan, statü, servet, başkaları üzerindeki otorite. Bu

Şimdi senin için dilediğim aşağılanmadır çünkü bunun senin için diğer tüm cezalardan daha kötü olacağını biliyorum."

"Peki ya reddedersem? Ya da gidip bir gün geri dönersem?" "O zaman yapmam gerekeni yaparım."

Çizme adımlar Sesli üzerine ve baş üstü
Güverte. Abha olur yardım çağırdı.

"Şimdi karar verme sırası sende. Seç, Walker."

"Bırak gideyim."

Ben başını salladı.

Genç Jimmy ve Sully'nin diğer iki adamı merdivenlerde belirdi.

"Lord Styles'ı rıhtımın sonundaki gemime götür Jimmy ve kaptanla tanıştırılmasını sağla. Kaptan Agriev'e, baronun Tunus'a kadar emeğiyle gideceğini ve onu oradaki limanda bırakması gerektiğini söyle."

Jimmy şapkasını çekiştirdi, gözleri parlıyordu. "Evet, lordum."

"Ve Jimmy, gemi karaya çıkana kadar yanında kal. Lord Styles'ın gemisini kaçırmamasını istemeyiz, değil mi?"

Jimmy gülümsedi. "Hayır, efendim."

Styles Ben'e doğru döndü, kalın nefeslerinde şok vardı. "Yapmazsın."

"Ne sanıyordun, eve dönüp bavullarını toplamana izin vereceğimi mi?"

Bankanı ziyaret etmene?" Ben başını salladı. "Git Walker ve sakın geri dönme. Ve unutma, eğer senden haber alırsam, kanunu kendi elime alırım. Ellerini, yapmayı çok sevdiğin gibi."

Onu göturdüler, Styles'ın sırtı kaskatı kesilmişti, yüzü şimdi bile sert bir gurur maskesiydi.

Ben birkaç dakika boyunca hareketsiz durarak gerçeğin üzerine çökmesine izin verdi. Kesinlik. Uzun, derin bir nefes aldı. Temizleyici bir nefes, kendini dengeledi.

Sonra merdivenlerden yukarı atladı.

Öğleden sonra hava açmıştı ve ince güneş ışığı armadan süzülerek rıhtıma gölgeler düşürüyordu. Sully, Creighton ve Abha iskelenin ucunda, sanki her gün birlikte oyalanıyorlarmış gibi duruyorlar, sanki *Deniz Kuşu*'nun demirlerini inceliyorlarmış gibi görünüyorlardı. Octavia onlarla birlikte değildi.

Ben köprüyü uzun adımlarla geçti. "Sana ona göz kulak olmanı söylemiştim. Sana onu gözünün önünden ayırma demiştim. Sana söyledim. *Nerede o?*"

Sully'nin kalın kaşları kalktı. Creighton dişlerinin arasından bir kalemin ucunu çıkardı ve rıhtımın aşağısına doğru uzattı.

"Tam orada, lordum."

Ben'in kalbi durdu, sonra yeniden canlandı. Rıhtımdaki bir sonraki geminin yanında durmuş, güvertesine bakıyordu, arabası dik duruyordu, pelerininin başlığı omuzlarına atılmıştı. Güneş ışığı gevşeyen bulut örtüsünün arasından süzülerek yüzüne ve formuna vuruyor ve onu neredeyse ruhani bir hale getiriyordu.

Ama o bundan çok uzaktı. O, Ben'in şimdiye kadar tanıdığı tek gerçek, hayal edilebilecek en değerli, pervasızca kararlı ve ilahi güzellikte bir yaratıktı. Omzuna tünemiş bir maymunla bile.

Hayvanın başı ona doğru döndü. Octavia'nın bakışları da onu izledi, duygularla aydınlanmıştı. Ben ilerledi.

"Lordum." Creighton boğazını temizledi. "Silahınız?"

Ben sırtıttı, kılıcı sekreterinin eline tutuşturdu ve istediği tek geçmişe, şimdiye ve geleceğe doğru ilerledi.

Bölüm 26

EVE DÖNÜŞ GEMİSİ. Bir seferden donatıldığı yere dönen bir gemi.

-Falconer'ın Denizcilik Sözlüğü

Tavy nefes almak için mücadele etti. Ben'in yüzü hayat doluydu ve o kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu.

Lal omzundan atladı ve onu karşılamak için tahta boyunca zıpladı. Ben nazik bir el hareketiyle hayvanı üzerinden indirdi ve onun önünde durdu. Bakışları onu taradı ve sonra gözlerine geldi. Gülümsedi ve Tavy'nin kalbi güneşin altındaki bir çiçek gibi açıldı.

"Beni sen kurtardın," dedi.

"Bu iyiliğe karşılık vermenin zamanı geldi diye düşündüm." Birbirlerine baktılar. "O kadar kolay teslim oldu ki. Gerçekten kurtarılmaya ihtiyacın yoktu, değil mi?"

"Sanırım hayatım boyunca senin tarafından kurtarılmaya ihtiyacım oldu, Octavia Pierce." "Bu söylediğin çok hoş bir şey ama doğru olduğunu sanmıyorum." Konuştu

Maymun gibi onun kollarına atlamamak için kendini zor tutuyordu. "Crispin'in itirafı gerçek mi?"

Başını salladı.

"Onu sana verdi ve sen de bana yardım etmek için buraya geldin. Ne bulacağını hayal ediyordun?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Burada olacağınızı bile bilmiyordum. Ama gelmek zorundaydım."

"Octavia, özür dilerim."

"Ne için? Gecenin bir yarısı beni bırakıp başka bir kadınla birlikte olduğun için mi?"

Bir an şaşırmış gibi göründü, sonra ölçülü bakışları her şeyi anlattı.

"Priscilla Nathans söyledi," dedi. "Ve hayır, ona inanmadım. En azından bir dakikadan fazla inanmadım."

"Bir dakika." Bu fikri düşünüyor gibiydi. "Sanırım bu sefer güvensizliğinizin kısa sürmesine sevinmeliyim." Dudakları yine hafifçe kıvrıldı.

Octavia'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "İstediğim şey yüzünden tehlikedeydin. Çünkü Lord Styles bana zarar vermeyi umuyordu. Senin için bir yük olmak istemiyorum, Ben. Buna dayanamazdım."

"Sorumluluk mu?" Sesi derinleşti. "O kızların Hindistan'a giderken ölmemelerinin, evlerinden uzaklara, gönülsüz köleliklere gönderilmemelerinin sebebi sensin. Babamın ve ağabeyimin ölümlerine son vermemin, katillerinin sonunda bunun bedelini ödemesinin sebebi sensin. Constance'ın artık hayatını gerektiği gibi yaşayabilmesinin sebebi sensin. Sen bana göstermeseydin bunların hiçbirini yapamazdım."

"Ama ben aldatma konusunda iyi değilim. Bu oyunları daha fazla oynayamam."

"Bu bir oyun değil, Octavia. Bu senin çaldığın ve artık onsuz yaşayamayacağım kalbim. Başkalarına hizmet etmek için sevmediğim pek çok şey yaptım ve sonunda nedenini ve neden devam etmem gerektiğini anlıyorum. Ama bedeli seni tekrar kaybetmekse bunu yapamam."

Zar zor nefes alıyordu. Kelimeler gelmiyordu. Dikkat çekici bir şekilde.

"Özür dilerim Octavia, sadece gecenin bir yarısı seni terk ettiğim için değil, yedi yıl önce seni terk ettiğim için de özür dilerim."

"Yedi yıl önce mi?" diye fısıldadı.

"O zamanlar sana sıırıslıkam aşkıttım. Hâlâ da öyleyim, her geçen gün daha da fazla." Ağzı nazik bir gülümsemeyle şekillendi, beyaz dişleri Madras pazarındaki o ilk günkü gibi parlıyordu. "Nasıl olmayayım ki?"

Boğazına bir sevinç hıçkırığı takıldı. Etrafındaki hava parıldıyor gibiydi, çapraz gölgelerin içinde altın rengi ve göz kamaştırıcı. Onun mükemmel yüzüne baktı

Yüzü, sevgili yüzü ve şimdiki zaman geçmişi görkemli bir karmaşa içinde kucaklıyordu. Akşamın erken saatlerinde esen rüzgâr kürekleri salladı, denizciler kalasların üzerinden birbirlerine seslendi, bir çan çaldı ve nehirden salamura kokusu yükseldi, Tavy'nin içinde eridiği bir his kakofonisi, vücudundaki her gözenek nihayet yeniden hayata tamamen açıldı.

"Abha'yı biliyorum," demeyi bir şekilde başardı. "O sana söyledi." Ben'in omuzları gevşemiş gibiydi.

"Bunca yıldır binlerce kilometre öteden beni koruyordun," diye fısıldadı. "Neden bana söylemedin?"

Yaklaştı, siyah gözleri batan güneşin altında parlıyordu, savunmasızdı, ruhu bu gözlerde kristal berraklığındaydı. "Çünkü dün geceye kadar bu haberin seni memnun edeceğinden emin değildim. Sonunda beni acımdan kurtar, *Shalabha*. Kabul et beni. Ben seninim, her zaman olduğum gibi. Benim olmana ihtiyacım var."

"Oh, Ben." Bir avucunu onun göğsüne dayadı, sonra da kaşlarını. "Her tarafım halsiz hissediyorum."

Derin bir nefes aldı, parmaklarını çenesinin altına dokundurdu ve yüzünü bakışlarıyla buluşturmak için kaldırdı, kolunu ona doladı. "O zaman gücünü yeniden kazanana kadar seni tutmama izin ver."

"Beni yine mi kurtarıyorsun?" Titrek bir gülümseme. "Bilirsin, bir kadının kendisini defalarca kurtaran bir erkeğe direnmesi çok zordur."

"Bundan şüphelenmiştim." Onu sıkıca kendine çekti ve kalbi parmak uçlarının altında sert ve sabit bir şekilde attı. "Seni seviyorum Octavia," diye mırıldandı yanağına karşı. "Seni seviyorum." Dudaklarını yakaladı ve onu öylesine tatlı, öylesine yüce bir kalp ve beden baştan çıkarıcılığıyla öptü ki, Octavia ancak başlangıçta olduğu gibi isteyerek, mutlu bir şekilde teslim olabilirdi, dünya genişken ve aşk, ona ulaşmak için yeterince maceraperest olduğunda göklerden koparılabilirdi.

Gülümsemesi ıslıl ıslıldı. "Beni eve götür, Ben."

"Nereye? Madras'a mı, Kent'e mi?"

"Her neredeysen."

"Sana söz veriyorum, *Shalabha*. Sonsuza kadar."

Sonsöz

Markiz ana güverte küpeştesine yaslandı ve başlığındaki kurdeleleri gevşeterek altın sarısı bukleleri serbest bıraktı. İlerideki Madras fabrikalarından gelen deniz spreyi ve duman tropik havaya karışıp burun deliklerine doluyor ve onu çağırıyordu. Doğu Hindistan sahilinde rahat ve soluk bir kütle halinde yayılmış olan Fort St. George, palmiye ağaçları ve şehir evleriyle çevrili ve düzinelerce gemi tarafından perdelenmiş limana hükmediyordu. Bu manzaraya bayılıyordu, özlemini çektiği ve on yıl önce ona doğru ilk yelken açtığında olduğu gibi şimdi de onu büyüleyen bu manzaraya.

Kocasının arkadan yaklaştığını hissetti. Ellerini önce beline, sonra da kollarına doladı ve kadın onun sıcaklığına yaslandı.

"İşte geldik." Sesi huzur vericiydi.

"Düşünüyordum da," dedi, aylardır gemide yaşadığı memnuniyet şimdi gergin bir bekleyişe dönüşmüştü. "Ya burada mutsuzsan? Ya bunca yıldan sonra her şey sana korkunç derecede yabancı geliyorsa?" Önündeki tropik cennet manzarasından daha da sarhoş edici bir manzaraya döndü.

Gözleri ekvator güneşinin altında parlıyordu, yüzünde sakin bir ifade vardı. "O zaman bana hatırlatacaksın ve bir kez daha tanıdık gelecek."

Onun yüzünü inceledi. "Geldiğiniz için üzgün değil misiniz?"

"Hayır." Sesi kesin gibiydi. "Zamanı geldi. Çok uzun süre uzak kaldım."

"Bir gün geri dönmüş olmalısın. Ailen burada ve Hindistan senin kanında var."

Kolları sıkılaştı. "Sen benim kanımda varsın."

"Bunu ben istediğim için yaptığını biliyorum ve sen bunun için bir prenssin." Gülümsedi. "Ama bu kadar kısa bir ziyaret bile iş için iyi olacak."

"Altı ay yeterli bir süre." Eğilip dudaklarını kadının ağzının bir kenarına, sonra tekrar diğer kenarına dokundurdu. Bu hafif okşayışla kadının içine bir tatlılık yayıldı; adamın her zaman içinde uyandırdığı ihtiyaç, tüm bedeninde ve ruhunun derinliklerinde yükseliyordu. Kollarını onun boynuna doladı. Denizciler artık bu sevgi gösterilerine alışmışlardı ve eğer biri şikâyet ederse, Abha ya yüzünü ekşiterek boyun eğdiriyor ya da Lal azarlıyordu.

Kocasının öpücüklerine karşılık verirken düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. "Müttefikleri yeniden kurmak ve yeni bağlantılar kurmak için yeterli zaman var mı?"

"Bir zamanlar hayal ettiğim her yerde seninle sevişmek için yeterli zaman."

"Yaptın mı? Nerede?"

Adamın elleri kadının sırtının alt kısmına kaydı ve onu kendine doğru çekti. "Her yerde." Sesi boğuktu, hayal gücünün canlılığının kanıtı ona karşı zevkle hissediliyordu.

"Bahçede, sanırım." Dudaklarını kaldırdı.

"Evet." Adam onun ağzının köşesini öptü. Kadın onunla buluşmak için kıpırdandı ama adam alay ederek dikkatini alt dudağına çevirdi ve küçük ısırmalar attı.

İçini çekti, gırtlaktan gelen bir mutluluk sesiydi bu. "Başka neresi olabilir? Bana asla pazardan bahsetme."

"Evet."

"Çarşı mı?" Nefes nefese kalmıştı, adamın dilinin ucu eklemlerini jöleye çevirmişti. "Peki ya park?"

"Evet." Onu dudaklarından öptü.

"Pamuk tarlaları mı?" Mutluluk içinde güldü. "Şirket merkezi mi? Ya da hayır, teyzemle amcamın misafir odası?"

"Evet. Ama daha çok yatak odanızda. Yatak odanızda sizi hayal ettim."

Avuçlarını adamın göğsünde gezdirdi. Yüzük parmağındaki kayısı rengi mücevher, yeleşimin altın işlemelerinin yanında parlıyordu.

"Burada, gemide bir yatak odam var, biliyorsun." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Aslında oldukça güzel bir kamara. Sahibini tanıyorum, görüyorsunuz."

"Öyle mi?" Elleri tekrar kızın beline dolandı. "Ve sence seni o kabinde bir süreliğine iyice kullanmamın bir sakıncası olur mu?"

"Buna hiç aldırmayacağını söyleyebilirim. O cömert biridir." Sesi nefes nefese çıkmıştı. Bunca aylık evli bir kadın için aptalcaydı, ama işte

öyleydi. Bakışları ve sözleri onun içinde bir şeyler yaptı. Çok güzel şeyler. Dudaklarını avucuna değdirdi. "Yaklaşmamızı kaçırdığına pişman olmayacaksın, değil mi?"

Ağız da bir şeyler yapıyordu. Hatta daha ince şeyler.

"Manzarayı çoktan gördüm." Nabızı oldukça hızlı atıyordu. "Ve bir saat daha limana yanaşmayacağız, değil mi?"

Siyah bir kaş kalktı. "Yaklaşık bir saat."

"Oh, o zaman." Sırıttı ve onu merdivene doğru çekmek için elini kavradı. "Kaybedecek zaman yok."

Güldü, güneş onun teninde sıcak ve lezzetli bir şekilde parladı ve o artık evindeydi.

Yazarın Notu

Hindistan'daki **Babür** prensleri, üstün güçlerini göstermek için saraylarını kaplan resimleri ve heykelleriyle süslemişlerdir. Bu sembolizm, anlaşmalar ve savaşlar yoluyla bu yerli hükümdarlara boyun eğdiren İngilizlerin hayal gücünü yakaladı. Hindistan'ı bir kaplan, sadece en güçlü düşmanın yenebileceği büyük ve korkunç bir canavar olarak hayal ettiler - muhteşem aslan, fatih olarak İngiltere.

İngiltere 1783'te Kuzey Amerika'daki kolonilerini devrimle kaybedince tüm dikkatini doğudaki ödülüne yöneltti. Uzak Doğu'nun eşiğinde tanıdık ama bir o kadar da gizemli bir mücevher gibi parıldayan Hindistan, hayallerin ötesinde zenginlikler ve fırsatlarla doluydu. İngiltere, alt kıtanın ve çevresindeki deniz yollarının istikrarlı bir şekilde fethi sayesinde, sadece Napolyon'a karşı savaşta gücünü değil, aynı zamanda Regency döneminin çöküşünü de sağlayan muazzam bir zenginlik kazandı.

Tavy'nin pek de yabana atılmayacak bir yorumuna dair küçük bir not: Her ne kadar 1819'da yayımlandığında Byron'a atfedilmiş olsa da, *Vampir* Byron'ın doktoru John Polidori tarafından yazılmıştır. Polidori'nin zarif, esrarengiz vampiri gün ışığından çekinmese de, masum kadınlara yönelik kötü eylemlerini kesinlikle geceleri gerçekleştiriyordu.

Doğu Hindistan Ticaret Şirketi hakkındaki araştırma rehberliği için üniversitedeki meslektaşlarıma, Hintçe ve Sanskritçe konusundaki yardımları için Dr. Joel Dubois'e ve ateşli silahlar konusundaki engin bilgisi için Gordon Frye'a teşekkür ederim. Marcia Abercrombie, Elizabeth Amber, Anne Calhoun ve Sheetal Trivedi'ye de özel teşekkürler. Son olarak, muhteşem üçleme başlığı Deniz Haydutları için Faith Bodley'e çok teşekkürler.

OceanofPDF.com

**Okumaya devam edin
bir göz atmak için
BİR İSKOÇ BİR KADINI SEVDİĞİNDE**

**İlk kitap
Katharine Ashe'in yeni
dizisi 2012'de geliyor
Avon Books'tan**

OceanofPDF.com

Önsöz

Londra, 1813

Kişilik zarafetine ve zihin yüceliğine sahip **bir** hanımefendi gözlerini dikmemelidir. Yirmi iki yaşına gelmiş, zevk ve incelikte şimdiden mükemmelleşmiş bir kadın, şişman bir 14. Louis'nin dolgun bir Kleopatra ile flört ettiğini görebilmek için boynunu eğme ihtiyacı hissetmemelidir.

Ama Katherine Savege gibi lekeli bir üne ve toplumun dikenli kınamalarına alışkın soylu bir aileye sahip bir hanımefendi, zaman zaman böyle küçük patavatsızlıklara düşebilirdi.

Nil Kraliçesi kıpırdandı ve Kitty balo salonunun eşiğindeki erkeksi figüre bir kez daha baktı.

"Anne, kim bu beyefendi?" Sadece bir fısıltı olan yumuşak sesi, çocukça bir merakın kaba notalarını taşımıyordu. Saten gibi konuşuyor, nazik bir kıyıdaki dalgalar gibi hareket ediyor ve bir bülbül gibi şakıyordu. Ya da talipleri onu böyle pohpohluyordu.

Aslında, artık bülbül gibi şakımıyorum. Ya da başka bir kuş gibi. Erdemini Kötü Adam'a kaptırdığından ve ardından rotasını intikama çevirdiğinden beri. İntikam ve tatlı şarkı ruhunda iyi bir uyum sağlamıyordu.

Taliplere gelince, artık samimi bağıllık beyanlarından çok, el yordamıyla yapılan tekliflere katlanmak zorundaydı. Ve bunun için kendinden ve tabii ki onu mahveden kişiden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

"Uzun boylu beyefendi," diye belirtti. "Köpeği olan."

"*Köpek* mi? Baloda mı?" Savege'in Dowager Kontesi başını eğdi, gümüş rengi saçları ve mücevher kaplı altın tacı yüzlerce avize mumunun ışığında parlıyordu. Elizabeth döneminden kalma bir firfir, sert yanaklarını sararak hareket etmesini engelliyordu. Ama yumuşak, kurnaz kahverengi gözleri kalabalığın arasında kızının bakışlarını takip ediyordu. "Kim cesaret edebilir ki?"

"Kesinlikle." Kitty bir kez daha kapıya doğru bakma isteğini bastırdı. Bu bir zorunluluktu. Çok fazla yana eğilirse, annesinin bırakın dışarı çıkmayı, giymesine bile asla izin vermemesi gereken, Grek tanrıçalarının kıyafetlerini andıran elbisesini kaybedebilirdi. Ama metresini alenen teşhir eden bir adamla otuz yıl evli kaldıktan sonra ve uzun zamandır pişmanlık duymayan bir çapkın olan büyük oğluyla, dul kontes adabın kölesi değildi. Bu yüzden Kitty'nin maskeli baloya katılması skandal sınırında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Gerçekten de burada olmamalıydı; bu sadece dedikoduları doğruluyordu.

Yine de gelmek için yalvarmış ama annesine sebebini söylememişti: davetli listesinde Lambert Poole da vardı.

"Aha." Dowager'ın kalemle çizilmiş kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu Blackwood."

Kitty'nin solunda bir su perisi bir Silahşor'a fısıldadı, dikkatleri aynı şekilde kapıdaki uzun boylu beyefendiye yönelmişti. Onun arkasında da Hizmetçi Marion esmer bir Karasakal'la fısıldaşıyordu. Kitty'nin keskin kulaklarına fısıltılardan parçalar geliyordu.

"-Doğu Hint Adaları'ndan döndü-"

"-iki yıl yurtdışında kaldı-"

"-gelininin trajik boğulmasından sonra kalmaya dayanamadı-" "-küçük oğlu annesiz kaldı-"

"-gerçek bir güzellik-"

"-İskoçlar son derece sadıktırlar-" "-bir daha asla evlenmemeye yemin etmişlerdir-"

Louis XIV Kleopatra'nın elini öptü ve Kitty'ye kapının girişini engelsiz bir şekilde görme imkânı bırakarak uzaklaştı. Ev giysileri giymiş, boynuna gevşek bir fular bağlamış, elinde eğri büğrü bir asa ve sakalı

Yapıştırılmış değil de yanaklarından uzamış olsa da, kendini bir çoban gibi göstermeye çalıştığı açıktı. Yanında, tıpkı sahibi gibi tüylü ve gri renkte kocaman bir köpek duruyordu.

Ancak etrafını saran hanımlar canavara aldırış etmedi. Koluna asılan İspanya Kraliçesi Isabella göz kapaklarını kırıştırdı ve Küçük Bayan Muffet, bıyıklarının altında hiç de itici olmayan bu adama bakıp yüzünü buruşturdu.

Tam tersi.

Kitty dikkatini başka yöne çekti. "Onu tanıyor musunuz?"

"O ve kardeşin Alexander, yıllar önce Beaufort'ta birlikte avlanmışlardı. Neden, canım? Tanışmak ister misin?" Dul kadın yanından geçen uşaktan tüm zarafetiyle bir kadeh şampanya kaptı ama gözleri kısıldı.

"Ve elbisemin köpek tüyüyle kaplanması riskini mi alayım? Aman Tanrım, hayır."

"Kitty, ben senin annenim. Seni su birikintilerinde dans ederken avazın çıktığı kadar şarkı söylerken gördüm. Son zamanlarda benimsediğin bu kibir beni etkilemiyor."

"Affet beni anne." Kitty kirpiklerini indirdi. Yine de kibarlık Kitty'yi büyük bir acıdan kurtarmıştı. Kibarmış gibi davranarak, giderek azalan davetleri ve telefonları, doğrudan kesmeleri, ara sıra omzuna atılan çelmeleri umursamadığına neredeyse inanmasına izin verdi. "Doğal olarak 'Lütfen beni tanıştırın, çünkü Piccadilly uzunluğunda bıyıkları olan dağınık bir beyefendinin ayaklarına oturup koyunları hakkında şiir okumasını bekliyorum' demek istemiştin. "

"Kabalaşma canım. Zavallı adam da hepimiz gibi kostüm giymiş."

Hepsi öyleydi. Özellikle Kitty. Atina elbisesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kostüm. Müzik, aşırı ısınmış odanın içinde cirit atıyor, Kitty'nin duyularına daha önce içtiği iki kadeh şarap gibi dolanıyordu. Aptalca. Buraya içmeye, hatta eğlenmeye gelmemişti, hele de barbar bir İskoç lordunu edepsizce süzmeye hiç gelmemişti.

İlgilenmesi gereken bir proje vardı.

Her sosyete etkinliğinde olduğu gibi, kalabalığın içinde Lambert'i aradı. Lambert bir sütuna yaslanmıştı, avucunda açık bir enfiye kutusu vardı, bileği Shakespeare kişiliğine uygun köpüklü dantellerle örtülüydü.

"Anne, bu gece kart odasına gidecek misin?" Annesi yanındayken Lambert'e dalkavukluk etmeye asla dayanamazdı.

"Lord Blackwood'la tanıştırmadınız o zaman?" *"Anne."*

"Katherine, sen pişmanlık duymayan bir züppesin." İki parmağının ucuyla Kitty'nin çenesine dokundu ve nazikçe gülümsedi. "Ama sen hâlâ benim sevgili kızımsın."

Sevgili kızı. Böyle anlarda Kitty neredeyse annesinin kaybettiği erdeminin gerçeğini bilmediğine inanacaktı. Böyle anlarda kendini annesinin kollarına atıp her şeyin eskisi gibi olmasını, kalbinin hâlâ umutlu olduğu ve şu anda oynadığı kötü oyundan yorulmadığı zamanlara dönmeyi umutsuzca arzuluyordu.

Dowager onu serbest bıraktı. "Şimdi gitmeliyim. Chance ve Drake geçen hafta benden yüzer gine aldılar ve ben hepsini geri kazanmaya niyetliyim. Şans getirmesi için yanağımdan öp."

"Birazdan size katılacağım." Kitty annesinin eteklerini savurarak gidişini izledi, sonra da avına döndü.

Lambert onun bakışlarıyla karşılaştı. Yüksek, aristokrat alnı ve parlatılmış bronz saçları mum ışığını çarpıcı bir şekilde yakaladı. Ama onu gördüğünde kararlılıktan başka bir duygu hissetmemesinin üzerinden iki yıl geçmişti; onun masumiyetini aldığından ve karşılığında adını vermediğinden beri; kalbini kırdığından ve sonsuz öfkesini uyandırdığından beri.

Ona doğru gitti.

"Bu gece oldukça fazla ten gösterdin, canım." Sesi ince bir tizliğe sahipti. "Üşümüş olmalısın. Biraz ısınmaya geldin, değil mi?" Elinin tersiyle tütün kokladı.

"Çok komiksiniz lordum." Değişmeyen gülümsemesi boğazındaki safrayı maskeleydi. Bir zamanlar bu aristokrat cahillik gösterisine, kendisine ilgi gösteren ilk beyefendiden aşk isteyen saf bir kıza hayranlık duymuştu. Şimdi ise sadece bilgi arıyordu; kadehlerinin içindeki kibirli ve gururlu bir adamın, onu yeterince kandırdığında ara sıra ağzından kaçıracağı türden bir bilgi; onun alayları karşısında hayranlığını sürdürüyormuş gibi yapıyordu.

Ancak bu numara mükemmel bir etki yaratmıştı. Kitty aylarca süren titiz bir gözlem sonucunda Lord Lambert Poole'un yasal hükümet sınırlarının oldukça dışında siyaset yaptığını keşfetmişti. Bir keresinde yeleğinde bakanlık yetkililerinin ve rakamların isimlerinin yazılı olduğu kâğıtlar, üzerinde pound işaretleri olan rakamlar bulmuştu. Onu ifşa etmesi halinde toplum içindeki hayatını oldukça rahatsız edecek çok az bilgiye daha ihtiyacı vardı.

Ama açıkta kalan omuzlarının arasında bir sıcaklık ve dikenli bir rahatsızlık birikmişti. İntikam planları yapmak bir zamanlar çok tatlı gelirken, şimdi acı veriyordu. Ve içinde, su birikintilerinden geçerken avazı çıktığı kadar şarkı söyleyen kızın ruhu ağlamak yerine şarkı söylemek istiyordu. Bu gece onun koluna asılıp gizli oyununu oynamak umurunda değildi, amacını ilerletmek için bile.

"Hadi, Kit." Bakışları kadının bedeni boyunca kaydı. "Henüz kimsenin kullanmadığı karanlık bir köşe mutlaka vardır."

Bir ürperti bastırdı. "Elbette bunu hak ediyorum."

"Emsal, canım."

Kendini bir adım daha yaklaştırmaya zorladı. "Sana daha önce de söyledim, ben-"

Kalçasına bir şey çarptı, gri bir kürk kütlesi ve yana doğru sarsıldı. Dengeleyici bir el çıplak koluna dolandı.

"Hayır, kızım. Bu sadece bir kazı." Sıcak ve derin bir ses. Adamın teninin kızın tenine değmesi gibi fevkalade sıcak ve derindi, bu da kızın içini gıcıkliyordu.

Ama iç gıcıklayıcı olsa da, Kitty'nin zevki kesinlikle saçlarını tarayan erkeklerden yanaydı. Lord Blackwood'un şakağından ince beyaz bir çizgi uzanıyor, aşırı uzun, koyu kumral buklelerin arasına karışıyordu. Ve alnındaki dikkatsiz perçemin altında çok güzel gözleri vardı.

"Leydi Katherine." Lambert'in tınısı onun şaşkınlığını böldü. "Size Doğu Hint Adaları'ndan yeni dönen Blackwood Kontu'nu takdim ediyorum. Blackwood, bu Savege'in kız kardeşi."

"Hanımefendi." Adamın başıyla selam verdiğini tahmin etti.

Kolunu onun elinden çekerek reverans yaptı. "Köpek umurumda değil lordum. Ama-" Kostümünü işaret etti. "-Koyun kovalamak için oldukça büyük değil mi? Kurtların daha çok yakışacağını söyleyebilirim."

"Evet, maleddy. Ama işler her zaman görüldüğü gibi değildir."

Artık bakmaktan kendini alamıyordu. Güzel, karanlık, kapüşonlu gözlerin ardında bir şey parlıyordu. Bir parça çelik.

Sonra, tam bir barbar gibi, başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Ama kadın her şeye rağmen biraz sarhoş olmalıydı; bakışlarıyla onu takip etti.

Balo salonunun kenarındaki gölgelerde, saçları keçeleşmiş ve eli yarı dolu bir kadehe sarılmış bir satir bir hizmetçiye bakıyordu - kostümlü bir konuk değil, gerçek bir hizmetçi. Bir tepsi dolusu bardak

dar omuzlar. Satir pençeledi. Kız çanağını kalkan olarak kullanarak duvara doğru geri çekildi.

Lord Blackwood kayıtsızca ikisinin arasına girdi.

"Hayır efendim," dedi müziğin ve sohbetin sesini bastıran kaba bir sesle. "Annen sana bir genç kızın canı sıkıldığında onu rahatsız etmemen gerektiğini öğretmedi mi?" Adamın kaşları çatıldı. "Kendine gel dostum, yoksa sana bir görgü dersi vereceğim."

Satir onu t a r t ı y o r gibiydi ama kontun ölçüsü belliydi. Çoban kıyafetleri hayatının baharında olan bir adamı gizleyemezdi.

"Ayakları üzerinde çalışmayı boşa harcayacak," diye hırladı satir, ama tökezleyerek uzaklaştı.

"Ah," diye mırıldandı Lambert Kitty'nin omzunda. "İşçi sınıfının bir şampiyonu. Ne kadar etkileyici."

Adamın nefesi yanağına değdiğinde teni ürperdi.

Lord Blackwood şimdi hizmetçiyle sessizce konuşuyordu ve Kitty onu duyamıyordu. Kızın gözleri büyüdü ve başını salladı, yüzü güvenle dolmuştu. Sanki bunu bekliyormuş gibi, adamın bardak tepsisini ondan almasına izin verdi. Sonra başını eğdi ve kalabalığın içinde kayboldu.

Lambert'ın eli Kitty'nin dirseğine dolandı.

"Zahmet etme, Kit." Mavi gözleri parlıyordu. "Karısı öldüğünden beri Blackwood da evlenecek tipte biri değil." Sırtışı acımasızdı.

Onunla evlenmediği için mutsuz olduğunu hayal etmek hoşuna gidiyordu. Yıllar önce onu mahvetmek tamamen hor gördüğü erkek kardeşlerini aşağılamakla ilgiliydi. Ama şimdi Kitty onun sadece kendisine özlem duyduğunu düşünmekten hoşlandığını biliyordu. Gerçekten de muhteşem bir şekilde rol yapmış, onu yakınında tutmak için özgürlükler tanımişti. Çünkü onun da kendisi gibi acı çektiğini görmesi gerektiğine inanıyordu. Önce evliliğini reddettiğinde. Sonra ona kısır olduğunu kanıtladığında.

Yıllar önce genç karısını kaybetmiş olan ama yine de ona sadık kalan adama doğru baktı. Sosyetenin ortasında bir hizmetçi kızı tacizden kurtaran kaba saba bir adam.

Gölgelerin arasından Blackwood Kontu onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinin karanlık sıcaklığını bir kez daha sertlik titreşimi aydınlattı.

İşler her zaman görüldüğü gibi değildi.

Ama Kitty bunu zaten herkesten daha iyi biliyordu.

OceanofPDF.com

Londra, 1816

Britanya'nın Diğer Vatandaşları,

Asil Krallığımızın fena halde tükenmiş Hazinesini sağduyuya, adalete ya da akla başvurmada bir oraya bir buraya dağıtan Hükümet ne kadar suçludur?

Hem de çok.

Sorumsuzca.

Alçakça!

Bildiğiniz gibi, bu tür savurganlıkları kamuoyuna duyurmayı kendime görev edindim. Bu ay bir başka örnek daha sunuyorum: #14½ Dover Caddesi.

Kapısından hiçbir beyefendinin geçmediği seçkin bir beyefendiler kulübünün Society'ye ne faydası var? - O beyaz boyalı panel, korkutucu bir tokmakla süslenmiştir, bir Yırtıcı Kuş. Ama kapı hiç açılmıyor. Bu kulübün yüce üyeleri moda kulüp evleri?

Öyle görünmüyor.

Son zamanlarda bana tehlikeli kanallardan bilgi geldi. sadece sizin yararınıza yüzüyor, Sevgili Denekler. Görünüşe göre Lordlar Kamarası, bu sözde kulüp için İçişleri Bakanlığı'na tahsis edilen bir ödeneği Gizli Oylama ile onayladı. Ve yine de ne için Bu kulübün varoluş amacı, bu tür kuruluşların zaten bir lejyon olduğu tembel zenginleri şımartmaktan başka nedir? Bu aceleci harcamanın hiçbir yararı olamaz.

Krallığımızın servetinin bu gizli israfını ortaya çıkarmaya yemin ediyorum. Bu kulübün her bir üyesinin adını ve heybetli tokmağının ardında hangi iş ya da oyunun döndüğünü keşfedeceğim. Sonra da sevgili okuyucularım, bunu size açıklayacağım.

- Adalet Hanım

Efendim,

Eagle, Sea Hawk, Raven ve Sparrow ajanlarının hizmetten çekildiklerini üzümlere bildiririm.

Hemen. Falcon Kulübü, görünüşe göre, dağıldı. Tabii ki tüm davalar sonuçlanana kadar kalacağım.

Ek olarak, Brittle & Sons, Printers tarafından hazırlanan 10 Aralık 1816 tarihli broşüre dikkatinizi çekerim. Zavallı yaşlı kız hayal kırıklığına mahkum.

*Sevgiler,
&c.,
Peregrine*

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Amerikan Kütüphane Derneği'nin *Booklist*'i KATHARINE ASHE'yi "Tarihsel Romantizmin Yeni Yıldızları" arasında seçti. İlk romanı *Swept Away By a Kiss*, Reviewers' Choice En İyi Kitap Ödülleri'nde En İyi İlk Tarihi Romans dalında aday gösterildi ve RT *BOOKreviews*, "Ashe, muhteşem karakterler, cinsel gerilim, esprili hazırcevaplık ve aksiyon, aksiyon, aksiyonla dolup taşan aksiyon dolu romantizmiyle okuyucuları nasıl büyüleyeceğini biliyor" diye övdü. Katharine'in romanı *A Lady's Wish*, HarperCollins Publishers'ın yeni e-kitap romantizm serisi Avon Impulse'ı başlattı.

Katharine, kocası, oğlu, iki köpeği ve dağınık değil romantik demeyi sevdiği bahçesiyle Güneydoğu'nun sıcacık bir bölgesinde yaşıyor. Avrupa tarihi profesörü olarak Kaliforniya, İtalya, Fransa ve ABD'nin kuzeyinde ev sahipliği yapmıştır. Lütfen onu www.katharineashe.com adresinde ziyaret edin ya da PO Box 51702, Durham, NC 27717 adresine yazın.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

Katharine Ashe'den Aşk Romanları

*Serseri Bir Lord
Tarafindan Yakalanan Bir
Markizin Kollarında Bir
Öpücüğün Süpürüp
Götürdüğü
Bir Kadının*

Dileği

OceanofPDF.com

Avon Books is proud to support the Ovarian Cancer National Alliance.

September is National Ovarian Cancer Awareness month, and Avon Books is urging our authors and readers to learn about the symptoms of ovarian cancer, and to help spread the “K.I.S.S. and Teal” message to friends and family.

Ovarian cancer was long thought to be a silent killer, but now we know it isn’t silent at all. The Ovarian Cancer National Alliance works to spread a life-affirming message that this disease doesn’t have to be fatal if women **Know the Important Signs and Symptoms**.

Avon Books has made an initial donation of \$25,000 to the Alliance. And—with your help—Avon Books has also committed to donating 25¢ from the sale of each book, physical and e-book, in the “K.I.S.S. and Teal” promotion between 8/30/2011 and 2/28/2012, up to an additional \$25,000 toward programs that support ovarian cancer patients and their families.

So, help us spread the word and reach our goal of \$50,000, which will benefit all the women in our lives.

Log on to www.kissandteal.com to learn how you can further help the cause and donate.

KT1 0911

A portion of the sales from
each of these September 2011
titles will be donated to the

Ovarian Cancer National Alliance:

VISCOUNT BRECKENRIDGE TO THE RESCUE

Stephanie Laurens

THE SEDUCTION OF SCANDAL

Cathy Maxwell

THE DEED

Lynsay Sands

A NIGHT TO SURRENDER

Tessa Dare

IN THE ARMS OF A MARQUESS

Katharine Ashe

ONE NIGHT IN LONDON

Caroline Linden

STAR-CROSSED SEDUCTION

Jenny Brown

An imprint of HarperCollins Publishers

www.avonromance.com

**Ovarian Cancer
National Alliance**
We work to save women's lives

www.ovariancancer.org

KT2 0911

This September,
the Ovarian
Cancer National
Alliance and Avon
Books urge you to
K.I.S.S. and Teal:

Know the Important Signs and Symptoms

Ovarian cancer is the deadliest gynecologic cancer and a leading cause of cancer deaths for women.

There is no early detection test, but women with the disease have the following symptoms:

- Bloating
- Pelvic and abdominal pain
- Difficulty eating or feeling full quickly
- Urinary symptoms (urgency or frequency)

Learn the symptoms and tell other women about them!

Log on to www.kissandteal.com for a downloadable teal ribbon—teal is the color for ovarian cancer awareness.

**Ovarian Cancer
National Alliance**
We work to save women's lives.

The Ovarian Cancer National Alliance
is the foremost advocate for women with ovarian
cancer in the United States.

Learn more at www.ovariancancer.org

KT3 0911

USA TODAY BESTSELLER

LYNSAY SANDS

"You can't help but fall in love with Lynsay Sands."

Christina Dodd

The Countess

978-0-06-196304-9

The Heiress

978-0-06-196309-4

The Chase

978-0-06-201969-9

The Brat

978-0-06-201966-0

The Perfect Wife

978-0-06-201977-6

What She Wants

978-0-06-202028-4

The Deed

978-0-06-201970-7

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive information on your favorite HarperCollins authors.

Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

LYS4 0511

OceanofPDF.com

*Next month, don't miss these exciting new
love stories only from
Avon Books*

The Norse King's Daughter by Sandra Hill

When Princess Drifa discovers that the only reason Sidroc Guntersson has been giving her such lusty attention is because he needs a wife to win his inheritance, she hits him with a pot and leaves him for dead. Five years later, she needs his protection—but the handsome warrior finds erotic revenge more enticing. Will Drifa be able to shirk his temptations, or give in to his charms yet again?

In Total Surrender by Anne Mallory

Fearful and revered by London society, Andreas Merrick is king of the city's underworld. Unintimidated by his reputation, the headstrong Phoebe Pace is only interested in his help to find her brother. But working so closely with Andreas has set off an intense and unexpected passion. Could falling in love with him cause her to risk it all?

Every Scandalous Secret by Gayle Callen

When Leo Wade, a rakish gamer, spots a woman he's certain was the model for a shockingly immodest painting, he's hell-bent on proving that it's her. Immune to his charms, however, Susanna Leland can't be bothered with this cat-and-mouse game. But when his temptation becomes too much to bear, Susanna learns that the price of trust could be worth every scandalous secret.

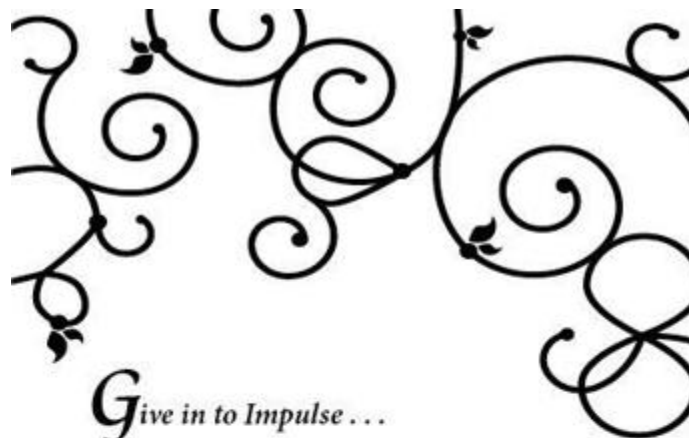
What a Duke Wants by Lavinia Kent

Trying to escape the secrets of her past, Isabella Masters is completely captivated when she finds herself in a passionate lip-lock with the handsome Mark Smythe—only to discover he's a Duke! When the two are caught together, scandal threatens to break them apart. Unable to walk away from love, only one possibility exists. Is it worth it?

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive
information on your favorite HarperCollins authors.

Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

REL 0011

*Give in to Impulse . . .
and satisfy your every whim for romance!*

Avon Impulse is

- Fresh, Fun, and Fabulous eBook Exclusives
- New Digital Titles Every Week

The best in romance fiction,
delivered digitally to today's savvy readers!

www.AvonImpulse.com

IMP 0711

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

K.I.S.S. ve Teal, Yumurtalık Kanseri Ulusal Birliği'nin ticari markasıdır.

Katharine Brophy Dubois'in *When a Scot Loves a Lady* adlı kitabından alıntıdır.

BİR MARKIZIN KOLLARINDA. Telif hakkı © 2011 Katharine Brophy Dubois'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı EYLÜL 2011 ISBN: 9780062096128 İLK

BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (P.O. Box 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au/ebooks>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.